

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHORS

MARGARET
STOHL

&

MELISSA
DE LA CRUZ

JO & LAURIE

A Romantic Retelling

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

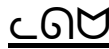
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

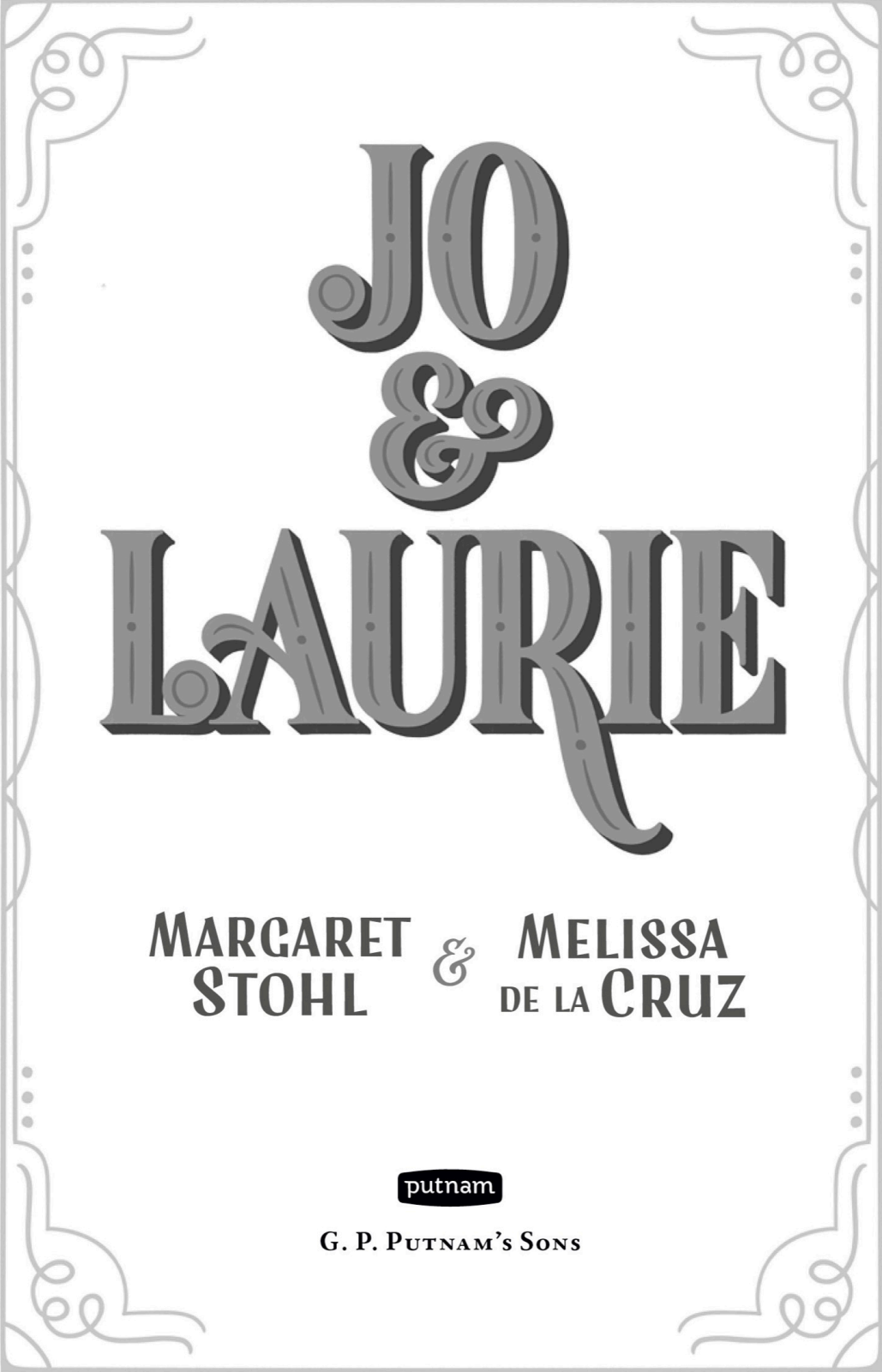

MARGARET STOHL'UN DİĞER ESERLERİ

Güzel Yaratıklar ve Tehlikeli Yaratıklar Romanları
İkonlar Serisi
Royce Rolls
Kediler ve Robotlar Kitapları
Marvel'ın Kara Dul Romanları
Kaptan Marvel'ın Hayatı, Kudretli Kaptan Marvel ve Örümcek Adam: Kara Film Tarzı Çizgi Romanlar

MELISSA DE LA CRUZ'UN DİĞER ESERLERİ

Alex ve Eliza Üçlemesi
Blue Bloods, Witches of East End ve Summer on East End Dizileri
Kayıp Ada (Soydan Gelenler) Serisi
Kraliçenin Suikastçısı İkilemesi
Gotham Lisesi Grafik Romanı
İkisi Arada Bir Şey * Sevilecek Biri * 29 Randevu * Sahil Yolu

JO & LAURIE

MARGARET & MELISSA
STOHL DE LA CRUZ

putnam

G. P. PUTNAM'S SONS

G. P. PUTNAM'IN OĞULLARI

Penguin Random House LLC, New York'un bir markasıdır.

Telif hakkı © 2020 Melissa de la Cruz ve Margaret Stohl, Inc.'e aittir.

Penguin telif haklarını desteklemektedir. Telif hakları yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve telif haklarına uyarak, izinsiz olarak herhangi bir bölümünü çoğaltmadığınız, taramadığınız veya dağıtmadığınız için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin'in her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesine olanak sağlıyorsunuz.

G. P. Putnam's Sons, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markasıdır.

Bizi çevrimiçi olarak penguinrandomhouse.com adresinden ziyaret edin.

Kongre Kütüphanesi Yayın Kataloğu Verileri

İsimler: Stohl, Margaret, yazar. | De la Cruz, Melissa, 1971– yazar.

Başlık: Jo ve Laurie / Margaret Stohl ve Melissa de la Cruz.

Diğer başlıklar: Jo ve Laurie | Açıklama: New York: G. P. Putnam's Sons, [2020] | Özet: “Sürpriz bir şekilde çok satan kitabı Küçük Kadınlar'ın yayınlanmasının ardından Jo March, devam kitabını yazmakta zorlanırken, aynı zamanda en iyi arkadaşı, komşusu Theodore 'Laurie' Laurence'a karşı gerçek duygularına da karar vermeye çalışır”—Yayıncı tarafından sağlanmıştır.

Tanımlayıcılar: LCCN 2019059388 | ISBN 9781984812018 (ciltli) | ISBN 9781984812025

Konular: CYAC: Yazarlar—Kurgu | Aile hayatı—Kurgu | Aşk—Kurgu

Sınıflandırma: LCC PZ7.S86985 Jo 2020 | DDC [Fic]—dc23

LC kaydı şu adreste mevcuttur: <https://lcn.loc.gov/2019059388>

E-kitap ISBN 9781984812025

Bu bir kurgu eseridir. Tüm olaylar, diyaloglar ve bazı tanınmış tarihi şahsiyetler dışında tüm karakterler yazarın hayal ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek hayattaki tarihi kişilerin yer aldığı durumlarda, bu kişilerle ilgili durumlar, olaylar ve diyaloglar tamamen kurgusaldır ve gerçek olayları tasvir etmeyi veya eserin tamamen kurgusal doğasını değiştirmeyi amaçlamaz. Diğer tüm yönlerden, yaşayan veya ölü kişilere herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

CEKET TASARIMI VE YAZI TASARIMI © 2020 KATIEMADETHAT TARAFINDAN

CEKET FOTOĞRAFI © TREVILLION / JOANNA CZOGALA

KAPAK TASARIMI KRISTIE RADWILOWICZ TARAFINDAN YAPILMIŞTIR

pid_prh_5.5.0_co_ro

*Sevgili okurlarım, hepinize.
Kendi mutlu sonlarınızı yaratın.*

İÇİNDEKİLER

[Melissa de La Cruz'un diğer eserleri](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif hakkı](#)

[Adanmışlık](#)

[Epigraflar](#)

[Başlamadan Önce...](#)

[Giriş: Küçük Kadınlar](#)

[1869: Bir Yıl Sonra](#)

[1: Mutlu Sonlar](#)

[2: Devam Filmi Sorunu](#)

[3: Yazılmamış](#)

[4: Sebze Vadisi](#)

[5: Sıcak ve Soğuk](#)

[6: Taslak Maceraları](#)

[7: Büyü](#)

[8: Gerçek Bir Hafta Sonu](#)

[9: Yelken Açmak](#)

[10: Ay Işığının Rengi İpek](#)

[11: Lady Hat'i Tanıtıyoruz](#)

[12: Steinway Hall'da Büyük Beklentiler](#)

[13: Dükalık Balosunda](#)

[14: Bir Ayrılış](#)

[15: Bir Kavga](#)

[16: Başka Bir Devam Filmi](#)

[17: Kalp kırıklığı](#)

[18: Sonbaharın Görkemi](#)

[19: Harvard Avlusu](#)

[20: Mektuplar](#)

- [21: Başka Bir Öneri](#)
- [22: Gölgeler Üzerine Gölgeler](#)
- [23: Kararlar](#)
- [24: Beacon Hill](#)
- [25: Yapayalnız](#)
- [26: Bir Hesaplaşma](#)
- [27: Şafak Vakti](#)
- [28: Plan Yapmak](#)
- [29: Bir Nişan Partisi](#)
- [30: Beklenmedik Bir Misafir](#)
- [31: Yalnız Kalpten Başkası Değil](#)
- [32: Getsemani Saati](#)
- [33: Düğün Çanları, Gümüş Çanlar](#)
- [34: Balina kemikleri](#)

[*Kısa Bir Tarihsel Not*](#)

[*Teşekkürler*](#)

[*Yazarlar Hakkında*](#)

“Her neyse, beni yanına aldın. Pek bir işe yaramadığımı biliyorum, ama ömrümün sonuna kadar yanında olacağım, Jo. Sözüm olsun!” Ve Laurie dediğini gerçekten kastetmişti. —Louisa May Alcott, *Küçük Kadınlar* (1868) Bence dizginlenemeyecek kadar asil, eğilemeyecek kadar yüce bazı doğalar vardır. Benim Lu'm da bunlardan biri. —Abba Alcott, kızı Louisa hakkında (1850)

BAŞLAMADAN ÖNCE...

Günümüzde Küçük Kadınlar olarak bildiğimiz öykü, aslında Louisa May Alcott tarafından 1868 ve 1869 yıllarında iki ayrı cilt halinde yayımlanmıştır.

Bu sayfalarda, genç yetişkin edebiyatının en sevilen yazarlarından ve kadın kardeşlerinden biri olan Jo March, Orchard House'da ailesiyle birlikte geçirdiği hayatının öyküsünü yazıp yayınlıyor.

Bizim yeniden kurguladığımız hikaye, ilk kitabın başarısının ardından, Jo'nun ikinci kitabı yazmak için verdiği mücadele sırasında, iki kitap arasında geçiyor.

"Lu"nun yaptığı tam da beklediğimiz gibiydi.

—MS & MdC

Önsöz

KÜÇÜK KADINLAR

*Roberts Brothers Yayınevi ve Kitap Ciltleme Bürosu
Washington Caddesi, Boston, Massachusetts
1868*

"Küçük Kadınlar mı? Başlık bu mu?" Yazar endişeli görünüyordu. Açık kahverengi gözlerinin üzerinde ve yıpranmış keten şapkasının altında, yüzünü çerçeveleyen kestane rengi bukleler titriyordu. Bayan Josephine March henüz on yedi yaşındaydı ve kız çocuksu hatları ince olsa da, ruhu muazzamdı.

Ne o, ne de canlandırdığı karakterler küçük değildi.

En azından o öyle sanıyordu.

Söz konusu kitap—kendi ailesinden esinlenerek yazdığı, ev içi öykülerden oluşan bir kitap—yazmak istemediği, hatta editörünün her zamanki cüzi avans yerine oldukça cazip bir telif ücreti teklif edene kadar yazmayı ısrarla reddettiği bir kitaptı. Ancak o zaman, öfkeyle bir düzine bölüm yazmıştı. Ne yazık ki, editör bölümleri çok beğenmişti ve o da son bölümleri bitirmekten başka çaresi kalmamıştı; şimdi de onları teslim etmeye gelmişti.

Ve işte, daha da kötüsü, buna Küçük Kadınlar adı verilecekti.

"Mükemmel değil mi?" Bay Thomas Niles, gözlüklerinin üzerinden ona gülümsedi. Boston'daki (orta derecede) saygın ve (orta derecede) mali açıdan güçlü Roberts Brothers Press'te editörü olan Niles, yayıncılık sektöründe (orta derecede) bir uzmanlık geliştirdiğini düşünüyordu. Yazarları ise zaman zaman onunla aynı fikirde değildi.

Bu da o anlardan biriydi.

“Kesinlikle hayır!” Jo, önlüğünün cebinden yıpranmış bir pamuklu mendil çıkardı ve sol gözünün köşesine dramatik bir şekilde sildi; ancak hem yazar hem de editör, silinecek gerçek bir gözyaşı olmadığını biliyordu.

Sadece öfke, ve dünyada bunun için yeterince büyük bir kare pamuklu kumaş yok—

"Bu küçümseyici bir tavır!" diye öfkeleni Jo. "Bu tamamen saçmalık!"

“Öyle mi?” Niles, şişkin kırmızı burnunun üzerindeki gözlüğünü geriye doğru itti. “Nasıl yani?”

“Bu... klişe!” Jo mendilini önündeki demet halindeki sayfaların üzerine bıraktı. İple bağlanmış olan bu sayfalar, tıpkı öncekiler gibi özenle mürekkeplenmiş, istenen son bölümlerdi. Elleri her zamanki gibi paketin hemen üzerinde duruyordu; tavan arasının altındaki nemli yazı odasında çaldığı onca saatin meyvesini bırakmak asla kolay olmamıştı; orada son mum kalıntılarını -parmaklarını da- yakmış ve bu sözde küçük öykülerden birinin hizmetinde gözlerini mahvetmişti. Ne cüret!

Niles iç çekti.

"Önemsiz!" diye homurdandı Jo.

Niles söze şöyle başladı: "Önemsiz derken neyi kastediyorsunuz?"

“Öncelikle, bu bir başlık değil, olay örgüsünün özünün birebir tekrarı,” diye araya girdi Jo.

Pakete aç gözlerle baktı. "Evet, ve bana bunun çok hoş bir şey olduğunu söylediler."

Jo'nun baş sallaması neredeyse şiddet doluydu. "Bu hiç de hoş değil. Ben hoş biri değilim." Her zamanki kanlı ve vahşi hikâyelerini yazarak geçimini sağladıktan sonra -ya da öyle sandığı için- bu kadını gelenek ve yapmacıklık meselesi ona çok yabancı geliyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, kız kardeşleri dışında Jo neredeyse hiç kız tanımıyor ve sevmiyordu.

“Çok sevimlisiniz, Bayan March. Neredeyse kitabınız kadar sevimlisiniz,” dedi Niles, eğlenmiş bir ifadeyle. “Ve her yerdeki küçük kadınlara bir övgü niteliğinde.” Dış yeleginin cebinden bir teneke çıkardı. “Nane şekeri mi?”

Yine tatlılarla zaman kazanma taktiği. Jo, Niles'in tatlıları ancak zorlu bir konuşma çıkmazına düştüğünde teklif ettiğini biliyordu.

Özetle, durum bu.

Başlığı değiştirmek gerçekten mümkün değil.

“Teşekkür ederim, hayır.” Jo, Washington Caddesi'nde bir at arabasının gürültüyle ilerleyip her yöne, hatta (orta derecede) bakımlı Roberts Brothers ofislerinin camlarına çamur sıçrattığını pencereden izledi. Umutsuzluktan ellerini ovuşturmamaya çalıştı ama başaramadı. “Sanırım olan oldu. Belki de ne dediğinizin bir önemi yok. Bunu birkaç haftada bitirdim, ne için?”

“Para,” dedi Niles. “O yüce dolar. Tıpkı bizler gibi senin de ihtiyacın var. Ücretini kazanmaktan bahsetmişken, bana borçlu olduğun bölümler bunlar mı?” Elini aralarındaki desteye dolanmış sayfalara uzattı.

“Burada mesele sadece para kazanmak değil,” dedi Jo, el yazmasını daha sıkı kavrayarak. “Sadece bununla ilgili değil.” Bunu bir görev üzerine yazmıştı, çünkü Niles, Jo'nun kaleminden kolayca akan standart Kıta Gotik tarzının ötesinde denemeler yapıyordu.

Evet, bunun sebebi para.

Sonuç, elbette, bir dizi ev içi anıydı, ama bu onu bile şaşırtmıştı; başlık belki de onu öyle göstermeye mahkum etse de, sadece kadınlara özgü saçmalık değildi. Bu kadar çabuk ve bu kadar hoş bir şekilde ortaya çıkmasını beklemiyordu. Editörüne bunu itiraf etmeyecekti elbette. “Para bir sebep değil. En azından doğru dürüst bir sebep değil.” Ne kadar fakir olursak olalım.

Niles, tartıştıkları sırada terlemeye başlayan alnını silmek için cebinden mendilini çıkarırken, “Birçok insan, hatta çoğu, aksini düşünüyor gibi görünüyor,” dedi. Mendili her zaman yanındaydı; Jo'nun tahminine göre, yıllarca ağlayan yazarlarla vakit geçirmek onu böyle alıştırmıştı.

“Herkes öyle değil,” diye burun kıvrıldı.

“Elbette yatırımcılarım öyle düşünüyor. Savaş borçları olan tek aile siz değilsiniz, biliyorsunuz.”

Jo'nun buna verecek bir cevabı yoktu, çünkü adam haklıydı. Artık gerçek bir yazar olarak asla kabul edilmeyeceğini, halk tarafından asla ciddiye alınmayacağını düşünüyordu. Ralph ve Henry ile birlikte Athenaeum'da ders vermeye asla davet edilmeyecekti... O diğer adam kimdi acaba? Belki de Concord dünyasındaki küçük yerlerinin üstüne çıkmayı hedefleyen kadın yazarların başına gelen buydu.

Daha zayıf cinsiyete ve tüm o çürümeye bir darbe daha indirin.

“Çok hoş,” diye iç çekti.

“İdeal olarak, son bölümlerinizi de aynı derecede büyüleyici yazmışsınızdır.” Niles umutla yığına baktı. “Çünkü dizgicilerim

neredeyse sizinle aynı seviyeye geldiler.”

Jo homurdandı; bu, sözlerinin kağıda dökülme süreciyle ilgili hislerini iyi bir şekilde gösteriyordu. Baskı makinesinin başında duran Lottie Roberts, bir keresinde Jo'nun en sık kullandığı küfür olan "Christopher Columbus!"u "Aman Tanrım!" olarak değiştirmişti ve Jo onu asla affetmemişti. Doğrusu, bu tekil bir olay değildi; "Aman Tanrım!" gizemli bir şekilde "Ne kadar üzücü!" olarak, "Cehennem" "Aşağıdaki Dünya" olarak, "Aman Tanrım!" "Hayır!" olarak basılmıştı ve "Sana lanet olsun, maceracı!" tamamen kaldırılmıştı.

"Dizgicileriniz çok ileri gidiyor." diye öfkeyle baktı ve metninde tek bir kelime bile değiştirmemeleri yönündeki uyarısını yirminci kez tekrarladı.

“Evet, peki.” Nane şeker kutusunun kapağını sertçe kapattı. “Kibar toplumun kadınlarının sıradan denizciler gibi konuşmasına izin verildiğinde, Bayan March, işlerine kendiniz son vermekte özgürsünüz.”

"Ve o günü dört gözle bekliyorum, efendim." Jo dudaklarını büzdü.

“Bunu başaracağınızdan eminim.” Niles gülümsedi. Çünkü tüm olumsuz işaretlere rağmen, ikisi de çok yakın arkadaşı. Niles, Jo'ya yıllar önce Concord'dan ayrılıp Birlik ordusuna papaz olarak katılan babasını hatırlattı. Bay March, o zamandan beri sadece bir kez eve gelmişti; üç yıl önce Birlik zafer kazandığında. Kısa bir süre sonra, Güney'deki Yeniden Yapılanma çalışmalarına gönüllü olarak katılmak, daha önce köleleştirilmiş insanlar için okullar ve kiliseler inşa etmeye yardım etmek üzere tekrar ayrılmıştı. Mektupları genellikle sık sık gelse de, March kadınları onun yokluğunu derinden hissediyorlardı.

Ama Jo'nun hâlâ Niles'ı vardı ve kavga ettiklerinde de iyi kavga ediyorlardı; her biri diğerini kendi türünün daha zararsız versiyonu olarak görüyordu. (Niles'ın Jo'nun çılgın romantik maceralarını yayınlamak için hikaye başına ödediği bir dolar da işe yarıyordu. Ayrıca, onunla çalışmaya başladıktan sonra Niles'ın yayınladığı "The Tall Taler" dergisinin abone sayısının kırk üç artmış olması da cabasıydı. Kırk üç!)

“Adına ne dersin de. Zaten kimse okumayacak.” Jo, kahverengi kağıda sarılı paketin üzerinde parmaklarıyla vurdu. “Bunu satabileceğine neden inandığını anlamıyorum.”

"Belki." Niles başını salladı.

"Kendi adım yerine başka bir isim kullanmalıydım," diye iç çekti. "Eustacia. Thomasina."

"Olabilir." Tekrar başını salladı. "Eustacia Emerson çok hoş. Thomasina Thoreau'ya da oldukça düşkünüm ama Hildegarde Hawthorne da gayet iyi olabilir." Göz kırptı.

Hawthorne. Onun adı buydu, diğer Athenaeum'lu adam!

"Pekala." Paketin etrafındaki ipi çekiştirirdi. "Al benim şu saçma sapan karalama defterimle istediğin gibi davran."

"Daha aptallarını da gördüm. Bana güvenin."

"Sana mı güveneyim? Hiçbir şeyden anlamazsın, hele ki yayıncılıktan! Romeo ve Juliet'i ben yazsam bile satamazsın."

"Kabul etmeliyim ki, benim zevkime göre biraz kasvetliydi—ben heyecan dolu hikayelerimde mutlu sonu tercih ederim. Tall Taler okurlarımız da öyle. Romeo neden Juliet'le evlenip güzel bir Toskana villasında yerleşemedi ki? Başka bir isimle de olsa bir devam filmi olurdu..."

Yazar dudaklarını ısırıldı; bu, saygısızca yanıt vermesini engelledi.

Editör, sabırsızca parmaklarını masasının üzerindeki emici kağıdın üzerinde gezdirerek ve el yazmasını kadının elinden alarak, "Şimdi ver onu bana," dedi.

"Al bunu." diye kaşlarını çatı.

El yazmasını ele geçiren Niles, naneli şekerlerini, çekmecesinin dibinde özel günler için sakladığı nane likörü şişesiyle takas etti.

"Kadeh kaldıralım!" diyerek iki fincana iki parmak ucu dolusu içki doldurdu.

Jo isteksizce kabul etti.

Yayıncısı, "Küçük Kadınlarımıza!" diye haykırdı. "Ve Jo March, Thomas Niles ve Roberts Brothers'ın parlak geleceğine! 1868'in hepimiz için çok başarılı bir yıl olmasını diliyorum!"

Jo kadehini onun kadehine tokuşturdu. Aksi takdirde kaba olurdu. Son bir iç çekiş ve buklelerini savurarak, yazar yenilgisini kutladı. Editör ise başarısını kutladı.

Küçük Kadınlar'dı.

1869

BİR YIL SONRA

MUTLU SONLAR

"K ristof Kolomb! İnanamıyorum," dedi Jo, Marche ailesinin bakımlı kır evi Orchard House'un yuvarlak yemek masasını kaplayan, özenle yazılmış kağıt zarflardan oluşan küçük yığına başını sallayarak. "Bunlar kim? Sürekli geliyorlar."

Eski kulübe cevap vermedi.

Jo, at kılından yapılmış minderli koltuğunda rahatsızca kıpırdandı ve yeni günlük elbisesinin yumuşak pamuklu yakası bile kendini daha iyi hissetmesini sağlamadı. Bu kısmen elbisenin özel koşullarından kaynaklanıyor olabilirdi; Thomas Niles, March kadınlarının her biri için, Orchard House sakinlerinden hiçbirinin daha önce üstlenmediği bir masrafla, Boston'dan at arabasıyla birer tane göndermişti ve üzerine şu notu yazmıştı: "En Sevgili Küçük Kadınlarımız İçin, En Verimli Ortaklığımıza Duyulan En Büyük Hayranlıkla ve Gelecekteki Birçok Başarı Umuduyla. Saygılarımla, Bay Thomas Niles, Editör ve Ortak, Roberts Brothers."

Elbise iyiydi. Jo'yu rahatsız eden notun ima ettiği şeydi. İki bin kopya, neredeyse baştan tükenmişti! Kitabın popülaritesi herkesi, özellikle de on sekiz yaşındaki yazarını şaşırtmıştı. Ama gelecekteki başarılar? Bay Niles'in ortaklığa yükselmesinin ötesinde? Bu, ailesi hakkında yazacağı gelecekteki kitaplar anlamına geliyordu. Ve başarılar beklentiler demekti. Karşılatabileceğinden emin olmadığı beklentiler. Kitabın iyi satmasını istemişti elbette, ama—

"Neye inanayım?" diye seslendi Jo'nun küçük kız kardeşi Amy, her zamanki gibi çayında yediği tatsız ekmek ve tereyağından daha

iyi bir şeyler aradığı kilerden. Büyük ihtimalle son kalan kuru üzümle. “Nereden geliyor?”

“Başka nerede olabilir ki? Tabii ki o kitapta!” Jo başını salladı. Kestane rengi bukleleri, onu egzotik göstermek için kullanılan bezlerle sarılmıştı, ama bu bezler onu eski ev yapımı bez bebeklerinden birine benzetmekten başka bir işe yaramamıştı. (Belki de, ablası Meg’in de belirttiği gibi, aynı bezlerden yapıldıkları içindi.)

On dokuz yaşındaki Meg, üzücü derecede gelenekçiydi; bu da onun en sıkıcı ve ciddi erkeklerden hoşlanmasının nedeniydi – bu, Jo ve Amy’nin hemfikir olduğu tek şeydi. Bunun dışında, üç March kızı pek çok konuda hemfikir değildi, ancak birbirlerini çok seviyorlardı.

Bodrum kat merdivenlerinden yankılanan küçük bir bağırış duyuldu. “Bağırma. Biliyorsun, Marmee’yi üzüyor.” Jo, ses tonundaki alaycılığı duydu; küçük kız kardeşinin yüzündeki sırıtmayı hayal edebiliyordu.

“Yapma...” Jo bir zarf aldı ve köşesini dişleriyle yırttı. “Başlama!” Bir sessizlik oldu ve bir gürültü koptu; Jo, muhtemelen taş mahzen zemininde devrilmiş olan geçen yılın patates sepetlerini hayal etti. Mayıs ayının güneşli, parlak bir günüydü ve Jo, başarısı konusunda daha iyimser ve beklentilerin yarattığı tedirginlikten daha az etkilenmiş olmayı diledi.

Sonra Amy’nin sesini duydu. “O yapmacık lakabı ona sen takmıştın, Jo! Artık o sonsuza dek Marmee olarak kalacak, dünyadaki herkesin gerçek hayatımız sandığı binlerce kitapta adı geçecek!”

Jo mektubu ızgaranın üzerinden yemek odasındaki şömineye fırlattı ve başka bir mektup aldı. “Ah, sen ne kadar da saçma bir kızsın. Suçu Bay Niles’a at! O ısrar etti.”

Bu açıklamanın ardından gelen ayak sesleri Amy’yi merdivenlerden yukarı, Jo’nun oturduğu küçük, sıcak yemek odasına götürdü.

Amy, kız kardeşinin karşısındaki gıcırdayan tahta sandalyeye kendini attı. “Ne yapıyorsun sen?” Ama masanın ortasındaki seramik kaseyi görünce sorusunu anında unuttu. “Portakal olduğunu bilmiyordum! Ah, Jo! Ne kadar da lüksümüz var şimdi!” Portakallar nadir bulunan bir lezzetti, Florida’dan taa uzaklardan getiriliyor veya seralarda yetiştiriliyordu ve sadece en zengin aileler onları karşılayabiliyordu.

Doğruydı. Jo'nun telif haklarından March ailesine henüz gerçek anlamda para kazandıracak kadar para gelmese de, Jo'nun kariyeri artık eve düzenli olarak bazı güzellikler getiriyordu. Ve Jo, kitabın mütevazı olmayan başarısının, şaşırtıcı olsa da, tatmin edici olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Bu onu tamamen şaşırtmıştı ve birkaç küstah eleştirmen eserini hafif kadınsı bir saçmalık olarak nitelendirmiş olsa da, bu yazılarının onlara getirdiği gerçek fiziksel rahatlıklar gururunu bir nebze olsun yatıştırmıştı.

Jo, meyve kasesini kız kardeşinin elinden çekip, mektup yığınının üzerinde durduğu masaya sertçe geri fırlattı. "Annem onları reçel yapmak için saklıyor," diye azarladı.

March kardeşlerin en küçüğü, en sarışını ve en güzeli olan Hannah, "Hannah yıllardır Mama Abba'nın reçel yapmasına izin vermiyor," diye yanıtladı.

En genç, en güzel ve açık ara en sinir bozucu olanı, diye düşündü Jo. En azından bu kısmı doğru tahmin ettim.

"Peki, sizi bu kadar öfkeliendiren ne?" diye sordu Amy.

Jo, önündeki masaya döndü ve biraz inanmaz bir ifadeyle mektup yığınının işaret etti. "Bunlar okuyucularımdan gelen mektuplar."

Amy masanın üzerinde küçük bir portakal kabuğu yığını oluşturuyordu. "Bütün bunlar mı? Senin için mi? Hiç eğlenceli değilsin! Kim sana neden yazsın ki?"

"Tam da soru bu." Jo kaşını kaldırdı. "Hiçbir fikrim yok. Belki de onlara yazdığımı... yani, onlar için yazdığımı düşünüyorlardır."

"Kitapta mı demek istiyorsun?" Amy'nin gözleri faltaşı gibi açılmıştı, sanki Jo'nun yeni keşfettiği saygı fikri—ya da daha doğrusu, küçük kitabının saygısı—ancak şimdi aklına gelmişti. "En azından gerçek evimize akın etmiyorlar, sanırım. Senin okuyucuların."

"Onların hayal kırıklığını düşünebiliyor musunuz? Büyük Amerikalı kadın yazarın evinin böyle rutubetli ve böcek dolu bir yer olduğunu öğrendiklerinde?"

"Sanırım senin kulak tırmalayan kıvrık saçların onları daha çok şok ederdi," diye homurdandı Amy, kendi düzgün örgülü saçlarını memnuniyetle savurarak. "Peki bu harflerde ne yazıyor?"

Jo yığına baktı. "Bazıları imza veya fotoğraf isteyerek başlıyor; ikisini de gönderecek param yok. Ama aslında hepsi aynı şeyi istiyor. Hepsi."

"Peki, nedir o?" diye sordu Amy, artık sabırsızlanıyordu.

Jo iç çekti. "Her şeyin nasıl biteceğini bilmek istiyorlar, bu da anlaşılan kimin kiminle evleneceği anlamına geliyor."

"Haklılar. Peki nasıl bitecek?" Amy başını yana eğdi ve narin parmaklarından meyve suyunu emdi.

Jo homurdandı. "Sonu böyle bitiyor işte! Bıraktığım gibi kalması yeterli değil mi? Yazar olmam, Laurie'nin üniversiteye gitmesi, babamızın savaştan dönmesi, çok ciddi bir çocuğun çok güzel kız kardeşimize evlenme teklif etmesi ve senin, haylaz, saçma davranışlarının yanlışlığını öğrenmen?"

Amy sırtıttı. Bir parça portakal kabuğu masanın üzerine düştü.

"Çok çirkinsin." Jo, zarfın kabuğunu nazikçe silkeledi. "Bir ahırda yaşamalısın."

"Ben mi çirkinim? Bay Davis'in bana vurduğu ve turşu limonlarımı atmamı istediği zamanı bütün dünyaya sen anlatırken?" Amy öne eğildi ve Jo'nun bileğinin yumuşak beyaz kısmını çimdikledi.

Doğruydı; Jo'nun küçük kitabının en popüler bölümlerinden bazıları, Amy'nin eski okullarındaki yaramazlıklarını konu alıyordu; özellikle de küçük March'ın gizlice bir torba şekerlemeyi sırasına sokması ve bunun sonucunda cezalandırılması sahnesi.

Amy, Jo'yu asla affetmeyeceğine yemin etmişti, yine de yeni kazandığı şöhretin tadını çıkarmıştı. Soran herkese, "Elbette o karakter benden ilham alınarak yaratıldı," derdi. "Gerçekten de onu kendim yarattım."

"Belki de her günün her saniyesinde böyle açgözlü, turşu gibi bir domuz yavrusu gibi davranmamalısın. Ayrıca, o limonlar aslında o portakalların satın alınmasını finanse etti," diye takıldı Jo, "bu yüzden bu tür şeyleri onayladığını varsaydım."

"Ve ben de öyle yapıyorum, o şeyleri. Çoğu şeyi. Gerçi Meg haklıydı, hepimizden nefret eden komşu bir dul teyze uydurmak tuhaf bir tercihti..."

Yine mi bu?

"Nedenini biliyorsun." Jo kaşlarını çattı. "Her şey biraz fazla—"

"Çok tatlı, biliyorum, biliyorum. O muhteşem ve kaprisli Jo March, baharatında belli bir miktarda şekerle dayanabilir." Amy, Jo'ya yan gözle baktı. "Keşke zengin bir teyzemiz olsaydı."

"Neyse, mesele ben değilim," diye açıklamaya çalıştı Jo, daha önce binlerce kez yaptığı gibi. "Mesele hikaye. Hepsinin kendine

özgü şekli ve ruhu var, biliyorsun. Nasıl sonuçlanacaklarını kontrol edemem.”

“Neden olmasın?” diye sordu Amy, limonla işlenmiş bir portakal dilimini ağzına tıkarken. Kokusu bile baş döndürücüydü, özellikle de Orchard House'un oldukça sıradan duvarları içinde. Macera ve uzak diyarların kokusu.

Jo, limonların fiyatına değdiğini düşündü.

Amy konuşurken ağzından meyve suyu akıyordu. "Yazar sizsiniz, değil mi?"

“Öyleyim, ve peçete kullan, canavar!” Jo, zarf yığınının altından katlanmış bir kumaş parçası çıkardı ve kız kardeşine doğru salladı.

“Ne? Bu mu?” Amy dişlerinin yerine portakal kabuğu gibi bir gülümsemeyle sırıttı. Yine de peçeteyi alıp kabuğunu içine tükürdü. “Hâlâ anlamıyorum.”

“Karakterleri sadece bir an için yazıyorum, ta ki karakterler bir nevi... kalemi kendi ellerine alıp... birbirlerini yazmaya başlayana kadar. Birbirlerine hikâyelerini anlatıyorlar. Birbirlerine nefes veriyorlar ve birbirlerini hayata bağlıyorlar. Ve o andan itibaren ben sadece bir kulak misafiri oluyorum, Amy.”

“Ama sen tüy kalemin ve mürekkep hokkanla yukarı sürünerek çıkıyorsun, işte o zaman hikaye başlıyor. Bunu bin kere yaptığını gördüm.”

“Her şey orada başlıyor. Ama ilk bölümler, bilmiyorum... Kağıt bebeklerle yapılan pandomimler... Kağıt bebekler ve vaatler, sanırım.”

Son dilim portakal havada durdu, Amy ablasına baktı. "Peki ya Beth?"

Jo'nun yanaklarında iki pembe nokta belirdi. "Peki ya o?"

Amy portakalı yere bıraktı. "Onun başına gelenleri değiştirdin. Yaşamasına izin verdin. Onun hayatını sen yazdın, Jo."

Jo avucundaki portakal kabuklarına baktı. Beth'in adının anılmasını kaldıramıyordu, onu kendisi kadar seven Amy bile olsa. "Bu Niles'in fikriydi. Aksi takdirde kitabın çok üzücü olacağını söyledi."

Hepsi bu kadar mı? Bunu Niles için mi yaptın?

Yoksa bunu kendiniz için mi yaptınız?

Gerçek hayatta olanların aksine, Jo'nun kitabında, March kardeşlerin üçüncüsü olan Beth—Jo'dan daha genç ve daha tatlı, Amy'den daha büyük ve daha bilge—kızıl hastalığından kurtulmuş ve

hayatta kalmıştı. Bu, Jo'nun zavallı Bethie için yapabileceği en az şeydi; çünkü onun yokluğu hala yaşadıkları bir gölge, hepsinin hissettiği bir acıydı.

Orchard House'un meleği.

Çünkü gerçek şu ki, Beth öldüğünden beri bir şekilde hâlâ oradaydı ama evde değildi; tıpkı terk edilmiş, porselen yüzü oyuncak bebeklerinin eski odalarında, boş sedir sandığının havasız ortamında mühürlenmiş olmaları gibi.

Jo, sandığın yanından günde en az on defa geçiyordu.

"Bazı yönlerden kendimi yıpranmış bir Roma basamağı gibi hayal etmeye başladım..." diye yazmıştı gözyaşlarıyla ıslanmış günlüğüne. (Onun "Roma"sının sadece kalbinin hayalindeki başkent olduğunu ve Jo'nun henüz Boston'dan daha uzağa gitmediğini bir kenara bırakalım.)

...boş bir merdiven boşluğunda zımparalanmış bir taş parçası, üzerinden geçen her ayak izinin derin oluklarını ve iç karartıcı çukurlarını hâlâ taşıyor. Kalıcı hale getirilmiş bir yokluğun anlamsız bir anıtı. Sonsuz kayıp ve durgunluğun. Onları yaratanlar toza dönüştükten çok sonra bile, istesek de istemesek de kalan izlenimlerin.

"Editörün gerçeğin kitabın için çok üzücü olduğunu mu söyledi?" Amy, Jo'ya anlamlı bir bakış attı. "Haklıydı, biliyorsun. Gerçi bazı kızlar üzücü kitapları sever. Poppet de sever."

Jo, kız kardeşinin arkasından, ateşi gizleyen küçük parmaklığa baktı ve yeni günlük elbisesinin dar belinin izin verdiği ölçüde, tekrar tekrar derin nefesler alıp verdi. Beth onu en iyi tanıyan ve onun için endişelenen kişiydi; çünkü Beth, Jo'nun ne kadar karamsarlaşabileceğini ve daha da önemlisi, Beth'siz kendini ne kadar kaybolmuş hissedeceğini görmüştü. Bu yüzden Beth ona söz vermişti—

Hayır, durun.

Acı hâlâ çok büyüktü. Jo, anılarına dalıp gitmesine izin veremiyordu. Kızıl hastalığının ikinci en küçük March'ı alıp götürdüğü günlerden sonra Orchard House'u kasıp kavuran kederin üzerine kafa yormak istemiyordu.

Jo'nun bir nebze de olsa rahatlama hissetmesini sağlayan tek şey, Küçük Kadınlar adlı kitabını yazmak olmuştı.

Jo, Amy'nin attığı portakal kabuklarını alıp, sanki tüm kederlerini onlarla birlikte süpürüyormuş gibi, sert ve ciddi bir hareketle ateşe

attı. Kabuklar küçük siyah kabuklar halinde kıvrıldı ve tüm evi portakal kokusuyla doldurdu.

DEVAM FİLMİ SORUNU

Artık üzücü gerçekler yok. Artık hayaletler yok, ne kadar melek gibi olurlarsa olsunlar. Bu öğleden sonra değil.

Jo derin bir nefes aldı ve konuyu değiştirdi. "Yarın şehre gidip sana yeni bir kurdele alabiliriz diye düşündüm."

"Öyle mi?" Amy şaşkın ve sevinçli bir ses tonuyla sordu. "Yapabilir miyiz?"

"Sanırım öyle." Jo, yığına bir mektup daha atarken gülümsedi. "Roberts Brothers bir devam kitabı istiyor, biliyorsun. İlk kitap satmaya başlayınca, Bay Niles, eğer ben yazarsam, sonunda hayatımızı gerçekten değiştirebilecek türden bir para teklif edebileceğini söyledi."

Amy doğruldu. "Gerçekten mi?"

"Biliyorsunuz, yeniden basmak zorunda kaldılar. Hatta Londra'nın West End bölgesinde Küçük Kadınlar'ı tiyatro oyunu olarak sahnelemeyi bile düşünüyorlar." Jo, bu gerçeği duyduğunda sesindeki gururu gizleyemedi.

"Ah." Amy, hayatının on beş yılında ilk kez söyleyecek bir şey bulamadı.

"Bir edebiyat topluluğu beni bir konuşma etkinliği için buharlı gemiyle Paris'e götürmek istiyor."

Amy'nin ağzı açık kaldı. "Paris mi?! Sen mi? Bir kitap yüzünden mi?"

"Evet, ben. Gelecek yıl konuşma yapmamı istiyorlar." Jo kaşlarını çattı. "Meyve sepetlerinin, çiçek aranjmanlarının, tatlıların ve elbiselerin gelmeye devam etmesinin başka ne sebebi olabilir ki?"

Ama Amy Paris'ten sonra tek kelime duymamıştı. "Konuşma etkinlikleri! Tiyatro! Seine Nehri! Muhteşem! Ah, gerçekten! Sanki Ren Yetimi'ni sen yazmışsın gibi ünlü!" Amy yapış yapış tatlı ellerini birbirine vurdu. "Düşünsene o portakallar! Ve üzümler! Ve bu yaz yiyeceğimiz kirazlar! Ah, kirazlar!" Kirazlar Amy'nin en sevdiği meyveydi ve mütevazı gelirli kişiler için bulunması zordu.

Jo başını salladı. "Hayal edemiyorum. Her şey... oldu."

"Harika mı?!" Amy'nin gözleri kocaman açıldı.

"Garip. Ve..."

"İnanılmaz mı?!" Amy ellerini dramatik bir şekilde birleştirdi.

"Kafa karıştırıcı. Çünkü gerçek değil, aptal herif. Kitabım bizden esinlenerek yazıldı ama karakterlerim biz değiliz, tam olarak değiliz. Biz o küçük kadınlar değiliz." Başlık hâlâ onu biraz rahatsız ediyordu. "Öyleyse nasıl yazmaya devam edebilirim?"

"Peki ya?! Eğer biz değilsek, kim?" Amy artık kekeliyordu.

"Kirazlar, Jo!" Yüzü bembeyaz olmuştu. "Kirazları düşün!"

"Evet, öyle! Aklımdan başka hiçbir şey geçmiyor! Sence o aptal şeyi neden yazdım ki? Babamın savaş borçları... ve Orchard House'un bakım masrafları... hayvanlar ve bahçeler... kömür, süt, tereyağı, et ve şeker... Mama Abba'nın geleceği için bir kenara para ayırmak..." Jo, babasının onları yalnız bırakmasından dolayı ona kırgınlık duymamaya çalıştı, ama bazı günler diğerlerinden daha zordu. Nadiren yüksek sesle söylese de, para kazanma baskısını bu kadar yoğun hissetmeseydi neler yazabileceğini merak etmekten kendini alamıyordu. Öte yandan, kadın olarak, yazmaya teşvik edilir miydim ki?

"Hayvanlar mı? Bahçeler mi?" Amy hâlâ dönüyordu. "Yani balo elbiseleri mi demek istiyorsun! Ve kürkler! Ve Büyük Tur! Dünyayı gezebiliriz Jo! Roma'ya, Sardinya'ya ve Capri'ye gidebiliriz, orada ben resim yapacağım, sen yazacaksın ve Meg de... bizimle gelecek!"

"Amy!" Jo başını salladı. "Kendinden geçmeyi bırak. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Hatta kafamda planlamaya bile çalıştım. Ama ben... romantik biri değilim. Bu türden değilim." Bu sözleri söylerken sesi tuhaf geliyordu, çünkü kendisi de tam olarak ne demek istediğinden emin değildi. "İyi Eşler. İkinci bölümün başlığı bu olacak. Roberts Kardeşler hepimizi evlendirmek istiyor, Niles öyle diyor. Ne çılgınlık! Eğer hayal edemiyorsam, yazamam da ve yazamadığım bir kitabı satamam."

Amy güldü. "Jo March! Tabii ki yapabilirsin! Ben beş yaşındayken beri romantik romanlar yazıyorsun! Oyunlarında en çok aşık prenses ve gönülden kaçan genç kız rollerini oynadım!"

"Bu aynı şey değil."

Amy, yapışkan parmaklarıyla isimleri tek tek saydı. "Kuzeyli Roderigo, Nefret Dolu Alfonse, Sayısız Kont..."

"Bu sefer biz olacağız Amy. Olmasa bile... Bizim için aşk romanları yazamam."

"Saçmalık!"

"Amy March! O ağzı!" Jo şok olmuş gibi yapmaya çalıştı ama doğrusu, diğer March ailesi üyelerinden biri küfrettiğinde bu her zaman biraz heyecan verici olurdu.

"Sen sadece korkuyorsun."

"Hayır, değilim!"

"Tabii ki öylesin," diye alay etti Amy. "İlk kitabınla biraz şansın yaver gitti, şimdi de bir hata yapıp her şeyi mahvetmekten korkuyorsun." Her zamanki gibi, kız kardeşi tam isabet etmişti, ya da daha doğrusu, çivinin kafasını.

"Saçmalama!" Jo, sesiyle birlikte öfkesinin de yükseldiğini hissedebiliyordu. En yakın altın sarısı bukleye uzanıp çekmeye çalıştı ama Amy kıvranarak uzaklaştı.

"Bana Laurieymişim gibi güreşme!" diye bağırdı Amy. "Ve huysuzlanma, sadece doğruyu söylüyorum!"

Haklı olabilir mi? O küçük patates? Jo bunu düşündü. Belki de haklıdır.

"Bu kadar korkak olma," dedi Amy içtenlikle. "İnsanlara istediklerini ver Jo. Hak ettikleri devam filmini ver! Bunu okuyucularına borçlusun... Londra West End sakinlerinden bahsetmiyorum bile."

"Öyle mi?"

"Elbette ki öyle!" En küçük kız kardeş artık dinlemiyordu. "Bana gelince, devam filminde mutlaka bir kontla evleneyim! Hayır, bir prensle!"

Jo istemsizce gülümsedi. Küçük kız kardeşi tahmin edilebilir biriydi. "Pierre, Turşu Limon Prensi mi?"

"Hayır! Christophe... Kirazların Kralı!" diye bağırdı Amy, Jo onu sandalyenin etrafında kovalarken.

Ahşap kapı itilerek açıldı ve Meg March, annelerinin ardından içeri girdi; arkasında ise sadık hizmetkarları ve birçok yönden ailenin

bir üyesi olan Hannah vardı. Hannah, March kızlarını bebekliklerinden beri büyötmeye yardımcı olmuştu. Jo, Mama Abba'nın onsuz babalarının yokluğunda nasıl hayatta kalacağını gerçekten bilmiyordu.

“Hangi kral?” diye sordu Meg, sade, yuvarlak kenarlı şapkasını çıkarırken. Jo, kırılan samanların kömür kovaına benzediğini düşündü. Kız kardeşleri için çok sıradan bir şeydi. Birkaç kurdele alacak paraları olsa bile, Meg'in herhangi bir şeyden gerçekten keyif almasını sağlamak neredeyse imkansızdı.

Bununla birlikte, Meg, gür koyu saçları ve bebeksi porselen teniyle, belki de bir bebeğin teninden bile daha kırılgan, Jo'nun düşürebileceği bir çay fincanı veya yırtabileceği bir ipek çorap gibi, March ailesinin ilk büyük güzeli olarak kabul ediliyordu.

Meg kızardığında, Amy yanaklarına sulu boya sıçramış gibi göründüğünü söyledi. Ama Meg sadece narin görünüyordu. Gerçekte, Meg içten ve dıştan herhangi bir March kız kardeşi kadar güçlüydü. Jo'yu çatı katı merdivenlerinden önce geçebilir ve Amy en alt dala ulaşmadan önce eski meşe ağacına tırmanabilirdi. Geri kalan her şey, o günün tarzına ve toplumuna uygun olarak, kadınsı yapmacıklık ve kız çocuksu tavırlardan ibaretti.

Ne kadar da saçma sapan bir şey, diye düşündü Jo.

March ailesi ne kadar fakir olsa da, Jo ablasının neden bu kadar kadınsı yapmacıklıkla uğraştığını anlamıyordu. Kendisi de anlamıyordu. Yine de Meg her zaman başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü önemsiyor gibiydi. Ve şimdi Jo, o berbat küçük kitabının aralarında bir gerginliğe yol açmasına katlanamıyordu. Ama öyle olmuştu, çünkü Jo, komşuları Laurie'nin sıradan öğretmeni John Brooke'un Meg'e evlenme teklif ettiğini ve Meg'in de kabul ettiğini yazmıştı; oysa gerçekte birbirleriyle tek kelime bile konuşmamışlardı.

“Hangi kral? Tabii ki, Jo'nun bir sonraki kitabında evleneceğim kral! Kiraz Kralı!” diye duyurdu Amy, elinde bir portakal tutarken.

“Amy! O portakallar, kitapçının gönderdiği meyve sepetinin sonuncularıydı! Onları reçel yapmak için saklıyordum!” diye azarladı Hannah. “Şimdi pazar günü pikniğe gönderecek hiçbir şeyimiz kalmadı.” Hannah içini çekti ama kollarını Amy'nin etrafına sardı. “Bir dahaki sefere kuru üzümle yetin canım.”

“Düğünümü bekle de gör, Hannah. Krallıktaki bütün konservele senin olacak ve hiçbirini konservelemene gerek kalmayacak.” Amy

şeytanca göz kırptı.

“Harika, canım. Düğün törenine davetli miyiz?” diye sordu Bayan March, şalını duvardaki küçük kancaya asarken. “Gerçek bir kralın düğünü için yeterince uygun bir şeyim olduğundan emin değilim.”

“Paris ipeğine ihtiyacın olacak,” diye karar verdi Amy. “En ince balina kemiği dikişiyle, tıpkı bir korse gibi dikişin içine dikilmiş. Çok moda,” dedi.

Tıpkı kuru üzüm gibi. Jo gülümsedi. Artık Amy'yi asla düzeltmiyordu. Amy'nin konuşmasındaki tuhaflıklar elbette yakında kadınlığa yerini bırakacaktı ve Jo şimdiden onları özlediğini fark etti. Üstelik, bunlar Küçük Kadınlar, Birinci Bölüm'de (Bay Niles'in onu ikinci kitabı yazmaya zorlamak umuduyla ilk kitaba verdiği isim) harika bir malzeme olmuştu.

Evet, iç çekiyorum.

“Güncel,” diye düzeltti Meg. Fransızca öğretmeni ve mürebbiyesi olarak kız kardeşini her zaman düzeltirdi.

Amy, terbiyesiz bir öğrenci olduğu için onu görmezden geldi. “Ve iç etekler ve kabarık kollu elbiseler... opera eldivenleri... ve saten brokar terlikler... ve kurdeleler! Bir sürü kurdele!”

“Merak etme.” Meg annesine gülümsedi. “Jo sana çok güzel bir şey yazacak... ama sonra herkesin elbisenin ödünç alındığını bilmesini sağlayacak.” Jo'ya gözlerini devirdi. “Sana Belle'in elbisesini gizlice bana ödünç verdiğini söylemiştim!”

“Yakılmasındansa ödünç almak daha iyidir!” Amy, Jo'ya yüzünü buruşturdu.

Amy turşu limonların utancını yaşamışsa, Meg de ödünç aldığı elbisenin utancını yaşamıştı; kendi elbisesinin arkasını yakmıştı—her ne kadar Jo hikâyede bu utancı kendine yüklemiş ve olayı Bayan Gardiner'in partisine yerleştirmiş olsa da. Yine de, gerçek Moffat balosunda bulunan herkes, o yanık izinin hangi March kızına ait olduğunu biliyordu...

Bu yüzden devamını yazamıyorum. Onlara ne yapacağını kim bilir? Zaten Meg'in gururunu, ona tek kelime bile etmemiş olan Laurie'nin özel öğretmeniyle eşleştirerek incittim.

“Şimdi, üzerinde yanık izi olmayan bir elbisenin ne anlamı kalır ki?” İçeriye doğru yankılanan gür bir ses herkesi gülümsetti.

Jo sandalyesini geriye itti. “Aynen öyle. İşte bu yüzden hikaye, aptallar!”

Theodore Laurence—sevgiyle Laurie diye anılırdı—odaya dalıp her zamanki gibi tüm mekanı aydınlattı. Laurie, Jo'nun en iyi arkadaşı, yan komşusuydu ve Jo için şanslıydı ki, kitaplara—hatta Jo'nun kitaplarına bile, hatta içinde kendisi görünse bile—pek önem vermeyen türden biriydi.

Tam tersine; onları hiç okumadığını ısrarla belirtti.

Ancak bugün, kucagında bir sürü kağıt zarf taşıyordu ve her adımda birkaçını yere düşürüyordu.

"Gözümün önünden kaybol, iğrenç çocuk!" diye homurdandı Jo. "Defol! Sürgün edildin. Senin gibi iğrenç bir teslimata daha katlanamam."

Laurence ailesi, Marche ailesinin karşısında oturuyordu ve bir iyilik olarak düzenli olarak postalarını içeri getiriyorlardı. Laurie, Jo'nun postacısı olarak görevini, tıpkı onu kızdırmak için her yeni fırsatta olduğu gibi, büyük bir sahte ciddiyetle yerine getiriyordu.

"Ah, benimle başa çıkabilirsin." Laurie güldü. "En azından, her zaman başa çıktın. Hem de gayet iyi, söylememde sakınca yoksa."

"Doğru, değil mi?" Jo, sinirine rağmen gülümsedi.

Güneşten bronzlaşmış, terli altın kahverengi saç tutamı gözlerinin önüne düşmüş, neşeli, kızıl yüzünün yarısını örtmüştü. "Çok sayıda tutkulu hayranınız olmadan çok önce bile, her zaman tamamen ve sadakatle size aittim, Leydi Shakespeare."

Selam vermeyi denedi ama bu daha çok sendelemeye benziyordu ve daha fazla mektubun havada uçuşmasına neden oldu. Laurie bir atlet olmasına rağmen sık sık sakar olabiliyordu; zeki olmasına rağmen sık sık aptal olabiliyordu; zengin olmasına rağmen zevkleri, bariz olandan ziyade edinilmiş olana yöneliyordu. Jo, onun daha güzel şeylerden fazlasıyla bıkmış olduğunu ve daha önemli bir şeyle ilgilendiğini tahmin ediyordu. Ancak bunun ne olabileceğini henüz hayal edemiyordu.

Elini uzatıp nazikçe kızarmış yanağına dokundu. "Doğru, sevgili oğlum. Daha tek bir okuyucum bile yokken, sana son derece bağlı bir okuyucum vardı."

Gülümsemeye devam ederek elini onun kulağına uzattı...

"Şüphesiz." Laurie'nin gözleri, bu geç bahar günlerinde sıklıkla olduğu gibi, onun gözlerindeydi. "Senin ilk ve en büyük aşkın olmaya devam edeceğim—"

...ve olabildiğince sert bir şekilde kıvrandı.

"Ayyy! Tatlı, tanrısız, kafir yaratık! Hangi zavallı adam seni ister ki?! Vahşet, senin adın kadın! Bu kesinlikle nefret mektubu olmalı!"

Bunun üzerine Laurie uluyarak zarfların tamamını havaya fırlattı ve zarflar odanın her yerine avuç dolusu konfeti gibi saçıldı.

"Kiraz Kralı'nın düğününe yakışır bir şey," diye düşündü Jo.
"Yeter ki benim düğünüm olmasın."

3

YAZILMAMIŞ

Ertesi gün Jo kendini Meg'in öğrencilerinin önünde bulurken, Meg ise bahar nezlesiyle yatakta, ödünç aldığı Flammenberg'in son eseri olan ve Almancadan yeni çevrilmiş "Ölümsüzlük" kitabıyla baş başa kalmıştı. Jo, Meg'in kitabı ilk ele geçirmesine (tıpkı daha önce Dickens'ın kitaplarını ele geçirdiği gibi!) sinirlenmişti, özellikle de karşılığında Jo'nun elde ettiği tek şey, aynı derecede sıkılmış iki çocuğun, aynı derecede sıkılmış vekil mürebbiyelerinin önünde kıvranması olmuştu.

"Neden tekrar el yazısı çalışmalıyız?" Büyük kız (Beatrice miydi, yoksa Bethany miydi? Belinda mıydı?) Jo'ya biraz şüpheyle baktı. Jo onu suçlamadı; ders o kadar sıkıcıydı ki, Jo'nun kendi başına yapması istenseydi, kendi yazı tahtasını öğretmeninin kafasına vurmak isteyeceği kesindi. O an, derme çatma salon sınıfları, hem öğrenciler hem de öğretmen için, tam anlamıyla bir hapisane gibi görünüyordu.

"Gerçekten de neden?" Bunlar Meg'in öğrencileri, diye düşündü Jo; Meg'e yakışır bir cevaba ihtiyaçları olacak. Ne yazık ki, Jo'nun Meg'e yakışır bir şeyi, hele ki bir cevabı, nadiren olurdu. Bunun yerine öne eğildi ve çocuğun gözlerinin içine baktı. "Böylece, Sevgili Kontes Belinda, korsan haritalarını son derece net bir şekilde elle yazmanız gerektiğinde veya aksi takdirde tahtadan yürümeye mahkum edildiğinizde, köpekbalıklarına yem edilmezsiniz."

"Gerçekten mi?" Belinda birden irkilerek çınladığında örgülü saçları birden koptu.

Jo içini çekti. "Hayır."

Kızın erkek kardeşi, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, kendi lekeli kağıdından, "Bu, düzgün alışveriş listeleri yazmak için," dedi. (Leopold? Leon? Lewiston?) "Ve düzgün yemek tarifleri için. Kızlar böyle yapar, Belinda."

Jo ona kaşlarını çatarak baktı. "Kızlar çok şey yapar, saygıdeğer Üstadım Leopold."

Belinda düşünceli bir şekilde ona baktı. "Evlenene kadar mı?"

"Tabii ki hayır," diye homurdandı Leopold. "Evlendiklerinde. Bu onların işi. Yemek yapmak, çamaşır yıkamak ve alışveriş listeleri hazırlamak."

"Ah." Belinda hayal kırıklığına uğramış bir şekilde konuştu.

Leopold gülümsedi. "Şimdi, evin erkeğı, pekâlâ tahtadan yürüyen bir deniz kaptanı olabilir. Ben de denize açılmayı düşünüyorum. Hindistan'a."

"Sadece Hindistan mı?" Jo kaşını kaldırdı.

Belinda hüzünlü bir şekilde, "Hindistan'da kaplanlar var," dedi.

Leopold, Jo'ya bakarak, "Ama biz saygın insanlarız, en azından mürebbiye olmak zorunda kalmayacaksınız," dedi. "Öyle mi?"

"Yapacak mıyım?" Belinda gergin görünüyordu.

Jo, ikisine de sert bir tokat atarak cevap vermeyi düşündü, ancak Mart ayındaki Quaker eğilimi ve ailesinin genel olarak şiddete karşı duyduğu tiksinti nedeniyle bundan vazgeçti. "Bunların hepsi mükemmel sorular. Ve cinsiyetler arası ilişkiler gibi oldukça hassas bir konunun sizin için bu kadar ilgi çekici olduğunu görünce," dedi sert bir şekilde, "tam size göre bir şeyim var."

Koleksiyonundaki en skandal eser olan ve sayfaları kıvrılmış Byron şiirini çıkardı; doğrusu, sayfaların kıvrılmasının sebebi buydu. "Lütfen şiirin tamamını, baştan sona, özenle kopyalayın. Lord Byron en güzel el yazınızı hak ediyor."

Defterler çıkarılıp kitap açık bırakıldığı anda oda tamamen sessizliğe büründü. Leopold hemen sayfaya kilitlendi, Belinda ise sessizce okurken gözleri giderek büyüdü ve ağzı küçük bir O şeklini aldı.

Jo, ellerinin titremesini memnuniyetle izledi, her uygunsuz kelimeyi ve müstehcen betimlemeyi (tadını çıkararak!) kopyaladı; bu sırada saat, Byronvari olmayan bir şekilde, özgürlüğüne doğru ağır ağır ilerliyordu.

Artık dayanamayınca ayağa kalktı ve gerindi, salon hapisanesinin dışındaki halı kaplı koridorda bir aşağı bir yukarı

yürüdü.

İlk kitabı bu yüzden yazmıştı, değil mi? Özgür olmak için? Sonuçta, her şeyin özü özgürlüktü, değil mi? Byronvari olsun ya da olmasın. Yaratma özgürlüğü, dilediğini yapma özgürlüğü. Yoksulluktan ve kölelikten özgürlük. Savaş borçlarından, kömürcüye ve kasaba kimin para ödeyeceği endişesinden özgürlük. Sadece market alışveriş listesi yazmak zorunda kalan bir kız olmaktan özgürlük.

İstediği her şeyi yazma özgürlüğü...

Tıpkı Good Wives gibi, ama Roberts Kardeşler için mi?

Jo koridorda bir aşağı bir yukarı yürüdü.

Eğer bu olmasaydı, o zaman ne olurdu? Neden uğraşalım ki?

Ama bu düşünce başka bir düşünceyi tetikledi, Jo'nun böyle bir soruyu en son sorduğu anıyı. O kader gecesi, Amy, kız kardeşine duyduğu kin dolu öfkeyle Jo'nun ilk bitmiş el yazmasını küle çevirmişti. Kaybın şoku Jo'yu en karanlık yerine sürüklemiş, onu -ne kadar neşeli görünse de- her zaman kalbinin kapısının hemen dışında bekleyen, kemiklerini donduran, ruhunu öldüren kış bunalımlarından birine sürüklemişti. Beth o gece saatlerce Jo ile yatakta oturmuş, ablasının hıçkırarak ağladığı ve bir daha asla yazmayacağına dair tehditler savurduğu sırada, omuzlarını nazikçe okşamıştı.

"Neden uğraşayım ki?!" diye bağırdı Jo.

Beth ona, "Anne Abba diyor ki, her gün gölgelerden ışığa doğru yazarak ilerliyorsun," dedi. "Hayallerindeki kaleleri inşa ederken, Orchard House'a ve bize doğru yazarak geri dönüyorsun. Yani duramazsın, anlıyor musun? Asla durmamalısın Jo, çünkü sana burada, bizimle birlikte ihtiyacım var. Kalemizde."

Jo, yorganların içine gömülerek, "Asla durmamalıyım, yoksa ekmek ve sudan başka yiyecek bir şeyimiz kalmayacak," diye inledi ve hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Kalelerden bahsetmiyorum bile."

Jo şimdi bunu düşünüürken, hâlâ doğru olup olmadığını merak etti. Belki de tüm yazarlar gibi, Jo da sadece istediği için yazmıyordu (ki istiyordu) ve sadece geçimini sağlamak için de yazmıyordu (ki sağlıyordu), çünkü yazmak zorundaydı. Yaşamak için bir yola ve bir yere ihtiyacı vardı. Karanlığa rağmen. Sadece hayali bir kale bile olsa.

Jo her zaman yazar olmaya yazgılı olduğunu biliyordu; bu, hayatındaki en önemli şey ve en eski anısıydı. Bunun olabileceğine ilk ne zaman ve neden inandığını hatırlayamıyordu. Sadece her

zaman biliyordu ve başka hiçbir şey hakkında hissetmediği mutlak bir kesinlikle, en azından doğal yetenek ve yatkınlık açısından bir yazar olabileceğini biliyordu.

Belki de vahşı ve tuhaf biriydi—kendi deyimiyle—ve birçok şeyde gerçekten berbattı, ama özellikle bu konuda, bu yazma işinde, iyiydi. İyiden de öteydi.

Josephine March, kitap yazmak için yaratılmıştı. Hem de çok sayıda kitap. Zihni, ruhu, hayal gücü –hatta bazen bedeninin kendisi bile– söylemek istedikleriyle dolup taşıyordu. Ve şimdi sadece bir kitap yazmakla kalmamış, onu yayınlamıştı da.

O bir yazardı.

Peki neden yazamıyordu?

SEBZE VADİSİ

"Yazmaktan nefret ediyorum," diye ilan etti Jo ertesi gün, arka verandada çorapları ve iç etekleriyle dururken. Sabah boyunca el yazması üzerinde çalışmaya çalışmış, ama bir türlü başaramamış ve o an için vazgeçmişti.

Bunun yerine, ilham perileri onu terk ettiğinde sık sık yaptığı gibi dışarı çıkmış, evin tüm uzunluğunu kaplayan, geniş çizgili aile mutfak bahçesinde çalışan kız kardeşlerini rahatsız etmek için dolaşmıştı. Bu bahçe, cesur renkler ve yer yer yeşil tonlarından oluşan şeritler halinde düzenlenmişti ve verandadan evin kenarını çevreleyen ormanlık alanın sınırına kadar uzanıyordu.

Jo buraya Sebze Vadisi diyordu. Özellikle bir şey bulmakta zorlandığında dışarı çıkıp birkaç domates yaprağını ovuşturur ve parmaklarında yaşam kokusunu hissedirdi. Ancak bugün, yeni filizlenmiş domates yapraklarının bile hiçbir etkisi olmamış gibiydi.

Mürekkep lekeli şapkasının içine sıkıştırdığı tüy kalemıyla verandanın kenarında duran kadın, biraz korsanlara benziyordu... çamaşır yıkama gününde.

Meg'in o küçük öğrenci hapishanesini bana geri verin. Bundan daha iyi her şey.

"Hayır, bu doğru değil. Yazmaktan nefret etmiyorum; kesinlikle, kesinlikle tiksiniyorum." Mahzen kapısının kenarında duran dokuma sepetten bir havuç aldı ve yazı önlüğünün birkaç bozulmamış kıvrımından birine sürterek temizlemeye başladı. "İyi Eşler artık Ölü Eşler oldu. Yeni sözleşmemi yırtıp atacağım."

“Günaydın sana da, Josephine.” Bayan March, verandanın köşesindeki eski sallanan sandalyede oturmuş, bezelye ayıklarken eğlenmiş bir ifadeyle kızını süzüyordu. Her sabah yaptığı gibi, sanki Concord'da bir bahar fırtınası daha kopuyormuş gibi, Jo'nun değişen ruh halinin belirtilerini arıyordu.

Jo buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

“Dün gece hiç uyuyabildin mi sevgili Jo? Senin için endişelenmeye başladım.”

“Bilmiyorum, Mama Abba. Gündüz, gece... hepsi birbirine karışmaya başladı.” Havucu ısırды, yüksek sesle çıtırdatarak kaderinden yakınmaya devam etti. “Ondan nefret ediyorum. (Çıtırdat.) Onu kontrol etmeye çalıştığımda kendimden nefret ediyorum. (Çıtırdat çıtırdat.) Concord'dan (çıtırdat) ve Orchard House'dan (çıtırdat çıtırdat) ve bu... bu havuçtan... nefret ediyorum çünkü... .”

Amy, çizim defterinden başını kaldırıp gül bahçesinin yakınlarına bakarak, "Burada mı?" diye sordu.

Jo, elindeki yarı yenmiş havucu çılgınca sallayarak konuştu: "Muhtemelen ve en trajik ölümümün gerçekleşeceği yer burası."

Bayan March kıkırdadı ve bir bezelye sapını daha kırdı. Meg, sebze yataklarının ortasındaki yerinden başını kaldırdı ama sessiz kaldı ve ot yolmaya devam etti.

“Ah,” dedi Amy, elindeki kömür kalemini sayfanın üzerinde tutarken.

"Kimse umursamıyor mu?" diye feryat etti Jo.

“Jo. Lütfen.” Meg içini çekti. “Hepimiz yazmayı sevmediğini biliyoruz; her yazman gerektiğinde bunu söylüyorsun. Sana karşı duyarsız değiliz. Aksine, yazma fırtınalarının farkındayız.”

Amy karnının üzerine döndü, bir an için pes etti. Annesinin iyi aynasının donuk yansımasında yüzünü incelemeye geri döndü, memnun bir gülümsemeyle kendini çizdi. "İşte. Burnumu tam istediğim gibi yaptım."

"Peki ya sonra?" dedi Jo, küçük kız kardeşini görmezden gelerek, gücenmiş bir şekilde.

“Ve bu hiçbir şeyi değiştirmiyor gibi görünüyor. Eğer bu kadar nefret ediyorsan, bırak!” Meg burnunu çekti. Burnu hala soğuk algınlığından kızarmıştı, ama yatakta bir gün daha geçirmemeye kararlıydı—ki bu Jo için de iyi olmuştu, çünkü bu ona Meg fikrini

değiştirmeden önce Necromancer'ı okumaya başlama fırsatı vermişti.

Fakat şimdi, yaklaşan son teslim tarihiyle boğuşan Jo'yu, Herrman ve Hellfried ile doğaüstü yandaşları ya da Flammenberg'in kendisi bile uzun süre oyalayamamıştı. March kızlarının en tutkulusu, en kötü durumda kalmıştı: okumaya vakti yoktu ve yazmada da başarılı olamıyordu.

Sonuç olarak, yazarların en güvenilir ve köklü, ancak en çok zaman alan uğraşına başvurmaktan başka çaresi kalmamıştı: çalışmak yerine çalışmak zorunda kalmaktan yakınmak.

Ritüel bir izleyici kitlesi gerektiriyordu; uzun yıllar boyunca bu hizmeti Beth sadakatle yerine getirmişti. Ama Beth gitmişti ve Jo kötü ruh haliyle yalnız kalmıştı; işte bu da bahçeye yaptığı bu küçük ziyarete sebep olmuştu.

“İstifa mı?” diye homurdandı Jo. “İstifa mı?! Benim gibi bir insan başka ne yapacak ki? Çocukları mı yöneteceğim?!”

Meg kaşını kaldırdı. “Hayır, demeliyim. Dünkü Byron ödevinden sonra, ömür boyu öğrencilerimden men edildin.”

“İşte bu kadar. Mahvoldum. Mahvoldum!” Jo, lahana sıraları arasında bir aşağı bir yukarı yürüdü, aile kedisi de arkasından koşuyordu. “Yazmaktan nefret ediyorum ve bu kitaptan da nefret ediyorum.” Mürekkep lekeli, yırtık pırtık yazı şapkasının iki yanından tuttu ve başının yanlarına doğru çekti. “Açıkçası, bu duygunun karşılıklı olduğuna inanıyorum. Aptal kitabım da benden nefret ediyor. Editörüm beni kovacak.”

“O zaman yazar olmaman çok iyi bir şey sanırım,” dedi Meg, iki eliyle yengeç otlarını yolarken. “Bekle—ah. Eyvah. Çok geç!”

Jo, kız kardeşine şüpheyle baktı; Meg'in şaka yapması hiç ona göre değildi. Ama March ailesinin en büyük çocuğu, özellikle düğümlü bir kökün etrafındaki otları yolmaya devam ederken ciddi bir yüz ifadesi takındı.

“Asıl sorun ne, Jo?”

Jo, Meg'e hemen cevap vermedi. Bunun yerine, Cabbage Lane'de volta attı ve Tomato Hill ile Zucchini Park'ın kesiştiğı noktada geri döndü. Sonunda, olduğu yerde durdu.

“Asıl sorun ne diye soruyorsunuz? Gerçek sorunlarla hayali sorunları nasıl ayırt edeceğiz? Benim gerçek sorunlarım tamamen kurgusal, tamamen gerçeklikten uzak konularla ilgiliyken—”

"Şu küreği bana uzatır mısın?" Meg bir avuç daha çamurlu otu savurdu.

Jo öyle yaptı. Meg'in önünde topuklarının üzerine çömeldi ve aralarındaki kovayı dramatik bir şekilde salladı.

Meg kökü bıraktı ve ellerini bir bezle sildi. "Asıl sorun şu, Jo. Hala bekliyorum."

Jo, hayal kırıklığıyla kovayı salladı. "Şu anki hayal gücü eksikliğim gerçek bir sorun değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Amy aynaya dikkatlice bakarak.

"Evet, Jo. Ve bunu düzeltmene yardım edeceğiz," dedi Meg, küçük kız kardeşlerine daha önce binlerce kez yaptığı gibi sabırla.

"Gerçekten mi?" Jo kovayı tekrar salladı. "Bunu tamir etmeme nasıl yardım edeceksin Meg? Yarın Bay Niles'ı ziyaret edecek misin? Ertesi gün benim için sayfaları yazacak mısın?"

"Sanırım öyle, eğer bu gerekiyorsa. Sen benim kız kardeşimsin." Meg küreği tekrar eline aldı. "Geldiğin günden beri sorunlarını çözüyorum. Bunu da çözemeyeceğimi nereden biliyorsun?" Haklıydı.

"Düğünler, balolar, bahçeler ve at arabaları, Jo." Amy, Meg'in özel uzmanlık alanlarını hızla sıraladı. "Pickwick Portfolio'nun neredeyse her sayısında bunlarla ilgili sayfalar yazdı—biliyorsun ki yazdı."

Pickwick Kulübü, çocukluklarının en sevdiği oyunuydu; Dickens'ın "Pickwick Papers" romanındaki karakterlerin tarzında, kendi çıkardıkları gazete için haber makaleleri ve kısa yazılar yazarlardı. Hepsinin rolleri vardı: Meg, Bay Pickwick; Jo, Bay Snodgrass; Amy, Bay Winkle; hatta Laurie bile Bay Weller rolünü üstlenmişti. Beth ise Tracy Tupman olmuştu. Eski Pickwick takma adları ara sıra yeniden ortaya çıkıyor, dört kız kardeşin bir arada olduğu zamanları güzel bir şekilde hatırlatıyordu. Ama bu çok uzun zaman önceydi artık.

Yine de, içlerinden herhangi biri Dickens'tan bir pasaj okuduğunda -ya da Jo'nun ona "eski dostumuz" diye seslenme alışkanlığına kapıldığı, uzun zamandır hayranlık duyduğu bir yazar değil de yakın bir arkadaşymış gibi davrandığı zaman- tüm o hoş anılar bir anda geri geliyordu.

"Sayfaların tamamını değil, Amy." Meg kızardı.

"Evet, Bay Pickwick," dedi Jo biraz utanarak, çünkü kız kardeşler arasında—özellikle bu kız kardeşler arasında—birisinin için söylenebilecek şeyin en azından kısmen diğerleri için de

söylenebileceği bir gerçektir; Jo, kız kardeşlerini sık sık yazı yazdığı çatı katına sürüklerdi. “Yaşlı Winkle haklı.”

“Sadece siz ısrar ettiğiniz için, Bay Snodgrass,” dedi Meg.

“Pekâlâ.” Jo ayağa kalktı. “Bu bir hikaye problemi. Aslında epey bir problem var.”

Meg başını salladı. “Ne hakkında?”

“Kız kardeşlerim ve onların gelecekleri. Mart kızları—yani, kurgusal olanlar.”

“Gelecek beklentileriniz mi?” Amy doğruldu. “Devam et.”

Jo, Meg'e baktı. “Gerçekten bunu seninle yapacak mıyım? Burada ve şimdi? Sebze Vadisi'nde?”

“Neden olmasın ki? Ben sizin en saygın editörünüz değil miydim, Bay Snodgrass?” Meg gülümsedi. “Pickwick'in en saygın yayın kurulu üyelerinden biri değil miydim?”

Jo'nun yüzü birdenbire ciddileşti. “Ah, elbette, Bay Pickwick! Gerçekten de, kesinlikle.”

“Öyleyse, buyurun sevgili Snodgrass. Size böyle hitap edebilir miyim?” Meg, bahçe çamuruna rağmen, hiç de ona benzemeyen bir şekilde dirseklerinin üzerine uzandı.

“Pekâlâ, Pickwick. Eğer formalitelere takılmayacaksak...” Jo yakındaki bir lahanayı işaret etti. “Şu çirkin, şekilsiz yaprak kafanın senin müstakbel kocan John Brooke olduğunu varsayalım.”

“Yine mi?” Meg, yaprak yeşili top gibi olan talibini daha iyi görebilmek için döndü. “Lütfen yapma, Jo. Çok garip. Onunla neredeyse hiç konuşmadım ve şimdi Concord'un yarısı onun benim nişanlım olduğuna inanıyor!”

“Üstelik o bir lahana!” diye güldü Amy.

Meg gözlerini devirdi. “İlla öyle mi olmalı?”

“Kesinlikle.” Jo, çamurlu bahçe yolunun kenarındaki genç ağaçlardan birinden uzun bir dal kopardı. “Evet,” diye tekrarladı kararlılıkla.

“Ne umut verici!” Amy başını salladı.

“Ama o lahana Brooke'a hiç benzemiyor.” Meg kaşlarını çatı.

“Hiç de değil,” dedi Jo, şimdi biraz daha neşelenmiş bir şekilde.

“Ama o... tıpkı senin John'un gibi oldukça ciddi biri.”

Meg'in yüzü asıldı. “Jo, onun benim John'um olmadığını ve asla da olmadığını biliyorsun! Kitabın yayınlandığından beri adamın gözlerine bile bakamıyorum.”

Jo omuz silkti ve kalın, çok saplı bir ravent bitkisini kökünden söküp lahananın yanındaki toprağa attı. "Ve bu da sensin, Meg. Düğünden beri birkaç kilo almışsın. Sanırım... evet, hamilesin."

"Hayır!" diye bağırdı Amy.

"Şimdiden mi?" Meg dudaklarını büzdü. "Emin misin?"

"Mezar gibi." Jo'nun yüzü asık bir ifadeyle bakıyordu.

"Ah, çok güzel. Annemin dediği gibi, bebek bir nimettir," dedi Meg.

"Bebekler. Hem de ikizler." Jo artık neredeyse keyif alıyordu.

"İkizler mi? Ah, Jo, bu hiç kolay olmayacak." Meg yüzünü buruşturdu. "Kız kardeşine böyle bir şey yapmak ne kadar kötü."

"Berbat bir durum." Jo başını salladı.

"En azından isimleri var mı?" diye sordu Meg. "Bebeklerim?"

Jo eline bir sopa aldı ve yolun diğer tarafındaki budama bahçesinden bir papatyayı kopardı. "Papatya. İşte bir tane."

"Papatya mı?! Neden Papatya?" Amy sayfaya papatyalar çizmeye başladı.

"Bilmiyorum. Sanırım papatyalara ulaşabildiğim için."

"Neden Rose olmasın?" diye sordu Meg.

"Güller evin diğer tarafında. Gerçekten de odun yığınının yanından geçmemi mi istiyorsun? Orası neredeyse örümcekler için bir konak!" Jo sopayı tekrar sallayarak fesleğen çalısının tepelerini kesti.

Meg bezini kovaya geri attı. "Tamam, anladım. O zaman Daisy. Peki ya diğer ikiz?"

Amy alaycı bir şekilde, "Oğlan mı? Kimin umurunda?" dedi.

"İkinci John Brooke. Babasından sonra," dedi Meg, yanakları kızarak otların üzerine eğildi. "Ona Demi diyebiliriz!"

Jo, elindeki bastonu ablasına doğrulttu. "Lütfen, sevgili hayali bebeğinin kurgusal babasına aşık olma Meg. Sadece pişman olursun."

Amy ilgilenmiş görünüyordu. "Neden olmasın? Onda ne sorun var ki?"

"Henüz karar vermedim. Belki de berbat bir alkoliktir. Berbat, iğrenç bir alkolik!" diye güldü Jo.

Meg dehşete kapıldı. "Jo! Hayır!"

"Öyle mi, Jo?" Amy şimdi meraklanmıştı.

"Elbette hayır!" Meg dehşete düşmüş görünüyordu.

“Eğer ben öyle dersem, öyledir.” Jo, dalı olabildiğince sert bir şekilde fırlattı ve dal ağaçların arasına uçtu. “Gördün mü? İşte bu yüzden bu kızsalsaçmalıkları yazmak istemiyordum!”

Meg hızla ayağa kalktı. “Bahsettiğin kişiler benim ikizlerim! Bu saçmalık değil, Jo!”

“Bunlar bir papatya ve bir...” Jo patikadan bir taş aldı. “Kaya.”

Meg, taşı Jo'nun elinden kaptı. “Sen korkunç bir şeysin! Oğlum olarak bir taş istemiyorum! O benim Bebeğim Brooke!”

Jo başını salladı. “Meg, asıl noktayı kaçırıyorsun. Ailen mutlu. Daisy ve Bebek Brooke senin anne şefkatiyle dolu kucağının elmaları gibiler...”

“Göz,” diye düzeltti Meg.

“O da öyle. Şurada, o ayakkabının içinde yaşıyorsun... O da bir kulübe. Bir güvercinlik. Çok seviyorsun orayı. Orada her türlü işi yapıyorsun—bilmiyorum—süpürüyorsun, çamaşır yıkıyorsun, tamir ediyorsun.”

Amy, ablalarının bahçe yatağının ortasında Meg'in gelecekteki ailesi hakkında pazarlık yapmalarını izledi.

“Anlıyorum. Fena bir hayat değil. Peki ya sen? Senin de bir talibe ihtiyacın yok mu?” dedi Meg.

Jo güldü. “Ben mi?”

“Evet, sen.” Meg kollarını kavuşturdu. “Beni adımı bile bilmeyen bir adamla evlendirmeye cüret ettiğine göre, senin de bir talibe ihtiyacın var.”

“Haklı,” dedi Amy. “Ataletle karşılıklı intikam almak gerekir.”

Meg, ortanca kız kardeşlerini düşündü. “Belki profesör olur.”

“Sıkıntıdan ölmemi sağlamak için mi?” Jo gözlerini devirdi.

“Pekala. Sıkıcı Profesör.”

Amy çizim defterini katladı. “Bore bir isim değil. Bayer? Baer?”

“Bhaer. İşte buyurun. Avrupa'dan. Tam anlamıyla kıta Avrupası'ndan. Bayılacaksınız,” dedi Meg, bir Alman marulunu işaret ederek. “Bekleyin, profesör değil, prens!”

“Bir prens mi? Bir prensle ne yapardım ki?” Jo yüzünü buruşturdu.

“Peki ya ben?” diye sordu Amy. “En azından bir Büyük Tura katılabilir miyim? Prensle tanışırım, Jo da profesörle görüşebilir!”

Jo sebzelere baktı. “Hım, işe yarayabilir. Kocanız, Prens Arthur?”

Amy kollarını kavuşturdu. “Hayır, Arthur isminden nefret ediyorum. Bir fikrim var! Laurie bir prens kadar zengin! Ya orada

buluşsak? Ben Kolezyum'u boyarken!"

"Peki ya Arthur?" diye sordu Meg.

"Arthur... bir kuyuya düştü... ve boynunu kırdı."

"Onun için ne kadar üzücü," dedi Jo. "Ve senin için de."

"Öyleydi. En güzel dantelli mendilime hıçkıra hıçkıra ağladım, ta ki Laurie at arabasıyla ve çikolatalarla beni teselli etmeye gelene kadar." Amy çenesini öne çıkardı. "Laurie'yi istiyorum."

"Laurie ile evlenemezsin," dedi Meg. "Hikayeye uymuyor. Sen ve Laurie birbirinizi o kadar da sevmiyorsunuz zaten. Aslında, Alman profesör hakkındaki sözlerimi geri alıyorum. Açıkçası, Jo'nun Laurie ile evlenmesi gerekiyor."

"Elbette ki mi?!" Jo öfkeyle homurdanarak doğruldu. "Hayır, öyle düşünmüyorum!"

"Jo öyle düşünmüyor!" diye bağırdı Amy de aynı şekilde.

"Aslında Jo öyle düşünüyor." Meg, kurtçukların kemirdiği, yarı yeşil bir domatesi dalından kopardı. "Tıpkı Jo'nun Kuzeyli Roderigo hakkında yazdığı gibi, bu da kaderde yazılı. Üçüncü Perdede, skandal yaratan Laurence Aşıklar kaçıyor ve bu annemin kalbini kırıyor."

Jo dehşete düştü. "Kahrolası intihalcı! Roderigo'nun Üçüncü Perdesini öylece çalamazsın!"

Amy başını salladı. "Bence benim yazdığım son daha iyi."

Meg, oldukça üzgün görünen sebzeyi hâlâ kızarmış yüzlü Jo'ya fırlattı. "İşte buyurun. Bu, gördüğüm en tipik Jo March domatesi."

Jo, o yamuk yeşil küreyi kız kardeşinin keten şapkalı başına fırlatmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Amy, surat asma niyetine rağmen kıkırdadı. "Jo Laurence'ı kastediyorsun, çünkü artık kaçarak evlendiler."

"Christopher Columbus! Yeter artık!" diye kükredi Jo.

"Şaşırmadım, size 'zayıf cinsiyet' diyorlar!"

Amy ve Meg kahkahalarla gülmeye başladılar.

Jo'nun pembe benekli yanakları şimdi kıpkırmızı olmuştu.

"Pekala. Laurie'yi al. Onu istemiyorum. Ama burada yaşamak zorundasın. Koca bir okyanusun ötesine ve iki ülke arasında gidip gelerek mektup yazamam. Şehirleri tarif etmekle saatlerce uğraşırım."

"Peki ya Beth? Beth'e ne oluyor? Kitapta, yani," diye sordu Amy.

"Çünkü senin kitabında hâlâ hayatta olması gerekiyor."

Aralarında kısa süreli bir sessizlik oluştu. Büyük March kardeşler birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Kız kardeşleri olmadan bir geleceği

nasıl hayal edebiliyorlardı? Eğer yaşasaydı hayatları nasıl olurdu?

"Beth elbette ünlü bir piyanist oluyor," dedi Jo kararlılıkla.

Beth'in son günlerini, Laurie'nin küçük piyanosunda en sevdiği melodileri tekrar tekrar çalmasını düşünmemeye çalıştı.

"Piyanist mi? Tabii ki," dedi Amy onaylayarak. "Bu da demek oluyor ki, tıpkı benim gibi dünyayı gezecek. Ben bir Vray sanatçısıyım, Jo. Concord bana göre değil."

Meg, yüzü bembeyaz kesilmiş olmasına rağmen neşeli görünmeye çalışarak, "Eğer kalırsan, ikizlere bakıcılık yapmana izin veririm," dedi. "Daisy ve diğer ikisine. Eğer sorumluluk sahibi olursan. İkizler çok büyük bir sorumluluktur. Sabırlı ve nazik olman gerekir."

Amy'nin yüzü asıldı.

Meg tereddüt etti. "Yani, Brooke'a sormam gerekecek ama sonuçta ben onun çocuklarının annesiyim..."

Jo, Meg'e sanki saçmalıyormuş gibi baktı. "Bir taştan ve bir papatyadan bahsediyoruz. Sanırım Amy iyi olacak."

"Eminim," dedi Meg neşeyle. "Ve ona ne yapması gerektiğini göstereceğim."

"Ayrıca? İkizler yüzünden muhtemelen doğum sırasında öleceksin. Henüz karar vermedim. Ama eğer durum böyleyse, Brooke Amy'ye sonsuza dek minnettar kalacak; çünkü zavallı çocuklarınızın tanıdığı tek anne muhtemelen o olacak. Belki sen öldükten sonra birbirleriyle bile evlenirler."

"Ne?!" diye bağırıldılar Meg ve Amy ikisi birden.

"Beni öldürüyor musun?!" Meg dehşete kapılmıştı.

"Beni ikiz doğurmaya mı mahkum ediyorsunuz?" Amy dehşete kapılmış görünüyordu. "Ölen ben olamaz mıyım?"

"Pekala! Devam filminde kimse evlenmeyecek!" diye homurdandı Jo. "Bir Kadınlık Manifestosu yazacağım! Margaret Fuller'inkine rakip olacak bir manifesto! Kadınların kendilerini hizmete ve sanatlarını gerçekleştirmeye adadıkları bir manifesto!"

"Çok didaktik geliyor," dedi Meg. "Ve biraz da sıkıcı."

Amy surat astı. "Prens yok mu? Şato yok mu? Laurie yok mu?"

"Hiçbiri! Sonuçta yazar olarak bu kararların tamamen bana bırakılması en doğrusu."

"Limonları mı seviyorsun?" diye tısladı Amy.

"Peki ya ödünç aldığımız elbise?" diye alay etti Meg. "Ya da yaşlı teyzemiz?"

“Aynen öyle,” dedi Jo ayağa kalkarak. “Şimdi de çatı katına gidiyorum, o berbat hayatlarınızı mahvetmeye.” Biraz daha iyi hissediyordu.

Kız kardeşleriyle yaptığı ufak tefek atışmalar, bazen domates yapraklarını ovmaktan bile daha iyi bir dikkat dağıtıcı oluyordu.

Yazarlık hayatının o minik zaferinin tadını çıkarırken, bir insanın başka türden berbat bir hayatla nasıl yetinebileceğini tekrar merak etti.

SICAK VE SOĞUK

*B*elki bir gün ünlü yazar Josephine March'ın seni öykülerine dahil etmesinden mutlu olursun," dedi Laurie, Amy'nin mevsimsiz bir şekilde bunaltıcı sıcağıyla ıslanmış saçlarından birini çekiştirerek. Hava neredeyse yaz gibiydi.

Amy, kilise pikniğine kadar yol boyunca Laurie'ye Sebze Vadisi'ndeki gelecekleriyle ilgili hikayeler anlatmıştı. Oraya vardıklarında Meg, geniş meşe ağaçlarının altında battaniyeleri için gölgeli bir yer bulmaya çalışmıştı; ancak gölgede bile, o cumartesi günü dayanılmaz derecede sıcaktı. Ve Concord standartlarına göre bile, Birinci Üniteryen Cemaati tarafından düzenlenen herhangi bir etkinlik, bilindiği üzere son derece sıkıcı bir olay olmaya mahkumdu.

"Dur!" dedi Amy, sarı buklelerini yana çekerek. "Durmayacağım. Hem zaten hiç eğlenceli değil. Onun bizim hakkımızdaki versiyonları gerçek versiyonlar değil. Hepimiz birbirine karıştırılıp tekrar kaynatılmış... şurup gibi."

Laurie doğruldu ve Meg'in Bayan March'ın sepetinden çıkardığı piknik sofrasını inceledi. "Kötü görünmüyor, özellikle de kurgusal geleceğimle karşılaştırıldığında. Kurgusal geleceğimde İtalya'ya geri dönüp müzisyen olmak ve serseri bir gezginin yalnız hayatını yaşamak var. Ben bundan şikayet etmiyorum." Jo, o sabah Laurie'nin kaderini onunla paylaşmıştı.

"Yetim aylak," diye düzeltti Jo. "Ve işin içinde bir tümsek olabilir; henüz çözüme kavuşmadı."

"Beni bilgilendirmeye devam edin, böylece hangi beden yelek almam gerektiğini bileyim. Bu tür konular 'En İyi Toplumun Akıllıca

Görgü Kuralları'nda ele alınmıyor."

"Elbette," dedi Jo ciddi bir ifadeyle, gözlerindeki hafif parıltı, can dostuyla sonsuza dek paylaştığı oyunu ima ediyordu. "Şikayetlerden bahsetmişken—burada ne kadar daha kalmamız gerekiyor?"

Meg, battaniyeleriyle kilise arasındaki sık çimenleri inceleyerek, "Bundan daha uzun," dedi.

"Pekala." Jo sepetten bir tereyağı bıçağı aldı ve her zamanki gibi hemen yanında oturan Laurie'ye döndü. "Lütfen bu tereyağı bıçağını kalbime sapla, Laurie. Yalvarıyorum sana, sevgili oğlum."

"Yapmayacağım," dedi Laurie. "Kendin bıçakla." Jo'nun başından çaldığı hasır şapkanın altında başını eğik tutuyordu ama yanakları hâlâ kıpkırmızıydı. "O marulu yiyecek misin? Takas edelim mi?"

Jo, tabağına bir parça daha tavuk attı; tabak önündeki battaniyenin üzerinde dengesizce devrildi ve kızarmış tavuk kemikleri ile tereyağlı sandviç kabukları etrafa saçıldı. "Ama bu merhametli bir ölüm olurdu," dedi, Laurie'nin elindeki çileğe uzanırken.

Kadın almadan önce onu elinden çekti. "Bunun ne eğlencesi olurdu ki? Seni cezalandırmak için yaşıyorum, canı evcil hayvanım."

"Ah, biliyorum." Kadın, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir şekilde uzanıp onu aldı. "Ve sen bunu çok iyi yapıyorsun."

Birlikte güldüler. Öğleden sonra o kadar sıkıcıydı ki.

"Aman Tanrım!" diye iç çekti Jo.

"Lanet olası yangınlar," diye onayladı Laurie.

"Şşş!" diye tısladı Meg, battaniyenin üzerinde oturduğu yerden, bu saçmalıkları görmezden gelmeye çalışarak. "Durun artık! Kilise pikniğinde kendiniz olamazsınız! Burada düzgün insanlar var."

"Özellikle iyi niyetli insanlar var mı, Meg?" diye takıldı Laurie.

"Theodore Laurence," diye homurdandı Meg. "Uslu dur!"

Jo, Meg'in tabağındaki dokunulmamış tavuk budu parçasına uzandı ve onu alıp bir ısırık attıktan sonra Laurie'ye uzattı. "Canavarı beslersen susar."

"Lütfen," diye yanıtladı, bageti kendi eliyle alarak. "Harika iş çıkardınız."

"En azından açlıktan ölmeyeceğiz," diye teselli etti onu.

"Hayır," dedi ağzı dolu bir şekilde. "Önce can sıkıntısından ölme ihtimalimiz daha yüksek. Çünkü bu senin hikâyelerinden biri değil. Bu Concord." Bir parça tavuk battaniyeye düştü ve Meg yüzünü buruşturdu.

“Doğru.” Jo başını salladı, kalabalığa bakarak. “Hepsine Kara Veba bulaştırırdım. Hepsine çıban! Bu, öğleden sonrayı renklendirirdi.”

"Sadece bu mu?" diye sırttı Laurie.

Jo kalabalığa baktı. "Bana bir dakika verin. Hızla yayılan verem... ve bir sürü yağmacı korsan..."

“Birbirinize layıksınız, maymunlar. Özellikle kilise toplantısı gibi bir ortama uygun değilsiniz. Bu yaşınızda ikiniz de daha akıllı olmalısınız,” diye homurdandı Meg.

"Bir yaş daha büyüdü. Daha da kötüleşti," dedi Jo, Laurie'yi işaret ederek. Laurie de onaylayarak başını salladı.

"Çok daha kötü."

Ayakkabılarını tamamen çıkarmış olan Amy bile, ablasına sinirli bir şekilde baktı. "Biz sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz, Meg. Daha az vahşi olanlardan görgü kurallarına uymalarını bekleyemezsin."

"Ayakkabılarını giy, seni küçük dinsiz." Meg, eldivenleri, uzun kollu bluzu ve sade şapkalarından birini takmış, kaskatı oturmuş, giderek daha da keyifsizleşiyordu.

“Eldivenlerini çıkarmak istemediğinden emin misin? Bayılacaksın,” dedi Jo. “O zaman seni eve taşımak zorunda kalacağız, ki bu da düzgün bir şekilde yapmak zor olur...”

Laurie, Meg'e baktı. "Bahse girerim yapabilirim. Onu tek omzuma atabilirim?"

Jo da Meg'i baştan aşağı süzdü. "Sanırım bacaklarını alabilirim?"

"El arabası kullanmaz mıydık?" diye sordu Amy, ağzına son marul parçasını tıkarken. "Kilisenin deposunda bir tane gördüm."

Meg tersleyerek, “Hayır, teşekkür ederim. El arabasına gerek yok ve beylerle birlikte karma bir ortamda, kilise etkinliğinde olduğumuz sürece eldivenlerimi çıkarmaya niyetim yok.” dedi. Şapkası öfkeyle sallandı.

"Beyler? Burada mısınız?" diye güldü Laurie.

"Seni kastetmiyor, kurbağa herif," dedi Jo, onu kaburgalarından dürterek.

“Pekâlâ, bu nezih sosyal etkinlik beyler içinse, o zaman biz de katılabiliriz, değil mi?” diye sordu Laurie. “Meg buraya gelirken dereye iç çamaşırlarımızla girmemize izin vermediğine göre, eve dönerken yüzme havuzuna atlamak istiyorum.”

“İç çamaşırı mı?!” dedi Amy. “Bu hiç adil olmazdı. Ben sadece ayakkabılarımı çıkardım, Meg yine de şikayet etti!”

“İtalya’da çıplak yüzdük,” dedi Laurie, bu da üç March kız kardeşinin de kızarmasına neden oldu. “Otranto’da, deniz fenerinin hemen yanında tekneden atladık ve Medusaları geride bıraktık. Pardon, bu kaba mıydı?” diye sordu sahte bir masumiyetle. Laurie’nin uzun zaman önce ölmüş olan annesi o ülkedendi ve Laurie bunu March kız kardeşlerinin oldukça tutucu Yeni İngiltere hassasiyetleriyle dalga geçmek için sürekli kullanırdı.

“Otranto Kalesi mi?” diye sordu Jo. “Walpole’un kitabından mı?”

“Aynen aynı yer,” dedi Laurie. “Size söyleyeyim, çok sıkıcı bir yer. Etrafta sadece Türk top mermileri ve toz var.”

“İşim bitti.” Amy ayağa kalktı. “Arkadaşlarımı bulmaya gidiyorum. Poppet ile en berbat erkek çocuklarını gözetlemek için bir plan yaptık.”

Poppet, Hannah’nın yeğeniydi ve aynı zamanda Amy’nin uzun zamandır arkadaşıydı; ikisi birlikteyken sorunların sonu gelmiyordu.

“Sen ve Poppet mi?” Jo kaşını kaldırdı. “Yine mi?”

Amy omuz silkti. “Gözlemlenecek çok şey var. Çok kötü çocuklar bunlar.”

Bunun üzerine koşarak uzaklaştı, neredeyse uzun boylu, koyu saçlı, koyu kahverengi gözlü, yakışıklı yüzünde ciddi bir ifade olan ve yürüyüşünde hafif bir aksama olan genç bir adamı devirecekti. Tamamen iyileşmemiş bir savaş yarasıydı bu. Tıpkı Concord’un birçok babası, kardeşi ve amcası gibi, şikayet etmeden, neredeyse hiç yorum yapmadan taşıdığı, zamanın bir işaretiydi bu.

Bu kişi, Laurie’nin özel öğretmeni ve Meg’in kurgusal talibi Bay Brooke’du.

“Bayan March?” Battaniyelerinin üzerinden eğildi. “Lütfen benimle birlikte dere kenarına kadar bir yürüyüşe çıkabilir misiniz?”

Meg, güneşi engellemek ve konuşanı tanımaya çalışmak için eldivenli elini gözlerinin üzerine koydu. Bunu yapar yapmaz, hava durumuyla hiçbir ilgisi olmayan koyu pembe bir renge büründü. “Çok nazıksınız... Bay Brooke.”

Jo, Laurie’ye alaycı bir bakış attı.

Bay Brooke gülümsedi. “Aşırı ısınmanızı istemem. Bugün çok sıcak,” diye devam etti.

İşte söz konusu öğretmen, Jo’nun kitabının sayfalarında Meg’i o kadar güzel etkilemişti ki. En azından John Brooke bunu asla dile getirmeme onurunu gösteriyor, diye düşündü Jo. Aslında, Meg’le doğrudan konuştuğu ilk seferdi ve samimi kahverengi gözlerindeki

bir şey, Jo'nun aklına şu soru geldi: Acaba bunu yapma cesaretini tam da kitabı yüzünden mi buldu? Sonuçta, onu Meg'in taliplisi olarak yazmıştı çünkü zavallı adam aylarca kız kardeşine tek kelime etmeden aşık olmuştu.

Bay Brooke'un nezaket gösterilerine ayıracak vakti yoktu. Savaşta yaralanıp eve gönderildikten sonra öğretmen olmuştu. Haftada iki kez Concord ve Cambridge arasında trenle gidip geliyor, zamanını Laurie'nin özel öğretmeni ve eski Yunan ve Roma metinleri üzerine özel bir hazırlık kursunun tek eğitmeni olarak görevleriyle bölüyordu. Cambridge'deki görevi, babalarının izinden giderek doğrudan Boston'daki Harvard Kulübü'ne gidecek yerel erkek çocuklara özel ders vermektir. Laurie, kendisinin katılmaktan kurtulduğu için sevinçli bir şekilde, "Lanet olası Brookeslu Brahmanlar" diye adlandırdığı bu çocuklara, büyükbabası sık sık onu tehdit etse de, bu şekilde davranıyordu.

Brooke'un ders verdiği hiç kimsenin Cambridge'de bir gelecek kurmak için yardıma ihtiyacı yoktu zaten. Aile isimleri—Adams ve Peabody, Coolidge ve Cabot, Forbes ve Endicott—Harvard Yard'ı çevreleyen binaların yarısının taş cephelerine zaten kazınmıştı. Yine de Brooke, tıpkı Laurie ile yaptığı gibi, hepsiyle birlikte Virgil, Homeros ve Catullus'u da aynı özveriyle işledi. Zavallı adam, görevine bağlılıktan başka bir şey değildi.

Meg tereddüt etti, sanki ikisinin birlikte yürümesinin getireceği sonuçları yeni yeni fark ediyordu. "Lütfen en ufak bir yükümlülük hissetmeyin, Bay Brooke. İnsanların... sırf kız kardeşim, şey, ve hikaye yüzünden..." Durum dayanılmaz derecede garipti ve Meg bahar gülü rengine büründü.

Etki nefes kesiciydi ve Bay Brooke bunun farkındaydı.

Jo gözlerini ondan ayıramıyordu, sanki korkunç bir yılbaşı pandomiminin ön sıralarında kapana kısılmış gibiydi.

Şimdi eğildi. En azından beceriksizce bir eğilmeydi. Yine de Jo ona şüpheyle baktı.

"Sevgi varsa yükümlülük de olmaz, Bayan March. Çok onur duyardım. Gerçekten." Gülümsedi ve Jo ilk defa sesindeki sıcaklığı fark etti. İstemeyerek de olsa.

"Ah! Bay Brooke! O halde, bir yürüyüş harika olurdu," dedi Meg, eldivenli elini uzatarak ve ayağa kalkmasına izin vererek.

Laurie ve Jo birbirlerine baktılar. "Vay canına," dedi Laurie sırıtarak. "Belki de gerçek, hayallerin peşinden gelir."

Jo, Bay Brooke'un ablasına sert bir dirsek darbesi indirmesi üzerine sinirlenerek ona bir çilek fırlattı.

“Sence gerçekten ondan hoşlanıyor olabilir mi?” Bu düşünce Jo'nun aklına aniden ve garip bir şekilde geldi. “Meg flört ediyor olabilir mi?”

“Hayır,” dedi Laurie umursamazca. “Bu mu? Flört etmek böyle bir şey değil.”

“Nereden biliyorsun?” Jo ona baktı.

“Çünkü bana çok iyi bir flörtçü olduğum söyleniyor?” Bay Brooke nehir kıyısından incecik bir kedi kuyruğu koparıp Meg'e uzatırken, adam gözlerini ondan ayırmadı. “En azından, ondan daha iyiyim.”

“Gerçekten mi? Bunu sana kim söylemiş olabilir ki?” Jo'nun yüzü şaşkınlıktan pembeleşti. Acaba en yakın arkadaşının, Meg'in şu anda Bay Brooke'a baktığı gibi başka bir kıza baktığı düşüncesi miydi onu? Yoksa kız kardeşini, Jo'nun asla olmasını istemediği mutlu bir sona kaptırma düşüncesi miydi?

“Bak, kız kardeşin kıkırdıyor falan olmaz mıydı? Kızlar flört ederken böyle yapmazlar mı?” Meg'in tabağında dokunulmamış duran bisküviye uzandı.

“Nereden bileyim? Ve bu da onların sonuncusu.” Jo beklentiyle elini uzattı. “Adalet yerini bulmalı.”

Laurie ekmeği ikiye ayırdı. Jo daha büyük olan bisküvi parçasını aldı ve Laurie gülümsedi.

Bir süre güneşin altında bunalmış bir halde, dostça bir sessizlik içinde oturdular, ta ki Laurie aniden ayağa kalkana kadar. “Kahrolası sıcak. Kahrolası eldivenler. Kahrolası Brooke!” Jo'ya baktı ve elini uzattı. “Hanımefendi, şu lanet olası yüzme havuzuna kadar bana eşlik edebilir mi? Böylece, Tanrı'nın istediği gibi, iç çamaşırlarımızla yüzebiliriz?”

Jo ona baktı. Kız çocuk şapkası şimdi terli kafasında gülünç bir açıyla duruyordu ve gömleği kırıntılarla kaplıydı.

“İtalyan usulü değil mi?”

“Burası Concord, hanımefendi. Ortada tek bir Türk top mermisi bile yok. Yerliler buna asla izin vermezdi.”

Neden olmasın? Başka bir macera daha ve Jo her zaman cesaret gerektiren işlere hazırdı.

Bunun üzerine gülümsedi ve elini uzattı. “Bunu hiç sormayacağınızı düşünmüştüm.”

...

Su, Medusa olmasa da, canlandırıcı ve soğuktu. Adriyatik Denizi olmasa da, yine de nefeslerini kesiyor ve yüzlerindeki kızarıklığı siliyordu. Orada, yosun ve bitki örtüsüyle çevrili, çocukluklarından beri yüzdükleri aynı koyu yeşil suda çırpınırken, her şey eskisi gibi normalleşti ve öyle de kaldı.

Yüzme havuzu sırların saklandığı bir yerdi. Onların sırlarıydı. Her zaman da öyle olmuştu.

Doğru, çoğu kız yan komşudaki oğlanla pantolonlarıyla yüzmeye gitmezdi; ama çoğu kız kendi neslinin sesi olarak adını duyurmaya çalışan bohem yazarlar değildi ve çoğu oğlan da Laurie değildi.

Üstelik, sadece en iyi arkadaş değillerdi, aynı zamanda birbirlerine sadıktılar. İkisi de asla kimseye söylemezdi.

Jo sonunda suyun içinde çırpınarak, "Bu kitabı yazmak benim kaderimde var," dedi.

"Yapacaksın," dedi Laurie, onun yanına yaklaşarak.

"Ama bundan nefret ediyorum."

"Yapamazsın."

"Sanırım bir daha böyle bir şey yapacak gücüm yok." Suyun altında külotunun ileri geri çırpındığını hissetti.

"Öyleyse yazma?"

"Ama mecburum! Para için, Teddy. Bir sözleşme imzaladım. İyi Eşler dizisi. Roberts Kardeşler, hikayenin bu şekilde bitmediğini söylüyorlar."

"Öyle mi?" diye sordu. "Öyle mi, değil mi? Bunu bilmez miydiniz? Siz yazar değil misiniz?"

"Öyle düşünürsünüz."

"Peki ya?" Bu kelime, ağzı gölet suyuyla dolu bir şekilde boğuk bir sesle çıktı.

"Yani bunu yazmak istemiyorum," dedi Jo kısaca. "Bunu... düzgün bir şekilde halledemem. Bütün o açık uçları güzel, düzgün bir kurdeleyle bağlayamam. Onları bağlamak... ya da çözmek bize kalmış. Aileme bunu yapmayacağım. Onları öyle evlendirmem."

"Yani... yapma." Laurie şimdi ona tuhaf tuhaf bakıyordu, sanki onu daha önce hiç görmemiş gibiydi. İki atletinin de sırlıslıkla ıslanmış, saçlarında en az bir, belki iki sarmaşıkla nasıl görüldüğünü ancak hayal edebiliyordu. Umursadığı bir şey değildi, ama belki biraz da olsa umursadığını fark etmek sinir bozucuydu.

"Yazma bunu? Öylece mi?" Bacaklarını yere vurdu.

"İşte böyle," dedi Laurie.

"Ama bu, servetimizi kazanmamız için tasarlandı," dedi Jo düşünerek. "Ailemi kastediyorum."

"Bir servet mi? Bir kitaptan mı? Şaşkına döneyim." Suyu daldı, sonra bir av köpeği gibi titreyerek ve saçlarından su püskürterek su yüzüne fırladı. "Umurunda mı?"

"Tam bir Laurence'a yakışır şekilde konuştun." Jo başını geriye doğru eğdi, soğuk hava kahverengi saçlarının arasından alnına kadar yayıldı. Daha sert tekme attı, parmağıyla bacağına hafifçe dokundu.

"Evet mi dedin?" Şaşkın görünüyordu.

Başını hızla öne eğdi, suyun gözlerine damlamasına izin verdi. "Herkes Laurence değil, Teddy."

"Ama sen bir Mart'sın." Kıydan çıkan eğrelti otlarından bir avuç kaptı, kendini suyun üzerinde tutarak tekmelemeyi bıraktı. "Martlar bu tür şeylerle ilgilenmez. Bu onların—senin—büyüklüğünün bir parçası..."

Jo omzuna yaslandı ve o da çenesini onun başının üstüne bastırarak, başını su yüzeyinden uzak tutmak için kolunu onun omzuna doladı.

"Sihir," dedi.

"Gerçekten mi?" Jo gülümsedi ve gözlerinin içine bakabilmek için biraz geri çekildi.

Gözleri parıldadı. "Sen yazarsın."

Şimdi onun buruşuk parmaklarını kolunda hissedebiliyordu, o da onun ağırlıksızlığını kolayca destekliyordu. "Hayat daha kolay olabilirdi. Bunun hakkında konuşmuyor olmamız, bunun Mama Abba'nın üzerinde... hepimizin üzerinde bir yük olmadığı anlamına gelmez. Ama bu onu bir erdem yapmaz da. Ne ailem için, ne de benim için."

Kolunu omzuna dolayarak onu destekledi ve "Sen ve ailen, Jo. Orchard House'u bu kadar harika yapan şey bu." dedi.

"Lütfen bu meyhanede iç çamaşırlarınızla bana bir kilise vaazı verin." Gözlerini devirdi, yapmacık bir şekilde sinirlenmiş gibi yaptı. "Zaten mükemmel olan pikniğin ardından harika bir devam olurdu."

Güldü. "Senin harika biri olduğunu düşünmeye hakkım var, Jo. Bunu asla gizlemeye çalışmadım."

Çenesini adamın soğuk omzuna yasladı. Gömleği kaslı vücuduna ikinci bir deri gibi yapışmıştı ve kadın gözlerini kaçırdığını fark etti.

"Yoksul olmak kimseyi harika yapmaz, tıpkı zengin olmak gibi."

"Bunu kastetmedim," dedi sessizce, bir elini beline, sırtına koyarak onu daha iyi desteklemek istercesine. "Sadece endişelenmemen gerektiğini demek istedim. Büyükbabam ve ben... size, hiçbirinize böyle bir şey olmasına asla izin vermeyiz."

Onun doğruyu söylediğini biliyordu. Beth'in özel doktorlara, özel ilaçlara, özel tedavilere ihtiyacı olduğunda bunu kendi gözleriyle görmüştü, hepsi görmüştü.

Jo titredi. "İşte sorun bu. Kimsenin, ne senin, ne de büyükbabanın, bana bir şey yapmama izin vermesini istemiyorum. Ben... kendim... izin vermek istiyorum... eğer izin verilmesi gerekiyorsa."

Bu, o lanet olası kitabı yazmak anlamına gelse bile.

Şimdiye kadar her şey yolunda gitmişti, değil mi? Kendisinin ve kız kardeşlerinin zenginlerle evlenmelerine veya şanslı evlilikler yapmalarına gerek yoktu. Anlatacağı hikaye bu değildi. Kesinlikle değil!

"Yazar sensin," diye tekrarladı, elini çekmese de. Ne garip bir his, buz gibi suyun içinden yükselen sıcaklık. Çok rahat, tanıdık ve hoş, ama yine de... yine de...

"Gitmeliyiz," dedi Jo, aniden kollarından kurtularak. Göleti tekmeleyerek geçti ve kayaya tırmandı, sıırıslı kıyafetlerini tekrar giydi. "Eve kadar yarışalım."

Laurie'nin tek cevabı, paltosunu kıyıda bırakıp, onun yanından büyük bir sıçrayışla geçmek oldu.

Ve bunun üzerine, koşarak, bağırarak, tökezleyerek, yoldaki her bir cıvıldağanı korkutarak Orchard House'a kadar geri döndüler ve sonunda bahçede nefes nefese kalmış çocuklar gibi yere yığıldılar.

6

TASLAK MACERALAR

Jo'nun ilk taslağını bitirmesi sadece üç hafta sürdü. Mayıs sonundan Haziran ortasına kadar, çoğunlukla çatı katındaki odasından dışarı çıkmadı; öğünlerinin çoğunu ekmek, elma veya soğuk haşlanmış patatesle geçirdi ve günün ve gecenin her saatinde yalnız başına çalışarak, son balmumu parçalarını tüketene kadar yaktı. Gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş gibi görünen Theodore Laurence'ı da pek görmedi.

Neyse ki annesi ve kız kardeşleri bu tür davranışlara artık alışmışlardı; aynı şekilde ailenin kedisi de alışmıştı ve çoğu gece Jo ile birlikte uyanık kalır, güneş doğarken kaçınılmaz olarak mürekkep lekeli kağıt yığınlarının üzerine yorgunluktan kıvrılıp yatarı.

Üç haftanın ardından zavallı şey o kadar çok siyah mürekkep lekesiyle kaplanmıştı ki Jo ona Gece Yarısı adını takmıştı. Tavan arası ise onun Hayvanlar Alemi olmuştu.

Bir sabah kahvaltıda Amy, Jo'ya ne hakkında yazdığını sorduğunda, Jo'ya özgü şu cevabı verdi: "Gerçekten korkunç bir şey. Kaderlerimiz."

Meg, Amy'ye tek bir kardeşçe bakışla susturdu ve ondan sonra kimse bir daha aynı soruyu sormanın doğru olmadığını anladı.

Jo ham metni bitirdikten sonra, son halini mürekkeple tamamlaması birkaç gün daha sürdü, Roberts Brothers'a götürme cesaretini toplaması bir gün daha aldı ve Thomas Niles'in okuması da bir hafta sürdü.

Ne kadar da uzun ve bitmek bilmeyen bir haftaydı!

Bağımsızlık Günü'nün geleneksel kutlamaları bile -Pazar Okulu'nun Eski Tepe Mezarlığı'na yaptığı geçit töreni veya Bağımsızlık Bildirgesi'nin okunması- yargıyı bekleyen endişeli bir yazarı oyalayamadı. Jo için, Eski Kuzey Kilisesi çanının zaferle çalması bile son derece uğursuz geliyordu.

Yazar, ertesi gün bizzat Roberts Brothers ofislerine gitti ve editörü haberi ona iletti.

Haberler iyi değildi.

...

Thomas Niles, özür dilercesine naneli şeker kutusunu masasının üzerinden kaydırды. "Üzgünüm Bayan March. Yatırımcılarımla uzun uzun görüştüm. Bunu yayınlamayız."

Jo şaşkınlıkla baktı. "Neyden bahsediyorsun? Başka bir kitap istedin ve ben de yazdım. Devam kitabı istedin; işte devam kitabı."

"Ama mesele bu değil."

"Bu öyle değil derken ne demek istiyorsun?"

"Korkarım ki bu doğru bir devam filmi değil."

"Yazar ben değil miyim? Ben yazdım, değil mi? Nasıl birdenbire yanlış oldu?" Meg'i savaşta askerlere yardım eden cesur ve metanetli bir hemşire yapmış, Amy'yi de Avrupa'ya sanatçı olması için göndermişti. Hepsı bağımsız kadınlardı. Kendi kaderlerini tayin etme, ahlaki netlik ve manevi metanet örnekleriydiler. "Sorun neymiş?"

"Sorun şu ki, Bayan March, ben iki tür hikaye satabilirim. Tatlılık ya da skandal. Gerçek aşk her şeyin üstesinden gelir, tercihen bir balo, bir düğün, güzel bir arazi ve gamzeli bebeklerle sonuçlanır—"

"Veya?"

"Ya da Josephine March özel bölümü. Roderigo ve Rodanthe. Sert kahramanlar, kabaran göğüsler, aşk ve kayıp... ve bam! Geri dönüşü olmayan nokta. Cinayet. İhanet. Kaybedilen ve kazanılan bir miras. Herkes bıçağın ucunda ölür."

"Anlıyorum."

"Ya da her zaman yaratıklar da var, sanırım. Kanatlı, boynuzlu, alevli dışkı püskürten... Seçim size kalmış."

"Alevli bok mu?"

"Ya da deniz kızları... deniz kızları bu yıl çok popüler! Devasa!"

Sayfaları masasına geri fırlattı. Sayfalar düzensiz bir şekilde etrafa saçıldı, masadan düşüp yere saçıldı.

Jo önce öfke, sonra hayal kırıklığı, ardından da yorgunluk hissetti. Utanç duygusu ise en son ortaya çıktı. "Pekala, sanırım bu kadar. Özür dilerim Niles. Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Özür dilerim? Siz benim yazarımsınız, Bayan March. Ben de sizin editörünüzüm. Beni tekrar tekrar hayal kırıklığına uğratmak sizin yeminli göreviniz, tıpkı sizi tekrar tekrar doğru yola sokmanın benim görevim olduğu gibi. Siz ikna edersiniz; ben tehdit ederim. Siz tehdit edersiniz; ben ikna ederim. Bu edebi bekçilik, şanlı mesleğimizin temelidir. Hayatlarımız buna bağlı diyebilirim."

Jo hafifçe gülümsedi. Niles'in onu şımarttığını biliyordu ama yine de bundan hoşlanıyordu.

Derin bir nefes aldı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi? Şimdi düzelt şunu, Bayan March." Niles elini onun hayali sürecine doğru salladı. "İşine geri dön. Ne yapıyorsan onu yap. Kız kardeşler perişan haldeler."

"Dağınıklık oldukça genel bir terim," dedi, kaşlarını çatmamaya çalışarak.

"Birincisi, Beth hikâyede neredeyse hiç yer almıyor."

"Bu doğru değil." Jo sandalyesinde kıvrandı. Beth'e ne olduğunu söylemekten bir sebeple kaçınmıştı. Mama Abba'nın Beth'in ölümünü okuyup acıyı yeniden yaşamasını hayal bile edemiyordu; March ailesinin her üyesi, Beth'ten bahsedildiğinde ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Hatta babalarına yazdıkları mektuplarda bile cenazeden beri Beth'ten neredeyse hiç bahsetmemişlerdi.

Çünkü onun acısı bir hikaye değil ve hikayesinin bir sonu olamaz. Hem kitapta hem de hayatta yok olamaz.

Benim Beth'im bir sonu olamaz.

Niles iç çekti. "Bir de Jo meselesi var."

"Jo mu? Jo'nun neyi var?" Bunu hiç beklemiyordu.

"Bilmem, bu yüzden soruyorum," dedi Niles, bıkkın bir şekilde. "Onun başına ne geldiğini hiç söylemek istemiyor gibisiniz."

"Açıkçası, uzun ve başarılı bir edebiyat kariyeri var."

"Peki, kiminle evlenecek?" diye sordu Niles.

"Evlenmek mi?!" Jo, yüzü kızarıırken göğsünde kabaran öfkeyi hissetti. "Ben... o... ne istediğini bilmiyor, tıpkı okuyucularımın ne istediklerini bilmemesi gibi."

Şimdi, Laurie'nin ani bir görüntüsü aklına gelince, yanaklarının kızardığını ve tüm yüzüne, belki de vücuduna yayıldığını hissedebiliyordu. Öğlen sıcağında kahkaha atan, gömlek kolları

dirseklerine kadar sıyrılmış Laurie. Derenin içinde kayıkla yaprakları toplayan, pantolonu ayak bileklerine kadar sıyrılmış Laurie. Birkaç hafta önce, yüzme yerlerinde Laurie ve Jo, aralarında sadece bilekleri ve ayak bilekleri değil, çok daha fazlası açıkta kalmış haldeydiler—

Aklından çıkarmaya çalıştı ama başka düşünceler zihnini doldurdu. Merak ettiği, merak edebileceği, isteyebileceği her şey; kendine bile itiraf edemediği her şey—

Kristof Kolomb!

“Belki de hiç evlenmeyecek. Ya da bahçedeki her lahanayla evlenecek. Ya da lahanalardan tamamen uzak duracak ve aslında domatese karşı bir zaafı olduğunu keşfedecek!”

“Domates mi?”

“Onu tanımıyoruz, Niles. Zaten asıl mesele de bu!”

Niles şimdi vurgu yapmak için aralarındaki el yazmasını hafifçe vuruyordu. “Ama okuyucularınız ne istediklerini biliyorlar, Bayan March. Küçük balina kemiğinden korseli kalplerinin alev almasını istiyorlar.”

Teninin sıcaklığı fırın gibi olmuştu.

“Niles, bizde de beyin var.”

“Evet, mutlu sonlar isteyen beyinler. Düğünler. Verona'da ölen Romeo ve Juliet değil. Toskana villalarında evlilik mutluluğu yaşayan Romeo ve Juliet. Siz –Jo– bunları istemeye hakkınız var. Ve söylemeye cesaret edebilir miyim? Bunlara sahip olmaya da.”

Jo nane şekerleri kutusuna uzandı. Her şey çok fazlaydı. Kutuyu açtı, tereddüt etti ve açık bıraktı. “Ailemi üzecek hiçbir şey yapmayacağım.”

“Onlara zarar mı veriyorsun?” Niles masasından kalkıp ayağa kalktı. “Onlara nasıl zarar veriyorsun? Şansın yaver giderse, onları hayal bile edemeyecekleri kadar zengin ediyorsundur.”

“Onların mı, senin mi?” Jo kaşını kaldırdı. O da karşılık olarak kaşını kaldırdı.

“Mantıksız davranıyorsunuz,” dediler birbirlerine, neredeyse aynı anda.

Sandalyesinden kalktı ve eldivenlerini masadan aldı; bu sırada yarım bıraktığı el yazmasının bir sayfası daha yere düştü.

“Gidiyorum.”

Başını salladı. “Üzgünüm Bayan March. Aileniz hakkında yazmak istemiyorsanız, sözleşmemizi imzalamadan önce söylemeliydiniz.

Aileniz, okyanusun iki yakasındaki okuyucuların satın aldığı ve parasını ödediği şeydir. Bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

Jo, nane şeker kutusunu yayıncısının masasının üzerinden itti ve şekerler her yöne saçıldı.

"Ve ben zaten hayır dediğimi sanıyordum."

...

"Niles'ı ben halledeyim," diye homurdandı Laurie, Orchard House yemek salonunun bir ucundan diğer ucuna volta atarak. "Onu yere sererim. Kristof Kolomb gibi, ben de öyle yaparım."

"Yapamazsın," diye inledi Jo. "Yapamazsın." Yemek masasında bir yığın halinde yere yığıldığı için sesi boğuk çıkıyordu.

Meg ve Amy, onu koruyarak iki yanına oturdular; toplantıdan eve döndüğünden beri hıçkırarak ağlayan omuzlarını sırayla okşuyorlardı.

"Beni izleyin." Laurie öfkeyle baktı, ama Bay Niles orada olmadığı ve umursamadığı için bunun bir anlamı yoktu. "O kadar kötü olamaz," diye mırıldandı kimseye hitap etmeden, on beşinci kez.

"Öyle. Her şeyden nefret ediyordu. Hepsinin nefret ettiğini söylüyordu." Jo zar zor kelimeleri söyleyebildi. "Başa döndük. Bunun başka yolu yok. Romantizm istiyorlar. Düğünler. Tam anlamıyla Sebze Vadisi."

Laurie, Jo'nun yanına çömelerek, "Gerçekten bu kadar kötü mü?" dedi.

Jo başını kollarına gömdü. "March ailesini rezil etmeyeceğim."

"Sorun değil," dedi Amy, küçük bir ceviz kıracağının çeneleri arasında bir ceviz sıkıştırırken. "Biliyorsun, ben doğuştan hırçın biriyim. Skandallar söz konusu olduğunda."

"Ne büyük sürpriz," dedi Meg, fındık patlayıp parçaları örgü halının üzerine saçılınca.

Jo istemeyerek de olsa doğruldu. "Bu sefer beni kurtaramazsın Teddy. Ne kadar istesen de her şeyi çözüp herkesi kurtaramazsın."

Ona çaresizce baktı. "Bir şey yapmalıyım, Jo. Bırak da bir şey yapayım."

Sandalyesinde doğruldu. "Hayır, Laurie. Bırak ben yapayım. Bununla ilgilenmeliyim. Ve ilgileneyeğim... Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum. Niles'ın istediği gibi değil."

Laurie odada dolaşmaya devam etti; keyifsiz bir Jo, Laurie'nin de daha keyifsiz olması anlamına geliyordu. Bunu herkes biliyordu.

“Roberts Brothers Press mi? Onlar da diğerlerinden farklı değil, yayıncılar, editörler ve gazeteciler. Hepsi birer yılan sürüsü!”

“Bay Niles öyle biri değil,” dedi Jo. “Bilemezsiniz. Hepsi öyle olamaz.”

“Büyükbabam her New York'a gittiğimizde aynı şeyi söylüyor. 'Böyle insanları dinlememelisin' diyor.”

“Böyle insanlar mı?” Jo dehşete düşmüş bir ifadeyle baktı. “Ne tür insanlar? Esnaf mı? İşçiler mi? Yazarlar mı, Laurie?” İki arkadaş kavga ettiğinde sebebi buydu. Laurie, Laurence evinin ikinci katındaki kendi odalarının altında herhangi bir hayatı hayal bile edemiyordu ve Jo da oradan görünen manzarayı hayal etmekte zorlanıyordu. İki pencere onları birbirine bağlıyordu; hepsi bu. Bir pencere genç Laurie'ye March ailesinin salonunu görme imkanı vermişti, diğeri ise March kızlarına Teddy Laurence'ın oturma odasını görme imkanı sağlamıştı.

İki pencere. Birkaç düzine titrek cam bölme.

Günlük elbiselerden, deri eldivenlerden, at arabalarından ve mesleklerden; çiftliklerden, kilerlerden, yabani ot yoldan ve mum kalıntılarından oluşan bu iki dünya arasındaki köprüyü kurmak gerçekten yeterli olacak mıydı?

Jo merak etti.

“Hadi ama Jo. Bu bayağı bir iş.” Laurie hâlâ bir aşağı bir yukarı yürüyordu, yüzü kıpkırmızıydı. “Böyle adamlar mı? Onlar şerefsiz. Sadece yalan söylüyorlar—”

“Ya da daha kötüsü. Gerçek.” Jo doğruldu.

“İkinizin de söylediğinden tek kelime anlamıyorum.” Amy masadaki kavanozdan bir avuç ceviz aldı ve kırmaya başladı. “Ama al. Kendini daha iyi hissedeceksin.”

“Öyle mi?” diye sordu Jo üzgün bir şekilde.

“Elbette içeceksin.” Meg önüne bir fincan çay koydu. Fincan ve tabağın çıkardığı ses odadaki sessizliği bozdu.

Jo kıpırdamadı.

Kız kardeşler birbirlerine baktılar. “Ne oluyor?” diye fısıldadı Amy. Meg parmağını dudaklarına götürdü.

Laurie parmak uçlarıyla soğuk cama dokundu ve gölgelere doğru baktı. Bir an sonra, sormaya cesaret edemediği bir soruya birdenbire karar vermiş gibi iç çekti.

Jo'ya baktı. “Öyleyse, aşk mı? İhtiyacımız olan şey bu mu, Bay Snodgrass, dostum?”

Jo, her zamanki gibi, eski lakaplarının yeniden ortaya çıkmasıyla hafif bir rahatlama hissetti. "Öyle görünüyor, Bay Weller. Sanırım küçük balina kemiğinden korselenmiş kalpler adeta ateşe verilecek."

"Görünüşe göre, konu hakkındaki engin bilgimin bir kısmını size aktarmak zorunda kalacağım, Bay Snodgrass. Ne yazık ki, en vejetaryen kaderleriniz bile eritilmiş balina kemiğine layık değil."

Amy güldü. Meg ona dirseğiyle vurdu.

Laurie masaya yaklaştı ve Jo'nun kahverengi buklelerine sevgiyle baktı. Her zamanki gibi üst raftaki kağıt destesini aldı, sonra eski mürekkep hokkasını sertçe önüne koydu. "Peki, balina kemiği tam olarak hangi sıcaklıkta erir, Bay Snodgrass?"

Kalemını ona uzattı.

"Bunun tamamen açık olduğunu düşünmüyorum, Bay Weller." Ona en ufak bir gülümseme bile yaşatmamak için yanağının içini ısırırdı. Yine de tüy kalemını mürekkep haznesine batırdı.

"Sanırım sebzelerle evlenmek biraz sıkıcı bir şey." Laurie, Jo'nun yanındaki sandalyeye ters yönde oturdu. Sandalyenin arkasından uzun kollar ve daha da uzun bacaklar garip bir şekilde iki yana doğru sarkıyordu. "Yani, sanırım Jo bir lahana ile evlenmek yerine Yeni Dünya kıyılarında bir gemi kazasında ölüyor, değil mi dostum?"

"NANTUCKET," diye mırıldandı Jo, hiç duraksamadan. "Taş gibi yere düşüyorlar. Dostum."

"Genç Floransalı sevgilisiyle mi?"

"Venedikli," diye yazdı neşelenerek. "Hem de tutkuyla."

Laurie, gayet sakin bir şekilde başını salladı. "Gerçek kalıntılar mı?"

"Hiçbiri," diye karaladı Jo. "Sıgılıklara çarpıp paramparça oldular." Bu düşünce onu gülümsetti. O lanet olası Laurence çocuğu. O etraftayken doğru dürüst mutsuz olmak mümkün değildi.

Beni çok iyi tanıyor.

Laurie onu izlerken giderek daha çok eğleniyordu. "Peki ya hayatının eseri, Bay Snodgrass? Sonsuza dek kayboldu mu? Sayfalar dalgaların üzerinde mi yüzüyor?"

DENİZİN DİBİNDE. Jo kaşlarını çattı. "Belki de Venediklinin cansız kollarında. Ya da, bilirsin... yazarın kollarında."

Amy meraklanmış görünüyordu. "Zengin miydi? Bu Venedikli?"

"Parasız." Jo yazarken gülümsedi. "Ama Alman Emerson'a pek benzemiyor. Daha çok İtalyan Byron'a benziyor aslında."

"Skandal üstüne skandal," dedi Laurie. Jo'nun sırtına elini vurdu. "Kesinlikle çok satacak. En yüksek notu aldın, sevgili Snod. Tebrikler. Başardın. Şimdi sadece, biliyorsun, hepsini yaz."

"Ha, hepsi bu kadar mı?" diye güldü Jo.

Onu oturduğu yerden zorla kaldırdı ve ayağa kalkmaya zorladı. "Ne bekliyorsun? Çatı katına çık ve yaz, Snodgrass!"

"Sevgili Weller, çalışma odanızı kullanmama izin verin, belki de yaparım."

"Daha da iyi." Eğilerek kolunu ona uzattı.

"Beni bekleyin," dedi Amy. "Fındıkkıranı kaldırmam gerekiyor."

Ancak Amy bodrumdan döndüğünde, Jo ve Laurie çoktan ön kapıdan çıkmışlardı ve reddedilen el yazmasını Laurie'nin kolunun altında zararsız bir şekilde saklamışlardı.

"Bekle!" diye bağırdı Amy. "Yetişebilirim—"

"Akşam yemeğinden önce yapman gereken işler var." Meg, en küçük kız kardeşine başını salladı. "Bırak onları," dedi. "Şu ikisine."

"Ama bir türlü gidemiyorum, oysa bakılacak bir sürü tablo olan muhteşem bir ev." diye söylendi Amy. "Üstelik hiçbir şeyden bahsetmiyorlar. Hiçbir zaman bahsetmiyorlar. Sadece bir sürü saçmalık."

Meg, kız kardeşinin koluna hafifçe vurdu. "Sadece onlar ne hakkında konuştuklarını biliyor Amy, ama bence -kendi yöntemleriyle de olsa- saçmalık değil."

"Gemi enkazları, batmış el yazmaları ve Jo'nun Venedik'i mi?!" Amy, Meg'e şaşkınlıkla baktı. "Eğer bu saçmalık değilse, nedir?"

Meg, küçük kız kardeşinin ince omuzlarına sevgiyle kolunu doladı. "O, Jo'nun Kiraz Kralı, görmüyor musun?"

"Evet," dedi Amy. "Ama o da öyle mi?"

Meg, çenesini sevgiyle çimdikledi. "Yerinde bir soru, Bay Winkle." Gerçekten de öyleydi.

BÜYÜ

*H*enüz yazmadığınız romanınızın sayfalarında ailenizin itibarını zedelemeye karar vermek bir şeydi. Bunu gerçekten yapmak ise, sonradan anlaşıldığı üzere, bambaşka bir şeydi.

Jo, Laurence'ların evinin üst katındaki çalışma odasında çalışmaya başlamıştı; sanki ailesini oldukları gibi değil, en azından kağıt üzerinde olmaları gereken şeylere dönüştürmek için kendisiyle gerçek ailesi arasında fiziksel bir alana ihtiyacı vardı.

Laurie ise o sırada evin etrafında gizlice dolaşmaya başlamıştı; ya da onun deyimiyle, ona yardım ediyordu.

İkisi için de işler yavaş ilerliyordu! Ama Jo bunu başarmaya kararlıydı. "Roderigo ve Rodanthe! Bunu yapmak zorundayım, Laurie. Bu benim görevim."

Şu an oturduğu yerden, divanın üzerine uzanmış, yüzüne bir yastık koymuş halde, öfkeyle baktı. "Hoşuma gitmiyor."

"Benim bir işim olması mı?" Gözleri kocaman açıldı.

Yastığın altından bıkkın bir inilti geldi. "Hiç eğlenmiyorsun. Bu da benim de eğlenemediğim anlamına geliyor, ne yazık ki. Keşke senin o vahşi günlerini benimkilerden nasıl ayıracağımı bilseydim. Eskiden ne kadar da eğlenirdik, Jo!"

"Öyleyse git eğlen." İçini çekti. "İstedğin kadar oyna. İkimiz için de oyna, oğlum. Benim acı çekmem yüzünden senin de acı çekmene gerek yok. Bana sürekli söylediğin gibi, sen yazar değilsin."

"İyi ki de öyle. Söylemek istediğim bu kadar." Laurie divandan kalktı ve odanın karşısına doğru yürüyerek büyükbabasının raflarındaki kitapları yeniden düzenlemekle meşgul oldu.

Okumaktan çok bir sanatçı ve müzisyen olan Laurie, Jo'nun bitmek bilmeyen hoşnutsuzluğuna rağmen, kitapları renge göre ayırma eğilimindeydi.

“Anlamıyorsunuz. Daha önce hiç kitap yazamadığım bir durum yaşamadım.” Jo, oturduğu sandalyeden kalkıp Laurie'nin salonunda sanki oranın sahibiymiş gibi sağa sola vurmaya başlamıştı; ki kendi kendine hatırlattı ki, kaç yıldır yan yana evlerde otursalar da, oranın sahibi değildi ve asla da olmayacaktı.

“Biliyorum,” dedi Laurie, en sevdiği yere, piyano taburesine yaslanarak. Tatlı bir melodi çalmaya başladı—Çaykovski'nin Avrupa'dan yeni gelen en yeni eseri: “Yalnız Kalpten Başkası Yok.” Jo bunu sadece daha önce, ne zaman hüznünlü bir ruh halinde olsa, özellikle onun için çaldığı için biliyordu.

Neredeyse kendiliğinden yanına oturdu. Onun için çalarken oturmamak zordu. Elleri tuşların üzerinde dalgın dalgın hareket ediyordu, melodi bal gibi tatlıydı. Yatıştırıcıydı, bazen de hipnotize ediciydi.

Başını omzuna yasladı. Zihni başka, daha korkunç şeylerle meşgul olsa bile, kollarının altında hareket etmesinin verdiği hissi seviyordu. “Düşününce, daha önce hiçbir şey yapamadığım bir durum yaşamadım. Gerçekten önemsedığım bir şey söz konusu olduğunda.”

“Dans ediyorsun,” diye takıldı, gözleri ışıldıyordu.

“Sanırım terliklerin kalitesine bağlı. Bir de bizi birinin görüp görmeyeceğine.” Başını kaldırdı, gülümsemesini yutarak ilk kitabında nasıl tanıştıklarını anlattığını hatırladı.

“Akılsızca salon muhabbeti mi?” Ona yan gözle baktı.

Jo düşündü. “Ne kadar sıkıcı?”

Elleri şimdi daha hızlı hareket ediyordu. “Tüylü şapkalı hanımlar kadar sıkıcı mı? Kilise pikniği kadar mı? Büyükbabamın Harvard'da hukuk okumam hakkında uzun uzun konuşması kadar mı?”

“Bunlar tamamen farklı üç sıkıcı şey,” diye itiraz etti.

“Benim yerimde olsanız olmaz.”

“Pekala,” dedi Jo pes ederek. “Bazı şeyler diğerlerinden biraz daha zor olabilir. Ama yazmak değil. Benim için değil. O en kolay kısmı olmalıydı, Laurie. Belki de benim için tek kolay kısım.”

“Katılıyorum,” dedi Laurie, dikkatini tekrar piyanoya çevirerek.

Başını umursamazca sallıyordu, uzunca kahverengi kıvrık saçları bir midillinin yelesi gibi gözlerinin önüne düşüyordu. Jo bu

bakışı çok iyi biliyordu; her şeyden tamamen koptuğu, müziğe odaklandığı anlardaki o bakışı. Hatta ona yabancılaştığı anları.

İşte dışarıdan görünümü.

Elleri tuşların üzerinde dalgalar halinde hareket etti, ileri doğru itti ve sonra tekrar geri çekti.

Bir şey yapmak.

Jo, başkalarıyla aynı odada olmanın ama yine de tamamen yalnız olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Sadece kendisinin var olduğunu bildiği bir dünyada kaybolmanın, bunun heyecanından zevk almanın ve sonundan korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Yaşayanların dünyasında hiçbir şeyin bir daha bu kadar gerçek hissettirmeyeceği veya bu kadar yakın olamayacağı korkusunu ve suçluluğunu hissediyordu.

Yanlış bir dünyada yaşadığım korkusu. Gölgelerden ve ışıktan yapılmış, kimsenin bana ulaşamayacağı, hayali bir kale...

Laurie artık tıpkı çaldığı gibi zahmetsizce şarkı sözlerini söylüyordu.

Yalnız kalplerden başka kimse bilemez üzüntümü; yalnız ve neşeden, sevinçten çok uzakta. Gökyüzünün sınırsız kemerini görüyorum, üzerimde uzanıyor. Ah, beni seven biri için ne kadar kasvetli bir mesafe! Yalnız kalplerden başka kimse bilemez üzüntümü; yalnız ve neşeden, sevinçten çok uzakta. Yalnız ve neşeden, sevinçten çok uzakta. Duyularım tükeniyor, yanan bir ateş beni yiyip bitiriyor. Yalnız kalplerden başka kimse bilemez üzüntümü.

Sesi berrak ve yumuşaktı, ama her zaman olduğu gibi, etkisi belli bir hüzünden de yoksun değildi; Jo bunun nedenini asla söyleyemedi. Ayrıca, alışılmadık bir şekilde, sormaya da cesaret edememişti.

Onun da kendine ait bir gölge kalesi var. Onu duyabiliyorum.

"Melodileri kalp kırıklığından doğuyor," diye düşündü. "Hatta neşeli Laurie'm bile."

Belki de tüm melodiler böyledir.

Jo, bunun annesiyle bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu; annesi zamanında hatırı sayılır bir üne sahip İtalyan bir sopranoymuş gibi görünüyordu. Jo, annesini şimdi, güzel ve dolgun göğüslü, bir soyunma odasında yüzüne pudra sürerken, melek gibi Laurie'nin etrafta dolaşp, yılmaz taliplerin gül vazolarını devirip, genel olarak gözünün önündeki her şeyi mahvettiğini hayal etmeye çalıştı. Sonra

da sevgili Teddy'sini, annesi artık orada olmadığına ağlayıp ona doğru uzanırken hayal etmeye çalıştı...

Son notalar yavaş yavaş kayboldu.

"Peki?" dedi, ellerini kucağına indirerek. "Sence ne yapmalısın?"

Jo, onun kendi kitabından bahsettiğini hatırlamak için biraz zaman aldı.

İçini çekti. "Sadece... Doğru hikayeyi anlatıp anlatmadığımdan emin değilim. Ve bu önemli, Laurie," dedi sonunda. "En azından benim için. Başkalarının anlayıp anlamaması önemli değil."

"Hikaye elbette önemli. Ama eğer her anınızı ne yazacağınız konusunda endişelenerek geçirirseniz, yazmaya zamanınız olmaz. Bana güvenin."

Jo kaşlarını çatı. "Endişelenmek hakkında ne bilebilirsin ki?"

Laurie güldü. "Hiçbir şey; tam olarak demek istediğim bu. Benim uzmanlığım endişelenmemekte yatıyor!"

"Ah, ebedi beyefendinin hali işte." Gözlerini devirdi. "Eh, bazılarımız hem çalışmak hem de endişelenmek zorunda. Hepimiz Teddy Laurence'ın o güzelim aptallıklarını uygulayamayız."

"Ama sana öğreteceğim!" Şimdi piyanonun başından fırladı. "Bayan March, ihtiyacınız olan şey bir tempo değişikliği... ya da en azından bir ortam değişikliği. Bu yüzden sizin için bir plan yaptım, iyi bir plan. Hadi gel." Elini tuttu, yüzünde neşeli bir ifade vardı.

"Ne?" diye güldü ve geri çekildi.

"Bir sürpriz!" Laurie her şeyden çok sürprizleri severdi. Bunların hepsi onun küçük yapımlarıydı; Jo'nun salon oyunlarına benzeyen bir tür tiyatro, diye düşündü.

"Lütfen. Bay Laurence, salonda koltukların üzerinden atlamayın!"

"Ah, bana güvenmiyor musun Jo?" Teddy Laurence için oldukça ciddi görünüyordu. Ve o an için, oldukça gösterişsizdi, diye düşündü.

Ona sevgiyle gülümsedi. "Elbette hayır."

Başını salladı. "Çok mantıklı. Yine de..."

...

GERÇEKTEN DE PLANLAR!

Bay Laurence'ı, himayesindeki oğlunun New York'a gitmesine, hele de March kızlarından biriyle gitmesine izin vermesi için ikna etmek iki gün sürmüştü. ("O hırsızlar yuvasına mı kaçacak? Benim öz torunum mu? Hem de Josephine March gibi düzgün, tatlı bir kızla mı? Kırk gün mü? Bana vereceğiniz bu mu?") Bundan sonra da

Mama Abba'yı Laurie'nin Jo'yu da yanında getirmesine izin vermesi için ikna etmek üç gün daha sürmüştü; sonunda ancak eski bir komşusu olan Bayan Kirke'nin Greenwich Village'da bir pansiyon işletmesi sayesinde razı olmuştu; Laurie ve Jo da şimdi orada bulunuyorlardı.

Trenleri öğle yemeği için çok geç, akşam yemeği için ise çok erken gelmişti, bu yüzden ortak yemek salonundaki uzun tahta masada birlikte oturup çay içtiler, çikolata yediler ve trende ve yol boyunca sokaklarda gördükleri karakterlere güldüler.

Laurie çantasından büyükbabasının brendisini çıkarıp her birinin çay fincanına birer kapak dolusu damlattığında—"Hadi biraz büyükbaba çayı içelim, ne dersiniz?"—gülüşleri daha da arttı. Her şey çok skandal bir durumdu.

Pansiyon sade ama temizdi; Jo, Laurie'nin daha önce böyle mütevazı bir odada kalmadığından şüpheleniyordu, ama Laurie çok açık bir şey söylememeyi başarmıştı ve Jo onu bu yüzden seviyordu. Kendi payına düşen kısım ise, New York şehrinin sandığından çok daha büyük görünmesiydi. Neredeyse ilk kez, görüldüğü kadar cesur olup olmadığını merak etti.

"Bunu yapmama izin vermelisin, Jo," dedi Laurie.

"Ne yapayım?" diye sordu Jo, çayına bir parça daha şeker –yani aslında bir kapak dolusu brendi– karıştırırken. Kadehini kaldırdı. "Büyükbabamın çayına!"

Laurie, kendi çay fincanını onun fincanına vurarak, "Büyükbabamın çayı," dedi; ancak bu sefer fincanını yudumlamadan yere bıraktı.

"Seni şımartayım, dostum. Seni dışarı çıkarayım. Şehirde geçirilecek güzel bir hafta sonunun nasıl olabileceğini göstereyim." Böyle bir maceranın ihtimali bile onu heyecanlandırarak doğruldu. "İlham almak için! Her gece yeni bir macera—yazacak çok şeyin olacak!"

Jo, onun heyecanına başını salladı. Böyle zamanlarda, Meg'in öğrencilerinden biri kadar gençti. "Buradayız, Teddy. Bu yeterli değil mi?"

"Hayır, Jo. Öyle değil." Ayağa kalktı. "Senin için değil. Eğer gerçek bir ilham perisi olacaksam, sana ilham vermek benim görevim."

"İlham perisi mi? Sen!" diye güldü Jo. Laurie incinmiş görünüyordu. "İlham verici olurdu ama sen de benim gibi

Concord'da yaşıyorsun canım. İkimiz de New York'ta geçirilen güzel bir hafta sonunun nasıl olduğunu nereden bilebiliriz ki?"

"Sordum." Elinde bir avuç bilet ve belge tutarak, "Büyükbabam avukatını aradı. New York için bütün gün, hatta geceler için bile planlar yaptım. Hadi Jo! Biraz anlayış göster ve beni kırma. Sadece bu seferlik, çok eğlenceli olacak!" dedi.

Jo hazırlıksız yakalandı. "Biletler mi? Laurie, neye? Operaya mı? Sanat galerilerine mi? Müzelere mi? Almamalıydın!"

"Hayır, yapmadım. Dediğim gibi." Sırıttı. "Gerçekten mi, Jo? Benim neden opera biletim olsun ki? Ben de senin gibi Concord'da yaşıyorum! Sadece, biliyorsun, birkaç telgraf gönderdim... birkaç iyi durumda olan beyle konuştum..."

Jo, biletlere dikkatlice bakarken hayretle başını salladı, sonra onları aralarındaki masa örtüsünün üzerine koydu. "Anlaşmamız ne olmuştu peki? Sen üniversite okumalarına devam edecektin, ben de yazmaya çalışacaktım, hatırlıyor musun?"

Laurie'nin, nasıl hissettiğine bakılmaksızın, Eylül ayında Cambridge'de okula başlaması gerekiyordu ve Boston'a varmasıyla arasında oldukça zorlu bir okuma listesi vardı. Bununla birlikte, henüz bir kitap bile açmamış olmakla kalmamış, haftalardır hiç gitmemekle de tehdit ediyordu; tıpkı Jo'nun başarısız bir yazı projesi hakkındaki düşünceleri gibi. Yaklaşan sonbahar ikisinin de üzerine çökmüştü.

"Ah," dedi Laurie. "Okumak."

"Sevgili oğlum, benim o berbat mesleğime karşı gösterdiğin bu düşük saygıdan biraz olsun incinmiş olabileceğimi düşünmüyor musun?"

Laurie, "İkimizin de yazar olmasına gerek yok," dedi. "Bu dayanılmaz derecede sıkıcı olurdu. Ayrıca, senin kitabını okudum."

"Yalancı." diye öfkeyle baktı.

"Pekala." Güldü. "Ama bir gün yazacağım. Birkaç tane daha yazın, onları da okuyacağım. Yeterince yazarsanız, Bayan March, o berbat mesleğinizin tamamına beni ikna edersiniz. O zamana kadar, ilham periniz olmasam bile, sizin... diyelim ki, İlham Ustası olmakla yetineceğim."

"Erteleme Ustam'dan mı bahsediyorsun?" diye kaşlarını çattı Jo. "Saklanacaktık, hatırlıyor musun? Sen Platon'un Sempozyumu ile, ben de skandal niteliğinde ama bir o kadar da yazılmamış

romanımla? Düzgün bir hafta sonu için yeterince güzel bir şey getirmedi—getirmiş olsam bile, yine de yeterince güzel olmazdı.”

“Ne demek istiyorsun?” Laurie şaşkınlıkla baktı. “Her zaman yeterince güzel görünüyorsun, değil mi?”

Jo çay fincanını yere bıraktı. “Sen fark etmiyorsun, çünkü erkeksin. Ama elbiselerim tamamen yanlış, terliklerim iki sezon öncesinden kalma ve bunlar opera eldiveni bile değil.”

“Operalarda eldiven mi kullanılır?”

“Laurie, senin durumun umutsuz.”

Ancak o zaman gözlerindeki parıltıyı gördü ve onunla dalga geçtiğini anladı.

Yüzü kızardı. “Dalga geçiyorsun. Çok kötü birisin. Korkunç derecede sıkıcısın.”

Göz kırptı. “En azından lahana değilim. En azından sıkıcı Profesör değilim.”

“En azından öyle,” dedi çayına gülümseyerek. “İğrenç bir herif.”

“Büyükbabam her şeyle ilgilenmiş, öyle duydum. Her şey yukarıda ve çok kızlara özel bir sürpriz olması amaçlanmış. Bunun dışında hiçbir şeyin içinde ne olduğunu veya nasıl çalıştığını bilmiyorum, bu yüzden lütfen Amy'nin her zaman yaptığı gibi benden bir şeyleri bağlamamı, tokalamamı veya kemer takmamı istemeyin.” O kadar şaşkın görünüyordu ki Jo kahkaha attı.

“Ah, ne büyük aşk,” dedi kadın ve adam, kadın daha ne söylediğinin farkına varmadan elini tuttu.

“Sen büyülüsün,” dedi sade bir şekilde. Gözleri onun gözlerine kilitlenmişti ve Jo gözlerini ondan ayıramıyordu. “Daha önce de söyledim. Sen büyülü bir insansın, Jo. Bazen düşünüyorum da, belki de... bir büyücüsün.”

Yanaklarındaki iki pembe lekenin koyulaştığını hissetti ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

“Dur!” dedi, hem kendi kendine hem de ona. Elini onun elinden çekti. “Senin bildiğin kadarıyla ben bir cadıyım.”

“Elbette,” dedi memnuniyetle koltuğuna yaslanarak. “Bir cadı. Şimdi çok açık! Bunu nasıl yanlış anlamış olabilirim?”

Güldü ve başını salladı. “Ah, Laurie. Nasıl olur da böyle biri olabiliyor? Bazen ne söylesem de bir önemi yokmuş gibi geliyor.”

“Kesinlikle hayır.”

“Ağzımdan çıkan sözlerin senin için hiçbir önemi yok, zaten beni olduğum gibi kabul ettin, değil mi?”

“Neden olmasın ki? Yeter ki bunları söyleyen sen ol? Biliyorum, aramızda tartışmalar oluyor ama her zaman galip geliyoruz, değil mi?”

"Her zaman."

Laurie sanki daha bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü, sonra kendini durdurdu.

"Ne?" Çayından bir yudum aldı, mutlu, başı dönüyor ve hafta sonunun getireceği umutlarla ışıldıyordu.

Laurie alışılmadık derecede ciddi görünüyordu. “Sen dünyadaki en iyi arkadaşımsın, Jo. Hatırlayabildiğimden beri hep öyle oldun. Sana karşı hislerimi değiştirebilecek çok az söz söyleyebileceğini düşünüyorum.” Çay fincanını boşalttı ve yere koydu. “Mesela, Platon olsaydın... ve tüm sözler son derece sıkıcı bir Sempozyum olsaydı.”

Jo, istemeden de olsa kahkaha attı.

“Ama diyelim ki Platon’un bile birkaç iyi yanı var... bunları bir gün... belki de... keşfedeceğim.”

“Gerçekten de hiç pes etmiyorsun, değil mi?” diye iç çekti Jo. “Böyle olabilmeni çok seviyorum oğlum. Keşke ben de kendime karşı böyle olabilseydim.”

“Sana nasıl yaptığımı göstermemi ister misin?” diye sordu Laurie. “Çünkü gösterebilirim. Sana püf noktasını göstereceğim. Çok basit, yemin ederim.”

Jo hiçbir şey söylemedi ama gözlerini ondan ayırmakta zorlanıyordu. Ama aynı zamanda bunu istediğini de fark etti. Aralarındaki durum bazen böyleydi. Laurie'nin yanında olmak, onun taşıdığı ışık balonunun içinde kalmak istiyordu; ama o kadar yaklaştığında, kendini göstermekten çok korktuğunu fark etti. Ona mı yoksa kendine mi, söyleyemezdi.

Her iki durumda da, bir an her şey mükemmel derecede normal olurdu. Gülerler, şakalaşırlar ve çayır yolunda vahşi hayvanlar gibi koşarlardı.

Bir sonraki an, belli bir şekilde bakardı—ya da ona belli bir şekilde bakardı—ve o da kendini, ilk aşkının gözlerinin içine bakmaya cesaret edemeyen, dili tutulmuş bir okul kızı gibi, kendi terliklerine bakakalmış bulurdu.

Tek bir bakış yeterli.

Bazen tek bir kelime yeterlidir.

Duygularının sürekli iniş çıkışları onu bitkin düşürmüştü, başını döndürmüştü. Ya da belki de sadece dedenin çayıydı.

Kendini terliklerini incelerken buldu.

Laurie sesini alçalttı ve öne eğildi. Oda birdenbire o kadar sessizleşti ki, yan odada tabakların şıkırtısını ve hizmetçilerin sohbetini duyabiliyordu. Ama o konuşurken başka hiçbir şey duymadı ve Jo'ya sanki yeryüzünde sadece ikisi varmış gibi geldi.

Sözler kulağına yakın ve sessizce fısıldandı.

"Kendini benim seni sevdiğim gibi sev, eski dostum."

İki elini de onun eline bastırdı. Sesi hafifti, ama konuşurkenki gerçeklik titremesini fark etti ve son derece ciddi olduğunu anladı.

Etrafını saran havanın daraldığını hissetti. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Eski, tanıdık gölge diyarları, kalbinin kapısının hemen ardında bekliyordu. Şimdi ise bir panik dalgası yükselmeye başlıyordu. Sanki kendi bedenine hapsolmuştu ve kurtulmaktan başka çaresi yoktu. Sanki hayatı buna bağlıydı ve nedenini bilmiyordu.

O Teddy. Hala sadece Teddy. Ondan korkmuyorsun.

Sen değilsin.

Elini bıraktı.

"Bu gerçekten zor bir numara." Jo titredi. "Hatırlamaya çalışacağım."

"Sorun değil," dedi Laurie, parmakları hala onun parmaklarına değiyordu. "Unutmana izin vermeyeceğim."

Jo'nun elindeki çay fincanı şangırdadı ve ne yapacağını bilemeden ayağa kalktı. "Dur. Saçma sapan konuşmayı bırak. Ben yazacağım, sen de Platon'u açacaksın, yoksa bir büyü yapıp seni sonsuza dek üniversiteye sürgün edeceğim."

İki elini de kaldırdı. "Tek kelime daha yok."

8

HARİKA BİR HAFTA SONU

*B*üyükbabasının çayı ve kendi hızlı hızlı atan kalbi yüzünden Jo, kendisine söz verilen sürprizi tamamen unutmuştu.

Ama sonunda Laurie okuma yapmaya gitmeyi kabul edince, Jo, Bayan Kirke'nin pansiyonundaki küçük, sade odasına çıktı ve işte oradaydı.

Aslında o değil, o—

"Christopher Columbus!" diye haykırdı Jo.

Çünkü o Meg'di. Hâlâ bir elinde eldivenlerini tutuyordu. Pencerenin yanındaki yıpranmış tahta sandalyede oturmuş, aşağıdaki sokaktan geçen kalabalığa bakıyordu.

Jo bir an için inanamayarak bakakaldı. Gerçekten de gün o kadar gerçeküstüydü ki, her şeyin hayal ürünü olduğunu düşünmüştü; bu bağlamda, kapıyı açıp Başkan Grant'in bizzat orada oturduğunu görseydi hiç şaşırmazdı.

"Çok uzun sürdü!" diye bağırdı Meg.

Jo, ablasının azarlamasına gülümsedi. Başkan Grant değil tabii ki.

"Meg? Meg!" Meg ayağa kalkmadan kendini odanın diğer ucuna, ablasının kollarına attı. "Ama sen trenlerden nefret ediyorsun! Şehirlerden de! Kalabalıklardan da! Ve... burada ne işin var?"

"Ne düşünüyorsun? Ben senin sürprizim." Meg sinirli görünüyordu. "Söylemedi mi? Aman Tanrım! Laurie sana yukarıda seni bekleyen bir şey olduğunu söyleyecekti. Ve o şey ben olacaktım. Neden bu oyuna bu kadar takıntılı olduğunu anlamıyorum. Ben daha

geç bir trenle geldim ve Laurie beni arka merdivenlerden gizlice çıkmaya zorladı, o haylaz.”

Jo sonunda şakayı anlayarak güldü. "Seni bir elbise yığını gibi gösterdi! O gülünç çocuk."

Meg karşılık olarak gülümsedi. "Sana bir paket getirdim," dedi, şimdi yatağın üzerindeki sicimle bağlanmış kağıt yığınına işaret ederek. "Anne Abba bunları senin için hazırlattı ama çantana koymayı unuttu. Sanırım Laurie kadar sürpriz yapmada iyi değil. İşte bu yüzden buradayım."

"Anne! Aman Tanrım, umarım çok fazla harcamamıştır." Jo, her yazarın, özellikle de The Tall Taler'da çalışanların, her ay kafasında yaptığı telaşlı zihinsel hesaplamaları yapmaya başladı.

Meg, kız kardeşinin omzuna nazikçe elini koydu. "Hayır, Jo. Bu, yaşlı Bay Laurence'den bir hediye. New York'a ilk seyahatin için. Ne kadar da centilmen bir adam. Annenin (babamın) senin ve annenin onayını almak için, eşyalarını onun seçmesini sağlamış."

Jo, annesinin küçük paketi önünde katladığını düşünerek gülümsedi. Bu elbette bir rahatlamaydı, ama yine de Meg'in sadece bir paket kıyafet getirmek için bunca yolu gelmesi çok büyük bir zahmet gibi görünüyordu. "Bay Laurence de sizinle mi geldi? Anne Abba'nın sizi yalnız göndereceğini sanmıyorum. Ya da sizin bunu denemeye cesaret edeceğinizi."

Meg, pencereden dışarı bakarken kıpkırmızı oldu. "Hayır, yapmadım. Tam olarak değil."

Jo, kız kardeşine tuhaf bir bakış attı. "Öyleyse tam olarak nasıl?"

Meg'in ağzı bastıramadığı yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı, Jo onun denediğini görebiliyordu. "John—Bay Brooke benim refakatçimdi."

"John?!"

"Bay Brooke, Jo."

Jo, karşısında ciddi ve sessiz John Brooke'un oturduğu, Hudson Vadisi boyunca gürültülü bir tren yolculuğunun uzun saatlerini hayal etmekte bile zorlanıyordu. "Yolculuğunuz ne kadar sıkıcı olmalıydı! Gerçekten Teddy ve benimle birlikte gelmeliydiniz."

"Aslında çok nazikti. Şimdi onu çok daha iyi tanıdığımı hissediyorum ve benimle vakit geçirmekten oldukça memnun görünüyordu." Meg'in yanaklarındaki pembe lekeler, özellikle yakışan bir gül rengine dönüştü.

Jo, kız kardeşinin yüzüne dokundu. "Öyle bekliyordum. Özellikle de Hudson İstasyonu'na kadar böyle kızarmıştın!"

"Centilmenlik yapıyordu, hepsi bu," diye homurdandı Meg. "Açıkça belli."

"Tabii ki." Jo, kız kardeşine alaycı bir bakış attı. "Edebiyat alanındaki çöpçatanlığımın bu kadar etkili olacağını beklemiyordum."

"Saçmalama." Meg şapkasını çıkarıp kıvrık saçlarını omuzlarına doğru savurdu. "Hiçbir şey yoktu. Hem Bay Brooke hem de ben burada sadece Laurie'nin fikri yüzünden bulunuyoruz. İkimizin de bundan, kendi deyimiyle, biraz kaçamak yapmaktan keyif alacağını düşündü."

İki kişi mi? Bizden mi?

"Ama şu yaşlı, kasvetli adam? Neredeyse hiç konuşmuyor! Saatlerce süren sohbeti nasıl başardınız?"

Meg şapkasının kurdelesini gevşetti. "İşleri idare ettik. Arkadaş canlısı, ama biraz benden çekiniyor. Sonuçta, tüm İngilizce konuşan dünyanın senin bizim evlenmemizi istediğini düşündüğünü hatırlayalım."

Jo alaycı bir şekilde güldü ve bohçasının ipini kurcaladı. "İngilizce konuşan dünyanın tamamının John Brooke'u umursadığını söyleyemem. Okuyucularımdan herhangi biri umursuyorsa, sanırım bu sadece sensin."

Meg gülümsedi ve şapkasını özenle hazırlanmış yatağın üzerine katladı. "Başlangıçta biraz güldük. Her şeyin ne kadar garip olduğuyla ilgiliydi. O gariplik geçtikten sonra da konuşacak bir sürü şey bulduk."

"Ne tür şeyler?"

"Ailenizde bir yazarın olmasıyla çektiğiniz eziyet nasıl bir şey? Vesayetiniz altında bir haylazın olmasıyla çektiğiniz eziyet nasıl bir şey?"

"Eh, bu gerçekten saatler sürdü." Jo gözlerini devirdi.

"Öyle oldu."

"İnanılmaz bir şey," dedi Jo sinirli bir şekilde. Meg'in yere attığı eldivenleri fırlattı ve karşısındaki sandalyeye oturdu. "Şey, geveze Brooke'un bir hafta boyunca bizimle olmasını hayal bile edemiyorum. Umarım bu, Teddy'nin sizi gerçek hayatta evlendirmeye çalışmasının bir yolu değildir."

“Sanırım bu Laurie'nin nazik olma şekliydi. Gerçekten, Jo, her şeyin bir evlilik planı olduğunu neden düşündüğünü anlamıyorum! Sürekli herkesi evlendirmeyi düşünen sadece sensin!”

Ama Jo için bu bir komploydu, hem de çok açık bir komplo. Daha da kötüsü, bir ihanetti. Theodore Laurence, diye düşündü, sakın benim Meg'imle çöpçatanlık yapmaya kalkışma.

"Bay Brooke'a hiçbir zaman ilgi duyamazdım," dedi Meg.

"Neden olmasın?" diye sordu Jo şaşkınlıkla.

Meg, sanki kararını çoktan vermiş gibi kızardı. "Çünkü."

"Kitabımda yazdığım gibi fakir olduğu için ve 'March Teyze' senin hayatını boşa harcadığını düşündüğü için mi? Ah, Meg, bu sadece kurgu. İstedğin kişiyle evlenebilirsin, hatta gerçekten istiyorsan sıkıcı yaşlı Brooke ile bile," dedi Jo.

"Elbette yapamam," dedi Meg. "Kendime bir Laurie bulmalıyım."

Jo şaşkına döndü. "Ne?"

"İyi bir evlilik yapmak, aileme yardımcı olmanın tek yolu. Sen yazarak yardımcı oluyorsun Jo, ama ben ne yapabilirim ki? Ben senin gibi ünlü bir yazar değilim."

"Aman Tanrım, ben kesinlikle ünlü değilim," dedi Jo, bu ifadenin doğruluğu giderek azalırken. "Ve böyle konuşmamalısın. Bu hiç yakışık almıyor ve bu benim tanıdığım Meg değil."

"Bana öyle bakma," dedi Meg. "Sanki beni şöyle biri sanıyormuşsun gibi..."

"Amy?" Jo dayanamadı.

"Bir... bir fahişe!" diye çıkıştı Meg. Jo kaşını kaldırdı. Kız kardeşi telaşlanmıştı. "Biliyorsun, bu hiç de kolay bir şey değil. Amerikalı yazar Josephine March gibi bir kız kardeşe sahip olmak. Diğer March kız kardeşi olmak. Ölmeyen. Ünlü olmayan. Sanatçı ya da haylaz olmayan!"

Jo şaşkına dönmüş görünüyordu. Meg yaralandı, aptal herif. Yaralandı ve sen bunu görmedin bile.

Meg devam etti. "Kız kardeşimiz öldüğünde, senin saklanabileceğin bir çatı katın vardı. Amy'nin de—"

"Ayna?" diye sordu Jo.

"Çizim defteri!" Meg şimdi iyice sinirlenmişti. "Eskiden neyim vardı? Şimdi neyim var? Bana ne kaldı Jo? Mürebbiye olmak mı?" Elinin tersiyle gözünü ovuşturdu ve Jo birden kendi kalbinin kırıldığını hissetti.

"Geriye kalan tek şey, Meg, aramızdaki en iyi kişi olan Meg March olmaya devam etmen. Benim kahramanım ve sevgili, en tatlı sürprizim. Tartışarak bunu mahvetmeyelim," dedi Jo, kız kardeşinin kolunu tutarken.

Kadın bunu gerçekten kastetmişti, Meg de bunu biliyordu - kız kardeşler bilir - ve böylece savaş ilan edildiği anda barış sağlandı.

Tıpkı kız kardeşlerin yaptığı gibi.

"Hadi bakalım." Meg gülümsedi ve aniden bohçayı kurcalamaya başladı. "Bakalım Bay Laurence ve annem sana ne giydirmişler."

Jo inledi. "Gerekirse mi?"

"Evet, yapmalıyız. Burası New York Şehri ve biz size ilham vermek için buradayız. Eğer hepimiz bir Jo March öyküsünün karakterleri olacaksak, en azından ona uygun giyinmeliyiz."

Jo kendini yatağa attı, Meg'in şapkasını buruşturdu. "Pekala. Ama eğer birazcık bile fırfırlıysa, hepsini sana vereceğim. Ben fırfırlı şeylerden hoşlanmam."

"Bilmedin mi? Tamamen yeni ve şok edici bir bilgi bu," diye homurdandı Meg.

"Hepsini dedim ya," diye homurdandı Jo tekrar.

"Daha da iyisi," dedi Meg paketi açarken. "Şimdi elimizde ne var?"

...

O hafta, dünyanın tarihinde, ya da en azından Jo'nun dünyasında, eşi benzeri görülmemiş bir haftaydı. Yedi gün boyunca neredeyse kurgu gibi mükemmel bir deneyim yaşadı. Bay Brooke'un da ona eşlik etmesi bile neşesini kaçıramadı.

Belki de kız kardeşi haklıydı.

Belki de hepsi artık bir Jo March öyküsünün karakterleriydi.

Doğrusu, daha önce de böyle günler hayal etmişti, ama bunları hep Uzun Hikayeler'in konusu olarak hayal etmişti; Jo'nun kendi ev hayatına verdiği isimle, daha çok Küçük Hikayeler'in konusu olarak değil. Bayan Kirke'nin pansiyonunda geçirdiği bir hafta, Jo'nun geçmişte Niles için yazmış olabileceği gibi, engellenmiş aşıkların gizli buluşması veya uzak bir Otranto Kalesi'nde mahsur kalmış kazazedelerin buluşması gibi olmasa da, Concord'daki pastoral hayatıyla karşılaştırıldığında o kadar egzotikti ki, neredeyse öyleymiş gibiydi.

O hafta Jo ve Meg'in kadeh kaldıracakları bal şarabı kadehleri yoktu, bunun yerine küçük fincanlarda sert kahve vardı. Nektar ve ambrosya yerine kalın dilim tost ve mücevher renkli meyve reçelleri vardı. İşlemeli ve kürklü pelerinler veya telkari taşlar yerine, Mama Abba ve yaşlı Bay Laurence sayesinde, sedef düğmeli şık yeni botlar ve el dikişi çocuk eldivenleri vardı!

İki kız ve erkek arkadaşları, düello yapan korsanlarla ve alçakça kavgalarla karşılaşmalar da (tek istisna, Laurie ile alaycı, kaba tavırlı bir gazete dağıtıcısı arasında geçen oldukça hararetli bir tartışmaydı), aşmaları gereken bir sürü kalabalık ve dolaşmaları gereken koca şehir blokları buldular.

Jo, ne yazık ki hızlı ilerleyen verem ve bayılma nöbetlerinden yoksun olsa da, kalbin ve ruhun diğer rahatsızlıklarında hiç de eksik kalmadı.

Çünkü bu hafta Roderigo ailesi yoksa, Teddy ailesi vardı.

Her sabah, iki yakın arkadaş, genellikle Meg ve Bay Brooke'un da eşliğinde, şehirde kaygısız bir maceraya atılmak üzere yola koyulurlardı. Jo ve Meg (sanki Godey's Lady's Book'un sayfalarından fırlamış gibi gösteriş yapacak iki yeni günlük elbiseyle, diye düşündü Jo) ve Laurie (Laurence'ların özel terzisinden aldığı, gösteriş yapmayı hiç umursamadığı şık yeni bir takım elbiseyle) Manhattan sokaklarında ayakları ağrıyana kadar yürür, şehrin önlerinde açılan manzarasına hayran kalarak yüksek binalara ve küçük keşiflere bakarlardı.

Dörtlü birlikte Delmonico's'ta bonfile yediler ve şampanya yudumladılar, III. Napolyon dönemindeki Fransa hakkında konferanslara katıldılar, Roebing'in Doğu Nehri üzerinden Brooklyn'e uzanan zarif yeni köprüsünü planladığı yeri ziyaret ettiler ve hatta Central Park'taki yeşil alanda piknik yaptılar.

Günleri olağanüstüden bunaltıcıya kadar değişiyordu. Bir sabah, kendilerini müzedeki yaldızlı çerçeveleri incelerken buldular; aynı öğleden sonra, Bowery'nin batısında ve Canal'ın güneyinde yer alan, kötü şöhretli Five Points gecekondu mahallesine tesadüfen girdiler ve orada öyle bir sefalet manzarasıyla karşılaştılar ki, Concord'daki yoksul Hummel ailesi bunun yanında oldukça zengin görünüyordu: çocukları için yiyecek dilenen anneler, sokaklarda birbirleriyle kavg eden genç çocuklar ve hatta kaldırılma taşan bir bar kavgası.

Bu son olaydan sonra John Brooke, Laurie ve bayanları hızla kuzeye geri dönmeye çağırdı. ("Gerçekten, Bay Laurence, bu

ahlaksızlık yuvasına bayanları getirirken ne düşünüyordunuz?")

Jo, söz konusu rezil ahlaksızlık yuvasını kendi gözleriyle görmüş olmaktan, en azından gelecekteki hikâyeler için malzeme olarak, içten içe biraz heyecanlanmış olsa da, Meg o gece sıcak yataklarına girdiklerinde her şeyi öyle ağır bir yürekle yeniden yaşadı ki, Jo utandı. "O anne ve bebeği! O manzarayı asla unutmayacağım! Zavallı şeyin ateşi öyle yüksekti ki, bir metre öteden bile sıcağını hissedebiliyordum!" diye ağladı Meg.

Elbette, apaçık ortada olan şeyi söylemediler. Çocuğu kucağına alacak olanın kız kardeşleri Bethie olduğunu, tıpkı Hummel ailesinin durumunda olduğu gibi, böyle bir ailenin ihtiyaçları karşısında gözyaşı dökecek olanın Bethie olduğunu söylemediler. Eğer kış olsaydı, karşılaştığı ilk çaresiz annenin eline kendi pelerinini tutuşturur, sonra da bir sonrakinin soğuk omuzlarına kendi atkısını sarardı.

Evet, sonra kızıl hastalığına yakalandı ve bu hastalıktan öldü.

İşte tam da bu yüzden küçük kız kardeşin burada değil, sen buradasın.

Çünkü hayat adil olmasa da mantıklıdır.

Jo o gece yatakta uzanırken, üzerine çöken ağır karanlığı bir kez daha hissediyordu.

Tehlike elbette ayrı bir konuydu; yoksulluk, özellikle de yoksul kadınların ve çocuklarının yoksulluğu ise bambaşka bir konuydu. Mama Abba, Beth gibi, Jo'yu büyük şehrin yoksul sakinlerini kendi özel dramlarında potansiyel karakterler olarak değil—talihsizliğin somutlaşmış hali olarak değil!—ve daha çok insan olarak görmeye teşvik ederdi.

Jo da hem zavallı yaratıkların iyiliği hem de kendi ruhu için bunu yapmaya çalıştı.

Ve onun kayıp ruhu için.

Beth için.

Yine de her gün yeni bir keşif getiriyordu, çoğu Five Points'ten daha hoştu. Jo ve Meg, Laurie ve Brooke her günün sonunda küçük pansiyona döndüklerinde, gördüklerini, duyduklarını, söylediklerini ve yaptıklarını anlatıyorlardı. Daha genç ikisi, merdivenlerden yukarı ve sahanlığa doğru koşarken, her biri kendi küçük kapısına doğru giderken, okul çocukları gibi birbirleriyle yarışıyorlardı; daha büyük ikisi ise oyalanıp, ayrı yollarına giderken merdivenlerin dibinde sessizce vedalaşıyorlardı. Jo, gördüğü ve duyduğu her şeyi daha iyi

hatırlamak ve daha sonra yazmak için o kadar aceleyle yazıyordu ki, Meg ve Brooke'un filizlenen, ya da pek de filizlenmeyen, aşkını neredeyse unutuyordu.

Çünkü gerçeği çözmek zordu.

Jo, kız kardeşi ve Bay Brooke'u birlikte izledikçe, Meg'in ona karşı hisleri olduğundan, bunu asla kabul edip etmeyeceğinden bağımsız olarak, daha da emin oluyordu. Kız kardeşinin yüzü ve tüm tavrı onun yanında açmış bir gül gibi aydınlanıyordu. Ve Jo, John Brooke'un ne kadar ağırbaşlı ve ciddi olsa da iyi bir adam, dürüst bir adam olduğunu ve Meg'in onunla birlikte olmaktan daha kötü bir seçim yapamayacağını kabul etmek zorundaydı.

Jo, kız kardeşinin kendisini terk etmesini kesinlikle istemiyordu, ama aynı zamanda kız kardeşinin mutlu olmasını da çok arzuluyordu. Ve Meg'in hâlâ yankılanan sorusunu duyabiliyordu: Bana ne kaldı, Jo?

Keşke cevabı bilseydi.

Ama romantizm ya da romantizmin yokluğu bir yana, Jo için o hafta, hoş yeni fırsatların ve daha da hoş eski anıların ve -hepsinden de hoşuna giden- Laurie'nin cömert, çocuksu kahkahalarının içinde asılı kalmış uzun bir an gibiydi. Sonuç, en nadir ve en gerçek türden bir güneş ışını, bir baloncuk ve bir rüyaydı; şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Platon (hala okunmamış) ve yazılacak kitaplar (hala yazılmamış) gibi daha acil -ama bir şekilde daha az acil- konular bir kenara bırakıldı.

Yazma haftası değildi, ama çaba eksikliğinden de değildi. Jo, her gece odasının penceresinin önündeki rahatsız küçük maun yazı masasında görevini yerine getirerek oturuyordu—sokaktaki gaz lambaları, ay ışığı ve mum ışığıyla birlikte boş kağıtlarını aydınlatıyordu—ama yine de kelimeler aklına gelmiyordu. Tehdit ederek, pazarlık ederek ve ikna ederek zorla yazmaya çalıştığında, sadece yazdıklarını silip, ertesi sabahın daha keskin ışığında sayfayı buruşturuyordu. Concord'da olduğu gibi New York'ta da kesinlikle, inkar edilemez bir şekilde sıkışıp kalmıştı. Sonunda, kendine kalem ve mürekkebi tamamen bırakmaktan başka çaresi olmadığını söyledi.

Bunu bir gün mutlaka yazacaksın. Ama bugün değil.

Bugün hayatı yaşamakla çok meşgulsünüz.

Şimdilik yeterliydi. Başka çaresi yoktu.

Cuma öğleden sonra, yaz fırtınası şehre yaklaşırken, Laurie başka bir gezinti önerdi. "Çay içmek için güzel bir gün, değil mi?"

Büyükbabam da denememiz için bir sürü çay salonu listesi verdi, ne dersin?"

"Evet, lütfen!" Jo günlüğünü hızla kapattı. "Hadi bir maceraya atılalım."

"Hayır, teşekkür ederim," diye itiraz etti Meg, ince belindeki kurdeleyi düzeltirken. "Yeni diktirdiğim, gayet güzel bir günlük elbiseyi kirletmek istemem."

"Bayan March'a eşlik edeceğim. Maalesef, halletmem gereken bazı gecikmiş yazışmalarım var." Bay Brooke, yüzü kızaran Meg'e başıyla onay verdi.

"Nasıl isterseniz," dedi. Jo anlamlı bir bakışla karşılık verdi. Meg bunu bilinçli bir şekilde görmezden geldi.

YELKEN AÇIP UZAKLAŞMAK

*B*ir saat içinde Laurie ve Jo maceralarına atıldılar. Laurie, normal fiyatının iki katına kalitesiz bir şemsiye aldı. (“Kırk sent, Teddy! Birkaç çelik tel ve kalitesiz bir parça yağlı kumaş için kazanmam gereken para bu!”)

Artık hava koşullarına karşı iyice silahlanmış olan grup, yaşlı Bay Laurence'ın ziyaret etme sözü verdiği, özellikle Paris'e özgü bir çay salonunu aramak için Broadway boyunca ilerlemeye başladı.

Çok geçmeden, büyük ve kalabalık bir iskelenin kenarına, onun ötesinde ise daha da büyük, gri bir limana ulaştılar. Bunun ötesinde, Atlantik Okyanusu'nun enginliği onlara doğru uzanıyordu.

“Ho, Jo! Bak!” diye bağırdı Laurie ve Jo'yu heyecanla önlerindeki geniş platforma, ahşap yürüyüş yolunun yolcular, aileler ve arkadaşlarla dolup taşıdığı yere doğru çekti. Gelen ve giden insan kalabalığı, onları uğurlamak ve evlerine geri dönmelerini karşılamak için toplanmış sevdikleriyle bir araya gelmişti. Orada her türden yelkenli gemi yüzüyordu; Atlantik'i geçmek için tasarlanmış büyük üç direkli gemiler ve ünlü yandan çarklı buharlı gemi SS Baltic de dahil olmak üzere birçok buharlı gemi vardı. Rıhtım, insanların gidip geldiği bir geçit gibiydi. Tren istasyonuna benziyordu, diye düşündü, sadece bin kat daha büyük ve daha korkutucu.

Laurie, Jo'nun kolunu bıraktı ve kaldırımından karşıya geçti, hem arkadaşını hem de şemsiyelerini arkasında bıraktı, sanki gemiler mıknatısmış ve o onların karşısında çaresizmiş gibi. Bu sahne Jo üzerinde aynı etkiyi yaratmadı; ne kadar uzun süre izlerse, heyecan mı yoksa korku mu hissettiğini anlamak o kadar zorlaştı.

Gözlerini kapattı ve meseleyi kendi başına çözmeye çalıştı. Saçma davrandığının farkındaydı. Her zaman Avrupa'ya gitmek istemişti; bundan daha çok istediği bir şey hayal edemiyordu. Peki neden tersanenin görüntüsü onu bu kadar heyecanlandırıyordu? Etrafındaki özgürlük hissi miydi? Yoksa bir şekilde kapana kısılmış olma hissi miydi?

Korkmuyorum. Ve çılgın ya da tuhaf da değilim. Değilim. Tuhaf olan Teddy, buraya geldiğimizden beri. Tuhaf bir şekilde çekici. Tuhaf bir şekilde centilmen. Tuhaf bir şekilde yakışıklı.

Bunda yanlış olan ne var ki?

Ama şimdi Jo'nun hissedebildiği tek şey, kaburgalarının altındaki titrek gerginlik, neredeyse boş olması gereken midesinin yerindeki büyük, düğümlenmiş yumru, yeni keten kabarık kolunun hemen altındaki bileğinde açıkta kalan tenin dikiş yerinde diken diken olan tüylerdi. Altındaki o koca su, okyanusun dipsiz karanlık derinlikleri ve kendisinin orada, soğuk ve yalnız olması düşüncesi...

"Şu kokuyu al!" Laurie derin bir nefes aldı ve başını salladı. Ona baktı. "Daha yakına gel! Bunu hissetmen lazım!"

Yanına doğru bir adım attığında, ne demek istediğini anladı; kalabalık aralarından ve ötesinden itişip kakışırken, tahta platform ayaklarının altında titriyordu.

İki arkadaş şimdi limanın kenarında yan yana duruyorlardı. Kız semsiyeyi ikisini de kapsayacak şekilde ayarlamıştı ama adam bunu fark bile etmemişti.

"Ne muhteşem bir şehir, Jo!" Laurie'nin yüzü, gün boyu olduğu gibi, heyecandan kıpkırmızı olmuştu. "Ve o devasa buharlı gemiler. Onların ötesinde sadece büyük, uçsuz bucaksız okyanus. Sonra Londra, Paris ve Roma'ya kadar hiçbir şey yok, ne istersek oraya gidebiliriz." Keyifli bir ruh halindeydi.

Jo, "Dur durak bilmeyen ve pişmanlık duymayan biriydi," diye düşündü. Onun ruh hallerini iyi tanımış ve onları daha çok sevmeye başlamıştı.

Kadın gözlerini, yanlarındaki gemiye dikmişti; gemi, inen yolcularla dolu rampayı yavaşça gövdesindeki karanlık bir açıklıktan içeri çekiyordu. Dalgaların sallanma hareketiyle yanaştığı yerde yalpalıyordu.

"Onlara katılalım mı?" Laurie, eldivenli elini onun daha sıcak ve büyük eline koydu.

Gözlerini ona çevirdi. Yüzü yaramazlıkla parıldıyordu; ruh halindeki değişikliği hiç fark etmemiş gibiydi. "Bu bir soru mu?" diye sordu.

Parmaklarını sıktı. "Her tekne bir soru işaretidir, sence de öyle değil mi Jo? Binip sonsuza dek, dünyanın sonu gelmeden uzaklara yelken açmak mı, yoksa açmamak mı?"

Jo istemsizce gülümsedi. Kaplanları, Hindistan'ı ve iskeleleri düşündüğünde, Meg'in öğrencilerinden biri gibi merak ve heyecan içindeydi. "Hiç sonu yok mu?"

"Neden olmasın?" diye tekrarladı, gözleri hâlâ buharlı gemideydi. "Şu rampadan çıkıp gitmek istemiyor musun?"

Şemsiyeyi geriye doğru eğerek daha yakından baktı. "Bunu mu istiyorsun Teddy? Büyükbabanın bana hediye ettiği şu oldukça şık yeni çim mendiliyle sana el sallamamı mı? Sen açık denizlere doğru yelken açarken iskeleden sana veda etmemi mi?"

"Saçmalama, aptal herif. En üst güvertede, tam yanımda duruyor olurdun. En yüksek güvertede." Baltık gemisini dikkatlice inceledi, sonra işaret etti. "Sanırım şu. Tam şurada..."

Söz konusu geminin üst güvertesini kaplayan küçük noktalara baktı. "Çok yüksek."

"Senin için mi?" Alaycı bir şekilde sordu. "Yeterince yüksek değil. Jo'yu tanıyorsam, denize açıldığımız ilk günün sonunda o geminin kaptanı sen olacaksın."

"O zaman Londra'ya çok çabuk varırız. Belki de West End'de sahnelenen Küçük Kadınlar'ı izlemeye yetişiriz." diye güldü.

"Bu güzel, denize elverişli gemiyi Thames Nehri'nden kendimiz indireceğiz!" Denize doğru sertçe selam verdi. "Evet, Kaptan March! Sıradaki Paris! Geminiz batacak, Leydi Yazar!"

Jo kahkahalarla gülmeye başladı. "Ah, sen tam bir erkek çocuğu gibisin, Teddy!"

"Neden, unuttun mu?" Tuzlu, buharlı liman havasını derin bir nefesle içine çekti. "Öyle görünmüyor muyum?" Şimdi ona doğru döndü, yüzünü incelemesi için uzattı. "Eh?"

Bir an yüzündeki tanıdık hatlara baktı, sonra iç çekti. "Kim bilir?"

"Affedersiniz?" Sesi sanki hakarete uğramış gibi geliyordu.

Jo, nemli bir çocuk eldiveniyle uzanıp yanağını çimdikledi. "Doğrusunu söylemek gerekirse, sevgili oğlum, bazen yüzünün olduğunu bile unutuyorum."

"Hey, dur bakalım!"

“Bazen insan sadece şöyle görünüyor...” Bunu düşündü.
"Ne gibi?" Gözleri onun gözleriyle buluştu.
Omuz silkti. "Bilmiyorum... sanırım benim gibi?"
"Sen mi?" Kaşını kaldırdı. "Bu yeni bir şey."
“Aslında öyle değil. Kesinlikle değil. Sadece düşündüklerimin yarısını size söylemiyorum.”
“Yarısı değil mi?”
“Kesin bir rakam bile değil.”
"Şimdi, bu hiç adil değil, çünkü sen benim en içten düşüncelerimi biliyorsun."
Jo gülümsedi. "Pekala o zaman. Bana göre sen... " Gerçeği kelimelere dökmek zordu, hele ki bu en yakın arkadaşıyla ilgili bir gerçek olsa bile. "Bilmiyorum, bana benziyorsun ama tam olarak bana değil. Daha çok... bir uzantıya benziyorsun?"
"Ayağınız mı? Belki eliniz? Ne kadar gücenmiş sayılacağıma karar vermeye çalışıyorum."
“Hayır, Teddy. Bir ruh... ya da belki bir güneş patlaması? Güneş ışığı gibi. Güneş gibi.”
Kulağa çok saçma geliyordu. Jo'nun en nefret ettiği şey, özellikle de en çok sevdiği insanlara, hele de Laurie'ye gerçeği söyleyememektir.
Ama gerçeği söylemek zordur, hele de kendiniz bilmiyorsanız.
“Alev ve ışık topu mu? Kör müsün? Başka neye benziyorum ki? Daha da iyisi...” Laurie parmaklarını onun parmaklarına kenetledi ve midesi kasıldı. Onu kendine doğru çekti, yüz yüze geldiler, ezici kalabalığın ortasında hareketsiz bir ada gibiydiler. “Bu sana neye benziyor, Jo?”
İşte oradaydı. Ne zaman izin verse aralarında akan o akım. Ne zaman odaya girse, hatta onun penceresinin önünden, sokağın diğer ucundan geçse bile, oradaydı. Şimdi hissediyordu. Ateşle, hayatla, bir şeyle çıtırdayan bir şey. Tarifsiz bir Teddy'lik. Her ne zaman ona doğru baksa veya kazara göz göze gelse, mumun titreyen bir hareketi, soğuk parmaklara damlayan sıcak bir mum damlası oluyordu. Bunun hoş mu yoksa acı verici mi olduğunu bilmiyordu, sadece öyle olduğunu biliyordu...
Bunun ne olduğunu gayet iyi biliyorsunuz, gerçekten.
Neden kendine ve ona yalan söylüyorsun?
Gerçeğe karşı bu garip ateşkesin ne kadar süreceğini düşünüyorsunuz?

“Bu neye benziyor?” Kelimeler, söylediğinin farkına bile varmadan dudaklarından döküldü. Garip bir şekilde gülümseyerek bir adım geri çekildi. “Mutluluk. Yaz. Çocukluk. En iyi arkadaşım...” Birden durdu, ortak şemsiyelerinin altına saklandı ve çamurlu botlarına baktı.

Sen küçük aptal, her şeyi mahvedeceksin. Buna karşı savaşmalısın. Savaş ya da kaç!

“Jo,” diye başladı Laurie, şemsiyenin diğer tarafından. Sesi alçaktı.

Nefes almakta zorlanıyordu. Bana ne oluyor böyle?

“Bu çok saçma,” dedi Jo sonunda, şemsiyenin sapına tutunarak ve titreyerek. Baş dönmesi hissediyordu, sanki fırtına her yandan yaklaşıyordu. “Hava dinmiyor Teddy. Belki de odalarımıza geri dönmeliyiz. Şu ıslak kıyafetlerimizi değiştirmeliyiz.”

Laurie'nin yüzü ışıldıyordu. “Jo, sana bir şey söylemeliyim. Başka bir sürpriz daha.”

“Belki de sürprizlerinizden yeterince bıktım. Belki de bugün değil.” Başını çevirip sokağa baktı. “Bakın—çay salonu mu orası? Düşünsenize, bunca zamandır tam oradaydı.”

“Jo, sadece dinle—”

Gözlerini küçük restoranın cam kapılarına dikmişti. “Ve uzun süre kalamayız. Bu akşam bir gösteriye biletimiz var, değil mi? Operaya? Bu bile yeterince sürpriz değil mi zaten?”

“Evet. Verdi, İtalyan usta.” Sesi, her zaman olduğu gibi, gençliğinde çok sevdiği annesinin değer verdiği operalardan herhangi birini anlatırken gerginleşti. “La Traviata, düşmüş kadının öyküsü, hatırladığım kadarıyla İtalyanların çok iyi bildikleriyle övündükleri bir eser.”

Ve işte böylece, her zaman olduğu gibi, o an da geçip gitti. Sesindeki kırgınlığı hissedebiliyordu; surat asıyordu. “Ama İtalyanları bir kenara bırakırsak, en büyük sürprizin yarın.”

“Meg ve John Brooke’tan daha mı büyük?” Jo, onu kaburgalarının arasına dürttü. “Hadi, gidip pastalar ve çaylarla karnımızı doyuralım, sonra da bana her şeyi anlatabilirsin Teddy. Lütfen. Kendi sürprizlerini bozmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun.” Yalvarıyormuş gibi hissediyordu ve nedenini bile bilmiyordu. Çamurlu keten eteklerini yukarı çekip kaçmak istiyordu.

Ama artık çok geçti. Şemsiye ellerinden kayıyordu. Onu elinden alıyordu. İradesini ve cesaretini de onunla birlikte alıyordu.

Yapma.

Şemsiye artık onun elindeydi, tam kırk sentlik bir şeydi.

Yağmur yağacaktı. Ne o ne de başka biri bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı.

Yağmurun doğası buydu.

"Korkmayın," dedi.

"Değilim," diye yanıtladı. Sonra arkasını dönüp kaçtı.

AY IŞIĞININ RENGİ İPEK

*M*asa, şık bir ikindi çayının tüm enfes tatlı ve tuzlu lezzetleriyle zaten tıka basa doluydu ve Laurie çay odasına girdiğinde Jo, kabuksuz salatalıklı sandviçinin üçüncüsünü yiyordu.

Karşısına oturdu, ıslak şemsiyeyi ayaklarının dibine bıraktı ve daha da ıslak olan saçlarını silkeledi.

"Seni asla anlamayacağım, Josephine March."

Jo ona bir fincan Earl Grey çayı uzattı. İkinci ve üçüncü sandviç arasında bir yerde kendini toparlamıştı. "Biliyorum, eski dostum. Doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi anlamıyorum."

Laurie buruk bir gülümsemeyle, "Ama denemekten asla vazgeçmeyeceğim," dedi.

"Bir gün bunu başaracağını umuyorum ve bunun için sana hiç de kırgın değilim."

İçini çekti ve yeleğinin cebinden dört dikdörtgen kağıt çıkardı, mermer masanın üzerinden ona doğru kaydırды. "İşte. En büyük sürprizin."

Konunun değişmesiyle Jo içini bir rahatlama kapladı. "Biletler mi? Başka bir opera mı?" Teddy'nin müziğe olan sevgisi yürektendi ve şehirdeki küçük gezilerinin her gecesinde onları bir konsere götürseydi şaşırmasdı. Concord'un müzik kültürü, özellikle Laurence'ın Avrupa'daki çocukluğundan sonra, biraz eksik kalmıştı. Belki de kendisi asla bir besteci olmayacaktı - Jo'nun gizlice istediğini bildiği gibi - ama bu, başkalarının dehasını takdir etmesini engellemiyordu. Tıpkı Jo'nun da onun kendi yeteneklerini, özellikle de çaldığı zaman, takdir etmesi gibi.

"Tam olarak değil." diye sırttı.

"Ah, Teddy." Jo başını salladı. "Her şey çok fazla."

"Yeminli görevim bu, Bayan March. İlham Ustası olduğumu hatırlıyor musunuz? Ve ilham, özellikle bir yazar için, oldukça talepkar bir usta gibi görünüyor. İşimi doğru yapabilmek için, her gün doğumu ilham verici yeni bir sürprizle dolu olmalı. Sizi benimle gelmeye ikna ettiğimde söz verdiğim şey bu değil miydi?" Çayından bir yudum aldı ve sıcak fincanı soğuk yüzüne tuttu.

"Böyle söyleyince çok skandal gibi geliyor," dedi Jo, biletlere hiç bakmadan onları alırken. Keyfi yerindeydi. "Yağmacı Gelin ve Hırsız Damat, Korkunç Mezarlarına. Almancadan çevrildi. Üç bölüm halinde!" diye şaka yaptı.

Laurie biletlere elinden aldı ve yüzüne doğru salladı, sonunda dikkatini biletlere üzerindeki küçük yazılara çevirdi.

Bay Charles Dickens →→→→←←←← Steinway Hall 14. Cadde Sadece Bir Geceye Özel

"Christopher Columbus!" Jo ayağa kalktı, neredeyse krema sürahisini devirecek ve bir tabak pastanın masanın kenarından düşmesine neden olacaktı.

Laurie tabağı tek eliyle tutarken diğer eliyle bir çörek aldı. Bir ısırık aldı ve sırttı. "Tam olarak değil. O biletlere almak biraz daha zor olurdu diye düşünüyorum, ama çok da değil. Ama Niña, Pinta veya Santa Maria'da bir yer bulmak kesinlikle çok daha ucuz olurdu. Bu biletlere için kuyruk beş bin okuyucudan oluşuyordu, Jo."

Jo tekrar yerine oturdu. Yüzü bembeyaz olmuştu. "Charles Dickens mı? O meşhur Charles Dickens mı? Burada mı?"

Laurie şimdi çok heyecanlıydı. "Yarın akşam. Tam sekizde." diye gülümsedi. "Steinway tiyatrosunda. Operadaki özel bir loca bunun yanında sönük kalır."

"Ah, Laurie." Jo'nun dili tutuldu, bu gerçekten nadir bir durumdu.

"Elinde New York şehrinin tamamındaki son dört bilet var ve bunlar senin—yani, bizim—her ne kadar bu sıradan İlham Üstadı için boşa harcadıklarını kabul etsem de." Çay fincanını ona doğru kaldırdı. "Yaşasın Pickwick Portföyü, sevgili Snodgrass!"

"Vay canına, burası ilhamın ta kendisi! İnanamıyorum!" Jo, kalbinin hızla çarpmasına bir elini koydu. "Amerika'ya geleceğini okumuştum ama... bu hafta sonu mu? Ne şans!"

“Şans işte! Bunu uzun zamandır planlıyordum.” Laurie kendinden gurur duyuyordu. “Bu hafta seni gazetelerden uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Hiçbir fikrin yok. Neredeyse her haber zavallı adam ve karısı hakkındaydı.”

"Ah, Teddy." Jo şaşkın görünüyordu.

Bardağını bitirdi ve hemen onunkine başladı. "Oldukça sıradan bir adama benziyor."

Başını salladı. "Theodore Laurence! Bunu yaptığına inanamıyorum!"

Gerçekten memnun bir şekilde sandalyesine yaslandı. "Şey, sadece ben değilmişim."

Jo, gözlerini biletlerden ayırmakta zorlanıyordu. "Büyükbabana öyle bir sevinçle sarılacağım ki, nefesi kesilecek!"

"Bu sadece büyükbabamla ilgili değildi. Her türlü bağlantımı, yüksek mevkidekileri ve alçak mevkidekileri devreye sokmak zorunda kaldım. Beklentiler çok büyüktü. Öte yandan, saygın Pickwick Portfolio'nun yayıncıları olarak bizlerin bu özel dinleyici kitlesinde olmaması mümkün müydü?"

Jo, heyecanından dolayı hâlâ konuşamıyordu.

"Bunu geleceğinin bir ön izlemesi olarak düşün, Jo! Bir gün herkes sana aynı şekilde ilgi gösterecek, arkadaşım!" diye gülümsedi ona.

Jo keyifle güldü. Sonra bir şey anladı. "Şimdi anlıyorum neden Meg, Mama Abba'dan gelen o paketi teslim etmek için ta New York'a kadar gelmişti!"

"Elbette, başroldeki Bay Pickwick olarak Meg'in de bize katılması gerekiyordu. Umarım biz döndüğümüzde Bay Winkle, Orchard House'u yerle bir etmemiş olur."

"Kahretsin!" Jo'nun gözleri, en küçük kız kardeşinin öfkesi ve kendi kaybettiği el yazması düşüncesiyle -daha doğrusu anısı ile- kısıldı. Amy'nin üç yıl önce yangında yaktığı ve Jo'nun o zamandan beri kitabında ölümsüzleştirdiği el yazmasıydı bu.

"Evet, doğru." Laurie, asi kahverengi dalgalı saçlarını eliyle düzeltti. "Şunu söyleyelim ki, küçük Portföyümüzün dördüncü üyesi böylesine büyük bir olayı kaçırdığı için pek memnun değildi—ama Bay Winkle'ın annesi, Bay Winkle'ın küçük yaşının yolculuğu imkansız kılacağının tamamen farkındaydı."

Jo, Laurie'nin huysuz Winkle ile uğraşmak zorunda kalacağı fikrine dehşete kapılmıştı. "Teşekkür ederim. Gerçekten." Başka ne

diyeceğini bilemiyordu. Zaten söylenmiş ve söylenmemiş çok şey vardı. Ama kalbi patlayacak gibiydi, çok duygulanmıştı ve bu duyguyu kendine saklayamadı. "March ailesi, yıllar önce o sakin Concord'da bir gün ortaya çıkmanla çok şanslı. Sensiz hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum, Laurie."

"Bu... kimsenin hayal etmesi gereken bir şey değil, Snodgrass." Laurie nazıkçe elini koluna koydu. Bu sefer itiraz etmedi.

"Sanırım öyle değil, Weller."

Kadın biletleri geri verdi, Laurie onları tekrar cebine koydu. "Şimdi, sandviçin geri kalanını yiyecek misin yoksa ne?"

Jo başını salladı. "Büyük ihtimalle bir daha asla yemek yiyemeyeceğim."

Laurie tabağını aldı. "Bütün seslendirmeleri o yapıyor diyorlar. Bu gidişle umarım öyledir!"

"Tek kelime bile etmese yeterdi." Gözleri hâlâ parlıyordu.

"Dickens'la aynı havayı soluyacağımı hiç düşünmemiştim. Asla."

"Harika," dedi Laurie, ağzı çoktan ekmekle doluyken. "Öyleyse gidelim. Operadan önce son bir durağım daha var."

...

Vagonun içinde, öğleden sonraki ağır konulardan biraz olsun uzaklaşmalarını sağlayan bir iş için yapılan kısa bir uğraş sayesinde moraller yükselmeye devam etti. Ve en azından fırtına durmuştu, ancak bulutlar hala gri ve yoğun bir şekilde gökyüzünü kaplıyordu.

Laurie Verdi'nin eserlerini ıslıkla çalarken Jo pencereden dışarı bakıyordu. Charles Dickens! Hala inanamıyordu. Şehrin sokaklarının üzerinde alçaktan uçarak eski hayatından, eski benliğinden uzaklaştığını, bir rüya içinde olduğunu hissediyordu. Kendini ona Küçük Kadınlar'ın yazarı olarak tanıtmak, belki de onunla dostane bir mektuplaşma başlatma fikri onu altüst ediyordu. Daha önce başka yazarlarla hiç karşılaşmamış değildi. Boston Athenaeum'da bir sürü konferansa katılmıştı.

Ama bu Dickens'tı.

Alay eder miydi? Onun gibi genç bir kıza? Hem de bir yazara, gerçekten mi?

Eğer onunla alay ederse buna dayanamazdı. Hayır, yazar olduğunu asla itiraf etmeyecekti. Dickens'a asla. Eğer gülerse, kitabını küçük bir kadının karalamaları olarak nitelendirirse, anında ölürdü. Bundan emindi. En azından devamını asla yazamayacaktı.

"Şu mızımlanmayı bırak," diye düşündü içinden. "O Charles Dickens. Muhtemelen Küçük Kadınlar diye bir kitaptan haberi bile yoktur, senin yazarı olup olmadığıyla hiç ilgilenmez. Zaten ona yaklaşacak kadar bile şansın olmayacak."

Bu ruh haliyle, Meg'i almak için arabayı Bayan Kirke'nin pansiyonunun önünde durdurdular. Meg, Jo'nun hâlâ ıslak olan elbisesinin çamurlu etek ucuna dehşet içinde bakarak arabaya bindi. "Aman Tanrım, Josephine!" diye dehşetle haykırdı. "Ne yapıyordun? Çamurda güreşiyor muydun? Hem de böyle hayırlı bir haftada?!"

Jo, kirlenmiş yerleri silmeye çalışmıştı ama nafileydi. "Evde kalmakla doğru yaptın Meg. Bu benim en güzel elbisem ve asla zamanında kurumayacak."

Laurie neşeli bir tonla, "Jo her zaman mükemmel görünüyor," dedi. Bu, iki kızı da güldürdü.

"Laurie, sen umutsuz bir vakasın," dedi Meg iç çekerek.

"Kesinlikle," diye onayladı Jo.

Meg, söz konusu elbiseyi inceledi. "Bu halde operaya gidemez herhalde."

"Ne yaptım ben?" Jo, sırlıslıkla olmuş eldivenlerine baktı ve ıslak ayak parmaklarını pişmanlıkla kıpırdattı. "Yeni kıyafetler bana hiç yakışmadı, itiraf ediyorum."

"Bunu söylemezdim," dedi Laurie, yüzü kırılmış bir şekilde.

Ama hiçbir faydası olmadı. Jo, moralsiz bir şekilde koltuğuna geri çöktü. "Doğru. Bir öğleden sonra süren yoğun yağmurla Külkedisi resmen eski haline döndü."

Laurie gülümsedi. "Külkedisi, Rossini'nin La Cenerentola'sı. Tamamen farklı bir opera. Onu Roma'da annemle birlikte izlemiştim."

"Bu konunun dışında, Teddy."

"Hiçbir şey önemsiz değil, kül prensesim." Kısa bir süre sonra Laurie, araba Paris mavisine boyanmış, cam vitrinli bir butiğin önünde yavaşladığı anda araba kapısını iterek açtı. (Jo öyle sanıyordu, ama doğrusu, Paris'e hiç gitmemiş biri olarak, en azından el yazmalarında 'kesinlikle Paris mavisini' diye adlandıracağı bir renkti!)

Kırmızı sardunyalı, cam boyunca boyalı kutular içinde kümelenmişti. Girişin bir tarafındaki levhada, Jo'nun sadece romanlardan bildiği bir kelimeyle birlikte seçkin bir isim yazıyordu: HOUSE OF WORTH, COUTURIER PARISIEN.

Jo, vagonun nispeten güvenli ortamından baktı. "Teddy, ne yaptın?"

"Hiçbir şey." Eldivenli elini uzattı. "En azından, önemli bir şey değil."

Terreddüt etti. "Yapamam."

Bir saniye öncesine göre daha da üzgün görünüyordu. "Yapabilirsin."

"Yapamam, Teddy. Bu halde içeri giremem!" Eteklerini çaresizce tekrar çekti. "Tam bir felaketim. Bana para harcayamazsın. Kıyafet için asla. İzin vermeyeceğim!"

Laurie tereddüt etti, March kardeşlerden birine ve diğerine baktı. "Ama randevuyu zaten aldım," dedi. "Randevuya uymamak ayıp olurdu."

Jo inleyerek sıkılmış bir okul kızı gibi araba koltuğuna kaydı. "Sözde kabalık yapmamak için beni kağıt bebek gibi giydirmenize izin vermeyeceğim."

Laurie, Jo'ya öyle bir hayal kırıklığıyla baktı ki, neredeyse nefesi kesildi. Sonra Meg'e baktı, durumunu açıklamaya hazırdı.

Sonra Jo'nun aklına harika bir fikir geldi. Bütün gün, belki de hayatı boyunca aklına gelen en parlak fikir. Çünkü Meg ne demişti? Kelimeler zihnine doluşmaya başladı: Diğer March kız kardeşi. Ölmeyen. Ünlü olmayan. Sanatçı ya da haylaz olmayan.

Jo birden, "Meg olsun o kişi," diye patladı.

Laurie ve Meg ikisi de ona doğru döndüler ve yüzlerindeki şok ifadesi onu neredeyse güldürecekti. "Ne?" diye hep bir ağızdan bağırıldılar.

"Eğer parayı March kızları için kıyafetlere harcaman gerekiyorsa, onları Meg'e ver. Ah, Teddy, bunlar onun üzerinde benden çok daha güzel duracak! Ve ben de ıslak kıyafetlerim yerine Meg'in eski gece elbisesini giyebilirim. Lütfen, lütfen—mutlaka yapmalısın!"

Jo, Laurie'nin yüzünü izlerken çeşitli ifadeler belirdi. Önce incinme, sonra şaşkınlık ve ardından bir tür kabullenme duygusu. Böyle bir kararın doğruluğunu kesinlikle anlamıştı.

"Yapamadım—" diye başladı Meg.

"Ama bunu yapmalısın," diye sözünü kesti Jo.

Laurie pes etti. "Pekala. Eğer bunu senin için yapmama izin vermezsen, Jo, o zaman ben Meg için yapacağım." Elini gösterişli bir hareketle Meg'e uzattı ve Meg de elini tutarak, araba kapısından inerken eteklerini düzeltti.

“Hayır, hayır—”

"Evet, evet."

Meg'in gülümsemesi hem çok tanıdık hem de çok özeldi; bu yüzden Jo, uzaktan gelen bir zil sesini duyup Laurie'nin ardından açık kapıdan içeri girdiklerinde bile gözlerini kız kardeşinin yüzünden alamadı.

Önlerindeki pirinç köşeli tezgahın üzerinden yükselen büyük mavi karton kutu yığını etkileyiciydi. Şık siyah yün elbiseler ve düzgünce toplanmış saçlarıyla gülümseyen üç görevli, yığının her iki yanında bekliyordu.

Laurie en yakındakine bir şeyler mırıldandı, o da Jo ve Meg'e güven verici bir gülümsemeyle başını salladı.

“Hanginiz Bayan March?” Jo hemen Meg'i işaret etti. “Bonjour... hoş geldiniz.”

“Fransızca mı? Sen... bu Fransızca.” Meg, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde Laurie'ye baktı. “Ne yaptın sen, Laurie?”

“Cesur ol, sevgili Meg,” dedi Laurie, görevliye başıyla işaret ederek. Kutunun kapağını, yığının en tepesinde açtı. İçinden soluk pembe renkli kağıtlar hışırdadı. Birkaç dakika sonra, rüyalardan, dileklerden ve peri tozundan yapılmış, ipeksi bir şey ortaya çıktı ve görevlinin becerikli ellerine düştü. Görevli onu yukarı kaldırdığında, tezgahın arkasında asılı duran zarif pirinç avizenin ışığını yansıttı.

“Ah,” diye fısıldadı Meg ve Jo mutluluktan kıvrandı. Sevgili kız kardeşi Meg'in bu kıyafetleri operaya giyecek olması... bundan daha mutlu olabileceği bir şey yoktu.

Meg, sana kalan bu.

Her şey.

Jo, Laurie'nin elini sıktı ve o kadar mutlu bir şekilde gülümsedi ki, Laurie'nin yüzü anında aydınlandı. Ona zevk veriyordu—tarif edebileceğinden çok daha fazla—ama vermeyi planladığı zevk değildi. “Bizim için büyükbabana teşekkür etmelisin, Teddy.”

Laurie tereddüt etti, sonra itiraf etti. “Bu büyükbabamdan değil. Benden. Bunu senin için yaptırdım. Yani, senin için, Jo—ama Meg'de de aynı derecede güzel duracağına eminim.” Gözlerini kaçırdı.

“Daha da güzel olacak,” diye ısrar etti Jo. “Harika bir görünüm sergileyecek, Teddy!”

Laurie, şimdi daha büyük bir coşkuyla, “Worth Evi,” diye devam etti. “Biliyorsun, Charles Worth, bu işleriyle çok ünlü. Jenny Lindsay'in, her türlü kraliyet mensubunun elbiselerini o dikti.

Sanırım bir prenses, ah, İspanya İmparatoriçesi Eugénie. Elbisenin ipeği, limanda gördüğümüz o teknelerden biriyle şehre geldi – bulabilirsem sana o zaman gösterecektim. Ah, Jo, bunu çok uzun zamandır düşünüyorum.”

"Teddy," dedi gülümseyerek, "üzülme. Biliyorsun ki bu elbise Meg'e benden çok daha yakışacak. Sonuçta benim de yeni bir elbisem olacak. En azından benim için yeni."

Görevli elbiseyi Meg'e uzattı; Meg de kumaşı sanki bir kelebeğin kanadıymış gibi yokladı.

"Bayan March?" İkinci bir görevli, lacivert kadife bir perdeyi açtı; içeride aynı renkte kadife bir divan duruyordu. Bir soyunma odası. "Lütfen, denemek ister misiniz, Josephine?" Kadın bunu derin bir Fransız aksanıyla söyledi ve Jo'nun sıradan adı, Jo'nun kendisine bile birdenbire çok şık geldi.

Meg öylece bakakaldı. Kendisine Josephine diye seslenen görevliyi düzelterek kadar bile cesareti yoktu.

"Hadi Meg," dedi Jo. "Aç şunu."

Meg, görevlinin elbiseyi küçük odaya asmasını izledi. "Ben... ben yapamam."

Laurie onun elini tuttu. "Elbette yapabilirsin. Yapmanı istiyoruz."

"Evet, öyle," dedi Jo neşeyle.

Meg tereddüt etti. Sonra başını çok hafifçe Laurie'ye doğru eğdi. "Bütün bunları Jo için yapmıştın," diye fısıldadı. "Nasıl yapabilirim ki?"

"Eğer vermezsen, onu yoksullar evine vermek zorunda kalacağım," diye fısıldadı. Sonra gülümsedi ve onu perdelerle doğru çekti. "Worth Evi. Eminim sığar. Bay Worth'ü çok tavsiye ettiler; kendisi Leydi Carmichael-Carlthorpe'un kişisel terzisi."

"Kim?" Meg şaşkınlıkla baktı.

"Kimse... eski bir aile dostu. Jo'nun tıpkı kendisi gibi eşsiz, tek bir elbisesi olmasını istediğimi söyledim." Adam telaşlanmıştı ve Jo istemsizce gülümsedi. "Gitmemi söylediği yer burasıydı."

Ve sonra herkesin yapabileceği tek şey, önlerindeki elbiseye hayranlıkla bakmak oldu.

Laurie işaret etti. "Bakın, neredeyse hiç kabarık etek veya fırfır yok? Buna... polly deniyor..."

"Polonaise, bayım." Görevli ona gülümsedi.

Rahatlamış bir şekilde başını salladı. "İşte bu. Prensес Alexandra için yapılmış. Anlaşılan şu an moda, prenses serisi falan."

Meg inanmaz bir şekilde gülümsedi. "Şimdi bana krinolin mi anlatacaksın, Theodore Laurence? Sanki sen hiç krinolin giymişsin gibi?"

Hatırlamaya çalışarak başını kaşdı. "Sanırım elle dikilmiş... Dünyada benzerinin olmadığını biliyorum, çünkü çok özel bir çizime göre yapılmış."

Jo inanmadı. "Bir çizim mi?"

Yüzü kızardı. "Benimkilerden biri."

"Teddy mi? Sen... bana... bir elbise mi çizdin?" Jo bu düşünce karşısında neredeyse çıldıracaktı.

Şimdi yüzü, Sebze Vadisi'ndeki daha mor pancarlardan birinin rengine bürünmüştü. "Sadece bir bakıma. Bay Worth'un terzileri bunu moda haline getirdi falan filan. Ben sadece... ilham verdim sanırım. İlham Ustası olduğumu biliyorum işte."

"Bütün bunları benim için mi yaptın?" Jo başını salladı. Bugün tamamen aklından çıkmıştı. "Bu akıl almaz bir şey, Teddy."

Laurie kendini ifade etmekte zorlandı. "Bu, annemin gençken Paris'te çekilmiş bir portresinden. Gülüyordu, çok mutluydu, çok canlıydı... Şey, bu onun bana her zaman seni hatırlatan tek fotoğrafı, Jo. Elbise elbette aynı değil, ama ona bir benzetme." İç çekerek kahverengi saç tutamını yüzünden çekti. "Bundan daha iyi açıklayamam. Sadece sana, annemin bana Verdi hakkında hissettirmeyi öğrettiği gibi hissettirecek bir şey vermek istedim."

Jo, gözlerini ay ışığı rengindeki ipek kumaştan ayırmadan onun elini sıktı.

Meg burada, bu yüzden elini tutabilirim, ne kadar harika olduğunu söyleyebilirim ve aramızda hiçbir şey garip olmayacak, her şey mükemmel bir şekilde neşeli kalacak.

Öyle değil miydi?

Bir yanı, Laurie'nin hediyesini reddettiği için şimdiden pişmanlık duyuyordu. Bunu itiraf etmek zorundaydı. Ama diğer bir yanı – kendine karşı dürüst olursa en büyük yanı– bu anı, şoktan solgunlaşmış ama en ufak bir memnuniyet gülümsemesiyle, görevlinin onu giydirmesi için perdenin arkasına geçen Meg'e verebildikleri için çok daha memnundu. Tıpkı Jo'nun bir zamanlar gördüğü Leonardo da Vinci'nin Mona Lisa'sının kopyası gibi, Meg de söylemeye cesaret edemediği bir sır duymuş gibiydi.

Jo, Laurie'ye son bir minnettar bakış attı ve ardından perdenin arkasından kayboldu.

Ve bu bakışın hedefi olan kişi, kadının gidişini izlerken, Değer Evi'nin adının ne kadar yerinde seçildiğine hayret etti.

Birkaç dakika sonra Jo, Meg'in eski gece elbisesini giymiş halde ortaya çıktı; bu elbise, Meg'in Sallie Gardiner'ın ilk balosunda giydiği ve Küçük Kadınlar'da önemli bir yeri olan mütevazı beyaz tarlatan elbisenin daha yeni bir versiyonuydu. Sade ve gösterişsizdi, giyen kişiye hiç dikkat çekmiyordu ve Jo'ya mükemmel bir şekilde yakışmıştı. Yeni deri eldivenleri ve uyumlu botları da akşam için yeterli olacaktı. Çok mutluydu.

Meg ise, diğer yandan, giyinme odasından incecik bir sis içinde çıktı; göğsünden aşağıya doğru gümüş rengi ipek bir elbise akıyordu —tıpkı yazın en sıcak zamanında Concord'daki bir dereden akan en berrak, en soğuk su gibi—en ince, en narin ipliklerle, yumuşak gümüş zambaklar deseninde işlenmişti...

Belli bir içki mekanına çok benziyor.

Jo'nun kalbi durdu sanki. Bu, kendisiyle Laurie arasında özel bir dil olarak tasarlanmıştı. Laurie'nin ona anlatmaya çalıştığı bir şeydi. Ama şimdi onu Jo değil, Meg giyecekti. Onun hediyesini reddetmişti. Hatta onu reddetmiş ve yerine kız kardeşini ona vermişti.

Ah, Laurie.

Jo'nun yapabildiği tek şey kız kardeşine sıkıca sarılmaktı. Ayrıldığında, Meg'in yüzünün elbise kadar göz kamaştırıcı olduğunu gördü. "Muhteşem görünüyorsun Meg. Odadaki en güzel kız sen olacaksın."

"Eğer öyleyse, bu sadece odadaki en cömert beyefendi sayesinde." Laurie'ye gülümsedi. "Teşekkür ederim, Laurie. Gerçekten. İkinize de."

"Rica ederim, Bayan March." Laurie gülümseyerek eğildi ve Meg'i bekleyen arabaya kadar eşlik ederken koluna girdi.

Onları operaya, Verdi'ye, La Traviata'ya ve düşmüş kadının öyküsüne götürmeyi bekliyorum.

Jo, Meg'in elbisesini (evet, Meg'in elbisesini!) su birikintilerinin üzerinde dikkatlice tutarak arkadan yürürken, Meg ve Laurie'nin yaşlarının aslında o kadar da yakın olmadığını ilk kez fark etti.

Benim de kendime ait bir Laurie'm var.

Kız kardeşi bunu istiyordu. Kendisi de söylemişti, değil mi?

Jo March, ne yaptın?

İŞTE BAYAN ŞAPKASI

B azı anlar diğerlerinden daha parlak bir şekilde nabız gibi atar, sanki zamanın kendisinin de bir kalp atışı varmış gibi. Jo, Meg'in eski tarlatan elbisesiyle tiyatroya girerken, kız kardeşinin Laurie'nin kolunda kalabalığın arasında ilerleyişini izlerken bunu hissetti. İpekten yapılmış elbise belini inceltmiş, göğsünü vurgulamış, kalçasını sarmıştı ve aynı renkteki ipek eldivenli eli, Massachusetts'in, hatta belki de tüm Amerika'nın en gözde genç adamlarından birinin kolundaydı.

Başlar onlara çevrilirken ve şık çift varlıklı kalabalığın arasından ilerlerken, Jo geleceğin çoktan yazılmış olduğunu ve okumaya devam etmek için sadece sayfayı çevirmesi gerektiğini hissetti.

Keşke buna dayanabilsem.

Laurie üçüncü kez Jo'ya baktı ve sol kolunu uzattı.

Jo başını salladı. Meg güzel olan, çekici olan oydu. Zarif ve şık kıyafetleriyle, haftalarca olmasa bile günlerce New York sosyetesinin gündeminde olacaktı. Laurence oğlanla birlikte olan o kız kimdi? Nereden gelmişti?

Jo, bu duruma kıyasla kendini son derece önemsiz hissediyordu.

Belki de işler böyle olmalıydı. Herkesin hayran bakışlarını üzerine çeken kişi Meg olmalıydı, Concord'dan gelen, az çok tanınan yazar Jo March değil. Bir yazarın yapması gerektiği gibi, dünyada büyük ölçüde fark edilmeden hareket edebilirdi.

Peki Laurie ve Meg'in birdenbire birbirlerinin arkadaşlığından bu kadar keyif alıyor gibi görünmeleri, kalabalığın fısıltılarla yol açıp bu

güzel çifte hayranlıkla bakması, Jo'nun onların arkasından yürümesine rağmen, Jo'yu neden bu kadar rahatsız etmişti?

Görünmez.

Eğer Laurie aniden Meg'i ona tercih etmeye başlarsa, bu onu en ufak bir şekilde rahatsız etmemeliydi. Neden etsin ki? O hâlâ en yakın arkadaşı olacaktı. Güzel, sakın, sadık kız kardeşi için daha iyi bir talip dileyemezdi; kız kardeşi, hem güzelliğini hem de mizacını takdir edecek bir erkeği dünyada en çok hak eden kişiydi.

Bunu yapabilir mi?

Meg'i, onu evden çok uzaklara götürecek, yılda bir veya iki kereden fazla görüşemeyecekleri, Meg'in onun çocuklarını doğurup ev işlerinde köle gibi çalışıp, tatlı mizacını çocuk yetiştirme veya yoksulluk, ya da her ikisiyle birden mahvedecek yabancı bir adama kaptırmaktansa Laurie'ye kaptırmak daha iyiydi. Aksine, Laurie ile evlenmek tüm aileleri için bir nimet olurdu, servetlerini artırırdu. Laurie, March kız kardeşlerinin en iyisi olan sakın ve güzel Meg'den daha iyi bir eş hayal edemezdi. Bu, annelerini, babalarını ve hatta Amy'yi ne kadar mutlu ederdi.

Jo, bekar teyze olabilir, çocuklarına bakabilir, geceleri kitaplarını yazabilir, kendisi için evlilik veya çocuk düşüncesi taşımayabilir. Hiçbir yükü olmadan. Herkes için en iyisi. Gerçekten.

Jo, nişanlarının kesinleştiğini neredeyse kabullenmişken, özel bir opera locasına vardıklarında John Brooke tarafından karşılandılar. Meg'i zarif elbisesi içinde görünce gözleri faltaşı gibi açıldı, ta ki ağırbaşlı bir şekilde eğilene kadar.

"Bay Brooke!" dedi Meg, heyecanını gizleyemeyerek. "Laurie, bu akşam bize katılacağınızdan bahsetmeyi ihmal etti."

"Bayan March," dedi, Meg'in eldivenli elini bir öpücük için kaldırırken parmakları titriyordu. "Hiç bu kadar güzel görünmemiştiniz. Kız kardeşiniz bile kitaplarının sayfalarında böyle bir güzelliği tarif edemezdi."

Jo kaşını kaldırdı. "Bundan emin değilim."

Laurie ona dirseğiyle vurdu.

Yine de, Brooke'un Meg'e bakış şekline anlaşıldığı kadarıyla, Worth Evi'ndeki hanımların çabalarının boşa gitmediğini görmek güzeldi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Meg, Brooke'a sanki Pers Prensiymiş gibi bakıyordu.

Laurie, Jo'ya gizlice bir bakış attı ve göz kırptı. "Lütfen, ikiniz de şu koltuklara oturun," dedi ön sırayı işaret ederek. "Jo'ya operanın tamamını anlatacağıma söz verdim, bu yüzden şimdi burada susturulacağız." Bu doğrudu.

"Bundan daha azını beklemiyordum." Bay Brooke gülümsedi ve Meg'e kolunu uzattı.

"Her zamanki gibi," dedi Jo, neşeli bir şekilde.

Brooke, Meg'i locanın önüne götürdü, Jo ve Laurie ise onların arkasında birlikte oturdular. Laurie, Meg'in gitmesine hiç de isteksiz görünmüyordu. Işıklar söndüğünde ve Meg ile Bay Brooke sandalyelerine yerleştiğinde, Laurie onlara neredeyse hiç bakmadı bile.

Kendi koltuğuna oturan Jo, Meg ve Laurie hakkındaki her şeyi hayal edip etmediğini merak etti. Bu ilk defa olmazdı. Sonuçta yazar Jo March'ın biraz hayal gücü vardı. Meg'i o gümüş rengi elbiseyle, saçları son modaya uygun yapılmış, kolu Laurie'nin kola... Bu, herkese fikirler verebilirdi herhalde.

Jo, Meg ve Brooke'un başlarını birbirine yaslayıp o kadar alçak sesle konuştuklarını izledi ki, başka kimse duyamadı.

"Görüyorsun, değil mi?" diye fısıldadı Laurie.

"Şşş," diye fısıldadı Jo. "Neden, kısıkanıyor musun?"

"Susturulacağımızı biliyordum ama bunu senden duyacağımı beklemiyordum," diye tısladı.

Sinirlenmişti. Adam haklıydı elbette; aralarında kesinlikle bir şey vardı.

Meg ve Brooke fikri asla sadece bir kurgu değildi.

Keşke Meg bunu kabul etseydi. Ve keşke her şey bu kadar kafa karıştırıcı olmasaydı.

Kısa süre sonra, sıradan Jo March, ödünç aldığı tarlatanıyla, kendini Grand Opera House'daki özel bir locadan Verdi'nin en büyük başyapıtını izlerken buldu.

Jo'nun yaldızlı opera dürbünleriyle izlediği, sahnenin ortasında ışıldayan baş solist ağzını açtı ve en şaşırtıcı sesler çıktı. Jo daha önce hiç kimsenin böyle şarkı söylediğini duymamıştı; tiz, tatlı ve güçlü, hepsi bir arada.

Her heyecan verici nota omurgasında bir yukarı bir aşağı doğru süzülürken, Jo gittikçe sessizleşti. İlk defa, hiç konuşmuyordu. Hissetmekle çok meşguldü. Ama Meg ve Brooke'un başlarını bir araya getirip fısıldaşmalarını izlerken ne hissediyordu? Laurie'nin

müziğe dalmış, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle dolaşmasını izlerken ne hissediyordu?

Görünüşe göre tek bir gece, bir dizi küçük, neredeyse önemsiz an, hepsini geri dönülmez bir şekilde değiştirmişti: kendisini ve Meg'i, Laurie'yi ve Brooke'u. Ve artık eskiden oldukları kişilere geri dönmek mümkün olmayacaktı.

Neler oluyor?

Aşk, evlilik, talipler, aile ve para meselesinin tamamı imkansızdı. Birinin gönüllü olarak on dakika bile olsa bunların herhangi biri için endişelenmesi aklına bile gelmiyordu. Hele ki bu konuda koca bir roman yazmak ya da okumak hiç mümkün değildi.

Belki de Tall Talers'a bağlı kalmalıydım.

Meg ait olduğu yer olan ailesinin yanında evde kalmalıydı. Tabii ki bu onu mutlu etmezdi. Brooke onu mutlu ediyordu. Bu artık çok açık bir şekilde ortadaydı.

Müzik yükselip ışıklar parladıkça, Jo çelik gibi bir kararlılık hissetti. Beth'in bu opera salonunda oturup Verdi dinleme şansı bile olmamıştı. Meg hayatını yaşamalı, mutluluğunu bulmalıydı. Eğer John Brooke'u seviyorsa, eğer o benden isterse onu kabul etmeliydi.

Zaman, hepsi için de çok kısıtlıydı.

Jo, gözlerinde La Traviata'ya tamamen kaptırdığı o ifadeyi taşıyan Laurie'ye baktı.

Ve bunun üzerine gözlerini kapattı ve müziğin onu alıp götürmesine izin verdi.

...

Ara sırasında Laurie, Jo'nun sandalyesinin kırmızı kadife sırtlığına uzandı. Yüzü hâlâ ışıldıyordu; son yarım saattir sahneden gözlerini ayırmamıştı. "Ah, Jo, şimdi Verdi'yi neden izlememiz gerektiğini anlıyor musun? Muhteşem değil mi?" O an için eski bir arkadaşı gibi görünüyordu, İtalyan müziği ve annesinin ülkesine dair anılarıyla heyecanlıydı.

"Mükemmeldi, Teddy. Çok haklıydın." Eldivenli parmaklarını kendi ellerine aldı ve sıkıca sıktı. Işıklar tekrar yandığında, gözleri kız kardeşine kaydı. Önlerinde, Brooke Meg'in kulağına alçak sesle bir şeyler fısıldadı ve Meg, etkileyici bir şekilde gülümsedi.

Laurie başını eğerek kulağına fısıldadı: "Sanırım bu gece havada aşk var."

Ona baktı. Kırmızı perdelerle örtülü balkon locasının ötesindeki her şey—kalabalığın gürültüsü, sahnenin ihtişamı, ışıkların parıltısı—solmaya başladı.

"Ne demek istiyorsun?" Jo zar zor bu kelimeleri söyleyebildi.

"Elbette, Meg."

Jo'nun ağzı birden kurudu. Belki de her şeyi yanlış değerlendirmişti. "Meg'e aşık oldun; elbette oldun. Çok güzel."

"Meg mi?" diye sordu Laurie, şaşkınlıkla, adam ona dönüp koyu renkli gözlerini bir anlığına parlatınca.

"Eğer beklediğiniz buysa, size onayımdır," diye başladı.

"Şaka yapıyorsun herhalde," dedi yüksek sesle.

Jo onu tekrar susturmak istedi. "Öyle mi?"

Laurie başını geriye atıp kahkaha attı, o kadar yüksek sesliydi ki opera salonunun yarısı dönüp onlara baktı. "Ah, Jo! Sen aptalsın." Sesini fısıltıya indirdi. "Meg'e aşık olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır!" diye tısladı Jo. "Sadece düşündüm ki..." Sonra durdu, çünkü aslında ne düşündüğünden, ne istediğinden, neler olup bittiğinden haberi yoktu. Bu gece her şey yüzlerce kez kendi içine çökmüştü zaten.

Laurie, eğlenerek, "Lütfen," diye yalvardı. "Kıskandın mı Jo?"

Yüzünün opera perdelerinin rengine döndüğünü hissedebiliyordu. "Elbette hayır, iğrenç şey!"

Ona sevgiyle baktı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Meg senin elbisenle çok güzel görünüyor, ama biz birbirimize hiç benzemiyoruz, Jo. Bunu sen de biliyorsundur herhalde."

Jo, kucağında katlanmış çocuk eldivenli parmaklara baktı. Aklından bir şey geçmeye başlamıştı. Eğer Meg onun karşısında duramıyorsa, kim durabilir ki?

"Bay Laurence! Siz misiniz?" Locanın arkasındaki perdelerin arkasından bir kadın sesi geldi. "Sizi altı loca öteden duydum."

Laurie irkilerek doğruldu.

Jo, onları görmeden önce pudralı, parfümlü, dantel kenarlı göğüslerin kokusunu aldı, ancak onları görmemek zor olurdu. Doğrusu, onlara bakmamak da zordu, çünkü neredeyse tamamen locanın perdeli girişini kaplıyorlardı.

Sahipleri, Concord'un daha önce gördüğü ve göreceği hiçbir şeye benzemeyen, son derece güzel bir kadındı; en azından Jo öyle tahmin ediyordu.

Laurie ayağa kalktığında, ikisinin birbirini selamlama biçimindeki samimiyete bakılırsa, bu gerçek dostunu uzun süre incelediği açıkça belli oluyordu.

“Merhaba, dostum!” Laurie, yanaklarından ikisine de tutkulu bir öpücük kondurdu.

“Merhaba canım!” dedi güzel kadın.

“Şehre geri döndüğünü bilmiyordum. Seni en son gördüğümde de bahsetmemiştin! Yaz için Paris'e gideceğini sanıyordum,” dedi Laurie.

“Fikrimizi değiştirdik!” dedi kadın. “Düşünsenize.” Sanki kucaklarına bir avuç gümüş para atmış gibi kahkahası üzerlerine yayıldı.

Jo homurdandı. Meg ve Brooke kimin geldiğini görmek için ayağa kalktılar.

“Şapka mı?” diye tekrarladı Jo.

“Sanırım daha önce tanışmadık.” Şapkalı kadın soluk, ince, yumuşak eldivenli elini uzattı. “Ben Leydi Harriet. Ve siz de Laurie’nin sevgili kuzeni Jo olmalısınız! Sizi her yerde tanırım.”

“Hanımefendi?” diye sordu Meg, hiç de Meg'e yakışmayan bir şekilde.

“Ben—ben...” diye kekeledi Jo. “Kuzen mi?”

Laurie'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. “Gerçekten kuzen değiliz, Hat. Bunu sana defalarca söylüyorum.”

“Tıpkı senin bitmek bilmeyen gevezeliğine bir kelime bile kulak asmadığım gibi, sevgili oğlum.” Harriet tatlı bir şekilde kıkırdadı. “Şimdi, lütfen biraz daha az dayanılmaz bir canavar olmaya çalış ve beni arkadaşlarıyla düzgünce tanıştır. Hayal kırıklığından ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun.”

Laurie, melodramatik bir reveransla kolunu savurdu ve Jo'nun fark ettiği üzere, Harriet'in elini bir kez daha tutkulu bir öpücükle uzattı. “Lady Harriet Carmichael-Carlthorpe, eskiden Sussex'li, kısa bir süre Londra'da yaşamış, şimdi ise belki mevsimlik ya da umarım sonsuza dek New York'ta. Ya da en azından Hat'in bunu anlatmasını duymak için benim türümün çoğu erkeğinin umduğu ve dua ettiği şey bu gibi görünüyor.”

“Büyük bir gayretle,” diye iç çekti Hat. “Dua etmek. Aslında oldukça can sıkıcı buluyorum, erkeklerin bu sıkıcı tekrarı... biliyorsunuz işte.” Jo'ya göz kırptı; Jo, onun hala baktığını ve Lady Hat'in yüzüne bakmadığını fark etti.

"Hayal bile edemiyorum," dedi Jo, gözlerini yukarı doğru kaldırarak. "Yani, gerçekten edemiyorum."

Laurie, Jo'ya, sonra Lady Harriet'e, sonra tekrar Jo'ya baktı.

"Ve şimdi, sevgili Şapka, Concord'dan Bayan Jo March'ı sizlere takdim etmekten büyük onur duyuyorum; kendisi daha önce Concord'da yaşamış, kısa bir süre New York'ta ikamet etmiş, şimdi ise belki mevsimlik veya umarım sonsuza dek burada kalacaktır..."

Harriet onlara buyurgan bir şekilde baktı. "Concord'dan mı?" Gözlerini Jo'dan ayırmadı.

Jo'nun yüzü kızardı. "Gerçekten de öyle görünüyor."

Laurie başını salladı. "Sözümü kesme, Şapka."

Leydi Harriet, gümüş rengi ipek elbisesi içindeki Meg'e ve ilginç bir şekilde John Brooke'a bakarak, "Bunu kelimenin tam anlamıyla yapamazdım, çünkü aldığım mükemmel eğitim buna izin vermiyor," dedi. "Peki bu arkadaşlar kim?"

"İşte karşınızda Bayan Margaret March ve öğretmenim John Brooke."

Leydi Harriet onaylayarak gülümsedi. "Aha, öğretmen! Eğitimli bir adamla tanışmaktan gerçekten keyif alıyorum. Bay Brooke, Bay Laurence buradayken nasıl idare ettiğinizi bilmiyorum ama savaş sırasındaki cesaretinizi takdir ediyorum."

Brooke ona doğru bir adım atarak, "Hiç de değil," dedi. "New York'u nasıl buluyorsun?"

"Pekâlâ," dedi Şapkalı Bayan. "Doğrusu, hava biraz kötüydü ama her geçen dakika daha da iyileştiğini görüyorum. Hem de oldukça ani bir şekilde."

Bay Brooke onun elini tuttu. "Çok memnun oldum."

"Öyle misin?" diye sordu gülümseyerek.

Meg, kabarık eteğinin altında kaskatı kesildi, ta ki Lady Hat tüm dikkatini ona çevirene kadar. "Peki Bayan Margaret, siz de bir Concord kuzeni misiniz? Belki de Meg Kuzeni?"

Laurie şimdi Jo'nun eldivenli elini tuttu ve onu da öptü. "Kuzen Jo, kesinlikle kuzenim değil, daha ziyade benim—"

"Özel arkadaşın mı?" diye sordu Hat, ima dolu bir şekilde.

"Kalp atışımın ta kendisini diyecektim." Laurie bunu söylediğinde şaka gibi geldi ama aynı zamanda değildi de. "O ve kız kardeşi Meg."

"Elbise de bu yüzden." Lady Hat gülümsedi. "Ben bunun Bayan Josephine için olduğunu sanıyordum?"

Laurie, sesinde hafif bir hüznle, "Meg'in bu gece onu giymesini istedi," dedi.

Lady Hat sözlerine devam etti. "Beklediğimden çok daha iyi oldu, hakkını vermek lazım. Worth Evi için bile. Charles gerçekten de sihrini gösteriyor." Kıvrık saçlı başını salladı. "Sizi oraya götürdüğüm günü hatırlıyor musunuz? Prince Caddesi'nde ne kadar kaybolmuşunuz?"

"Kumaş ve tüylerle çevriliyim mi? Başka türlü olabileceğimi mi sanıyorsunuz?" Şimdi ikisi de gülüyordu. Jo'nun olanları anlaması biraz zaman aldı.

Bu yüzden o elbise. Elbiseyi sipariş ettiğinde o da oradaydı. Bu elbise, benim elbisem. Burada, New York'ta, Teddy ile birlikte. Lady Carmichael-Carlthorpe. Teddy'nin "eski aile dostu".

Jo elini çekti. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. "Elbette. Ve Laurie'nin bu son derece cömert ve... maceralı işinde ona yardım ettiğiniz için size teşekkür etmeliyim."

"Laurie ile geçen her gün bir macera."

"Ve seninle de, Hat," dedi Laurie, ona arsızca göz kırparak.

Laurie onunla flört ediyor olabilir miydi? Göğüsleriyle mi?

Tam o sırada locanın perdesinin arkasından yüksek sesle bir ünlem geldi. "Theodore Laurence! Sen misin? Seni görmek ne kadar hoş, ne kadar şanslıyız ki yarın Dük Balosu var!"

Lady Harriet, Theodore Laurence, John Brooke ve iki Miss March, konuşmacıya doğru döndüler; konuşmacı, Lady Hat'in daha yaşlı ve daha dolgun bir versiyonuydu ve daha da gülünç bir süs ve tüy yığını içindeydi. Kadın perdelerin arasından içeri girdiğinde, bu kişi görünüşe göre Dul Lady Carmichael-Carlthorpe'du ya da Lady Hat'in dediği gibi "Mumya".

Laurie, oldukça görkemli bir şekilde eğilerek ve saygılı bir şekilde başını sallayarak "Madam," diye mırıldandı; Jo ise ancak ufak bir reverans yapabildi. Yanında Meg, boğazının arkasından küçük bir korku sesi çıkardı.

"Lütfen bize katılacağını söyle, sevgili oğlum; büyükbabanı Biarritz'den beri görmedim."

Laurie, büyük Laurence'ın adının geçmesiyle gülümsedi. "Ah evet, Dük Balosu için. Nasıl unutmuş olabilirim? Ve böylece büyük Carmichael-Carlthorpe ailesi, varlığıyla tüm Manhattan'ı şereflendirmek için bir araya geldi?"

Geniş yüzlü, lavanta kokulu yaşlı kadın, dantelli yakasını hafifçe kaldırarak gülümsedi. "Her yer Manhattan değil, sevgili oğlum."

"Lütfen sadece üst sınıflar. Dükalık Balosu için kesinlikle birinci kalite olmalı. Yoksa annenizi korkutursunuz." Lady Hat esnedi.

Jo, elbette, bu korkunç ifadeye aşınaydı; New York'un üst tabakasını oluşturan "üst on bin kişi" ifadesi, Jo'nun kendi yazılarından birini de yayınlayan hemen her dergide son zamanlarda çokça tartışılıyordu. Ama bunu sözlü olarak duymak? Hem de Laurie'nin böyle bir şeye güldüğünü duymak?

Her zaman papazın kızı olan Jo kendini hasta hissetti.

"Uslu dur Harriet. Elbette, sadece çok az sayıda, iyi yetiştirilmiş ve düzgün konumdaki aileyi ağırlayacağız. Bunların arasında, doğal olarak, Boston'lu Laurence ailesi de olacak," dedi dul kadın.

"Elbette." Leydi Harriet gülümsedi. "Ah, bir de arkadaşlarını da getir Laurie. Nereliydiler yine? Boston mu?"

"New York şehrindeydim, hanımefendi," dedi Bay Brooke. "Ama çoğunlukla Providence'da büyüdüm."

"Biz de Concord'danız," dedi Meg, biraz çekingen bir şekilde. İşte bu kadardı. Bunun hakkında söylenecek pek bir şey kalmamıştı.

Leydi Harriet kız kardeşlere gülümsedi. "Fethedildi mi? Ne yazık. Ben de Birlik askerlerinin her şeyi geri aldığını sanıyordum." Başını geriye doğru eğdi ve kendi yaptığı kelime oyununa güldü.

Jo öksürdü. Meg'in gözleri dehşetle açıldı.

Yaşlı kadın daha yakına eğildi. "Harriet'in kötü bir niyeti yok; sadece özellikle şüphelenmeyen Amerikalıların yanında son derece kötü bir mizah anlayışına sahip. Emin olun, bu oldukça ciddi bir karakter kusuru, buna siz de katılacaksınız."

Belki de şakalaşmanın tonu, belki de pudralı buklelerin kokusu, ya da dantelli fırfırların boğucu ağırlığıydı. Sebebi ne olursa olsun, Meg Jo'nun koluna yapıştı. Jo, kız kardeşinin bacaklarının tüm o ipeklerin altında titrediğini hissedebiliyordu.

"Sanırım... biraz havaya ihtiyacım var," dedi Meg.

Jo da aynı fikirdeydi. Hepsinin havaya ihtiyacı vardı. Ayrıcalık ve pudralı göğüsler gibi kokmayan, kıskançlık ve yargılama gibi kokmayan bir havaya.

Concord'un tertemiz havasını derin bir nefesle içinize çektim.

STEINWAY HALL'DA BÜYÜK BEKLENTİLER

Telgraf ertesi sabah kahvaltıda geldi. Telgraf ve ardından sorunlar. Sadece dört kısa satır: DÜK BALOSU—CARMICHAEL HALL—BU AKŞAM SAAT SEKİZDE TAM OLARAK—CHARLES ELIOT KATILIYOR.

Telgrafın anlamı, en azından Laurie için, yeterince açık bir şekilde iletilmişti: Büyükbaba Laurence, Laurie'nin ünlü Carmichael-Carlthorpe Dük Balosu'nda aileyi temsil etmesini istiyordu. Bunun ötesinde, ayrıntıların önemi yoktu; belli ki, Verdi'nin gösterisi sona erdikten sonra, yaşlı adamın telgrafları almasının tek yolu olan avukatı aracılığıyla Bay Laurence'a bir Carmichael ailesi üyesi telgraf göndermişti.

"Gidebilir miyiz? Dördümüz birden?" Meg bu haberle neredeyse patlayacaktı. Özellikle bu sosyete balosu, sırf Concord'dan gelmeye bile değerdi.

Ama Jo öfkeliydi. Belli bir grup insanın, dünyanın geri kalanını ne kadar çabuk hizaya getirebildiğine hayret ediyordu, diye düşündü kendi kendine. Laurence'lar kadar güçlü insanlar bile. Bu hız, etkinliğin yakınlığı veya Laurie'nin katılımının gerekliliği nedeniyle bir aciliyetin göstergesiydi. Hangisi olduğunu Laurie bir beyefendi olarak söylemedi, bu da sabah ilerledikçe Jo'yu daha da kızdırdı - elbette bunu ona itiraf etmeyecekti. Ona asla.

Jo, pansiyonun salonunda volta atarken, "Gitmen gerekiyorsa söylemen yeterli," dedi.

Laurie, "Sadece Charles Eliot ile ilgili kısım," dedi üzgün bir şekilde.

"Evet, Bay Eliot, bu konuda... Büyükbabanızın baloya gidip gitmemesi neden bu kadar önemli?" diye sordu Meg.

"Büyükbabamın Harvard'a gitmem konusunda ne düşündüğünü biliyorsun."

"Elbette," dedi Jo.

"Elbette, öyle düşünüyoruz," diye tekrarladı Meg.

"Eliot yeni başkan. Daha yeni geldi."

"Ah." Jo en yakın koltuğun sert minderine gömüldü. "Pekala. Bu durumu açıklığa kavuşturdu. Bay Laurence ile arkadaş mı?"

"Aralarında bir yakınlık yok. Büyükbabamın bana söylediği tek şey, Eliot'ın Yunanca şartını kaldırmakla tehdit ettiği ve bunun da zavallı Brooke'u işinin yarısından mahrum bırakacağıydı."

"Gerçekten mi? Sanmıyorum ki bu durum sizi çok rahatsız etsin."

"Elbette hayır. Antik Yunanca. Ama yine de—Brooke."

"Peki, Brooke senden ne yapmanı bekliyor? O berbat eski Yunancanla gidip eski Yunanca öğrenimini savunmanı mı?"

"Brooke mu? Tabii ki hayır. Gerçi gideceğini söyledi. Sanırım davasını bizzat kendisi savunmak istiyor, yoksa yine yaşlı Şapkallı adama hayretle bakacak."

Meg'in yüzü bembeyazdı.

"Peki, o zaman?" diye sordu Jo. "Sorun ne?"

Laurie içini çekti ve Jo'nun yanındaki koltuğa çöktü.

"Büyükbabam sanırım sadece baloya gidip kibar bir beyefendi gibi davranmamı istiyor. Biliyorsun, biraz oyun oynamamı, üzerinde bir izlenim bırakmamı."

"Bu önemli mi?"

"Evet mi? Hayır mı? Nereden bileyim? Bu büyükbabam için önemli, o yüzden önemli, değil mi? Her şeyde onun tarafını savunurken böyle demiyor musun? Bu arada, şu anda bunu yapmıyor gibi görünüyorsun?"

Jo iç çekti. "Laurie. Büyükbaban bunu kaçıracağını beklemiyordur herhalde. Bu Charles Dickens. Savaştan önce Amerika'ya hiç gelmemişti."

"Biliyorum, ama büyükbabam doğrudan emir göndermişti."

Jo, tartışmanın anlamsız olduğunu anlamaya başlamıştı. "Pekala. Balona git. Şık arkadaşlarınla takılmaya, Harvard'da takılmaya devam et. Meg ve ben de Dickens'ı izlemeye gideceğiz."

"Jo." Meg umutsuzca bir ses çıkardı. "Doğrusu, gelme sebepim buydu. Ama—bir dük balosu mu? Bütün o küçük oyunlarımızda

bunca hayali balo yazdıktan sonra mı? Bu olayın ta kendisini nasıl kaçırabiliriz?"

"Sanırım hallederiz," dedi Jo sinirli bir şekilde.

Meg'in kararlılığı daha azdı. "Dickens'a gidersek topu kaçırırız. Topa gidersek de Dickens'ı kaçırırız."

"Yani, genel olarak, fiziksel evrenin yasaları böyle işliyor gibi görünüyor, evet. Bir yer, bir zaman," diye yanıtladı Jo, alaycı bir şekilde.

Normalde Charles Dickens ile görüşmek Meg'in hayatında gördüğü en heyecan verici şey olurdu, ancak görünüşe göre bu, gerçek bir sosyete balosuyla kıyaslanamazdı.

Jo'nun tahmin ettiği gibi, Bay Brooke'un da katılacağı bir etkinlik.

"Nasıl karar vereceğiz?" Meg'in yüzü perişan görünüyordu.

Ortada bir karar verilmesi gerektiği fikri bile Jo için şaşırtıcıydı; kız kardeşinin kendi arkadaşlığı yerine Brooke'un arkadaşlığını tercih edecek olması onu incitmişti; onu terk edecek olması, çocukluk oyunlarının onun için bir şekilde daha az anlam ifade etmesi onu incitmişti.

Jo taktik değiştirdi. "Meg, beni yalnız göndermezsin herhalde? Ve Laurie'nin bileti boşa harcamasına izin vermezsin?"

"Tabii ki hayır, Jo. Kendine saygısı olan hiçbir Pickwick hayranı bunu yapmaz." Meg gerçekten de üzgün görünüyordu.

"Jo," diye inledi Laurie. "Endişelendiğim bilet değil, aptal herif. Seni New York şehrinde geceleyin refakatçisiz bırakacak değilim."

"Bizim refakatçimiz mi? Kendini öyle mi sanıyorsun?" diye güldü Jo.

"Bunu o şekilde kastetmedim."

"Edebiyat etkinliğinde kendimizi idare edemeyeceğimizi mi düşünüyorsunuz? Aramızdan hangimiz, sorabilir miyim, burada yazar rolünde?"

"Jo, böyle davranma," diye azarladı Meg. "Laurie centilmen olmaya çalışıyor."

"Laurie bir beyefendi," dedi Jo. "O beyefendi dünyasına, üst sınıflara gidecek, sen ve ben de kendi dünyamıza gideceğiz, Meg. Hepimiz kendi başımıza son derece iyi olacağız ve muhtemelen başkalarının yanında olabileceğimizden çok daha az sıkıcı olacağız."

"Jo," dedi Meg. Bir uyarıydı bu: Meg, Jo'ya her zamanki şakaları ile gerçek saygısızlık arasındaki görünmez çizgiyi aşmaya çok yaklaştığını söylüyordu.

Laurie, yapmacık bir yalvarışla başını eğdi. "Sizinle vakit geçirmek asla sıkıcı değil, Bayan March. Hatta çok keyifli diyebilirim."

Bu iltifatı hiç anlamadı.

Jo öfkeyle baktı. "Yine de, garip bir şekilde, Bay Laurence, ben şahsen bu sabahın tamamını son derece sıkıcı buluyorum."

Elinde Büyük Beklentiler kitabıyla odadan hışımla çıktığında, onu durdurmanın doğru olmadığını biliyordu.

...

Jo ve Meg, Laurie ve Brooke, Steinway Hall ve Charles Dickens'ın beklediği On Dördüncü Cadde'nin kaldırım taşlarında yürürken bir ateşkes anlaşması yapmışlardı. Anlaşma şöyleydi: Laurie, Meg ve John Brooke, Jo'ya Dickens etkinliğine eşlik edeceklerdi, ardından Jo hariç herkes birlikte Carmichael Hall'a gidecekti. Orada, Laurie kiralık arabayı Steinway Hall'a geri gönderecek ve Bay Dickens'ın konuşmasının bitiminde Jo'yu bekleyecekti. Jo, arabayla odalarına kendi başına dönecek ve ardından arabayı geri kalanlar için Dük Balosu'na geri gönderecekti.

Jo heyecanını gizleyemiyor, konuşmayı neredeyse durduramıyor, nefes nefese kalıyordu; tüm bunlar Bay Brooke ve Meg'in sürekli eğlenmesine neden oluyordu. "Hayal edebiliyor musunuz? Bu akıl almaz manzarayı kendi gözlerimizle görüyoruz?"

Laurie, Jo'yu geçen bir arabanın yolundan çekerek, "Bunu senin gözlerinden görmeyi tercih ederim," dedi sevgiyle; ancak Jo bunu neredeyse hiç fark etmedi.

On dördüncü Cadde'yi geçerken, Jo'nun aklına büyük bir karnaval ya da festival havası geldi. Hava elektrik yüklüydü, heyecan doluydu. Bir sürü okuyucu battaniyelerin üzerinde kamp kurmuş, girişten başlayıp bloğun etrafını saran uzun bir kuyruk oluşturmuştu. Görünüşe göre binlerce okuyucu gelmişti.

"Bak onlara, Laurie. Bütün o okuyuculara!" Jo nefes nefese kalmıştı. Pelerinini omuzlarına çekti. Altında, Niles'in Orchard House'a, yayın başarısını kutlamak için gönderdiği, sanki etek ucuna yazarlık otoritesinin bir nişanı dikilmiş gibi duran, şık kesimli elbisesini giyyordu. Girişe geldiklerinde Laurie'nin ruh halinin ne kadar asıklaştığını neredeyse fark etmedi bile. Az konuştu, ellerini ceplerine sokmuş, itaatkâr bir şekilde yanında yürüdü.

"Bay Snodgrass! Tamamen aklınızı mı kaçırdınız?" diye seslendi Meg, Bay Brooke ile birlikte geride kaldıkları yerden.

"Kendimi kaybettim, Pickwick," diye bağırdı Jo. "Kesinlikle."

Ama yine de, her adımda giderek daha da gerginleştğini fark etti; sanki o akşam sahnede Dickens yerine kendisi oynayacakmış gibiydi, ki bu da gülünçtü.

Şimdi, özellikle tıkanmış bir köşeden geçmesine yardımcı olmak için elini tutan Laurie'ye baktı. "Acaba Büyük Beklentiler'den mi yoksa yeni bir şeyden mi okuyacak? Daha önce yayınlanmamış bir şeyden?"

"Bu taraftan. Adımlarınıza dikkat edin," dedi Laurie, arkalarına bakıp Bay Brooke ve Meg'i gördükten sonra Jo'ya omuz silkerek. "Yani, çoktan beklenen devam filmi gibi mi demek istiyorsun?"

"Teddy!" Jo, yelpazeyle ona vurdu. "Bu geceyi mahvetmemelisin! Bu çok önemli."

"Bana söylemene gerek yok Jo. Biletleri ben aldım, hatırlıyor musun?"

"Evet! Ve sana sonsuza dek minnettar kalacağım, Theodore Laurence. Josephine March, bizzat Charles Dickens'ın huzurunda. Ölebilirim, Teddy."

"Bu bizim büyük finalimiz olacaktı, Pickwickery'nin yıllardır hazırladığı şeyin doruk noktası, tüm gezinin en muhteşem gecesi!" Gerçekten de kızgındı—muhtemelen artık ana kapıları görebilecekleri bir mesafede oldukları için.

"Gerçekten gitmek zorunda mısın Teddy? Senin ve Meg'in onu göremeyecek olması beni çok üzüyor."

"Eğer gitmeseydim özleyeceğimi düşünüyor musun, Jo?"

Şimdi, girişin en yakınında, ellerinde kitaplarla kalabalık halinde duran iki kişi yan yana duruyordu.

Jo omzuna hafifçe vurdu, o da karşılık olarak Jo'ya hafifçe vurdu ve sonunda gülümsedi. "Ah, çok sevdiğim yazar Josephine March'ın yanında oturma fırsatını kaçırdığım için üzgünüm, kıvrıcık saçları hâlâ şömine maşası gibi koksa bile."

Burnunu çekti. "Aslında kestane." Döndü ve gerçekten de Meg elinde kestane dolu bir kağıt külâh tutuyordu, Bay Brooke ise hâlâ para kesesini yerine koyuyordu. Jo, "Acaba bunların kaç derse mal olduğunu merak ediyorum," diye düşündü. Biletlerin fiyatını hayal bile etmek istemiyordu.

"Biletleriniz yanınızda mı?" diye sordu Meg, bir kestane uzatarak.

Jo, parmak uçları uyuşmaya başlayacak kadar sıkı tuttuğu ince zarfı savuşturdu. "Ellerime yapıştı."

"Onları gözünüzden kaçırmayın. Özellikle böyle bir kalabalıkta," dedi Bay Brooke.

"Yapmayacağım." Jo, Meg'in yanağını öpmek için eğildi. "Balonda iyi eğlen, ama lütfen düello, kavga veya uzun zamandır kayıp ve belki de daha önce gemi kazası geçirmiş kardeşlerle ilgili açıklamalar olmasın."

"Bunlar sadece senin balolarında olur, Jo," diye takıldı Meg.

"Benim ve Roderigo'nun," dedi Jo, gözlerinde şeytani bir parıltıyla. Sonra girişe doğru döndü—

Laurie birden endişeli bir ifadeyle sordu: "Bilmiyorum, gerçekten gidersek iyi olacağını düşünüyor musun? Kapılar açılana kadar burada mı bekleyeceksin?"

"Evet, Büyükbaba." Jo sırtıttı. "Bunu zaten daha önce konuştuk. Söz veriyorum, ortadan kaybolmayacağım ve yabancılarla konuşmayacağım."

"Sakın tereddüt etme Jo," dedi Meg. "Burada yalnız başına bulunarak risk alıyorsun."

Jo, bıkkın bir şekilde, "Sevgiyle kendime bakabilirim," dedi.

"Sevgiyle mi diyorsun, aslında sinirlenerek," diye homurdandı Laurie. "Ve ben senin kendine bakamayacağını söylemedim, değil mi Bayan March?" Şimdi göz kırptı. "Belki de sadece yabancılar için endişeleniyorum."

Jo işaret etti. "Şimdi. Git!"

Jo, kolunu hafifçe sıkarak ve Meg'e hızlıca el sallayarak oradan ayrıldı.

DÜK BALOSUNDA

Meg, Fifth Avenue'deki ailenin görkemli evi Carmichael Hall'u ilk gördüğünde nefesi kesildi. Parlak arabalar, aralarında silindir şapkalı ve kocaman, ütülü beyaz yakalı erkeklerin, altın ve mavi brokar kumaşlardan yapılmış, kulaklarının etrafına karmaşık örgüler ve bukleler halinde sarılmış saçları, kıvrımlarına çiçekler ve dallar takılmış kadınların da bulunduğu kişileri ön kapıya bırakmak için ikişer üçer sıralanmıştı. Doğu Kıyısı'nın her yerinden - ve Meg'in kendine hatırlatması gerektiği gibi Avrupa'dan da- toplumun en seçkin kesimlerinden insanlar baloya toplanmıştı.

Ve Meg March.

Jo'nun, normalde Meg'i herkes kadar utandıracak olan, üst sınıflar hakkındaki yorumlarına rağmen, Meg orada olmaktan heyecan duyuyordu. Her şeyi kendi gözleriyle, sadece bir kez olsun görmek için heyecanlıydı. Eğer bu tek etkinliğe, bu muhteşem geceye gelebilmek için, Concord'daki sıkıcı, yoksul hayatına geri dönebileceğinden, bundan böyle güzel elbiseler, yeni eldivenler ve yüksek sosyetenin arkadaşlığı da dahil olmak üzere her türlü lüksten kendini sonsuza dek mahrum bırakabileceğinden emindi.

Meg, Belle Moffat'ın sosyeteye giriş partisine katıldığı, Belle'in elbiselerinden birini ödünç aldığı ve kendini yabancı gibi hissettiği zamanı hatırladı. Binbaşı Lincoln'ün ise Moffat ailesinin onu güzel ve şımarık bir bebeğe dönüştürdüğünden şikayet ederek onu nasıl utandırdığını hatırladı. Ne yazık ki Jo, tüm bu olayı romanında ölümsüzleştirmiş ve Meg'in utancını ikiye katlamıştı.

Bu gece Belle Moffat'lar ya da Major Lincoln'ler olmayacaktı. Bu gece, House of Worth'taki polonez partisinde, Theodore Laurence ve John Brooke'un eşliğinde, tam anlamıyla bir düşes gibiydi. Ve keyfinin bir nebze bile azalmasına izin vermeyecekti.

Laurie'nin kendisi tüm bu duruma kasvetli bir kabullenişle yaklaşırsa bile.

Vagonun içinden, şık takım elbisesinin içine büzüldü. "Şey," dedi, kelimeyi sanki acı çekiyormuş gibi inleyerek, "Sanırım artık erteleyemeyeceğiz."

Brooke, "Konuşma tarzınıza bakılırsa, bir sosyete balosuna değil de, sanki Kıyamet Günü'ne gidiyormuşsunuz gibi geliyor," dedi.

Meg elini Laurie'nin koluna koydu. Jo'yu özlediğini biliyordu ve New England'ın en inatçı kızını etkilemeye çalışan (ve başaramayan) o sevgili oğlan için anlık bir acıma hissetti. Ama heyecanı uzun süre içinde kalamayacak kadar büyüktü. "Ne kadar çabuk girersek, o kadar çabuk biter," dedi. "Büyükbabana onun isteğini yerine getirdiğini söyleyebilirsin. Bundan daha fazlasını kimse isteyemez."

Ona gülümsedi. "Burada olduğun için çok mutluyum, Meg. Sensiz... yani, bir arkadaşım olmadan dayanamazdım."

Böylece Laurie, kadının arabanın kapısından çıkmasına ve sıcak, loş ışıklı ön kapıdan yukarı, merdivenlerden çıkmasına yardım etti.

Keşke Sallie Gardiner onu şimdi, Paris şıklığı içinde, Laurie'nin kolunda Carmichael Hall'a girerken görebilseydi! Daha sonra Concord'daki arkadaşlarına tüm bunları anlatırken ne kadar keyif alırdı: lobideki kristallerle ve krem rengi mum ışığıyla ışıldayan avize, serin beyaz mermer zeminler, yaldızlı masalar ve çiçek vazoları, şekerlenmiş meyveler ve kiraz kaseleriyle dolu masalar. Amy'nin tatlılara olan düşkünlüğünü hatırlayarak onları görünce gülümsedi.

Belki bu gece Meg kendi Kiraz Kralı ile tanışır.

Brooke'a kısa bir bakış attı; Brooke, Lady Hat'i aramak için odayı çoktan tarıyor gibiydi ve gözleri yaşlarla doldu. Çünkü House of Worth elbisesini giymiş olsa bile, eldiven alacak parası bile olmayan, gelecek umudu olmayan fakir bir kızdı. Zengin ve güzel Lady Hat, odadaki her erkeğin, hatta John Brooke gibi iyi bir adamın bile gözünü üzerine çekecekti.

Brooke kibarca başını eğdi ve kalabalığın arasına karıştı.

Sakin ol, Meg. Aklına şimdi küçük kız kardeşi Beth geldi. Kim olduğunu ve nereden geldiğini hatırla. Her şeyi hatırla ve neşeli ol,

Çünkü bu fırsat bir daha asla gelmeyecek.

“Buradayım, Meg.” Laurie onun kolunu sıktı. “Korkma. Seni kurtlara yem etmeyeceğim.”

Onun titremesini hissedip hissedemediğini merak etti. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Dünyada bu kadar çok zenginlik olduğunu bilmiyordum!"

Laurie, “Carmichael-Carlthorpe ailesi çok eski bir aile,” diye açıkladı. “Atalarının izini Norman istilasına kadar sürebiliyorlar. Tüm portrelere bakın; bu kadar eski bir soya sahip olan hiç kimse bunu başkalarının unutmamasına izin vermez.”

“Bunu nasıl başarabilirler ki?” diye güldü Meg, kendini biraz daha iyi hissederek. Salonun, koridorların ve yemek odasının göze çarpan yerlerinde çeşitli Carmichael'lerin ya da belki de Carlthorpe'ların birkaç yağlı boya tablosunu gördü: sert yüzlü erkekler ve kadınlar, hepsi son derece önemli ve umutsuzca mutsuz görünüyordu. Bir iki tanesi de Eski Ustaların eserlerine benziyordu.

"Hiçbiri çok mutlu görünmüyor, değil mi?" diye sordu Meg.

“Belki biraz gazlıdır,” diye takıldı Laurie. “Özellikle şu.” Özellikle asık suratlı olanın önünde durarak işaret etti.

“Laurie!” Meg, yelpazeyle ona vurdu.

“Biliyorsunuz, Bayan March, bu gece sizin adınızda güzel bir kadın bana yelpazeyle ikinci kez vuruyor,” dedi Laurie hafifçe. “Yani sanırım ya çok doğru bir şey yapıyorum ya da çok yanlış bir şey.”

Meg, yanındakinin yüzüne baktı. "Bu gerçekten bir soru mu, Bay Laurence?"

"Her şey bir sorudur, Bayan March," dedi resme bakarak. "Bu soruları sorup sormamak da ayrı bir sorudur."

"En azından ondan daha mutlusun," dedi Meg, bir sonraki tabloya geçerken.

Laurie onu takip etti. "Atalarımızda mutluluk pek arzu edilen bir özellik değilmiş, bunu fark ettim." Neredeyse fark edilmeyecek bir iç çekişle öne eğildi ve kocaman beyaz bir yakalık giymiş soluk tenli bir burjuvanın portresine tırnağıyla hafifçe dokundu. "Aslında ne kadar mutsuz olursa o kadar iyi. Para mutluluğu satın alamamış, öyle bir şey işte."

"O zaman March ailesi şimdiye kadar tanıdığın en mutlu aile olmalı," dedi Meg alaycı bir şekilde.

Hüzününü tamamen unutarak güldü. "Tam anlamıyla çok neşeliydim."

Elini onun koluna koydu. "Beni buraya getirdiğin için tekrar teşekkür ederim, Laurie. Bu geceyi asla unutmayacağım."

"Eminim kız kardeşin de bunu sana asla unutturmayacak." Şimdi ona buruk bir gülümsemeyle baktı. "Şu anda Jo ile Dickens dinliyor olmak için tüm servetimi ve atalarımın hepsini verirdim, eski püskü bir Harvard rektörünün üzerinde izlenim bırakmaya çalışmaktansa."

Meg eldivenli eliyle yanağını okşadı. "Öyleyse hızlıca bir izlenim bırakalım da işi bitirelim."

"Düşünme tarzınızı beğendim, Bayan March," dedi Laurie ve ona alaycı bir şekilde eğildi. Meg onun koluna girdi ve kendisini canavarın karnına doğru daha derinlere götürmesine izin verdi.

...

"İşte buradasınız, siz kötü, çok kötü şeyler!" diye seslendi Şapkalı Leydi, elinde şekerden yapılmış farelerle dolu bir tepsiyle ikisinin üzerine çullanarak. "Belki de gelmekten vazgeçersiniz diye düşündüm. Annem sizi kaçırma ihtimalinden dolayı çok üzülmüştü."

"Merhaba, dostum," dedi Laurie. "Bayan March'ı hatırlıyoursundur tabii."

"Elbette! Bu akşam ne kadar güzel görünüyorsunuz, Bayan March. Kuzen Jo sizinle değil mi? Umarım hasta değildir?" Leydi Şapka, kat kat tavus kuşu rengine kırıxık ipek giymişti; başındaki özenle yapılmış örgü ve buklelerin arasından tek bir tavus kuşu tüyü çıkıyor ve konuştuğunda sallanıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Meg, "ama hayır. Daha önce katılması gereken bir randevusu vardı."

"Anlıyorum," dedi Şapkalı Leydi, Meg'e daha yakından bakarak. Meg birden kendini vitrinde sergilenen birinci sınıf bir biftek gibi hissetti. "Ve senin de değerinle! Her gördüğümde bir öncekinden daha güzel geliyor. Ya da belki de sadece onu giyen hanımefendi öyledir."

Her seferinde. Meg, Lady Hat'in belki de amaçladığı gibi, yüzünün kızardığını hissetti. Ama farklı bir elbise giymek söz konusu bile değildi; March kızlarının sahip olduğu başka hiçbir elbise, Dük Balosu gibi seçkin bir etkinlik için uygun olmazdı. "Teşekkür ederim," dedi kısaca. "Bana büyük mutluluk veriyor."

"Ama benimkine kıyasla hiçbir şey değil," dedi Laurie centilmence. "Bu yüzden bu gece tekrar giymesi konusunda ısrar ettim."

Meg birden mutluluktan patladı ve ikisi birbirine gülümsedi.

“Elbette yaptın,” dedi Harriet, ikisini incelerken. Sonra yaklaştı ve Meg’in kulağına fısıldadı: “Umarım seni utandırmıyorumdur ama sevgili kızım, polonezinin bağcıklarıyla sorun yaşamış gibi görünüyorsun. Benimle gelersen, hizmetçime onları senin için düzgünce bağlamasını söyleyeceğim. Hatta saçını süslemek için birkaç nar çiçeği bile bulabiliriz. Ne dersin?”

Daha önce Meg’e bağcıkları bağlamada yardım eden Jo’ydu ve özellikle böylesine önemli bir günde, March kardeşlerin ortancasının işi berbat etmesi tam da ona göreydi. Meg yüzünü buruşturmamaya çalıştı. Umutsuz Jo! Bu sefer düzgün çalışamaz mıydın?

Ama kendine daha önce verdiği uyarıyı hatırladı: Kim olduğunu hatırla. Belle Moffat’ın onu bir bebeğe dönüştürdüğü zamanı çok iyi hatırladığı için, ikinci kez şımartılıp okşanmasına izin vermeyecekti. Vanity Fair’e gittiğinde, ya da o zamanlar öyle sanmıştı. Belle Moffat’ın sosyete hayatına adım atması, Dük Balosu’nun yanında sönük kalırdı ama dantelli olsun ya da olmasın, Lady Hat’in onunla ilgilenmesine izin vermeyecekti. Meg March artık sadece ipek çoraplar ve ilk şampanya kadehini özleyen bir kız değildi.

Bunun üzerine kendini toparlayıp gülümsedi ve şöyle cevap verdi: "Sorun değil, Leydi Harriet. Bildiğiniz gibi, nedimemiz olmadığı için ayakkabı bağcıklarımı kız kardeşim bağladı. Saçlarımın da şu an daha fazla süse ihtiyacı olduğunu düşünmüyorum. Eminim dans sırasında sadece engel olur, sizce de öyle değil mi?"

Laurie, eğilerek, "Gerçekten de, dansın tarzı ve manzara açısından -ki ben şahsen Bayan March’ın yüzünü görmeyi çok daha fazla tercih ederim-" dedi.

Meg sevgiyle koluna dokundu. "Şakacı çocuk."

"Anlıyorum," dedi Lady Hat, ama aslında anlamamıştı, çünkü şaşkın görünüyordu, sanki bir şeyin reddedilmesine alışkın değilmiş gibiydi. Şekerden yapılmış farelerden oluşan tepsisini yanından geçen bir hizmetçiye uzattı ve "Sanırım Concord geleneklerinizin ayrıntıları bana yabancı. Ama fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin," dedi.

"Elbette," dedi Meg, ardından Lady Hat’in elbisesini ve baloya ait süslemeleri içtenlikle övmeye başladı. Diğer kızın reddini bir hakaret olarak algılamasını istemiyordu. "Böyle bir güzelliği daha önce hiç görmemiştim," diyordu Meg. "Bu gece beni aranıza kattığınız için gösterdiğiniz nezaket asla unutulmayacak."

“Asla,” diye tekrarladı Laurie, ancak şimdi hayranlıkla baktığı kişi Meg'di. Gerçekten de, bu, en büyük March'ın daha önce hiç görmediği ve kolay kolay unutmayacağı bir yönüydü.

“Tosh,” dedi Lady Hat gülümseyerek ve Meg'in kolundan tutarak. “Laurence'ların herhangi bir dostu, bilirsin.” Onu, yamuk bağcıklarıyla birlikte, balo salonuna doğru götürdü, sadece bir kez omzunun üzerinden Laurie'ye baktı. “Sakıncası yok mu canım oğlum?” diye sordu. “Meg'i mutlaka evcil hayvanım yapmalıyım.”

“Dikkat et, seni ısırmasın,” dedi Laurie.

Lady Hat'in kahkahası Meg'in başının üzerinden ona kadar ulaştı. “Theodore Laurence! Sevgili kuzenimiz Meg hakkında nasıl böyle konuşabilirsin?”

Laurie, Lady Hat'e şeytani bir sırıtışla baktı. “Senden bahsediyordum, dostum,” dedi başını sallayarak. Sonra doğrulup Meg'e sorgulayıcı bir bakış attı. Meg başıyla onaylayınca, kalabalığa döndü ve yeleğini düzeltti. “Öyleyse ben Harvard'la dans etmeye gidiyorum.”

“Bol şans, Laurie!” diye seslendi Meg arkasından.

Gözden kayboldu.

Lady Hat ve Meg balo salonunun kapısında dururlarken, müzisyenler “Crystal Schottische”yi çalmaya başladı ve muhteşem elbiseler giymiş, kusursuzca giyinmiş dansçılar, o geniş, yaldızlı mekânın etrafında yavaş ve görkemli bir şekilde dönmeye başladılar.

“Bu bir top,” diye düşündü Meg, tüm o kokuyu içine çekerken. “Gerçek bir top.”

Lady Hat onu hayranlıkla izledi. “Laurie'nin sana neden bu kadar düşkün olduğunu anlıyorum. Nefes kesicisin, değil mi?”

“Çok nazıksınız,” diye itiraz etti Meg.

“Şimdi! Bana yardım etmene izin vermelisin, kuzen Meg. Bu gece odadaki en beğenilen kız olmanı istiyorum.” Sanki bir oyun oynuyormuş gibi konuştu – hem de en sevdiği oyunlardan biri. “Kimle dans edeceksin? Benim istediğim gibi olursa, istediğin kişiyi seçebilirsin!”

“Sanırım bu en sık rastlanan durum?” diye sordu Meg.

“Daha sık.” diye göz kırptı Lady Hat.

Meg'in yanakları ta saçlarının dibine kadar kızardı. Bu Leydi Şapkalı kız ne kadar da küstah bir kızdı; Laurie'nin ondan hoşlanmasına şaşmamalıydı. Meg, onun Jo'nun üst sınıf versiyonu olduğunu düşündü, ancak Jo'nun bu küstahça şeyleri söyleyip paçayı

kurtarmasının tek sebebi zenginliğıydi. Jo'da ise bu sadece karakterinin bir parçasıydı. Herkes bunun için yapılacak bir şey olmadığını ve onu düzeltme girişimlerinin hayal kırıklığıyla sonuçlanacağını biliyordu.

Meg, çok zenginlerle çok fakirlerin çok ortak noktası olduğunu düşündü. Kimse onlardan toplumsal nezaket kurallarına uymalarını beklemiyor. Sadece ortadaki bizler, sürekli olarak her iki tarafta da değerimizi kanıtlamak zorundayız.

Meg'in yanında, Harriet çoktan evlenmeye uygun genç erkeklerin bir listesini gözden geçiriyordu; Meg listedekilerin hiçbirinin adını tanımıyordu. Ve fark ettiğı kadarıyla, listede odadaki tek tanıdığı erkekler olan John Brooke veya Theodore Laurence da yoktu. Hafifçe dehşete kapıldı.

“Şimdi bakalım,” dedi Harriet. “Sizin için iyi bir ortak kim olabilir?” Eldivenli parmağıyla odanın karşısındaki hedefleri tek tek işaret etti. “Çelik? Petrol? Kömür? Finans? Ya da arada sırada karşımıza çıkan küçük bir lord?”

“Tahmin bile etmemeliyim,” dedi Meg kekeleyerek.

“Öyleyse yapmalıyım!” Harriet tekrar göz kırptı. “Demiryolları olsun o zaman!”

Meg telaşlandı. “Ben—anlamıyorum—”

“Ama elbette!” dedi Harriet. “Bay Brooke geliyor. Ona soralım, ne dersiniz?”

“Hayır, lütfen Leydi Harriet—bunu asla yapamam—” dedi Meg, John Brooke odanın karşısına geçip yaklaşırken neredeyse bayılacak haldeydi.

Kendine gel, Meg.

BİR AYRILIŞ

"Sevgili Brooke'um!" diye bağırdı Şapkalı Leydi, elini sahiplenici bir şekilde Brooke'un koluna koyarak.

Meg bunu fark etmeden edemedi, belki de asıl mesele buydu. "Şimdi, arkadaşımız Meg'i benden daha iyi tanıyorsun; onun için iyi bir eş kim olurdu?"

Bay Brooke hazırlıksız yakalandı. Meg gözlerini kaçırdı. "Bayan March'ın tüm genç erkekler arasından istediğini seçebileceğinden eminim. Partnerlere gelince, bir şey söyleyemem. Burada tanıdıklarım az, çünkü normalde bu kadar şık çevrelerde bulunmuyorum."

"Saçmalık!" dedi Harriet. "Sen buradaki herhangi bir erkekle eşitsin, hatta onlardan üstünsün." Ona daha da yaklaştı. "Bir asker. Bir filozof. Ve sanırım bir kahraman."

Meg içinden, "O tavus kuşu tüyünü senin güzel boğazına sokacağım," diye düşündü.

"Bunu nereden biliyorsun?" dedi Brooke. "Beni daha yeni tanıdın. Belki de... bir korsanımdır, kim bilir?"

Meg, mümkünse Brooke'un Harriet'le flört ettiğini fark etti.

Brooke, Harriet ile flört ediyor.

Harriet, "Bay Laurence'ın torununa özel ders vermek için birinci sınıf bir akademisyen ve beyefendiden başkasını asla işe almayacağından eminim," dedi, "hele ki sevgili kuzenimiz Meg'e refakatçi olarak hiç."

"Büyük beklentilerinizi karşılamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım, hanımefendi."

"Bunu yaptığından emin ol." Tüy sallandı.

Bu sırada kuzen Meg, duvar kağıdına dönüşmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Duyduklarına dayanamıyordu.

Harriet, "Şimdi," dedi, "neden önce onunla dans etmiyorsunuz, Bay Brooke?"

Bay Brooke, Meg'e sert bir şekilde başını eğdi ve ardından, "Memnuniyetle," dedi.

Meg'in o akşamki neşesi azaldı. Brooke'un ona acıyarak dans etmesini istemiyordu. "Ah, lütfen," diye fısıldadı. Çok utanmıştı. "Hiç dans etmemize gerek yok."

Harriet ve Brooke bunu fark etmemiş gibiydiler. "Ne kadar tatlısın!" dedi kadın Brooke'a, onları birlikte dans pistine gönderirken. "Ve onunla dans ettikten sonra, ona başka bir partner bulacağım."

Brooke, Harriet'e "Belki bana da bir dans ayırırsın?" diye sordu. "Elbette."

Aman Tanrım. Meg, kuruyup yok olacağını düşünmüştü.

Brooke, Lady Hat'e centilmence bir selam verdi, ardından Meg'i kolundan tutarak dans pistine doğru götürdü. Lady Hat'in duyma mesafesinden uzaklaşırken alçak sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Benimle dans ettiğiniz için çok nazıksınız."

"Hayır, Bayan March, asıl ben size teşekkür etmeliyim," dedi Bay Brooke, Harriet'i çoktan unutmuş gibi sıcak bir gülümsemeyle. "Sizi dansa davet etmek için bütün gece bekledim. Hanımefendinin bana bu fırsatı verdiğine çok sevindim."

Meg biraz rahatlayarak yanakları kızardı.

Bay Brooke (John) eski haline daha çok benziyordu.

Belki de her şeyi hayal ettim, diye düşündü ve filozof-kahramanın koluna girerek dans pistine doğru döndü.

...

Odanın diğer tarafında, Laurie ilgiyle izliyordu.

Eski dostu ve hocasının Meg'i vals için dans pistine götürdüğünü gördü. Londra'dan yeni ithal edilen bu en yeni dansla balo salonunun zemininde dönüp dururken ikisinin de ne kadar mutlu görüldüğünü gördü.

Bu yüzden Laurie, akşam Meg'i eve kadar kendisi götürmek yerine Brooke'tan ona eşlik etmesini rica etmişti.

Bundan daha iyi bir şey olamazdı, bundan emindi—ve eğer bir dans, hocasıyla arkadaşı Bayan March arasında gelişen bir dostluğa yol açarsa, bu çok daha iyi olurdu. Bu, Bayan March'ı ailesinin yanında, Concord'da tutacaktı ki bu da herkes için iyi olurdu.

Ben de dahil.

Başka şeyleri de görebiliyordu. Harriet'in Brooke ve Meg'in dansını nasıl izlediğini, şarkı bittiğinde onu ne kadar çabuk tekrar bulduğunu, kolunu Brooke'un koluna ne sıklıkla taktığını gördü. Zavallı Meg dehşete düşmüş görünüyordu ama hiçbir şey söylemedi.

O eski oyun.

Harriet'in, unvanı veya parası olmayan, varlığı bile Harriet'in gönlünü son derece rahatsız edecek bir adam olan Brooke'a gönlünü kaptırması tam da ona göre idi.

Harriet bunu daha önce de, Londra'da Laurie'nin tanıdığı fakir bir müzisyenle yapmıştı; o zaman, adamla kaçmakla tehdit etmiş ve annesiyle arasında türlü türlü olaylara neden olmuştu. Aylarca kasabanın diline düşmüştü. Yoksulluğun romantizmi, yasak ilişkinin heyecanı, tüm bu saçmalıklar—Harriet bunlardan zevk alıyordu. Sadece annesinin mirasından mahrum bırakma tehdidi Harriet'i tüm bu plandan vazgeçmeye ikna etmişti ve Hat sonunda bunu öfkeyle ve gözyaşları içinde yapmıştı.

Belki de Carmichael-Carlthorpe çiftinin New York'a gelmesinin asıl sebebi buydu. Kimse Laurie'ye bunu söylememişti ama Laurie bunun mantıklı olduğunu görebiliyordu: dul kadın kızını kendi iyiliği için Amerika'ya götürüyor, olayı ve skandalı geride bırakmaya çalışıyordu.

Harriet'in gittiği her yerde bela bulma konusunda oldukça yetenekli olduğunu da unutmamak gerek. Fakir olsun ya da olmasın, hiçbir zaman talip sıkıntısı çekmedi.

Laurie, Brooke'un müzisyenden daha iyi bir seçim olduğunu düşünmüyordu. Müzisyen sadece fakir ve topraksız ya da unvansız olmakla kalmamış, Brooke son birkaç ayını tamamen Meg March'a aşık geçirmişti. Bunu herkes görebilirdi.

Lady Harriet Carmichael-Carlthorpe'un karşı konulmaz cazibesi - hele ki muazzam serveti- Brooke'un aklını tek bir akşamda çelememişti.

Hayır, kesinlikle değil.

Buradaki Orchard House'un kırk elma ağacından daha güzel bir şey yok.

Lady Hat, odanın diğer ucundan onun dikkatini çekti ve şampanya kadehini ona doğru kaldırdı.

Laurie, önünden geçen tepsideki bir bardağı alıp karşılık olarak kaldırdı.

Kahkaha atarak kalabalığın arasına karıştı.

Bardığı tek nefeste bitirdi. "Harvard asılsın!"

Ve bununla birlikte, oradan ayrıldı.

Laurie, "her ihtimale karşı" şoförüne beklemesini söylediği ön kapıya doğru ilerleyerek sıcak yaz gecesine çıktı. Bir sonraki blokta park halinde duran fayton, onu Steinway Hall'a götürmek için tamamen hazırды.

Laurie içeri tırmandı ve şoföre acele etmesini söyledi. Karanlıkta Broadway boyunca, atlar çamur çukurlarında irkilerek ve arkalarından bağırarak kalabalıkların arasında gürültüyle ilerlediler, Steinway Hall'un ön kapısına kadar geldiler. Laurie sonunda kapıcıyı ikna edip içeri girmesine izin verecek kadar yüklü miktarda bilet fişi göstererek içeri girmeyi başardı ve loş koridordan içeri süzıldı.

Sahne hâlâ boştu, ışıklar yanıyordu. Kalabalığın heyecanı o kadar yoğundu ki, Laurie asıl gösterinin yıldızı olan Dickens'in sahneye çıkmasına sadece birkaç dakika kaldığını biliyordu. Laurie, kalabalığın içinde özellikle hafifçe dağılmış kıvrıkcık saçlı birini aradı.

Orada.

Onu, sıralar öteden, sadece bir anlığına görebiliyordu. Nasıl olduğunu söyleyemezdi ama onu her zaman görebiliyordu. Yoldan taa uzaklardan bir tarlayı geçerken. Sokağın aşağısından kalabalık bir caddede yürürken. Elinin belirli bir hareketi, başının duruşu. Vücut hatlarını ezbere biliyordu. Renklerini en iyi o tanıyordu.

Hızı, canlılığı, enerjisi...

Koridordan izliyordu. Sağında oturan yaşlı bir adamla canlı bir şekilde sohbet ediyordu.

Gülümsedi.

Burada tavus kuşu tüyü yok, sadece dağınık buklelerinin arasında ince bir kadife kurdele var.

Onun solundaki koltuk—Laurie'nin kendisi için satın aldığı koltuk—hala boştu, sanki onu bekliyormuş gibiydi.

Diğer koltuklar çoktan başkalarına verilmişti, ama bu koltuğu o saklamıştı.

Her ihtimale karşı.

Tıpkı onun için yapacağınız gibi.

Laurie bunun ne zaman ya da neden olduğunu söyleyemiyordu. Belirlenecek bir an, alıntı yapılacak bir cümle yoktu. Olayın gerçeği, mevsim mevsim yavaş yavaş etrafında belirmiş, sonunda iki evlerinin bitişiğindeki elma bahçeleriyle birlikte çiçek açmıştı. Laurie, onu sevmeyi öğrenerek büyümüştü. Bu, Jo'nun kendisi ona öğrettiği için (hatta farkında olmadan bile) iyi olduğu tek dersti.

Onu o yaratmıştı.

Ve şimdi, onu mutlu eden, tamamlayan, var olmaya değer kılan şey oydu.

O, hiçbir zaman onun yanından başka bir yerde olmak istemedi.

Harvard'ı asın.

Derin bir nefes aldı ve cebindeki küçük kadife çantayı aradı.

Annesinin yüzüğünü saklayan yüzük.

Bütün hafta boyunca yanında taşıdığı şeydi. Güneşli havada Yeşil Alana, yağmurlu havada limana.

İşte bu yüzden New York'a gelmişlerdi. İşte bu yüzden Dickens'ı görmeye gelmişlerdi. Her şeyin mükemmel olmasını istemişti ve son anda Büyükbabası tüm planlarını altüst etmişti.

Büyükbaba, Harvard ve Lady Harriet.

Ve-

Bu kadın kiminle konuşuyor acaba?

Jo, yaşlıca görünen adamla yaptığı sohbe o kadar dalmıştı ki, Laurie'yi ilk başta fark etmedi. Biraz eski püskü giyinmişti—kolları yıpranmıştı ve kucağındaki şapka kesinlikle daha iyi günler görmüştü—adam savaşta yaptığı işlerden bahsediyor gibiydi. Laurie "savaş alanı" ve "fotoğrafçılık" kelimelerini duydu.

Jo heyecanını zorlukla gizleyebiliyordu. "Demek sen de oradaydın? Gettysburg'da mı?"

"Evet, ama çatışma yaşanırken çok uzaktaydım, bu yüzden olaya şahit olamadım. Topların ateşlendiğini duyabiliyor ve dumanı görebiliyordum."

"Ama daha sonra ünlü fotoğrafçı Mathew Brady ile birlikte savaş alanını gezdiniz, değil mi?"

"Evet, yaptım. En hafif tabirle zor bir işti."

"Tahmin edebiliyorum."

Laurie yaklaştıkça, Jo'nun yüzündeki ilgi kızarıklığını görebiliyordu; gözleri parlıyordu, tüm dikkati fotoğrafçıya odaklanmıştı. Ve aynı şekilde, Jo'nun çalışmalarını çok etkileyici

bulduğu bu tanımadığı adamın yüzündeki memnuniyet gülümsemesi de dikkat çekiciydi.

Jo'nun ilgisinin odağı olmak, tıpkı Laurie'nin bir zamanlar olduğu gibi, insanı mest eden bir şeydi.

Tekrar öyle olmayı çok özlüyorum.

Laurie yaklaştı.

"Peki, bu akşam Dickens'a gelmenizin sebebi nedir?" diye soruyordu Jo.

Adam gururlu görünüyordu. "Fotoğrafını daha sonra çekeceğim. Her şey ayarlandı."

"Christopher Columbus!" diye haykırdı Jo. "Bu demek oluyor ki onunla tanışacaksın!"

"Doğru." Başını salladı. "Biraz heyecan verici, bunu kabul etmeliyim. Ama profesyonel olarak bunu belli etmemem gerekiyor."

Laurie, Jo'nun gözlerinin ardında kurulan planı görebiliyordu.

"Sanırım—" diye başladı, sonra duraksadı.

Bir an sonra, Dickens'la şahsen tanışmak için bu yaşlı fotoğrafçının kulisine girmeye çalışacaktı. Ya da daha kötüsü, fotoğrafçı kendisi bunu yapacaktı. Dickens olsun ya da olmasın, Laurie, yıpranmış manşetleri olan yaşlı bir adam tarafından yerinin gasp edilmesine izin vermeyecekti.

Elini cebinden çıkardı.

Kutu yerinde kaldı.

Şimdi zamanı değil.

Laurie öne doğru bir adım atarak Jo'nun görüş alanına girdi ve "Siz Amerikalı yazar Josephine March değil misiniz?" diye sordu. Geniş bir reveransla selam verdi. "Ve bu koltuğu özellikle birine ayırır mısınız?"

Her yönden başlar döndü. Başların ardından fısıltılar duyuldu.

Jo'nun yanındaki yolcu öfkeyle, "Affedersiniz," diye söze başladı.

Jo bir an şaşırılmış gibi görünse de, yüzü birden zevkle aydınlandı. "Ah, Teddy! Boşaldın!"

"Biliyorsun, Jo, seni asla bir sosyete balosuna tercih edemezdim." Koltuğuna oturdu ve Jo'nun elini tuttu. Fotoğrafçı bunu fark etti, Laurie'ye hafifçe başını salladı ve Jo'ya pişmanlık dolu bir bakış attı. Laurie onu tamamen görmezden geldi.

Jo bunu fark etmedi çünkü seyirciler sessizleşmeye başlamıştı. Dickens daha yeni gelmişti.

"Tam zamanında," dedi Jo.

Sahnede, Dickens uzun boylu ve zarif bir şekilde ortadaki bir masaya doğru ilerledi; masada açık bir kitap duruyordu. Bekliyordu.

Bir an için Laurie, yazarın onu sahnenin yakınındaki yerine otururken gördüğünden, orada yazar elbisesi içinde bekleyen genç kadının eline elini uzattığını ve kadının yüzündeki hayranlık dolu ifadeyi izlediğinden emin oldu.

Bu nedenle, Dickens'ın da Jo'nun göremediği veya görmek istemediği şeyi, yani birbirleri için yaratılmış olduklarını kesinlikle görebileceğine inanıyordu.

Tam o sırada, büyük adam Laurie'ye fark edilmeyecek bir şekilde başıyla selam verdi -ya da öyle sandı- ve okumaya başladı.

“Babamın soyadı Pirrip, benim adım ise Philip olduğundan, çocukluğumda dilim bu iki ismi de Pip'ten daha uzun veya daha açık bir şekilde telaffuz edemiyordu. Bu yüzden kendime Pip dedim ve Pip olarak anılmaya başladım...”

Büyük bir alkış tufanı koptu ve Laurie kıkırdadı, sonra Jo'ya doğru eğilip fısıldadı, "Demek ses taklitleri de yapıyormuş! Sana söylemiştim. Biletin parasını fazlasıyla hak etti."

“Dur, Teddy!” Başını onun başına değdirdi, tereddüt etti, sonra —“Balo çok mu sıkıcıydı?”

“Orada değildin, Jo.” Omuz silkti. “Tabii ki oradaydım. Biliyorsun ki, seninle burada olmayı her yerden daha çok tercih ederim.”

Kadın heyecandan parlayan yüzüyle adamın parmaklarını sıkıca kavradı. “Çok sevindim,” dedi ve o kısacık an için adamın kalbi umutla doldu.

BİR KAVGA

Ertesi sabah, anlatılanlara göre, o gece gerçekten de büyük bir zafer olmuştu. Bu tür zaferlere kayıtsız bir şehirde, parıldayan bir zafer gecesi idi. Bütün bunlar, eve dönmeyi oldukça zor bir iş haline getirmişti.

Ama Concord'a dönme vakti gelmişti, kimse bundan özellikle mutlu görünmese bile. Jo, yazar elbisesini çoktan bavuluna tıktırmış ve kapağı kapatmaya çalışırken Meg, kolunda Worth elbisesiyle ve şimdi derin bir iç çekişle noktaladığı kederli bir ifadeyle içeri girdi.

Jo daha da ısrar etti. "Tanrı aşkına Meg, hâlâ yaşlı John Brooke'a mı aşıksın? Demek ki seninle dans etti. Balolarda insanlar böyle şeyler yapar."

Meg, kız kardeşine kaşlarını çatarak baktı. "Kimseye aşık değilim. Hem de sen de ne konuşuyorsun? Charles Dickens'ın senin elini sıkıp 'Bayan March'ı elli beş kere daha nasıl sıktığının hikayesini neden anlatmıyorsun?"

"Belki de giderim! Çünkü o Charles Dickens." Jo çantasından vazgeçti ve odanın diğer ucuna doğru ayaklarını yere vurdu. "Pelerinimi bir türlü bulamıyorum."

Büyük March, elbisenin gümüş rengi kumaşını düzeltti, işlemeleri düzeltti. İtirazlarına rağmen, hâlâ baloyu ve John Brooke'u düşünüyordu. Özellikle Laurie ortadan kaybolduktan sonra, onu gerçekten olduğu gibi tanıyan ve seven bir arkadaşının orada olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyordu; çeyizsiz bir kız, aslında kız kardeşi için tasarlanmış bir elbiseyle.

Meg, Jo'ya önceki gece olan her şeyi anlatmamıştı. Lady Hat'in Laurie'nin baloda Meg'i geride bıraktığını öğrendiğinde odada yayılan fısıltılardan bahsetmemişti. Meg, Laurie'nin nereye gittiğini hemen anlamıştı; kalbinin Dickens etkinliğinde, özenle planladığı ve sonra büyükbabasının kaprisleri yüzünden terk etmek zorunda kaldığı sürprizde Jo ile birlikte olduğundan hiç şüphe yoktu.

Ama başka hiç kimse onun nerede olduğunu veya neden orada olduğunu bilmiyordu.

Ya da özellikle Lady Hat'in neden bu kadar önem verdiği.

Meg, Laurie'nin Bay Brooke'u Meg'in refakatçisi olarak ayarladığını da bilmiyordu. En azından ilk başta. İlk başta sadece Lady Hat'in bu keşiften dolayı adeta keyiflendiğini, Brooke ile vals yaparken yüzünün yaramazlıkla parladığını hissetti. "Ne!" dedi Harriet, tüm odanın duyabileceği kadar yüksek sesle. "Onu bırakıp gitti mi? Sevgili kuzenimiz Meg'i?"

Sonra da insanların bakıp fısıldaşmasıyla gelen utanç duygusu. Zavallı kız, diye düşünüyor olmalılar. Zavallı, zavallı kız, yılın en büyük sosyal etkinliğinde terk edildi!

Bay Brooke'un onunla ikinci kez dans etmekte ısrar etmesiyle fısıltılar kesildi ve Meg tekrar keyif almaya başladı. Akşamın sonunda, Bay Brooke Laurie'nin arabasının geldiğini söyleyip onu eve kadar bırakıp bırakamayacağını sorduğunda, Meg memnuniyetle ve minnetle onunla gitti; onu utandıracak veya korkutacak tek bir kelime bile söylemeyen gerçek bir beyefendiydi.

Pansiyonun salonuna girdiklerinde ve adam ona iyi geceler dilediğinde, yanağından öpmüştü.

Meg, bir anlığına, zengin, dünyayı gezmiş ve gittiği her yerde hayranlık duyulan Leydi Harriet olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmesine izin vermişti.

"Hoş sohbetiniz için teşekkür ederim, Bayan March," demişti. "Umarım bir gün tekrar sizinle birlikte olmaktan keyif alırım."

Ona "çekici" demişti! Ama sonra aynı şeyi Harriet için de söylemişti. Meg, gecenin yarısını Harriet'le, diğer yarısını da kendisiyle flört ederek geçirdiğini kabul etmek zorundaydı.

Meg neden umursamıştı? Jo'nun tahmin ettiği gibi, Meg onun için bu duyguları hissetmesine izin vermeyecekti. Jo'nun kitabı zekice yazılmıştı. Kitapta, Meg başlangıçta yoksulluğu nedeniyle Brooke'u reddetmeyi düşünmüştü, ancak onu sadece "March Teyze"ye inat olsun diye kabul etmişti. Meg zengin biriyle evlenmek

zorundaydı. Jo'nun kitabında dünyaya anlattığı gibi, servetlerini soylu bir yoksulluk içinde yaşamak için harcayan ebeveynleri kadar aptal olamazdı. Meg çocukları için daha fazlasını istiyordu. Onların kendisinin asla sahip olamadığı her şeye sahip olmalarını istiyordu.

Jo'nun onlara verdiği isimler neydi? Daisy ve—

O çoktan unutmuştu.

Yine de Meg, o dansı, o öpücüğü bütün gece düşünmeden edememişti. Jo içeri girip kendini yatağa attığında da, kız kardeşi kahvaltı boyunca Dickens ve Büyük Beklentiler hakkında konuşup durduğunda da, omzuna dokunup gerçekten Amerikalı yazar Josephine March olup olmadığını, eğer öyleyse programını imzalayıp imzalamayacağını soran çekingen kızın hikayesini tekrar tekrar anlattığında da aklından çıkmamıştı.

Meg, o geceye dair anısını—Bay Brooke'unu!—zihninde tekrar tekrar döndürüp duruyordu; sanki o kadar yumuşak bir şeydi ki ona uzanmadan edemiyordu, ama aynı zamanda o kadar hassastı ki ona dokunmaktan bile korkuyordu. Belki de çok okumak istediği için yastığının altında uyuduğu bir romandı. Ya da henüz yeni aldığı ve açmadığı bir Noel hediyesiydi.

Kız kardeşlerini ne kadar çok sevse de, bu sadece kendisi içindi.

Meg, Jo'ya bunların hiçbirini anlatmadı. Jo, yaşlı Geveze Brooke hakkında onunla dalga geçip alay ederdi, ama Meg henüz bunları paylaşmaya hazır olduğundan emin değildi. Ya da bunların kendisi veya Jo için ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

O.

O küçücük kelime bile onu ürpertti.

"Yastığımın altına gir." Meg, Worth elbisesini dikkatlice kendi küçük sandığına katladı ve kilidini kapattı. "Sadece ikimizin de bunu giyeceği başka bir fırsatın olmayabileceğini düşünüyordum. Söylemek istediğim buydu."

Jo'yu kendi karanlık ruh halinden çıkaran şey, Meg'in sesindeki gariplikti—yoksa hüznü müydü?—ve hemen pelerinini düşünmeyi bırakıp kız kardeşine döndü. "Ama onu harika taşıdın Meg! Gerçekten de güzelliğin ta kendisiydin. Bunun ötesinde—bana sorarsan—bizim Teddy için bile korkunç bir israftı. Keşke yapmasaydı." Kimsenin Jo'ya bir şey sormasına gerek yoktu; Jo zaten fikrini kendiliğinden dile getirirdi.

Tam o sırada hizmetçi kapıyı çaldı. Jo, onu içeri almak için hemen ayağa kalktı.

Hizmetçi kız belirgin bir İrlanda aksanıyla çekingen bir şekilde, "Bay Brooke, Bayan Meg'i görmek istiyor," diye duyurdu. "Hanımefendi, sizi salonda bekliyorum. Seyahat düzenlemeleriyle ilgili bir sorum var."

"Teşekkür ederim, Bridget," dedi Meg. Sesi sakindi ama kalbi hızla çarpıyordu.

Meg kalkıp gitti. "Tek kayıp, Laurie'nin senin için inanılmaz bir hediye almak için çok zahmete girmesi ve senin bunu bile giymeyecek olman. Bu yüzden ona kızamazsın."

"Kızgın değilim," dedi Jo, sinirli bir şekilde. Meg ona baktı. "En azından bunun arkasını yakmadın," dedi Jo iç çekerek. "Eğer israf olduğunu ve ikimizin de bir daha giyme fırsatımız olmayacağını düşünüyorsan, belki de onu burada Şapkalı Leydi'nin yanında bırakmalısın? Eminim o bir iş bulur."

"Eminim ki isterdi," dedi Meg, Harriet ve Brooke arasındaki flörtleşmeyi düşününce bile yüzünü buruşturarak. "Ama zaten yeterince güzel elbisesi var. Onu eve götürüp bir kenara koyalım, Jo. Belki bir gün sen onu gelinlik olarak giyersin."

Jo'nun yüzü dehşet dolu bir ifadeyle buruştu. "Benim evli olduğum tek şey kitaplarım, Meg. Sen benden önce bunu gelinlik olarak giyeceksin. Belki de Bay Brooke ile evlendiğinde."

"Jo! Aklımın ucundan bile geçmiyor bu," diye ısrar etti Meg.

Ama Jo, Meg'in ne düşündüğünü biliyormuş ve hiç de aldanmamış gibi sinsi bir bakış attı.

...

Tren istasyonunda, hamallar bavulları vagonlara yüklerken ve yolcular yerlerini bulmak için telaşla oradan oraya koşuştururken, Meg ve Jo, Laurie ve Brooke Concord'a doğru uzun yolculuk için trene bindiler.

Geç saatlere kadar süren ve uzun bir haftanın ardından eve dönme düşüncesiyle hepsi biraz karamsardı.

Dickens'in şiirini okuduktan sonra Jo o kadar ilham almıştı ki, gecenin yarısını romanı için notlar alarak geçirmiş, hatta büyük adamın modern toplumun kötülükleri hakkında söylediklerinden o kadar etkilenmişti ki, yeni bir sahne bile yazmıştı.

Ve belki de omuza dokunma yoluyla.

Kendi okuyucularıyla şahsen görüşmeye bir gün alışıp alışamayacağını merak ediyordu. Onları zarf ya da portakal gibi

düşünmek başka bir şeydi; bir yüz görmek, titreyen elleri sıkmak, Jo'nun sözlerinin yeni bir eve nasıl ulaştığını duymak bambaşka bir şeydi.

Ne garip bir hayat bu!

Jo trende yazmayı düşünmüştü ama şimdi is lekeli pencereden dışarı bakarken, aklı başka yerlerdeydi. Concord'daki yazı odasını düşündü; nedense şimdi daha da küçük görünüyordu ve Manhattan maceralarından sonra biraz dar ve sıkıcıydı.

Meg de sessizdi, düşüncelere dalmıştı. Bay Brooke ile tekrar yalnız kalıp, ona karşı hislerinin derinliğini ya da onun ona karşı hislerinin derinliğini (eğer öyleyse) anlamayı dilediği bir an olsun istiyordu. Ama neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmiyorum, diye düşündü.

Büyülenmiş veya büyüleyici.

El veya yanağa bir öpücük.

Concord veya Kensington.

Fakat Bay Brooke ve Laurie'nin yapabileceği tek şey, öğrencinin okuma listesini tamamen terk etmesi ve Yunanca çalışmalarını aksatması konusunda tartışmaktı.

"Birbirinize yaşlı teyzeler gibi ters ters bakıyorsunuz," dedi Jo sonunda.

"Jo!" diye kaşlarını çattı Meg.

Bay Brooke, üzgün bir ifadeyle, "İçtenlikle özür dilerim," dedi.

"Hadi ama," diye homurdandı Laurie. "Az önce biraz keyifli bir tartışma yapıyorduk."

Jo homurdandı. "Canlı bir tartışma mı? Param olsa, özel bir araba kiralayıp huzur ve sessizlik içinde yazardım." Yazdığı son cümleyi sildi.

"Bunu yapmazdın, bunu biliyorsun," diye belirtti Meg, kıvrık saçlarını savurarak.

Jo haklı olduğunu biliyordu, ama yine de...

...

Laurie de bu havayı bir türlü üzerinden atamıyordu.

Önümüzdeki tartışmadan kaçış yok dostum. En iyisi dişini takıp kabullenmek.

Büyükbabasının, Harvard rektörüyle tanışmadığını, bunun yerine Dickens'ı görmeye gitmek için balodan erken ayrıldığını duyacağını

biliyordu. Yaşlı adam, torununa görev ve şeref, toplumdaki yeri hakkında kesinlikle sert sözler söyleyecekti.

Minnettarlık. Büyükbabamın asla onaylamadığı annem. Laurence soyadı.

Meg'i orada bırakma konusunda bir tartışma daha çıkacağından şüpheleniyordu, çünkü Brooke ya da Düşes Leydi Carmichael-Carlthorpe, yaşlı adama her şeyi anlatacaktı.

Keşke büyükbaba, Hat'in annesini bu kadar iyi tanımasaydı.

Laurie iç çekti. Bunu biraz da olsa hak ettiğini hissettiğini kabul etmek istemiyordu.

Ve özellikle Bayan March'ın ona ne söyleyeceğini hayal etmek bile istemiyordu.

Bay Brooke, Yunanca metninin üzerinden ona baktı.

Laurie, küçük penceresine ve oradan içeri giren ışık ve manzara ışıklarına doğru döndü.

Ama ışın en kötü yanı bu değil, değil mi?

Neden bu kadar keyifsizsin?

Öyle değildi ve o da bunu biliyordu.

Çünkü onun sorunu, büyükbaba ve dul kadın, Bayan March ve Meg, hatta Harvard ve Bay Brooke'un sorunlarından çok daha büyüktü.

Bu, Laurie'nin ta kendisiydi—en azından söz konusu olan tek kişiydi. Önemli olan, geçmişte de önemli olmuş tek kişi.

Jo.

Ona söylemeyi en çok istediği şeyi, söylemeyi hâlâ başaramamıştı. Sanki her zamankinden daha uzaktaydı; fiziksel olarak yakınlardı ama duyguları uzaktı.

Onun yanında olduğu gibi değildi.

Ve sana asla ulaşamayacağımdan çok korkuyorum, Jo.

Derin bir iç çekti. Kız imkansızdı.

Aslında, koridorun karşısındaki Jo'nun dikkatini ilk çeken şey Laurie'nin derin iç çekişiydi. "Biliyorum," dedi Jo, anlayışla. "Eve gidiyor olmak gerçekten çok sıkıcı görünüyor! Ama yıllar boyunca hatırlayacağımız ve konuşacağımız ne kadar çok şey olacağını düşünün."

"Öyle değil," dedi Laurie. "Sadece, Dükalık Balosu'ndan bir saatten az bir süre sonra ayrıldığım için Büyükbabamın ne kadar kızacağını düşünüyordum."

"Olması gerektiği gibi," dedi Bay Brooke, kalın kitabının üzerinden. Genç öğrencisine onaylamayan bir bakış attı.

Laurie, Brooke'tan Jo'ya, oradan da kız kardeşine baktı. "Meg, bir süreliğine yer değiştirebilir miyiz? Bay Brooke az önce sana bazı temel Yunanca fiil çekimlerini göstermek istediğini söyledi."

"Elbette," dedi Meg, Bay Brooke'un böyle bir şey söylemediği açıkça belli olduğundan, biraz utanmış bir şekilde.

Bay Brooke, Laurie'ye tuhaf bir bakış attı, sonra Yunan defterini kaldırdı. "Bunu hiç sormayacağınızı düşünmüştüm."

Meg ve Bay Brooke sohbetে dalmışken, Laurie Jo'nun karşısındaki koltuğa oturdu.

"Büyükbaban için çok endişelenme Teddy. Dickens'ı izlemekten çok keyif aldın," dedi Jo. "İkimiz için de böyle daha iyi."

Laurie sadece gülümsedi. "Çok eğlenceli, evet. Ama bunun bir bedeli olacak."

"Elbette, bu sizin masrafınız olmayacak," dedi Jo.

"Evet, benimki," diye iç çekti Laurie. "Büyük ihtimalle. Sanırım yakında öğreneceğim. Biliyor musun, bu sana şok gelebilir ama derslerimde oldukça geride kaldım," dedi üzgün bir şekilde. "Gelecek yıl Harvard'da benim için yer olmayabilir."

"Büyükbabanın bu konuda yaygara koparmasına şaşmamalı." Jo başını salladı. "Üzgünüm Teddy. Ama kendin söyledin: Dickens olmazsa olmazdı. Nasıl kaçırabilirdin ki?" Konuşurken eteğine düşen mürekkep lekesini sildi.

"Öyle değil." Jo'ya doğru eğildi. Sonra ayağa kalktı ve elini uzattı. "Bunu burada yapamam. Hadi gel."

Jo, sallanan vagonun koridorundan Laurie'nin peşinden gitti ve kapılardan içeri girdi. Şimdi, hızla ilerleyen, ıslık çalan, gürültü çıkaran tren vagonlarının arasında, peronda duruyorlardı.

"Burası konuşmak için nasıl daha iyi bir yer olabilir ki?" diye bağırdı Jo, korkuluğa tutunarak.

"Hayır, değil. Ama söylemeliyim. Bekleyemez." Laurie iki eliyle korkulukları kavradı. "New York'tayken bunu yapacağıma kendime söz vermiştim, bu yüzden bu benim son şansım, Jo."

Jo kaşlarını çattı. Laurie derin bir nefes aldı.

"Baloda sana ihtiyacım vardı. Sensiz orada olmak istemedim. Seni bulmak için neden ayrıldığımı sence?"

"Böyle düşündüm çünkü—biliyorsun," dedi Jo yüksek sesle.

Laurie başını salladı. "Bilmiyorum, Jo."

"Çünkü Dickens'ı seviyorsunuz!" diye bağırdı. "Üstelik iki bilet de aldınız. Aslında dört."

"Senin için ayrıldım. Çünkü olmak istediğim yer orasıydı. Her zaman seninle olmak istiyorum." Sonunda bunu dışarı vurmak, onu taşımak zorunda kalmamak, kalbini ağırlaştıran bir sır olmamak muhteşemdi. Tıpkı cebindeki kadife kutu gibi. "Ben—"

Jo elini kaldırdı. "Teddy, dur artık. Sadece dur. Yapamam... yapamıyorum. Lütfen yapma."

"En azından bir gün beni dinlemelisin, Jo." Umutsuz görünmemeye çalıştı ama gerçekten öyle hissediyordu.

Jo'nun yüzü acı doluydu. "Bugün olmaz, Teddy, lütfen."

Platformun karşılıklı iki tarafında, tren vagonlarının birbirine çarparak sallandığı, inlediği ve gıcırdadığı bağlantı noktasının karşısında duruyorlardı. Altlarında sallanan çeliğin çıkardığı sesleri dinliyorlardı.

Laurie içini çekti. "Pekala."

Tren, Manhattan'dan ayrılırken hızlanarak kuzeye, Bronx'a doğru ilerliyor ve Hudson Nehri'nin kıvrımını takip ederek New England'a yöneliyordu. Evler seyrekleşirken ağaçlar sıklaşıyordu, ancak yer yer suyun parıltısı ağaçların arasından görünüyordu.

Kuzey. Concord. Orchard House.

Ev.

Düdük sesi duyuldu ve Laurie bir sonraki arabanın kapısını iterek açtı ve içeriye doğru yol aldı.

BAŞKA BİR DEVAM FİLMİ

Orchard House'un üzerinde kara bir bulut asılıydı.

Geziden sonra Laurie somurtmaya başladı ve Jo'dan mümkün olduğunca uzak durdu. Jo, Laurie'nin Laurence'ların malikanesindeki pencerelerin önünde surat astığını, camda Jo'nun yüzünü gördüğünde ise hemen uzaklaştığını görebiliyordu. Arabayı almak veya kasabaya yürümek için dışarı çıktığında, Orchard House'a doğru bakmayı bile reddediyordu; sanki onu üzen sadece Jo değil, tüm kulübenin kendisiymiş gibi.

"Laurie nerede?" diye somurtarak sordu Amy. "Sanki birdenbire kendisinin bizden daha iyi olduğuna karar vermiş gibi! Ya da biz çok kötü insanlarız diye düşünüyor."

"Ahmaklar," dedi Meg otomatik olarak.

Jo, "Laurie'nin bizim hakkımızda ne düşündüğü, ne yapmayı seçtiği veya kiminle yapmayı seçtiği bizi hiç ilgilendirmiyor," diye çıkıştı. "Büyük ihtimalle bizi hiç düşünmüyor bile, daha çok Eylül ayında okula başlamak için hazırlık yapıyor."

Meg, kız çocuklarını iyi yetiştirmiş bir anne olan Mama Abba'nın kendisine öğütlediği gibi, akıllıca davranıp hiçbir şey söylemedi.

Ama Laurie'nin yerini dolduran March ailesi artık bir boşlukla karşı karşıyaydı ve bunu fark eden sadece Amy değildi.

Jo onu özlemişti ama New York'ta çok fazla dikkat dağıtıcı şey olduğu için yapamadığı gibi, "işe dört elle sarılmaya" ve devam filmi üzerinde çalışmaya kararlıydı.

Erkeklerin saçmalıklarıyla, kırgınlıklarıyla ve surat asmalarıyla uğraşacak vaktim yok.

Yazılacak bir kitap ve kazanılacak para varken hayır.

Doğrusu, durum buydu.

Anne Abba'nın evi geçindirmek için ihtiyaç duyduğu para, ya da babaya yiyecek veya bot almak için gönderilebilecek para, ya da geçen kıştan beri büyümüş olan Amy'ye yeni ayakkabı ve palto almak için kullanılabilecek para.

Jo, sık sık düşündüğü gibi, paraya duyulan ihtiyacı ve para kazanmak için birinin çalışması gerekliliğini Laurie'nin asla anlayamayacağını düşünüyordu. Babası hâlâ güneyde hayalperest bir görevdeydi ve March ailesinin serveti tükenmişti; bu nedenle Jo'nun yazarlıktan elde ettiği küçük gelir, ailesinin şu anki başlıca geçim kaynağıydı.

Jo esasen evin erkeğiydi ve bu sorumluluğu ciddiye alıyordu.

Birinin mutlaka yapması gerekiyor.

Yeni bir kitap ve ondan elde edilecek az miktardaki gelir, onları nihayet yoksulluğun pençesinden kurtarabilirdi. Babasının savaş borçlarını ödeyebilir, hatta Meg için çeyiz bile sağlayabilirdi. Amy için resim dersleri. Ailenin yeniden rahat bir hayat sürmesi fikri -ve bu Jo'nun tüy kalemının gücüyle olacak- ona öyle bir gurur verdi ki nefes almakta zorlandı.

Ne büyük umut.

Laurie'nin her şeyi değiştirmesine izin veremezdi, hem de onun kendisine olan çocuksu takıntısı yüzünden. İkisi de bundan daha akıllı olmalıydı ve eğer Laurie bunu yapmazsa, Jo yapmalıydı.

Jo, gecenin geç saatlerinde, tavan arasında yalnız başına, ayak parmaklarını pijamasının altına kıvrıp kediye okşarken, aralarındaki büyük kopukluğu düşünüyordu.

...

Ancak tüm çabalarına rağmen, romantizm fikri hâlâ havada uçuşuyordu. New York'tan döndüğünden beri başka sorunlar da ortaya çıkmıştı.

Ve bunlara da, Mama Abba'nın -yani kız çocuklarının annesi olmanın getirdiği- bilgeliği doğrultusunda, kendilerini geliştirmeleri için ihtiyaç duydukları alan ve zaman tanındı.

Meg sürekli iç çekiyor, aynadaki yansımasına bakıyor, saçlarını ve kıyafetlerini memnuniyetsiz bir ifadeyle düzeltiyordu. Jo, ablasını birkaç kez, önündeki dikiş işini veya mayalanan hamuru tamamen

görmezden gelirken, sanki birini bekliyormuş gibi pencereden yola bakarken bulmuştu.

Meg, evleri ile Laurence'ların evi arasındaki küçük sokağa bakarken, Jo kız kardeşinin kulağına şakacı bir şekilde fısıldadı: "Orada ne var? Periler görüyor musun?"

"Bence büyü altında," diye tekrarladı Amy. "Ya da diş ağrısı çekiyor."

Jo, Meg'e dürterek, "Bence bu daha çok ateşe benzeyen bir şey," dedi.

Ama Meg sadece kızardı ve cevap vermeyi reddetti.

Mama Abba, Meg'i defalarca, sert ama nazik bir ses tonuyla söylediği basit bir "Meg" ile gerçekliğe geri döndürmek zorunda kaldı ve Meg irkilerek ihmal ettiği işe geri döndü.

Aşık kızlar ne kadar da sıkıcıydı! Jo, Meg'in yüzünde o hayalperest, uzak bakış belirlediğinde odadan öfkeyle çıkıp gidiyordu. Hem de John Brooke yüzünden! Bunlar romanlara özgü şeylerdi, gerçek hayata değil; gerçek hayatta yapılacak işler ve kazanılacak para vardı.

Jo, "John Brooke baş kahraman olmaya pek de uygun biri değil," diye homurdandı.

Ama evin kadınsı havası Jo'yu kesinlikle rahatsız etmeye başlamışken, Meg ona Dük Balosu ve Leydi Şapkası, müzeler ve opera, kristal ve mermer odalar hakkında anlattığında Amy kıskançlıktan ağlamıştı. "Ah, Meg! Ne kadar şanslıydın, orada olup bunları görebildin! Ben asla böyle bir etkinliğe katılamayacağım, asla!" Sadece bir gün, büyüdüğünde, Amy'nin kendisinin de gümüş rengi House of Worth polonezini giyeceği (ve Concord'daki her kızın kıskanacağı) sözü, şikayet etmeyi bırakması için yeterli bir sebep vermişti.

"Onu en güzel gül kurdelemle takacağım," dedi ve yemek masasında kurdeleyi avucuyla tekrar tekrar düzleştirdi.

"Ama öyle olmayacak, çünkü bu saçmalığın bir hafta daha sürmesi durumunda, onu tamamen yıpratmış olacaksın," dedi Jo.

Ama hiçbir faydası olmadı ve Meg'in Amy'ye topları tarif ederken eski haline dönmesi Jo'yu daha da rahatsız etti.

Hatta annesi bile Jo'yu sinirlendirmeye başlamıştı. Annesi her gün ona bir parça tost ve bir soru getiriyordu—

"Peki canım, hikaye bugün nasıl gidiyor?"

Jo bazı günler "İyidir" diye yanıt verirdi.

Diğerleri için ise "korkunç" derecede.

Sonunda, "Dün sorduğun gibi," dedi—çünkü orada olup olmamasına bakılmaksızın, Jo'nun duyduğu şey annesinin henüz bitirmediği için yaptığı nazik sitemdi.

Hatta yaşlı hizmetçi Hannah bile, Jo'ya kitapla ilgili, kimin yaşayacağı, kimin öleceği gibi sorular sormak istiyor gibiydi. "Ama kızlarım olmasın, Jo. Ne sen, ne Amy, ne de Meg. Bunu tekrar yaşamak istemem, hikâyelerinden birinde bile olsa."

Jo bu konuda herhangi birini rahatlatmış olsa bile, sorular daha fazla soruya yol açtı.

"Bilmiyorum!" diye itiraz ederdi Jo. "Lütfen beni yalnız bırakın da kendim öğreneyim!"

Çünkü bu doğrudu.

O, karakterlerinin kaderini bilmiyordu; basitçe söylemek gerekirse, bilmiyordu.

Henüz değil.

Şanslıysa, bir gün hak ettiği sonu bulacaktı. Ya da en azından öyle umuyordu.

Böylece Jo, tavan arasındaki odasına saklanarak, sıradan kadın cesaretinden ziyade daha fazla tehlike içeren yeni bir öykü versiyonu üzerinde olabildiğince hızlı bir şekilde karalamalar yaparak peşini bırakmadı.

Bir kez daha Meg'i Brooke ile evlendirdi; bu sefer ikisinin de itiraz etmeyeceğinden şüpheleniyordu, ama sonra bunun çok sıkıcı olduğunu düşündü.

Bu yüzden, onu uzak bir savaşta öldürdü. Lord Byron gibi, yurt dışında özgürlük savaşçısı olarak. Kahramanca bir ölüm. Yaşlı Brooke için, eski Yunanca konuşmaktan ve kız kardeşini ziyaret etmekten daha ilginç bir şeydi bu; Boston'da olmadığı her öğleden sonra, çitin yanından geçerek Meg ile salonda oturup çay içmek için yaptığı şeylerdi bunlar.

Laurie'nin ardında bıraktığı boşluğu doldurmak.

Jo, bu insanların bu kadar sık konuşacak ne bulduklarını anlayamıyordu. İnsan ancak belli bir ölçüde hava durumu tartışmasına katlanabilirdi.

Ve toplar!

Böylece Jo, kurgusal hayatlarını daha ilginç hale getirdi. Laurie'yi okula, Brooke'u ise yabancı bir orduya gönderdi ve Meg'e gözyaşları içinde Brooke'un kalması için yalvaran bir konuşma yaptı. Ertesi gün

sayfayı yırtıp, Brooke'un dikkatini çektiği sosyetik bir hanımefendiyi ziyaretinden bahsetmesiyle Meg'in kalbini kırmasını sağladı. (Meg ve Laurie'den Dük Balosu hakkında edindiği bilgilere göre, hikayenin bu kısmı kurguyla sınırlı olmayabilir.) Sonra Brooke'u savaşta yaralanmış, çalışamayan ve yeni evlendiği eşini geçindiremeyen yıkılmış bir adam olarak eve gönderdi.

Jo'nun parmakları eve döndükten sonraki ilk haftanın sonunda mürekkeple simsiyah olmuştu. Sonunda Meg ve Brooke'u her zamanki gibi evlendirmeye karar verdi, kitabı bitirdi ve sayfaları Niles'a gönderdi.

Onlar hemen ona geri gönderildi.

Bu son, editörlük anlayışına göre "fazla güzel" bulunca, Jo öfkeyle John'u öldürdü ve cansız bedenini savaş alanında bırakarak Meg'i dul bıraktı.

Bu sefer ikizler yoktu, böylece Meg'in yeniden aşkı bulması daha kolay oldu. En azından bir teselli vardı.

Fakat ikinci bir talip seçmeye gelince, Jo'nun aklına hiçbir şey gelmedi. Sevgili Meg'i için mükemmel adam bir türlü aklına gelmiyordu. Belki Laurie kabul edilebilir bir alternatif olabilirdi; New York'ta birbirlerinin arkadaşlığından kesinlikle keyif almışlardı, bu da Jo'nun bir an için Laurie ve Meg'in bir gün arkadaşlıktan öte bir ilişki yaşayabileceğine inanmasına yetmişti.

Ama nedense, bu artık mümkün görünmüyordu.

Jo, kız kardeşinin, her şeye kadir Laurence oğlan için fazla iyi olduğunu düşünmeye başlamıştı. Anlatılanlara göre Laurence, tam burnunun dibinde Lady Hat ile flört etmiş ve sonra da Jo'dan ömür boyu koşulsuz sadakat talep etme cüretini göstermişti. Ne istediğini ya da kimi istediğini bilmiyordu. Bu konuda ondan daha iyi değildi.

Çocuklar!

Peki sıradan Jo March onu nasıl çözmeyi başaracak?

Laurie, kendisi olduğu ve tutkusunun peşinden gittiği için onu cezalandırmaya kararlıydı - çünkü kendisinin tutkusunun peşinden gitmesine izin verilmemişti - bu yüzden kurgusal ikizinin mutlu sonundan mahrum kalmasına karar verdi.

Yazar böylece onu tamamen gözden çıkardı, büyükbabasının ofisinde çalışması için Londra'ya gönderdi ve sonsuza dek kimsesiz bir şekilde çalışmaya mahkum etti.

Amy'nin de söyleyeceği gibi, Dollard.

Böylesine uygun bir ceza verdikten sonra, Jo yazmayı eskisinden biraz daha kolay buldu, ama bu fark çok azdı.

Önceki gibi, kurgusal aile gerçek aileden esinlenmişti, ancak tüm detaylar değiştirilmişti. Romanda Jo, kendisi ve Meg yerine Amy ile birlikte New York'a bir maceraya gitmişti. En genç March, son moda kıyafetleri giymekten çok memnun olmuş, kalabalık ve aşırı sıcak bir salonda operada bayılmıştı; ancak baygın haldeyken, bıyıkları balmumuyla şekillendirilmiş, koca bir ıhlamur bahçesine sahip ve gizli, muhtemelen karanlık bir geçmişi olan yakışıklı yeni bir karakter olan Roderigo'nun dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Jo, Roderigo'nun sırrının kaynağı konusunda günlerce kafa yordu. Belki bir piskoposun kızıyla kaçmış ve sonrasında ailesinin servetini siyasi karışıklıklara kurban vermişti. Ya da belki de kendi kardeşi tarafından dolandırılmıştı, çünkü ikisi de bir zamanlar aynı kadına aşık olmuştu.

Hayır, ondan Amy'den kendisiyle Avustralya'ya kaçması için yalvarmasını istedi; böylece madencilik şirketinde servetini yeniden kazanma şansı olacaktı.

Amy elbette onu reddetti ve gözyaşları içinde, bunun Marmee'nin kalbini kıracağını söyleyerek teklifini geri çevirdi.

Öyle olması da beklenirdi.

Onun dönüşünü bekleyeceğine söz vermişti, ancak o Pasifik Okyanusu'nda bir gemi kazasında kayboldu ve Amy hikayenin geri kalanını yastığına kocaman gözyaşları dökerek geçirdi; bu sırada Meg'in eski görevi olan King ailesinin mürebbiyesi Beth ona bakıyordu.

Jo, "Beth," diye düşündü. Keşke gerçek Beth de böyle bir şansa sahip olsaydı. Sayfalarda, Jo Beth'i hayata döndürebilir, onun oyuncak bebekleriyle ve piyanosuyla oynamasına izin verebilir, Beth'in her zaman Jo'nun hayatına ve ailenin evine getirdiği huzuru getirmesini sağlayabilirdi.

Ama Jo kalemi bıraktığında, kalbi bir kez daha, aralarındaki en nazık kız kardeşi olan o kadının kaybıyla sarsıldı.

Bu dayanılmaz bir durumdu.

Gerçek hayat hiçbir zaman kurgu kadar tatmin edici ya da adil olmamıştı. Jo, gerçek hayat hakkında yazdığı her an, hatta düşündüğü her an bile öfkeleniyordu.

Gerçek hayatta, yoksul kızlar yoksul kalmaya devam etti, babalar hayalperest iş anlaşmalarında servetlerini kaybetti ve zengin insanlar

gelip her şeyi altüst etti.

En sevilenler bile bazen vefat edebiliyordu.

Sessizlik çöktü.

"Bana söz ver," demişti Beth son nefesini vermeden hemen önce.

Bana söz ver, Jo. Yazarak ışığa geri dön. Yaşayanların diyarında kal. Benimle birlikte sessizliğe girme.

Jo kolunu kullanarak gözünü sildi ve tüy kalemini eline aldı.

Ah, Beth, elimden geleni yapıyorum.

Sayfayı tekrar çevirdi ve bu kez kendi kaderiyle yüzleşti.

Peki ya erkek fatma Jo March'a ne demeli?

Romanda Jo, Steinway Hall'da düzenlenen Büyük Beklentiler okuma etkinliğinde Dickens'ın bir arkadaşıyla tanışır; yıpranmış manşetleri ve nazık bakışları olan bir edebiyat bilginidir bu. Bir hafta boyunca konferanslarda, okuma etkinliklerinde ve kafelerde birbirlerinin arkadaşlığından keyif alırlar. Ancak adam, rutubetli kütüphanelerde saatlerce kapalı kalmaktan dolayı sağlığı bozulmuştur.

Ne yazık ki, kış aylarında veremden öldü ve Jo'yu büyük bir üzüntüye boğdu, ancak o, babasının çalışmalarını sürdürme konusunda kararlıydı.

Vasiyetinde ona Londra dışında bir kız kolejine gitmesi için de zar zor yetecek kadar para bırakmayı başarmıştı; burası muhteşem eski binalara sahip, çok modern bir yerdi ama yemekleri berbattı.

Cennet.

Romanda Jo March, Dickens'la yazışmaya başlar ve ilk olarak sevgili dostunun öldüğüne dair trajik haberi verir.

Dickens, romanları hakkında cesaretlendirici mektuplar yazarak karşılık verdi ve Londra'daki bir editörle olan bağlantılarını kullanarak en yeni eserinin büyük beğeniyle yayımlanmasını sağladı. Böylece büyük bir edebi dostluk başladı.

Her şey tam bir Pickwickvari şekilde ilerliyordu, ta ki (zaferle Amerika'ya dönerken, artık sıradan bir yazar değil, gerçek bir fenomen haline gelmişken) Jo korsanlar tarafından kaçırılıp Avustralya'ya götürülene kadar. Orada, dilinin altına bir anahtar saklayarak, saçlarını açarak ve gece yarısı kaçarak esirlerinden kurtuldu.

Herkesin yaptığı gibi.

Boston'daki evine dönmek üzere bir gemiye binmek üzereyken, Sidney Limanı'nda bir buharlı gemiden inen Amy'nin Roderigo'suyla

karşılaştı. Gemi kazasından sağ kurtulmuştu ve Amy'ye hayatta olduğunu, ancak kaçmaya çalışırken sakatlandığını ve sevgilisinin bu sakat halini görmesine dayanamayacağını bildirmek için bir mektup gönderiyordu.

"Kız kardeşini sonsuza dek sevmeye mahkumum," dedi Jo'ya, zarfı ellerine tutuştururken gözyaşları içinde, "ama artık asla onun olamam."

Başka birini bulsun ve mutlu olsun.

Ve böylece kurgusal karakter Jo March, daha üzgün ve daha bilge bir şekilde eve döndü. Kız kardeşlerin her birinin kendine özgü bir macerası oldu, ancak sonunda başladıkları yere geri döndüler: anneleri ve hizmetçi Hannah ile birlikte evde yaşamaya başladılar.

Bu sefer, Jo'nun romancı olarak elde ettiği başarı sayesinde, yoksulluk içinde yaşamayacaklar, aksine dünyayı kendi istedikleri gibi düzenleyebilecek zengin yaşlı bekar kadınlar olarak yaşayacaklardı.

"Son," diye yazdı ve el yazmasını eski dostu Niles'a götürmek üzere hazırladı.

Yaz sonuydu, ağustos sonuydu ve Jo March nihayet kitabını bitirmişti.

...

Bay Niles, kitabın bu yönden de hoşlanmadığını söylediğinde, Jo neredeyse kitabı yüzüne fırlatacaktı. Bay Niles'ın ne istediğini bilmediğinden şüphelenmeye başlamıştı. Eğer onun çabalarından hiçbirini beğenmiyorsa, kitabı kendisinin yazması gerektiğini düşünüyordu.

"Üzgünüm, Bayan March. Hala doğru değil. Çok fazla... fazla."

"Çok fazla?"

"Çok fazla. Roderigo sakat mı kaldı? Amy'den sonsuza dek vazgeçmek mi? Okuyucular benim de, sizin de kafanızı koparırdı."

"O kısmı çıkarabilirim. Sakatlama kısmını."

"Sadece sakatlama meselesi değil, Bayan March. Bu, birçok örnekten sadece biri. Hem karakterlerinize hem de okuyucularınıza daha iyi hizmet edebilmek için, maalesef baştan başlamanız gerekecek."

Sanki uyuşturulmuş gibi büyük bir yorgunluk çöktü üzerine. Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmeye başlarken, "Baştan

başlayamam, Bay Niles," dedi. "Bir dakika daha bakmaya dayanamam."

"Mutlaka yapmalısın," dedi. "Senin yolun, feminist kararlılık ile melodramatik kaprisler arasında bir yerde."

Jo, elindeki kağıt yığınının göğsüne bastırıp, yürüyerek değil, koşarak başka bir yayınevine gitmek istedi. Herhangi bir yayınevi. Ona sürekli yanlış yaptığını söylemeden istediğini yazmasına izin verecek herhangi bir yayınevi. "Hatırladığım kadarıyla, daha melodramatik ve tuhaf şeyler isteyen sendin. Tatlılık ya da Josephine March özel sayısını satabileceğini söylemiştin."

Başını salladı. "Hatırlıyorum. Ama kastettiğim bu değildi. Bu... şey, zevksizlikten ibaret. Bunu söylemekten üzüntü duyuyorum."

"Shakespeare sürekli olarak gemi kazaları, adam kaçırımlar ve dramatik kader değişiklikleri yazıyordu. Kimse onun eserlerinin zevkten yoksun olduğunu söylemiyor."

"Shakespeare, Concord'lu genç bir bayan değildi."

Jo hayatında hiç çılgılık atmamıştı—çılgılık atan kızlardan nefret ederdi—ama şimdi çok şiddetli bir şekilde çılgılık atmak istiyordu. Yaptığı her şey yanlıştı. İlk başta çok azdı. Çok sessiz, çok ağırbaşlı, çok idealize edilmişti. Şimdi ise, tam tersi yönde çok ileri gitmiş gibiydi: Gemi kazaları ve kaçırımlar onun için çok fazlaydı.

Çünkü o genç bir kadındı.

Concord'dan.

Leydi Harriet bu tür saçmalıklarla uğraşmak zorunda mıydı?

Jo öyle düşünmedi.

Ama Jo'nun bir gün maaşını alabilmesi, Amy'ye yeni botlar alabilmesi, babasına yeni eldiven alabilmesi veya ailesinin savaş borçlarını ödeyebilmesi için her şeye yeniden başlaması gerekecekti.

Niles, "Yeni bir başlangıç yapalım," dedi. "Onlara heyecan ve romantizm katalım, ama gerçekçi olsun. İyi bir zevkle. Zekice kurgulanmış. İyi bir tempoda. Birkaç kusurlu ama sevimli karakter arasında dürüst ve içten karşılaşmalarla."

"Bana oldukça kolay görünüyor." Niles masanın karşısından ona baktı. "Sen de aynı fikirde değil misin?"

Kesinlikle aynı fikirde değildi. Kesinlikle değildi.

Ama o sadece, "Devam filminizi ay sonuna kadar hazır hale getireceğim, Bay Niles. En azından Şükran Günü'nden önce, sizi temin ederim," dedi. Eylül başıydı ve iki ay içinde işi bitirebileceğinden emindi.

“Ama öyle olacak mı...?”

“Doğru devam filmi mi? Sanırım bunu bana kendiniz söylemeniz gerekecek, değil mi? Siz ve ortaklarınız. Sıkıcı ile tuhaf arasında bir yerde. İyi bir zevkle.”

Çılgılık atmayacaktı. Atmayacaktı.

“Size güveniyorum, Bayan March. Eğer bana, hem Amerika'da hem de İngiltere'de okuyucularınızın isteyeceği bir son yazdığınızı söylerseniz, size inanırım. Onların ne istediğini biliyorsunuz. Hem onlar, hem siz. Biraz macera, biraz romantizm istiyorlar, ama en önemlisi kızların kendi kaderlerine kendilerinin karar vermesini istiyorlar. Şans eseri oradan oraya savrulmalarını değil.”

Steinway Hall'da omzuna dokunan kızı düşündü.

Onun da isteyeceği şey buydu.

Jo, yazdığı şeyin tam olarak bu olduğunu, yani hikayesindeki küçük kadınların kendi kaderlerini kendilerinin belirlediğini, erkeklerin onlar adına karar vermesine izin vermediklerini, her birinin kendi seçimini yaptığını söylemek istedi. Biri evli ve dul, ikisi kendi tercihleriyle evlenmemiş ve Beth ise kitapta hala hayatta, muhteşem bir şekilde yaşıyor. Ama yine de birlikteler, olması gerektiği gibi.

Onlar sadece kendilerine aittiler, başka kimseye değil.

Niles'ın ve belki de tüm erkeklerin, küçük kadınların hayattan aslında ne istediği konusunda hiçbir fikri olmadığı ona çok açıktı.

Niles bunu böyle görmüyordu. Ona göre asıl ne istediğini bilmeyen Jo'ydu. "Ne istediğini bildiğin zaman," diyordu, "hikayeyi nasıl bitireceğini de bileceksin."

Onu tam olarak anlayıp anlamadığından emin değildi. "Ben mi? Benim bununla ne alakam var?"

“Yazar Josephine March ne istediğini bildiği zaman, karakter Jo March da aynı şeyi bilecektir. Anladın mı?”

Jo derin bir iç çekti ve sandalyesine çöktü. "Aslında öyle olduğumu sanmıyorum, Bay Niles. Ama sanırım sizin hatırıma bunu başarmaya çalışmalıyım."

"İkimizin de hatırına," dedi Niles ve teneke kutuyu ona uzattı. "Nane?"

GÖNÜL YARASI

Ertesi gün, Jo, Dickens'ın bile Niles gibi kararsız bir editörle çalışsa delireceğini düşünürken, yazar odasına Theodore Laurence'ın kendisi geldi.

Kapıyı çalan Amy'nin elinde çay ve tostla gelmesini bekliyordu, ama karşısında yüzü asık ve gözleri pişmanlık dolu Laurie vardı. "Bay Weller, Bay Snodgrass ile görüşmek istiyor," dedi. Ses tonunu neşeli tutmaya çalışsa da, yüz ifadesi tam tersini söylüyordu: Ciddiydi.

Laurie'den gerçekten çok korkuyordu. Ona hiç yakışmıyordu.

Jo, son yazdığı el yazması taslağını yakmayı düşünmekle meşguldü. Ama birden başını kaldırıp, alışılmış bir sinirlilikle, "Burası Pickwick Kulübü değil, Teddy. Çalışıyorum," dedi.

Bir paçavra yığınının üzerinde oturuyordu, dizleri neredeyse kulak hizasına kadar kalkmıştı. Ne zaman bu kadar uzadı? diye düşündü Jo. Buraya en son ne zaman gelmişti?

"Meg bana kitabını bitirdiğini söyledi."

Jo o anda, yaşadığı sürece Meg'e bir daha hiçbir şey anlatmamaya karar verdi. "Anlatacaktım," diye yanıtladı, "ama Niles yine tüm çabalarımı boşa çıkardı. Yani başa döndüm. Yani, bir kez daha."

Laurie, ters çevrilmiş bir çamaşır leğenin üzerinde duran kağıt yığınının ve üstündeki sızdıran tüy kaleme bakarak, "Ah," dedi. "Üzgünüm bunu duyduğuma."

"Benim kadar üzgün değilsin."

Bir an sessizce oturdular.

Ona baktı. "Peki bu versiyonda ben nasıl bir durumdayım?"

Gülümsedi. "Sokakta haydutlar tarafından öldürüldüler."

“Öyle mi?” Laurie’nin gözleri parladı. “Onurunu mu savunuyordun?”

"Yoksullara yardım kutusuna yarım kuruş bile vermeyi reddediyorum," dedi neredeyse sevinçle.

Laurie yüzünü buruşturdu. "Bir arkadaş için cimri bir kader, sence de öyle değil mi?"

Jo gözlerini kısarak ona baktı. "Arkadaş mı? Şimdi sen öyle mi oldun? Bir arkadaş basit bir tartışma yüzünden bir ay ortadan kaybolmaz."

Artık Eylül ayıydı, hava serin ve canlandırıcıydı, ancak Jo'nun son hava akımıyla ilgili artan endişesi nedeniyle üst kattaki çatı katında Ağustos günü kadar nemliydi.

Laurie elini kalbine götürdü ve hafifçe eğildi. "İşte bu yüzden buradayım. Affınızı dilemek için. Her şey için özür dilerim. Aptaldım."

Jo başını salladı. "Uzun zamandır söylediğin ve katıldığım ilk şey bu."

Her zamanki gibi ayağa kalktı ve kapıyı arkasından kapattı; kadın bir an için eski paniğin geri döndüğünü hissetti. Şimdi ona söyleyeceği her şeyi annesinin ve kız kardeşlerinin duyabileceği mesafede söyleyebileceğinden emindi.

Kadın tekrar kağıtlarına baktı. "Kapıyı kapatmak zorunda mısınız?"

İçini çekti ve kasvetli bir ifadeyle ona döndü. "Korkarım ki gitmeliyim."

Belki de ona bu kadar yaklaşmasına izin vererek ve ona yanlış bir izlenim vererek hata yapmıştı. Erkekler kızların ne kadar tatlı olduklarıyla ilgili şaka yapmayı, sürekli romantizm ve aşktan bahsetmeyi severlerdi, ama Jo'nun görüşüne göre, erkekler—özellikle Theodore Laurence—tanıdığı herhangi bir kız kadar gülünçtü.

Sonra, sanki onun haklı olduğunu kanıtlamak istercesine, devrilmiş bir sepetin üzerine oturdu ve "Kavga ettiğimiz için üzgünüm Jo. Her şey için özür dilerim. Sanırım kıskançtım." dedi.

Ona bakmaktan kaçındı. "Kıskanç mı? Neyden?"

"Her şey. Yazılarınız. Büyük olasılıkla özgürlüğünüz. Sanatınızla sizi ondan uzaklaştırabilecek her şey arasında koruduğunuz mesafe." Jo dinledi.

"Ben üniversiteye gitmek için müziği bırakmak zorunda kalırken sen yazmaya devam edebilirsin. Bütün bu iş meselesi, benim ne

istediđime dair hiębir dűşünce yok."

Birdenbire öfkeye kapıldı. Jo, üniversiteye gidebilmek için saçlarını kestirip erkek kılığına bile girerdi.

Bütün dünya Laurie'nin ayaklarının altındaydı—para, seyahat, sosyete, Jo'nun bile isteyebileceği her fırsat—ve o bunların hepsini bırakıp her gün bir editörün keyfine göre aynı berbat hikâyeyi yazıp durmak için kimsesiz bir şekilde oturmayı mı tercih edecekti?

Jo, Harvard gibi bir fırsatı asla heba etmezdi. Okunacak onca kitap, öğrenilecek onca şey! Ve o, sanki hapse gönderiliyormuş gibi sızlanıp duruyordu.

Para yanlış insanlara harcanıyor, diye düşündü. Aptal çocuk, dedesinin cömertliğine asla minnettar olamayacak.

Jo tüy kalemını bıraktı. "Sana bir teklifim var: Harvard'daki yerini ben alacağım, sen de burada kalıp benim için kitabımı yazabilirsin."

"Anlaştık." Elini uzatıp tokalaştı. "Yeter ki bir konęerto olsun, kitap olmasın. Ve onu piyanoda besteleyebileyim, o berbat dar masada değil."

Gözlerindeki hüznü bakış, kadının öfkesini yatıştırdı. Çünkü içten içe, her şeyin doğru olduğunu biliyordu: hak sahipliği ve fırsat, hüznü ve kayıp.

Müziği, özlediği annesi. Hiç yaşayamayacağı hayat. Nasıl yazılacağını hatırlayamadığı kitap.

Elini tuttu ve sıkıca sıktı. "Şimdi, sana kız peruğu yapmak için bütün saçlarımı kesebilirim ama sana göğüs vermek için bir şeyler yapmamız gerekecek..."

Güldü. Onun sadece kısmen şaka yaptığının farkında değildi.

Elini de henüz bırakmamıştı.

"Umut etmiştim ki..." diye başladı. Sonra yüzünde bir belirsizlik ifadesiyle pencereden dışarı baktı.

Ona doğru döndü. Yüz ifadesini anlamaya çalışırken sessizlik uzadı.

Eğer devam etmesi için onun bir şey söylemesini bekliyorsa, çok uzun süre beklemek zorunda kalacaktı.

Küçük çatı katı daha da sessizleşmiş gibiydi. Kendi kalp atışını duyabiliyordu. Aşağıda, salonda Meg ve Amy çay yüzünden tartışıyorlardı. Dışarıda, tozlu yolun ortasında bir sincabın peşinden koşan bir köpek, çılgın gibi havlıyordu—ama yine de bu ses, geleceğini bildiği şeyden daha iyiydi.

Jo, Laurie'nin yüzünden bunu anlayabiliyordu; daha önceki tartışmalarına rağmen, hâlâ aşka ve ona olan tutkusu tamdı.

Ne kadar da akılsız ve kararsız bir kalp, kendisi için böylesine yanlış seçimler yapıyor.

"Manhattan'da geçirdiğimiz süre boyunca bir anlaşmaya varacağımızı umuyordum," diye tekrar başladı.

"Neyin anlaşılması?" Kaşını kaldırdı.

Laurie aniden sol ayakkabısının ucunda çok ilginç bir şey buldu. "Geleceğin," dedi. "Bizim geleceğimiz. Senin ve benim geleceğim. Eve dönüş yolculuğunda trende bunu dile getirmeye çalıştım."

İnatçı çocuk!

"Ah, Teddy, lütfen yapma!" diye inledi. "Sana zaten söyledim—"

Yüzü birden kızardı. "Yapacağım, Jo. Yapacağım ve beni şimdi dinlemelisin. Faydası yok; bunu çözmeliyiz ve ikimiz için de ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye yanıtladı, yüzü kızarmış ve aynı anda heyecanlanmıştı. "New York'ta defalarca denedim. Ama izin vermedin. Ama yapmalıyız, dostum. Lütfen dinle."

Jo derin bir iç çekti ve ellerini havaya kaldırdı. İşte sonunda gelmişti ve artık bununla işi bitirmesi gerekiyordu.

Laurie sözlerine şöyle devam etti: "Seni tanıdığımdan beri hep sevdim, Jo. Elimden bir şey gelmiyordu; bana çok iyi davrandın. Bunu defalarca göstermeye çalıştım ama izin vermedin. Senin için diktiğim elbiseyi bile giymedin. Şimdi bunu sana duyuracağım ve bana bir cevap vermelisin, çünkü artık böyle devam edemem. Harvard'dan dönene kadar bekleyemem. Ben yokken biriyle tanışabilirsin ve buna izin veremem, Jo. İzin veremem." Önünde diz çöktü ve elini tuttu.

"Anlayacağın sanıyordum! Seni bundan kurtarmak istedim," dedi Jo, durumun beklediğinden çok daha zor olduğunu fark ederek. Onu iterken bile elleri titriyordu.

"Beni neyden kurtaracaksın?" diye yalvardı, hâlâ diz çökmüş halde.

"Benden," dedi Jo kısaca.

Karmaşalarım, sıkıntıları, ruh hallerim ve gölgelerim. Tuhaf mizacı ve kariyerim. Yeryüzündeki diğer tüm insanlarla aynı varoluş düzleminde yaşayamama yeteneğim...

"Jo."

Gözleri vahşiydi. "Keşke beni o şekilde önemsemeseydin."

“Boşuna, Jo; umrumda. Çok umrumda. Senin için yeterince iyi olmadığımı biliyorum, ama beni seveceğini umdum ve belki de—” Ve burada kontrol edilemeyen bir düğüm oluştu. Jo'nun da gözleri doldu.

Derin bir nefes daha aldı. “Çünkü seni seviyorum, Josephine March. Seni her zaman sevdim ve her zaman seveceğim. Bunu bildiğini düşünüyorum, çünkü bence sen de beni seviyorsun. Kitabını okudum, Jo. Her şey orada yazıyor. İkimiz. Birlikte olmaya yazılmışız.”

“Teddy?!” Jo şaşkına döndü. “Kitabımı mı okudun?”

“Elbette kitabınızı okudum,” dedi Laurie, okumamış olma fikrine dehşetle bakarak. “Her yaptığınız gibi, onu da çok sevdim. Harika bir yazarısınız.”

Jo'nun yüzü kızardı, elleri telaşla titriyordu.

Elbette Laurie kitabını okumuştı. O, onun en yakın arkadaşıydı. Onu gerçekten etkileyen tek açıklama buydu. Evet, elbette onu sevdiğini biliyordu, ama bugüne kadar kitabını sevdiğini bilmiyordu.

Bunun neden bu kadar fark yarattığını bilmiyordu, ama yaratıyordu. Belki de bunun doğruluğundandı. Eğer onun kitabını seviyorsa, onu da dürüstçe ve bütünüyle seviyordu demektir. Tüm o çılgın karmaşıklığına rağmen.

İkimiz. Her şey orada.

Laurie mendilini sıktı. “Gitmeden önce bir şey söylemeliydim. Başka biriyle tanışıp evlenmeden önce. Bunun olmasına asla izin vermem, asılırim!”

Jo gözlerini devirdi. “Laurie, sen okuldayken bir adamla tanışıp onunla kaçacak değilim. Burada evde mahsur kalacağım, kimseyle tanışma umudum olmayacak. İşin aslı şu ki, asla evlenmeyeceğim.”

Ona asla evlenmeyeceğini, asla birinin malı olmayacağını, adını ve yazarlığını asla herhangi bir erkekle evcilik oynamak için bırakmayacağını nasıl anlatabilirdi ki? Onun için bile. Ona karşı ne hissetse de.

“Evlenmeyecek misin?” diye sordu Laurie. “Gerçekten mi, Jo?”

Başını salladı. “Hayır, kimseyle evlenmeyeceğim Teddy. Özellikle de seninle!”

Yüzü bembeyaz oldu, ama öfkeden mi yoksa hayal kırıklığından mı olduğunu anlayamadı. “Neden özellikle ben değil?”

“Sürekli kavga ederdik. Birbirimizi mutlu etmemiz imkansızdı. Çok benziyorduk, çabuk sinirlenen ve buyurgan ikimiz de. Tıpkı

annemle babam gibi birbirimizi çıldırtırdık. Onların da aynı mizacı var, bu yüzden babam ya savaşa gidiyor ya da savaş bittikten sonra bile Güney'de kalıyor. Evet, orada iyilik yapmak için bulunuyor, ama aynı zamanda annemden uzaklaşmak için de orada.” Sonunda, March ailesinin evliliğinin gerçeği söylenmeliydi. Babam neden hep uzaktaydı? Çünkü bu şekilde herkes için daha huzurluydu.

Laurie bunu duymayı reddetti. "Biz sizin babanız ve anneniz değiliz."

Jo başını salladı. "Baban uygunsuz biriyle evlendi ve büyükbabanın kalbini kırdı. Bu da aynı şey olurdu."

"Hayır, kesinlikle değil. Bu bizim kendi hikayemiz, Jo. Senin ve benim hikayemiz, benim veya senin ebeveynlerinin hikayesi değil."

"Birbirimizi mutlu edemedik," dedi umutsuzca.

"Yapabiliriz. Zaten birbirimizi mutlu ediyoruz. Görmüyor musun? Yıllardır neredeyse evliyiz." Laurie, daha mutlu zamanların bir hatırlatıcısı olarak, evlerinin arasındaki çitin içinde, not alışverişi için kurduğu küçük postanenin bulunduğu yere bakmak için pencereye doğru yürüdü. Paltosunu çıkardı. Bu oda neden hep bu kadar sıcaktı? Daha iyisini bilmeseydi, Jo'nun onu hayatından çıkarmak için terletmeye çalıştığını düşünürdü. "Benim için senden başka kimse yok, Jo."

"Teddy," diye bağırdı. "Seninle evlenemem. Eş ve anne olmak, yazmaktan vazgeçmek mi? Yapamam! Yapmayacağım!"

"Bunu daha önce de konuştuk Jo. Senden asla yazmayı bırakmanı istemezdim. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ve yeteneğini dünyadan asla almak istemezdim."

Jo, kitabını okudum. Çok güzel yazmışsın.

Yine de Jo, iddiasını kanıtlamak için umutsuzca çabaladı. "İstemedenden de olsa olurdu. Ev işleri, çocuklar... Artık yazmaya hiç vaktim kalmazdı. Ve yazar bir eşe sahip olmaktan nefret ederdin. Seni utandırırdı. Senin için yeterince zeki ya da şık değilim. Lady Hat gibi sosyete arkadaşların için de uygun değilim."

"Öylesin! Herkesten daha zekisin! Ve moda ya da moda dünyası umurumda değil. Bunu biliyorsun! Kendini çok küçümsüyorsun ve New York'ta iyi iş çıkardın."

"Jo March olarak iyiyim, ama Bayan Theodore Laurence olarak değil. Lady Hat benden dehşete düşerdi, biliyorsun. Herkes senin paran için seninle evlendiğimi düşünürdü." Ürperdi. "Kelimenin tam anlamıyla herkes."

“Ne olmuş yani? Kimin umurunda? Harriet seni kabul ederdi çünkü sen benim karım olurdun. Her şeyim olurdun. Sen benim için her şeydin, Jo,” dedi. “Ve herkes çok memnun olurdu. Senin ailen. Benimkiler. Büyükbabam çok sevinirdi.” Hayal kırıklığıyla yumruğunu cama bastırdı.

“Ah, Teddy, çok üzgünüm. Ama bunu hayal bile edemiyorum.”

Yanına durdu ve onu desteklemek için kolunu omzuna attı, tıpkı birkaç ay önce gölette yaptığı gibi.

Ona döndü, sesi titreyerek, "Gerçekten mi, Jo?" diye sordu, asla unutamayacağı bir bakışla.

"Gerçekten ve içtenlikle, canım."

O anda yüzü bembeyaz oldu. Artık ona bakamıyordu. Demek ki her şey bitmişti. O, onu sevmiyordu. Onun onu sevdiği gibi sevmiyordu. Bununla yaşamak zorundaydı. Bunu kabullenmek zorundaydı.

"Eğer aramızda bir evliliği hayal bile edemiyorsanız, o zaman sandığım kadar iyi bir yazar değilsiniz," dedi acı bir şekilde.

Bunu kasten yapmamıştı. Sadece canı yanıyordu, hepsi bu. Jo başını salladı, kalbi onunla birlikte paramparça olsa da, en yakın arkadaşını teselli edecek kelimeleri bir türlü bulamıyordu.

Laurie, paltosunu tutarak koridorda duruyordu; yüzü, her şeyden çok güvenebileceğini düşündüğü tek kişinin elinden gelen acısını, tam ve mutlak yıkımını gizlemeye çalışan bir maske gibiydi.

"Ah, Jo, yapamaz mısın?" diye sordu son bir çaba olarak.

"Canım Teddy, keşke yapabilseydim!"

Bir an sessizlik oldu ve Laurie hızla başını salladı. "Hoşça kalın, Bayan March. Devam filminiz için iyi şanslar."

...

O evden ayrıldıktan hemen sonra Meg odaya daldı. "Ah, Jo," diye bağırdı, "Laurie'yi az önce gördüm; onu reddettiğini söyledi! Ne yaptın sen?"

Jo, saç tutamının içine gömüldü ve kollarını kavuşturdu, yerinden oynatılmayacağına kararlıydı. "Yapılması gerekmeyen hiçbir şey yapmadım."

Meg neredeyse ağlamak üzereydi. "Ah, Jo, anlamıyor musun? Hayatta mutluluğu bulmak için yalnız olman gerekmiyor. Laurie'yi seviyorsun ve Laurie de seni seviyor. Bu kadar basit."

Jo omuz silkti. Açıklayamadı.

Ama bu hiç de basit değil.

“Laurie ile evlenirsen, bir daha asla para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak,” dedi Meg. “Sanki bunu sana hatırlatmam gerekiyormuş gibi.”

Jo kendini zorlayarak kız kardeşine odaklandı. Gülümsedi.

“Her zaman çıkarıcı bir yaklaşım sergiliyorsun! Ben mutluluğumu açgözlölük olmadan elde edeceğim,” diye alay etti Jo. “Üstelik, yazarak başarıya ulaşacağım!”

“Öyle olabilir,” dedi Meg. “Ama eğer paylaşacak kimsen yoksa başarının ne anlamı var? Laurie'nin zengin olması onu sevmemek için bir sebep değil. Kendi kalbini bilmeyen bir aptalsın.”

“O zaman sanırım ben bir aptalım,” dedi Jo, el yazmasını bir kenara fırlatırken. “Hayatınızda gördüğünüz en büyük aptal!”

Ardından, sayfaları yere düştükleri yerde bırakarak, eski tavan arası merdivenlerinden teker teker gürültüyle aşağı indi.

“Ben sadece eski bir Roma basamağıyım,” diye düşündü. “Olabilecek en ezik ve terk edilmiş olanlardan biriyim.”

Evi, ailesi ve en yakın arkadaşı gerçek hayatta bu kadar dramatikken, hikaye uydurmanın hiçbir anlamı yoktu.

Gölgeler onu neredeyse tamamen yutacakmış gibi hissettirdiğinde.

SONBAHAR İHTİŞAMI

Jo, Laurie'nin büyükbabasının onun için verdiği veda yemeğine katılmadı. Bavulunu toplamasına yardım etmedi, her şey yüklenip paketlenirken cam pencerelerden ona bir bakış bile atmadı.

Laurie Cambridge'e gittikten sonra Jo'nun günlerinde pek bir düzen kalmamıştı. Uyuyamadığı için gecelerini tavan arasında çalışmaya çalışarak geçiriyordu –ancak yazdığı cılız karalamalar ona büyük bir acı veriyordu– ve sabahları da bir önceki gece yazdığı her şeyi siliyordu.

Bir gün Roderigo'yu öldürür, ertesi gün geri getirirdi. Sonra John Brooke savaşa giderdi ama belki de güneyden bir güzelle tanışır ve kaçardı, ancak bu Jo'nun orantı duygusunu tatmin etmezdi.

Aklı başında hangi Güneyli kız yaşlı Brooke'u umursar ki?

Mason-Dixon Hattı'nın hangi tarafında yaşarlarsa yaşasınlar, yüksek sosyete kadınlarının ilgisini çekecek türden bir adam değildi.

Meg'in anlattığına göre, Lady Hat hariç, o da Brooke'a herkes kadar ilgi göstermiş ve onunla ilgilenmişti.

Jo buna inanmakta zorlandı.

Sayfalarına bakarak oturdu ve kendi kendine yazdığı problemi düşündü. Belki de romanlarda okuduğu sosyete kızları hakkında her şey yanlıştı. Belki de soylu bir isme ve paraya sahip olmak, bir kocada bu nitelikleri aramaktan muaf olmak anlamına geliyordu. Ya da belki de Harriet'in, kendi durumuyla kıyaslanamayacak bir erkeğe göz dikmesi, sapkın bir fantezisiydi. Jo, paranın -ya da daha doğrusu parasızlığın- boş zamanının çoğunu tükettiği göz önüne alındığında,

tamamen maddi kaygılardan kurtulmanın nasıl bir şey olacağını anlayamıyordu.

Laurie'ye Harriet ve Brooke hakkında ne düşündüğünü sormak isterdi ama o burada değildi. Ve hayatı buna bağlı olsa bile, ona bu konuda -herhangi bir konuda- yazmayacaktı.

Birbirlerinden son ayrılışlarından sonra, asla olmaz.

Jo, Laurie'nin ve onun yaşadığı kalp kırıklığının kendi acısına çok benzediği için, bunları düşünmemeye kararlıydı. Hayır, kalbini hiç düşünmeyecekti.

Dolayısıyla Jo, çalışmalarının iyi gittiğinden hiç emin değildi. Bu gidişle, kurgusal kız kardeşleri de gerçek kız kardeşleri gibi hayatlarının başlamasını bekleyerek amaçsızca sürüklenip kalacaklardı.

Hatta zavallı Beth'in kaderi bile onu çıldırtıyordu. Denediği her hikaye işe yaramıyordu. Beth'in utangaçlığını yenmesi. Beth'in dans etmeyi öğrenmesi. Beth'in, Laurie'nin gerçek hayattaki arkadaşı Fred Vaughn'un hasta, uydurma ikizi Frank Vaughn ile bir kilise pikniğinde tanışması ve beklenmedik bir aşk yaşaması. Beth'in evde yaşayan, ciddi bir hastalıktan sonra annesine bakan bir hemşire olması. (Jo, kurguda bile Mama Abba'nın ölümünü yazamıyordu. Meg'e söylediğine göre bu imkansızdı.)

Hatta bir keresinde Beth'in Laurie ile evlendiğini yazmıştı, sırf ikisine de gerçek hayatta elde edemedikleri mutluluğu vermek için.

Yanlış, yanlış, yanlış! Jo sayfayı buruşturup top haline getirdi. Devam kitabının ne kadar da saçma bir şey olduğu ortaya çıkıyordu.

Bu tamamen kendi hatasıydı. Kimsenin, hatta öykünün yazarının bile okumak istemediği bir öyküye harcanan onca saat.

Özellikle de öykünün yazarı değil.

"Eğer aramızda bir evlilik olabileceğini hayal bile edemiyorsan, o zaman sandığım kadar iyi bir yazar değilsin," demişti Laurie.

"Theodore Laurence," diye inledi kendi kendine, tüy kalemmini odanın karşısına fırlatarak. "Beni lanetledin! Muhtaçlığınla, bana olan sevginle beni lanetledin. Aptal, aptal çocuk!"

Bir daha asla tek kelime yazmayacağım.

Asla!

...

Yazacak bir kitabı olmadığı için Jo, bunun yerine günlük işlerine yöneldi; Sebze Vadisi'nden hasat yapmaya, Küçük Kadınlar'ı

yazmadan önce başladığı sade yemek pişirme becerilerini geliştirmeye başladı; bunu sadece faydalı bir şey yapmak ve annesini memnun etmek için yapıyordu. Mama Abba, Jo ne kadar zor durumda olursa olsun, ona asla kızmayan tek kişiydi. Sabırlı Mama sadece gülümser ve onu tekrar denemeye teşvik eder, Jo'nun öfkesini kontrol altında tutmak için gösterdiği her çabayı överdi. Böyle bir kişiyi örnek alan Jo, onu çok memnun etmek istiyordu. Mama'nın talepleri Niles'inkiler kadar imkansız değildi.

Meg ve Amy'nin Sebze Vadisi'nde hasatla uğraştığı ve Jo'nun da mayalanan hamuru yoğurmayı öğrenmekle boğuştuğu bir günde, Meg, zenginliği ve bağlantıları sayesinde Meg'in en azından Concord'da daha şık çevrelerde bulunmasına olanak sağlayan sevgili arkadaşı Sallie Gardiner'dan bir mektup aldı.

Meg zarfı açtığında, bunun sıradan bir mektup olmadığını, bir Sonbahar İhtişamı Balosu davetiyesi olduğunu gördü. Sallie, Meg'e, "Bu, birçok balodan ilki. Ya da en azından öyle olmasını umuyorum," diye yazmıştı.

Kabaklarından, balkabaklarından, lahanalarından ve şalgamlarından dikkati dağılan üç March kız kardeş, annelerinin kendilerine dışarı çıkma izni verip vermeyeceğini öğrenmek için evin içinde cıvıldayarak koşturdular. "Elbette, canlarım," dedi anneleri Meg'e sarılarak. "Elbette diğer gençlerin arkadaşlığına ihtiyaç duyacaksınız, özellikle de"—ve bu noktada Jo'ya anlamlı bir bakış attı—"alışlagelmiş arkadaşlarınızı özlediğiniz zamanlarda."

Jo, bunun bir eleştiri olduğunu hissederek kaşlarını çatı, ancak annesi çenesinden tutarak, "Sorun değil Jo. Seni asla gönülden sevemeyeceğin bir erkeği kabul etmeye zorlamam. Bu tamamen senin vereceğin bir karar," dedi.

Jo başını salladı ve Mama Abba'nın onu teselli etmesine izin verdi; gerçi kendisi teselliye ihtiyaç duyduğunu kabul etmiyordu.

Anne Abba kızının yanağını okşadı. "Ama sanırım genç Bay Laurence Cambridge'e gittiğinden beri buraların biraz sessizleştiğini kabul etmelisin."

Amy homurdandı, "Jo ona hakaret ettiğinden beri, demek istiyorsun. Bir daha herhangi bir şeye davet edilmeyi bile şans sayarız."

Anne en küçük kızına sert bir bakış attı ama sadece şunu söyledi: "Sanırım tüm kızlarımın biraz neşeli bir arkadaşlığa ihtiyacı var. Müzik, dans ve diğer gençler yalnızlığın kesin ilacıdır."

Jo kendini yalnız olarak tanımlayamazdı. Sürekli insanlarla çevriliydi. Zaten, kız kardeşlerine "Hayatı sadece yazmak yerine gerçekten yaşamaya kararlıyım" diye ilan ettiği çatı katındaki odasından çıktığı günden beri kendine bir dakika bile ayıramamıştı.

Fakat bir balo, özellikle de Concord'da düzenlenen bir balo, hatta Meg'in en yakın arkadaşıyla bile olsa, Manhattan'ın ve Dickens'ın keyiflerinden sonra ona pek heyecan verici veya kayda değer gelmemişti.

Yine de, birkaç gün sonra Meg ve Amy ile Gardiner'ların evine doğru yürürken, bulabildiği her yerde zevk aramaya karar vermişti. Theodore Laurence'ın arkadaşlığından mahrum kalmış olabilir, ama o dünyadaki tek erkek değildi, Marche ailesinin de tek arkadaşı değildi.

Eğer aramızda bir evlilik olabileceğini hayal bile edemiyorsanız, o zaman sandığım kadar iyi bir yazar değilsiniz demektir.

Hmmpf.

Uzun tartışmaların ardından, March ailesinin üç kızı da bu sefer Worth gelinliğini giymekten vazgeçmişti. Jo ise kesinlikle reddetmişti. Laurie'nin iyiliğini hatırlamak onun için çok acı vericiydi.

Bu, annemin gençlik yıllarından bir portresi... Gülüyordu, çok mutluydu ve çok canlıydı... İşte bu, bana her zaman seni hatırlatan tek fotoğrafı, Jo.

Bundan sonra Meg ve Amy, elbiseyi kimin giyeceği konusunda tartıştılar, ta ki Mama Abba ikisinin de giymeyeceğini söyleyene kadar. "Kızlarımdan birinin diğerlerinden çok daha gösterişli giyinmesi uygun olmaz. Özellikle de ailelerinin onlara düzgün bir balo düzenleme imkanı olmayan genç kızlar için. Siz kardeşsiniz ve eşitsiniz, bu yüzden de öyle görünmelisiniz," dedi Mama, hepsini susturarak. "Böyle güzel bir elbise başka bir vesileyle saklanacak. Mesela bir düğün için," diye ekledi Meg'e bakarak.

O halde mesele kapanmıştı. Mama Abba bir kere kararını verdikten sonra onunla tartışmanın imkanı yoktu.

Bunun yerine Amy, Jo'nun eski gece elbiselerinden birini, onarılmış ve iyileştirilmiş bir şekilde giymek zorunda kaldı. Jo, operaya giderken giydiği beyaz tarlatanı giyerken, Meg ise Mama Abba'nın en güzel elbisesini, göğüs kısmında dantel işlemeli koyu yeşil jakarlı elbiseyi giydi. Renk genç Meg için biraz fazla eskiydi, ancak elbisenin kendisi son derece saygın ve güzeldi. Sıradan ve

yoksul March kız kardeşlerinin dikkatini fazla çekmeyecek bir elbiseydi.

Şık kıyafetleriyle birkaç blok ötedeki Sallie'nin evine yürüdüler; Gardiner ailesine parti hazırlıklarında yardımcı olmayı planlıyorlardı. Erken gelmelerinin bir diğer avantajı da, Sallie'nin tanıdığı diğer kızlar gibi onları götürüp getirecek bir arabalarının olmamasıydı.

"Keşke yaşlı Bay Laurence'a sorsaydık," diye sızlandı Amy.

"Biz onun sorumluluğunda değiliz," dedi Jo.

"Sanırım yardım etmekten memnuniyet duyardı," diye yanıtladı Meg.

Jo kız kardeşine bir bakış attı ve konu hemen kapatıldı. Doğrusu, Jo torununun elini reddettikten sonra onunla yüzleşmeye çok utanmıştı.

Meg yolun geri kalanında homurdanıp durdu, terliklerinin daha varmadan tozlanacağını söyledi. Ama Jo, "O eteklerin altında terliklerini kim görecektir ki! Dürüst olmak gerekirse Meg, hep herkesin seni yargıladığını düşünüyorsun." dedi.

"Çünkü herkes öyle," dedi Meg, Dük Balosu'nda Leydi Şapka'nın, Meg'in refakatçisinin onu terk ettiğini fark ettiğinde yaşadığı zaferi hatırlayarak. Bunu düşününce yanakları kızardı. En azından bu akşam Leydi Harriet ile yüzleşmek zorunda kalmayacağım, diye düşündü.

"Gerçekten harika bir gece olacak," diye iç çekti Amy. Bu gece onun ilk gecesi olacaktı. Jo'nun eski elbisesini giymiş olmasına rağmen, heyecandan adeta ışıldıyordu.

Marche ailesi, Meg için düzgün bir ilk balo düzenlemeyi karşılayamıyordu, Jo veya Amy içinse hiç düzenleyemezlerdi, bu yüzden en küçük kız kardeş için Sonbahar İhtişamı Balosu yeterli olacaktı. Meg ve Jo, "Amy ortalığı karıştırmadığı sürece" baloya refakat etmeyi kabul etmişlerdi, diye belirtmişti Jo.

"Ben asla yaygara koparmam," diye söylendi Amy. Jo itiraz etmek üzereydi ama Amy, bu seferlik de olsa, kendinden geçme halini en aza indireceğine yemin etti.

Gardiner'ların evine vardıklarında—Jo'nun Küçük Kadınlar'daki Teyze March'ın Plumfield'i için model olarak kullandığı büyük ve güzel ev—Sallie onları karşılamak için çoktan kapıda bekliyordu. "Ne kadar da güzel görünüyorsunuz!" diye haykırdı Sallie. "Yanakların çok pembe, Meg! Balodaki tüm kızlar sana imrenecek."

Sallie her zaman son derece nazikti ve başka bir kızın Meg'e yapabileceği en ufak iğneleyici sözlerden bile kaçınırdı. Yürüyerek gittiklerinden veya akşam kıyafetlerinin umutsuzca modası geçmiş olduğundan asla bahsetmedi. Jo onu gördüğüne çok sevinmişti.

Jo, "Kısa bir yürüyüş hepimize iyi gelir," diye düşündü. "Ayrıca biraz egzersiz yaparsam, fazla enerjimi daha verimli şekillerde harcarsam Meg'e veya diğer misafirlere kızmayacağımdan da emin olurum. Ve Laurie'yi unutacağım, kesinlikle."

Annesi gurur duyardı. Jo sonunda öfkelerini kontrol etmeyi öğreniyordu. "Büyüyorsun," derdi annesi ve Mona Lisa gülümsemelerinden birini sergilerdi.

Jo, Mona Lisa'nın da içten içe öfkeli olduğundan şüpheleniyordu, ama yine de onun kararlılığını anlamaya çalıştı.

Evin içinde hâlâ yapılacak işler vardı ve March kızları da seve seve işe koyuldular. Jo, Meg ve Amy, Sallie'ye çiçek vazolarını ve bolca şekerlenmiş son ahududularla dolu kesme cam kaseleri yerleştirmesine yardım ettiler. Elbette, bu görüntü Jo'ya kendi şekerli çilek denemesini hatırlattı; yanlışlıkla tuzlayıp şekerlemediği ve bozulmuş krema ile servis ettiği zamanı... Ama Laurie bu konuda iyi niyetli davranmış ve onu sadece birazcık, kendi kendine gülebilecek kadar kızdırmıştı. Bu yüzden de Küçük Kadınlar'da tüm dünyanın görmesi için bunu rahatlıkla dahil etmişti.

Ahududuları görünce, onun kendisiyle ilgili yapacağı şakaları düşünmeye başladı. Jo sana yardım etti mi? Hayır, teşekkürler, o zaman uzak duracağım.

Laurie—her zaman Laurie. En azından bu gece baloda olmayacaktı. Cambridge'de, odasına kapanmış, Concord toplumunun kısıtlı zevklerinden bile yararlanamayacaktı.

Jo, bunu hayal ederken bile içini bir hüznün kapladı.

Onu ne kadar özlemişti! Özellikle de bu gece gibi bir gecede.

Gülebileceği kimse olmayacaktı, onunla dans etmekle ilgilenecek kimse olmayacaktı, şöminenin önünde sırlarını paylaşabileceği kimse olmayacaktı. İlk tanıştıkları günü, ikisinin de partiden nasıl saklandığını hatırladı. Bu düşünceyle kendi kendine gülümsedi.

Ne kadar uzun zaman önceydi! Ve ne garip bir küçük kazmışım ben!

Amy elinde bir kase elmayla yanından geçerken, "Ne bu kadar komik?" diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedi Jo. Laurie'yi az da olsa düşündüğünü itiraf etmeyecekti, özellikle de onu reddettiği için hâlâ kendisine kızgın olan Amy'ye. “Peki, bu şakayıklar nereye gidecek? Diğer konuklar her an gelmeye başlayacak.”

“Şurada,” dedi Meg, oturduğu yerin yanındaki masayı işaret ederek.

“Öyle mi?” diye sordu Jo, kız kardeşine alaycı bir bakış atarak; çünkü çiçeklerin dilinde şakayıklar mutlu bir evliliğin habercisiydi. Şişman pembe sera çiçeklerini kız kardeşinin yanına koydu. “Şimdi tek ihtiyacımız John Brooke.” Vazoyu çevirerek en şişman çiçeğin Meg'e bakmasını sağladı.

“Adımı duydum mu?”

Kızlar arkalarına döndüklerinde John Brooke'un hemen arkalarında durduğunu gördüler. Jo, ilk gelenlerin o olduğunu ve kendilerinden başka kimse olmadığını fark etti. Belki de burada birini görmek için can atıyorlardı? diye düşündü Jo.

“Bay Brooke!” dedi Meg, tam da Jo'nun az önce düşündüğü kişi. “Sizi görmek ne güzel.” Brooke, Bay Laurence için Boston'dan gidip gelmeye devam ediyordu, ancak bir süredir ziyarete gelmemiştir.

“Hanımlar,” dedi ve onlara doğru eğildi. “Bu akşam hepiniz çok güzel görünüyorsunuz. Bayan Amy, sizi burada görmek ne güzel.”

“Teşekkür ederim, Bay Brooke,” dedi Amy. “Dışarıda olmak güzel. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini düşünmeye başlamıştım.” Saçlarını melodramatik bir şekilde savurdu.

Jo, Amy'ye uyarıcı bir bakış attıktan sonra, eleştirel bir gözle Brooke'a döndü. Şık (ve yeni!) bir gece kıyafeti giymişti ve o kadar iyi görünüyordu ki, Jo bile yakışıklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Koyu renk gözleri her zamankinden daha canlıydı ve normalde dağınık olan saçları daha zarif bir şekilde kesilmişti.

Ama Meg onun gözlerine bakmak istemedi. “Nasılsın?” diye sordu kibarca. Jo, sesinde bir tereddüt olduğunu fark etti.

“Pekâlâ, Bayan March. Teşekkür ederim.”

Jo ona oldukça küstah bir bakış attı ve “Laurie Cambridge'e gittiğinden beri sizi pek görmedik, Bay Brooke. Ne yaptınız böyle? Çok mu sıkıldınız?” dedi.

“Berbat,” dedi Brooke ve Jo, onun sesinde Laurentian'a özgü hafif bir arsızlık sezdi.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Meg.

“Artık Concord’da bana ihtiyaç kalmadığı için Boston’da genç öğrencilerimle kalmaya karar verdim,” dedi. “Bay Laurence’dan eşyalarımı alıyorum, bu yüzden bu ziyaret bir süreliğine son ziyaretim olabilir.”

“Öyle mi?” dedi Meg. Jo, sesindeki titremeyi bir kez daha fark etti. “Ne üzücü. Ama uzun süre uzak kalmayacaksınız herhalde?”

Brooke cevap veremedi salondan sesler geldi. Bir zamanlar neredeyse boş olan oda, şimdi konuklarla doluyordu. Sallie'nin daha fazla arkadaşı her dakika geliyordu. İşte Moffat ailesi, aralarında Küçük Kadınlar'da kısa bir rol alan Ned ve kız kardeşleri Annie ve Belle de vardı. Sallie Gardiner çoktan Ned'i karşılıyordu ve Jo, Sonbahar İhtişamı Balosu'nun tamamının Sallie'nin onu görmesi için bir bahane yaratmak amacıyla uydurulduğuna dair ani bir şüpheye kapıldı.

Tam bir evlilik planı.

Jo, Brooke'un Concord'da elbette gerekli olduğunu, "zavallı Meg'in hatırına," diye eklemek üzereydi, kız kardeşini birazcık da olsa kızdırmak için, tam o sırada odanın diğer ucundan sert bir "Ah, işte buradasın!" sesi yükseldi.

Dördü de başlarını kaldırıp baktıklarında, odanın diğer ucundan kendilerine doğru gelen kişinin, bunca insan arasında, Leydi Harriet Carmichael-Carlthorpe olduğunu gördüler.

"Concord'da ne işi var?" diye mırıldandı Jo, daha çok kendi kendine. Meg'in yüzü solgundu ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu kim?" diye sordu Amy.

Jo fısıldayarak, "Leydi Harriet. Laurie'nin arkadaşı." dedi.

Amy fısıldayarak karşılık verdi, "İngiliz hanımefendi mi?"

"Evet. Gözlerinizi dikmeyin."

"O mükemmel." Amy kendini zor tuttu. "Elbisesine bakın! Ne kadar çok boncuk ve kristal var. Servet değerinde olmalı!"

"Şşş," dedi Jo. "Beni utandırırsan, seni hemen annenin yanına gönderirim."

Lady Hat onlara katıldı ve sanki eski dostlarmış gibi hemen bir kolunu bir yandan Meg'in, diğer yandan Brooke'un koluna geçirdi. "Canlarım," dedi, "hepimizin bir arada olduğunu görmek ne güzel! Tam bir eğlence."

Jo'nun şaşkınlığı o kadar büyüktü ki, neredeyse konuşamıyordu. Soylu ve toprak sahibi bu insanlar, bunca yer arasında, taşra kenti

Concord'da ne arıyorlardı? Neredeyse görgü kurallarını unutmuştu. "Lady Hat," dedi. "Bir daha hiç karşılaşacağımızı beklemiyordum."

"Ben de bilmiyorum, sevgili kuzen Jo! Ama Bay Laurence beni ve Vaughn ailesini bir gece kalmaya davet etti, biliyorsun, ve baloya yeni geldik. Laurie sana mutlaka söylemiştir, değil mi?"

Adının anılmasıyla Jo kaskatı kesildi.

Laurie, Lady Hat'in Concord'a gelebileceğini, hele ki Jo'nun sadece bir iki kez tanıştığı Vaughn ailesini Laurie aracılığıyla tanıdığını Jo'ya kesinlikle söylememiştir. Şimdi Kate Vaughn, Sallie ve annesini karşılıyordu, ama Laurie'nin gürültücü ve gülünç arkadaşı Fred'den eser yoktu. "Anlıyorum. Peki Fred Vaughn nerede, hanımefendi?"

"Ah, Harvard'da Laurie ile birlikteyiz." Elini salladı. "Kuzeye gitmemizin sebebi de buydu, onu üniversiteye götürmek. Kate, arkadaşın Sallie'nin bu akşam gelmemde sakınca görmeyeceğini söyledi. Bu kadar çok yeni tanıdığım la selamlaşma fırsatını kaçırmak istemedim."

Jo, Lady Hat'in Brooke'a attığı anlamlı bakışı ve elinin kolunda olduğunu fark etti. Yüzü bembeyaz kesilmiş olan Meg de fark etti.

Brooke, "Sizi tekrar görmekten hepimiz çok mutluyuz, hanımefendi," dedi. "Tüm Concord halkı bundan onur duyuyor."

Kendi adına konuş, Geveze Brooke. Bazılarımız onunla bir daha hiç karşılaşmamaktan oldukça memnun olurdu, diye düşündü Jo.

"Aman Tanrım! Concord'un bu kadar büyüleyici olduğunu hiç fark etmemiştim. Bütün bu güzel ormanlar ve tarlalar! Laurence ailesinin burayı sevmesine şaşmamalı. Ve siz de, Bay Brooke." Kolunu sevgi dolu ve sahiplenici bir şekilde sıktı.

Jo, kadının Concord'daki taşra hayatına dair coşkulu anlatımlarına hiç ikna olmamıştı ve Brooke ile Harriet hakkında giderek daha fazla bir şeyin farkına varıyordu.

"Acaba sevgili mi bunlar?" diye düşündü Jo. "Sanki sevgili gibiler, Boston'da birbirlerini görmüş olmalılar ve bu akşam ona eşlik edecek kişi de o gibi görünüyor. Peki ya Meg?"

Meg daha ne olduğunu anlamadan Sallie ve Kate onlara katılarak, "Merhaba! Merhaba arkadaşlar!" dediler. Sallie, Meg'in diğer kolunu sıktı. Kate, Harriet'i Amy ile tanıştırdı; Amy ise coşkuyla, "Sizinle tanışmak büyük bir zevk, hanımefendi" dedi ve sanki kraliçeyle tanışmış gibi reverans yaptı.

Bu kalabalığın ortasında, tek başına duran erkek figürlerinden biri de John Brooke'du. Meg odadaki her yere baksa da, John'un gözleri sadece Meg'deydi.

"Nasılsınız Jo kuzen? Meg kuzen?" diye sordu Harriet. "Laurie gittikten beri çok sıkıcısınız?"

"Kuzen Jo mu?" diye sordu Amy, bu lakaplar verildiğinde New York'ta onlarla birlikte değildi.

"Hiç de değil," dedi Jo sert bir şekilde. "Oldukça meşguldüm."

"Doğru! Laurie'nin bana senin küçük romanından bahsettiğini hatırlıyorum. Burada işlerin farklı olduğunu biliyordum ama gerçek bir yazarla tanışacağımı hiç hayal etmemiştim!"

"Gerçek hayattaki kadın yazar" böyle bir etiketten alınmazdı, ancak hanımefendinin bunu bir hakaret olarak söylediğinden emindi.

Laurie bir keresinde ona, "Sosyete hanımları roman yazmaz," demişti. Bu, kârsız olmasının yanı sıra, kesinlikle skandal olurdu; bu yüzden Brontë kardeşler de dahil olmak üzere birçok İngiliz kadın, erkek takma adlarıyla yazmıştı.

Jo, hâlâ zihninde yaşayan Laurie ile tartışırken, "Burada, Amerika'da işler farklı," diye düşündü.

Ve gerçekten de öyleydiler. Harriet Boston ve Concord hakkında gevezelik ederken—Ne kadar güzel! Her şey ne kadar büyüleyici! Ne kadar taze, tatlı ve yeni!—Jo kız kardeşinin solgunlaştığını izledi. Annesinin ödünç aldığı elbiseyle—çok daha yaşlı, evli ve saygın bir kadın için tasarlanmış bir elbise—Meg, Harriet'in tüylerinin yanında solgun görünüyordu, diye düşündü Jo. Belki de House of Worth elbisesini giymeyi gerçekten çok istiyordu.

Belki de Brooke, Kate Vaughn ve Harriet'in Bay Laurence'ın evinde misafir olarak birlikte kalacaklarını fark etmeleriydi sebep. Birlikte yemek yiyecekler, akşamları salonda birlikte vakit geçireceklerdi. Şimdi de bu gezi, Sonbahar İhtişamı Balosu, Lady Hat'ın Brooke'un yanından hiç ayrılmadığı bir etkinlikti. Jo, bunun biraz da keyif verici olduğunu düşündü.

Jo bunun nasıl mümkün olabileceğini bir türlü anlayamıyordu. Brooke ve Harriet mi? Leydi Hat neden, bunca insan arasından Brooke'u istesin ki? Belki de kendi ülkesinden ve sonuçta bir beyefendi olan Fred Vaughn gibi birini seçse daha iyi olurdu. Ya da Laurie'yi bile, gerçi Vaughn'ların serveti Laurence'larinkini gölgede bırakmıştı. Yine de Harriet istediği herkesi seçebilirdi, peki neden

neredeyse beş parasız olan John Brooke'u istesin ki? Toprağı veya unvanı olmayan, çalışmak için Laurence'lara ve onlar gibi ailelere bağımlı bir akademisyen.

Yine de Jo, kendisinin de hem topraklardan hem de unvanlardan nefret ettiğini ve Leydi Harriet'in servetinin onda birine bile sahip olmadığını fark etti. Belki de düşündüğü kadar farklı değillerdi. Belki de Harriet, Jo'nun Meg'e yapmasını önerdiği gibi, kalbinin sesini dinliyordu. Ancak Harriet kalbinin sesini dinlemeye gücü yetiyordu, Meg ise yetmiyordu.

Yanında, Jo, Meg'in titrediğini hissedebiliyordu. Demek ki sadece Jo titremiyordu. Bunu hayal etmemiştir: Leydi Şapka, Brooke'a göz koymuştu ve bu ziyaret, onun gözündeki yerini sağlamlaştırmak içindi. Bu, Jo'nun hiç beklemediği bir olay örgüsüydü.

Ama eğer John Brooke, sevgili, tatlı, güzel Meg'e Leydi Harriet'i tercih ettiyse, bunun tek sebebi Harriet'in zenginliği idi. Belki de Meg'in yaptığı hesaplamaları o da yapmıştı: onların evliliğini karşılayamayacağını. Birbirlerine verebilecekleri hiçbir şey yoktu ve Harriet—ah, Harriet—ona çok şey verebilirdi.

Arkalarında müzisyenler enstrümanlarını akort ediyorlardı. "Ah!" dedi Harriet. "Keşke dans edecek yeterince genç adam olsaydı! Korkarım bu akşam meşgul olacaksınız, Bay Brooke."

"Concord'un genç hanımları için görevimi yerine getirmeye hazırım," dedi. Müzisyenler insanları vals için dans pistine çağırıyordu. "Benimle ilk dansı yapma şerefini bana bahşeder misiniz, Leydi Harriet?"

Harriet heyecanla onun koluna girdi. "Elbette, Bay Brooke."

Jo, ikisinin dansçıların ilk grubuna doğru ilerleyişini izlerken, yanında duran Meg ise neredeyse ağlayacak gibiydi.

Jo, içinden acı bir şekilde, "Her şey nihayetinde paraya dayanıyor," diye düşündü. "Para, ya da parasızlık."

John Brooke'un önünde bir seçim vardı: aşk mı, para mı?

Brooke, doğru seçimi yap.

Hem senin iyiliğin için, hem de Meg'in iyiliği için.

HARVARD YARD

*D*ışarıda yapraklar yerde birikmişti ve geceler giderek serinliyordu. Laurie saatler geçtikçe matematik, tarih, Latince ve edebiyat derslerine, sanki tahtadan yürümeye mahkum bir adammış gibi isteksizce gidiyordu.

Daha doğrusu, kendini zaten baş aşağı tuzlu denize atmış ve şimdi de olabildiğince hızlı bir şekilde batmakta olan bir adamın durumu.

Okula gitmeden önce Jo'nun onu anlamasını, niyetini bilmesini ve o Cambridge'deyken başka biriyle kaçıp gitmemesini istemişti. Ama aynı zamanda ikisinin de sonunda gözlerinin önündeki gerçeği kabul etmelerini de sağlamıştı.

Birbirlerine aşık oldukları ve tanıştıkları ilk günden beri böyle oldukları. Uzun boylu, erkek fatma gibi Jo, kıvrık saçları, arsız dili ve cömert kalbiyle. Utangaç Laurie'yi büyükbabasının çalışma odasından çıkaran, evini ve kalbini ona açarak yalnız hayatını neşelendiren Jo. Kız kardeşleri onun da kız kardeşleriydi.

En azından o öyle sanıyordu.

Nasıl anlamazdı ki?

Önce, onun Meg'e aşık olduğuna inanmıştı! Sonra bir de baktı ki, onu Amy'yle ya da buna benzer başka bir saçmalıkla evlendirecekti.

Ürperdi.

Laurie, onu başka birine kaptırmadan önce bunu söylemesi gerektiğini biliyordu; Dickens okumasında o yaşlı beyefendinin ona nasıl baktığını görmüştü. Sonbahar, Concord'a hasat balolarını ve daha fazla kilise etkinliğini getirecekti; yeni bir talipler sürüsü

getirecekti ve içlerinden biri kesinlikle Jo'ya tıpkı kendisi gibi sırılsıklam aşık olacaktı.

Daha da kötüsü, Jo evlenecekti. Doğası gereği, birini tutkuyla ve tüm kalbiyle sevecekti. Ve Laurie kenarda durup izlemek zorunda kalacaktı.

Ah, kalp kırıklığı! Ah, kasvet! Aşk hiç bu kadar acı verici olmuş muydu?

Harvard gündüzleri kasvetli bir dikkat dağıtıcıydı, ancak ders çalışması gereken geceleri, ne yazık ki hiçbir faydası olmasa da, sürekli Jo'ya mektup yazmaya çalışıyordu.

Laurie, mektuplarının her birine "Sevgili Jo," veya "En sevgili Jo'm," hatta "Bay Snodgrass" diye başlayarak üslubunu neşeli tutmaya çalışırdı. Ama Jo onu üniversiteye mutluluk umudu olmadan göndermişken, komik olmaya çalışmanın hiçbir faydası yoktu.

Ah, Teddy, çok üzgünüm. Ama bunu hayal bile edemiyorum.

Onun kendisine karşı hislerini büyük ölçüde yanlış anlamıştı, bu çok açıktı.

Yüz ifadesindeki değişimi ve "Seninle evlenemem. Eş ve anne olmak, yazmayı bırakmak mı? Yapamam! Yapmayacağım!" diye haykırırken sesindeki panik tonunu asla unutmayacaktı.

Sanki ondan yazmayı bırakıp karısı olmasını isteyecekmiş gibi—böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi ki?

Teddy, ben kimseyle evlenmeyeceğim. Özellikle de seninle!

Onun yüzündeki ifadeyi asla unutmayacaktı, asla.

Hissettiği acı, gerçek tiksinti.

Her konuda çok yanılmıştı. Arkadaşlıklarının onun için de, kendisi için olduğu gibi, dünyadaki en önemli şey olacağını hep düşünmüştü. Ama o, hiç düşünmeden onu reddetmişti. Ona karşı aynı duyguları beslediğini bile hiç söylememişti ve bu çok açık, apaçık ortadaydı.

O, darbeyi hafifletmeye çalıştı.

Ben senin için yeterince zeki ya da şık değilim. Senin sosyete arkadaşların içinse, mesela Lady Hat gibi.

Sanki Harriet ile olan tanışıklığı, Jo ile olan arkadaşlığıyla kıyaslanabilirmiş gibi! İngiliz kadın iyi bir insandı; çekici, kültürlü, varlıklıydı. İyi bir unvanı ve iyi bir ailesi vardı. Ama bunların hiçbiri Laurie için önemli olmamıştı.

O, macera istiyordu. Tutku istiyordu. Jo'yu istiyordu.

Ona göre, ikisi de hiçbir zaman başka birini istememişti.

En yakın arkadaşının aynı zamanda karısı olacağını düşünmek çok mu fazlaydı? Tüm kalbiyle sevdiği kızın da onu seveceğini? Babasının ve annesinin yaşadığı türden bir aşkı hayatında yaşayabileceğini? Babası, annesine olan sevgisinin derinliğinden dolayı, onu ta memleketine kadar takip etmişti.

Evliliğin, ağırbaşlı ve dikkatli bir şekilde servet biriktirmekten daha fazlası yok muydu?

Büyükbabası onu Harvard'a gönderebilirdi ve Laurie de müzisyen olmak yerine görevini layıkıyla yerine getirerek iş adamı olurdu.

Bütün hayallerimden sadece bu tek hayal için vazgeçerdim.

Jo onu ne kadar reddetmek istese de, o onu sonsuza dek sevecekti. Duyguları asla değişmeyecekti.

Keşke onunki de öyle olsaydı.

Tam o sırada kapı aniden açıldı ve arkadaşısı Fred Vaughn, Harvard cübbesi uçuşarak içeri girdi. "Akşam yemeği kulübüne gidiyoruz dostum. Bize katılır mısınız?"

"Yapamam, Fred. Yarın öncesinde şu lanet olası Latince pasajı çevirmem gerekiyor."

"Virgil'i asın!" diye bağırdı Fred. "Kriket olacak. Biraz temiz hava ve egzersiz, bir de belki daha ilginç bir arkadaşlık yeterli dostum."

"Arkadaşlarla vakit geçirmek istemiyorum."

"Koridorda fena olmayan bir piyano olduğunu söylemiş miydim?"

Laurie önündeki kağıt yığınına baktı, harfler birbirine karışmıştı. Brooke'un tüm çabalarına rağmen Latince veya Yunanca'nın özünü bir türlü anlayamamıştı. Jo, New York'tayken ona "Geveze Brooke" diye seslenmişti. Bu, Brooke'un Laurie'nin tanıdığı en suskun, ağzı sıkı insan olmasıyla ilgili bir şakaydı.

Şaşkınlıkla, eski öğretmenini düşündüğünde gözlerine gerçek gözyaşları doldu. Üstelik özlediği diğer insanları da unutmamak gerek: Büyükbabası, Bayan March, sevgili Hannah.

Meg, Amy ve Jo'dan bahsetmiyorum bile; her ne kadar kendisini Jo'yu düşünmeyi bırakmaya zorlayacağına yemin etmiş olsa da.

Pickwick Kulübü'nün toplandığı çatı katı, küçük bahçesi ve kendine ait postanesi olan çitiyle Orchard House'u ne kadar da özlemişti.

Şimdi orada olmak için her şeyini verirdi. Her şeyini.

Cambridge'deki cereyanlı odasında, küflü bir Latince kitabıyla kapalı

kalmışken, dışarıda yaprakların kahverengiye dönmesini izlemek yerine.

"İyi misin dostum?" diye sordu Fred. "Biraz hasta gibi görünüyorsun."

"Seni istemeyecek," diye düşündü. "Reddetti. Josephine March seninle evlenmemeye karar verdiği için hayatının geri kalanını mutsuz mu geçireceksin? Başka kimseyle tanışamayacak, eğlenemeyecek veya mutlu olamayacak mısın?"

O seni sevmiyor.

Bunu kabullenmek zorundasın.

Parçaları bir araya getir ve ilerle.

Yapılacak tek şey buydu.

Orada kriket oynanacaktı ve yeni insanlarla tanışacaktım. Jo March gibi inatçı ve dik başlı olmayan insanlarla.

"Pekala, Fred," dedi ve Virgil'den alıntı yapmayı bıraktı.

"Ceketimi almak için bana bir dakika ver."

EDEBİYAT

Aylar boyunca postalar kapının yanındaki bir masanın üzerinde birikmişti, herkes tarafından, özellikle de Jo tarafından ihmal edilmişti. Hepsi "Sevgili Bayan March" diye başlıyor ve oradan geliyordu. Pensilvanya ve Delaware'den, Ohio'dan ve Minnesota sınırının vahşi bölgelerinden, hatta Londra veya Paris kadar uzaklardan kızlar Jo'ya tek bir soruyla yazıyorlardı: Bundan sonra ne olacak?

Annem her hafta Concord köyündeki kasabaya market alışverişi yapmaya ve postaneden postaları almaya gittiğinde, Küçük Kadınlar hakkında en az üç veya dört, bazen de dokuz veya on mektup getirirdi.

Bir yandan, kitabın dört sadık kız kardeşin, annelerinin ve yan komşunun oğlunun tatlı ve dokunaklı öyküsüyle okuyucularını etkilediği açıktı.

Öte yandan, Jo'nun devam romanını tamamlamak için gösterdiği tüm çabalar şimdiye kadar tam bir felaket olmuştu. İlk denemesi çok sıkıcıydı; ikincisi ise tamamen yanlış nedenlerden dolayı fazla ilgi çekiciydi. Niles'in dediği gibi, zevkten yoksundu ve ne karakterlerinize ne de okuyucularınıza hizmet ediyordu.

Dolayısıyla, aynı okuyucular zamanına ve hayal gücüne yönelik taleplerini ve devam hikayesi için fikirlerini içeren mektuplar yazmaya başladığında, Jo mektupları bir baskı, başarısızlığının sürekli bir hatırlatıcısı olarak görmeye başladı. Okuyucularını, hikayenin sonunu öğrenmeyi bekleyen tüm genç kızları hayal

kırıklığına uğratiyordu. Editörünü, ailesini ve en kötüsü de kendisini hayal kırıklığına uğratiyordu.

Bir gün Meg, tamamı Bayan Josephine March, Yazar'a hitaben yazılmış tam on beş yeni mektupla içeri girdiğinde, "Christopher Columbus!" diye haykırdı. "Nazik okurlarım beni rahat bırakamazlar mı?"

"Görünüşe göre değil." Meg zarflardan birini açtı. "Sayın Bayan March," diye okudu.

Size, Küçük Kadınlar kitabınızın benim ve küçük kız kardeşim için ne kadar önemli olduğunu anlatmak ve lütfen kitabınızdaki Laurie'nin Jo ile evlenmesini sağlamanızı rica etmek için yazıyorum. Kız kardeşim Mary ve ben, Jo için başka bir kaderin asla kabul edilemez olduğuna kesinlikle inanıyoruz ve bunun gerçekleşmeyebileceği ihtimali yüzünden çok gözyaşı döktük. Lütfen bize geri yazın ve en sevdiğimiz karakterlerin kaderi konusunda içimizi rahatlatın. Saygılarımla, Anna Lake

Meg memnun görünüyordu ve mektubu kız kardeşine uzattı. "İşte şimdi, Jo. Yani sadece ben değilim. Ya da Niles, annem ya da Laurie bile değil. Bütün dünya ikinizin birbirinize ait olduğunu biliyor."

"Ne saçmalık!" diye bağırdı Jo, mektubu Meg'in elinden kaparak. "Jo'yu Laurie ile asla evlendirmem! Hele ki kimseyi memnun etmek için hiç!"

"Kesinlikle sen değilsin," diye mırıldandı Meg.

"Ne?"

"Önemli değil, canım."

Evin ön kapısı açıldı ve Hannah ile Amy, Hummel ailesinden boş sepetler taşıyarak içeri girdiler. Hummel ailesinin tüm fertleri yine korkunç bir öksürüğe yakalanmıştı. Aileye Sebze Vadisi'nden bolca ürün götürmeye gitmişlerdi, çünkü kendilerinin çok fazla, Hummel ailesinin ise çok az ürünü vardı. Bu sıkıntılı aile her kış çeşitli hastalıklarla boğuşuyordu ve March ailesinin cebini, kış kurtlarını uzak tutmak için zavallı dostlarına tutuşturma malzemesi ve kömür sağlamak zorluyordu. March ailesi yoksulluğu biliyordu, ama asla sefalet içinde bir yoksulluk yaşamamıştı ve Jo, çok az şeye sahip olmakla hiçbir şeye sahip olmamak arasındaki derin fark karşısında sık sık hayrete düşüyordu.

"Şimdi," dedi annem eldivenlerini çıkarırken, "duyduğum bu gürültü de ne? Meg ve Jo tartışıyorlar mı?"

“Hayır, anneciğim,” dedi Jo. “Sadece okuyucu mektuplarımı konuşuyorduk, hepsi bu.”

Meg, gözlerinde neşeli bir parıltıyla, "Ve tüm okuyucularının Jo ve Laurie'nin evlenmesini ne kadar çok istediğini de" diye ekledi.

"Onu kızdırma Meg. Bu onun kitabı ve onun karakterleri, ve onların kaderlerini kimsenin müdahalesi olmadan, hatta bizim bile müdahalemiz olmadan özgürce belirleyebilmeli."

"Bizi acımasızca kitapları için ödünç aldığında, bize utanç verici kaderler yazdığında ve bizi ulusal bir alay konusu haline getirdiğinde bile mi?" diye sordu Amy.

"Hiç de alay konusu değilsin." Anne, Amy'nin parlak buklelerini düzeltti. "Evet, o zaman bile."

"Hım," dedi Amy ve kaşlarını çatı. Yanakları bembeyazdı, sanki Jo'nun devam kitabında yer almak bir utançmış gibi. "Jo'nun benim hakkımda ne yazacağına neden ben de karar veremeyeyim ki?"

"Çünkü mesele sen değilsin, tatlım," dedi Jo. "Gerçek sen değilsin. Sadece benim uydurduğum versiyonunla ilgili."

"Eğer karakter bir kurguysa, neden Amy March dışında başka bir isim verilmedi?"

"Christopher Columbus!" diye haykırdı Jo tekrar. "Herkes eleştirmen."

Jo surat asıp etrafta öfkeyle dolaşırken, en küçük March paketi aldı ve gönderen adreslerini okudu. İki mektup Minnesota'daki Rochester adlı bir yerden, diğeri ise San Francisco'dan gelmişti.

Amy, mektubun geçirdiği yolculuğu hayal etmekten heyecan duyuyordu; belki de at sırtında Kayalık Dağları ve ovaları aşarak, Kızılderililerin, kovboyların ve Oregon'a giden kervanların arasından geçmişti. Ya da bir buharlı gemiyle kıyı boyunca ilerlemiş, ardından Panama Kıştağı üzerinden at arabasıyla taşınmış ve Florida'dan başka bir buharlı gemiyle yukarıya getirilmişti. Belki de korsanlar tarafından ele geçirilmiş, bir çöl adasında balonla taşınmıştı.

Aynı şeyi Meg'e de söyledi, Meg de gülerek, "Mahsur kalmışlar. Hem hangi korsan Jo'nun postasını ister ki?" dedi.

"Sanırım canı sıkılmış biridir," dedi Jo.

Amy surat astı. "Neden benimle dalga geçmeniz gerektiğini anlamıyorum," dedi. "İkiniz New York'a gittiniz ve bensiz türlü türlü maceralar yaşadınız! Ben hep geride kalıyorum! Ben sadece evde kalıp macera hayal edebiliyorum. Jo'nun eski mektupları, maceraya en çok yaklaştığım an."

Meg çenesine dokundu ve nazikçe, "Bir gün sen de kendi maceralarını yaşayacaksın canım. Jo ve ben de senin yaşındayken hiçbir yere gitmedik." dedi.

Amy, "Jo bana bir macera bile yazmayacak," dedi.

"Sana söylemiştim, bu kadar çok yabancı şehri anlatmak istemiyorum! Özellikle de hiç gitmediğim şehirleri!" dedi Jo.

"Ama bir gün gideceksin—Paris ve Londra'ya davet edildin. Hiç beklemeden orada olacaksın! Benim gibi Concord'dan asla ayrılmayacak biri gibi," dedi Amy.

Jo, "Beth Concord'dan hiç ayrılmadı ve aramızda en mutlu olanıydı," dedi.

"Beth bir azizeydi!" dedi Amy. "Ve ben asla onun seviyesine ulaşamayacağım. Benimle baş başa kaldığın için üzgünüm Jo! Beth'in senin en sevdiğin kişi olduğunu biliyorum."

Meg dehşet içinde kollarını havaya kaldırdığında Jo geriye doğru sendeledi. "Amy! Böyle şeyler söyleme!"

Anne, en küçük çocuğunu sakinleştirmeye çalışarak, "Bu huzurlu kulübede herkes eşit derecede seviliyor," dedi.

"Bu doğru değil," dedi Amy. "Jo'nun kitabında ben kibirli ve gülünç biriyim, Beth ise tatlı, mükemmel ve ona piyano hediye edilmiş."

Hepsi odanın ortasında duran ve uzun zamandır sessiz kalan piyanoya döndüler; Beth'in ölümünden beri kimse piyano çalmaya cesaret edememişti.

Ateşin yanında Jo sonunda sesini buldu. "Senin resim derslerin, kömür kalemelerin ve boyaların için her ay para ayırmıyor muyum?"

"Siz yapıyorsunuz."

"Ve sizi kurdeleler ve fiyonklarla süslemek için mi?"

"Yeterince kurdelem var."

Jo başını salladı. "Amy, sen de benim için Beth kadar değerlisin ve aksini düşündüğünü sanmak beni üzüyor."

Amy sepetini yere koydu ve iç çekti. "Elbette ki hayır."

"İşte orada," dedi Meg, annesiyle birlikte kız kardeşlerin arasına girip ikisini de kucaklayarak.

"Birbirimizden başka kimsemiz yok," dedi annem ve hepsi sesindeki gözyaşlarını duydu. "Birbirinizi sevin canlarım. Bunu unutmayın. Sonuçta, bundan daha önemli pek bir şey yok."

Kız kardeşler hatırlamaya karar verdiler. Kucaklaşmayı bıraktılar ve Jo, Amy'nin saçlarını okşadı. "Bir gün bir macera yaşayacaksın,

hem de kendi gerçek hayatında; sadece benim devam filmimde değil."

Amy i çekti. "Bir gün gelmesini beklemek çok sıkıcı!"

"Canım," dedi annem. "Jo'nun mektuplarıyla bu kadar ilgileniyorsan, belki de onlara cevap vermesinde yardımcı olabilirsin?"

Bunun zerine Amy'nin keyfi birden yerine geldi. Londra'ya, Paris'e ve Kaliforniya'ya mektup gönderme fikri, haftalardır hissettiği en büyük heyecandı. "Ah! İzin verir misin, Jo? Lütfen?"

Jo derin bir i çekti. "Sanırım birilerinin yazması gerekiyor. Hepsine kendim cevap yazmaya dayanamam."

"Bu senin için de iyi olacak, sevgili Amy," dedi anne. "Yazma pratiği yapmak için daha az oyuncak ayı gibi bir yol."

"Ama göndermeden önce hepsini görmek konusunda ısrarcıyım," diye bağırdı Jo. "Beni utandıracak hiçbir Şey gndermenize izin vermeyeceğim."

"Jo, gerçekten de yle. Kız kardeşin seni asla utandırmaz."

Amy kendini kanepeye attı. "Jo'nun mektuplarına cevap vermeyi düşünmek bile beni şimdiden yordu, daha başlamadım bile."

"Yorgun görünüyorsun," dedi anne, Amy'nin saçlarını geriye doğru okşayarak ve elini bir anlığına beyaz alnında, pembe benekli yanağında tutarak. "İstersen bugün  mektup yazabilirsin. Başlangıç olarak."

Amy, Jo'nun mektupları üzerinde çalışmaya başladı, en eskisinden başlayarak. En az yüz tane mektup vardı, bu hızla Amy'nin bir ayını alacaktı ve yapması gereken tüm işi düşünmek bile onu yoruyordu.

Ama Jo'ymuş gibi, en güzel el yazısıyla özenle yazdı: Romanımı beğendiğinizi duyduğuma çok sevindim. Devam romanı üzerinde yoğun bir Şekilde çalışıyorum ve fikirlerinizi dikkate alacağım. Saygılarımla, Josephine March.

Hava kararınca kadar saatlerce çalıştı.

"İşte," dedi Amy, onları akşam yemeği vaktinde Jo'ya getirirken. Çok yorgun ve başi dönüyordu, sanki bütün gece uykusuzluktan uyuyamamıştı. "şimdi bana iyi bir işi ıkarmadığımı söyleyin bakalım."

Jo mektupları aldı ve onaylayarak okudu, ancak birkaç yazım hatası ve birden fazla virgl hatası buldu. "Eğer beni taklit edeceksen, doğru dilbilgisi kullanmalısın! Bu deneyin amacının sana

yazma becerilerini geliştirmen için olduğunu sanıyordum, eksikliklerini sergilemek için değil."

"Jo," dedi anne, "kardeşini azarlama. Sonuçta sana bir iyilik yapıyor." Sonra annenin yüz ifadesi değişti. Telaşlı görünüyordu. "İyi misin canım? Solgun görünüyorsun."

Amy biraz sendeledi ve dengesini sağlamak için masaya tutundu. "Kendimi biraz garip hissediyorum. Bütün o yazmaktan yorgun olduğumu sanıyordum."

"Bu sabah kk Christina Hummel ile mi oynuyordunuz? Hasta bebekle mi?"

"Anneciğim, Hannah fırın işlerine yardım ederken onu ot yemekten korumaya çalışıyordum. Avuç avuç yaprak ağzına tıkıyordu."

"Hım," dedi annesi ciddi bir ifadeyle. "ok fazla ateşin var Amy." Panik içinde görünüyordu ve Jo o ses tonunu, o korkuyu hatırladı. Beth'in hastalığı böyle başlamıştı. Hummel ailesinde hep böyleydi. Hep ateşle birlikte.

Jo, Amy'nin solgun yüzüne baktı ve ister istemez ölüm döşeğindeki Beth'i hatırladı. "Hannah, bize sıcak battaniyeler ve bir kompres getir. Hemen!" dedi, yaşlı ve sadık hizmetçilerini dürterek.

Amy başını salladı. "İyiyim, size söylüyorum. Endişelenecek bir şey yok. Sadece biraz şyorum."

Ardından kanepeye uzandı ve gözlerini kapattı.

Amy eline öksürdü ve onlar da duydular: ciğerlerinin dibinde hırıltılı bir sesin başlangıcı.

"Amy!" diye bağırdı Jo. "ok fena hastasın!"

"Hadi yatağa gel," dedi anne ve Amy'yi yukarı gönderdi. "Posta bekleyebilir."

BAŞKA BİR TEKLİF

Neyse ki, Amy'nin hastalığı korktukları kadar ciddi değildi. Öksürük ve hafif ateş onu yatakta tuttu ve Jo'nun mektuplarına cevap vermesini engelledi, ama bu sadece hafif bir sonbahar nezlesiydi ve birkaç gün dinlendikten sonra kesinlikle geçecekti. Evde oluşan panik sonunda yersiz çıkmıştı. Amy, Beth değildi ve kız kardeşinin kaderini yaşamayacaktı.

Jo mektuplara kendisi cevap vermeye yönelmeyi denedi, ancak okuyucularının talepleri ve editörünün inatçı reddi arasında, ne Küçük Kadınlar'ın okuyucularına ne de devam kitabına tek bir kelime yazma düşüncesine bile katlanamıyordu.

Onu bu kadar üzen Laurie'ydi, sürekli kendi kendine tartıştığı Laurie'ydi. Ona inatçı aptal derdi. İkimizi de mahvetmeye kararlıydı.

Bu sahnelere her zaman biraz melodram katardı. Dışarıda yükselen rüzgar. Kar fırtınası. Kasırga.

Ya da Atlantik Okyanusu'nun ortasında, dalgaların güverteye çarptığı bir buharlı gemideydiler. Sonra gizli kayalara çarparak geminin gövdesini parçalayıp hepsini sulara gömdüler.

Ben mi inatçıyım? Ağzından çıkan her kelime hakaretken mi? Beni öldürüyorsun, Jo. Seninle birlikte olmak istiyorum.

Ve görünmez izleyicilerine, Laurie'ye, okuyucularına ya da her ikisine birden, her zaman şöyle haykırırdı: "Jo March'ı Theodore Laurence ile asla evlendirmeyeceğim! Kurguda da, hayatta da, kendimden başka kimseye ait değilim."

Jo, Laurie'nin gerçek evlilik teklifinden çok fazla esinlenen "Kalp Kırıklığı" adlı bir bölümde böyle bir sahneyi yazmakla meşgulken,

Brooke muhteşem bir Ekim öğleden sonra Meg'i ziyaret etmeye geldi. Jo, tavan arasından Brooke'un yolda yürümesini izledi; dudakları sanki o da kendi kendine ya da mutluluğu her zaman birbirine zıt görünen başka biriyle tartışıyormuş gibi kıpırdıyordu.

Gardiner'ların evindeki Sonbahar İhtişamı Balosu'ndan bu yana geçen birkaç gün içinde onu sadece bir kez görmüşlerdi. Bay Laurence'ın evinden eşyalarını toplaması ve Boston'a göndermesi uzun sürmemişti. Bir sabah kitaplar, kıyafetler ve kim bilir başka neler dolu bir sandık yola çıkmıştı. Bu arada, Leydi Harriet ve Kate Vaughn hâlâ ziyaretteydiler ve o da saatlerini iki hanımla piknik yaparak ve onlara Concord'daki en sevdiği yerleri göstererek geçirmişti: kazların toplandığı küçük gölet, meyvelerle dolu elma ağaçları. Jo ve Meg pencerede durup onları kol kola, birlikte yolda yürürken izlemişlerdi.

Brooke, Jo ve Meg'i bu gezilerden birine katılmaya davet ettiğinde, Meg Harriet'in Brooke'a karşı duyduğu sevinci izlemeye dayanamayacağını söyleyerek neredeyse katılmayı reddedecekti. Sadece Jo'nun evde kalmanın onu daha kötü hissettireceği konusundaki ısrarı onu gelmeye ikna etmişti.

Yine de, Meg için bile alışılmadık derecede içine kapanık ve sessizdi. Brooke bunu fark etmiş ve iyi hissetmesini umduğunu söylemişti.

"Gayet iyiyim, Bay Brooke," dedi Meg. Yaz tatilinin ardından 1 Eylül'de King ailesindeki mürebbiye görevine geri dönmüştü. "Sadece küçük çocuklarımla ilgilenmekten yoruldum."

Brooke nazıkçe, "Bu duyguyu kesinlikle anlıyorum, Bayan March," dedi. "Kendinize iyi bakın. Kendinizi hasta etmenizi istemem."

"Teşekkür ederim."

Jo, onun Meg'i izlediğini gördü. Belki de Brooke ve Harriet hakkında yanlışmıştı; hâlâ Meg'e ilgi duyuyor gibiydi. Belki de sonunda para yerine aşkı seçecekti, Jo sadece bunu umabilirdi.

Harriet, Brooke'un kolunu tutarak, "Ah, mürebbiye olmak çok zor olmalı," dedi. "Çocuklarla çalışmak için aziz sabrına sahip olmak gerekiyor."

"Sadece sıradan türden, hanımefendi," dedi Brooke. "Ama eğer izin verirseniz, bu iş çok tatmin edici olabilir."

Jo ilk defa Brooke'u anladığını hissetti ve ona acıdı. Sadece kurgusal versiyonuna değil, gerçek hayattaki haline de. Sonuçta

Harriet'in hedefinde olmak onun için kolay olamazdı. Böylesine büyük bir ayartmayla karşı karşıya kalmak: aşk ve mutluluk mu yoksa istikrar, güvenlik ve mevki mi? Tabii ki, dul kadın bu evliliğe izin verirse. Ama eğer Meg'in kalbini kazanırsa, o zaman fazlasıyla layıktı ve Meg de bin tane Leydi Şapkası değerindeydi.

Brooke, Orchard House'un kapısına doğru yoldan yukarı çıkarken, Jo, el yazmasının dağınık karalamalarına baktı ve yazdıklarının hiçbirinin Niles'ı memnun edecek versiyona yaklaşmadığı için giderek artan bir umutsuzluğa kapıldı. "Boşuna," diye düşündü. Bir kitap yazmıştı ve bir tanesi yeterli olmalıydı. İçinde devam kitabı yazma yeteneği yoktu. Başka bir şey yazması gerekecekti.

Kağıt destesini yırtıp yeni bir tane çıkardı, tüy kalemi krem rengi, boş sayfanın üzerinde hazır bekliyordu. Ama ona da yeni bir şey gelmiyordu. Karşılaşacağı Roderigolar yoktu, kulelerde bayılan hanımlar yoktu, Kiraz Kralı yoktu. Sadece dışarıda sararan yapraklar, yükselen rüzgar ve önünde Laurie'siz, Dickens'siz koca bir kış vardı. Kız kardeşleri, annesi veya Hannah için Noel hediyeleri alacak parası da yoktu.

Güneyde yaşayan, eski botları ve paltosuyla bir kış daha geçiren babasını düşündü. Devam filminden kazanacağı parayla ona yeni botlar ve paltolar göndermeyi ne kadar çok istemişti!

Ama o lanet olası hikaye bir türlü gelmiyordu. Gelecek, önündeki sayfa gibiydi; bomboş. Başarısızdı. Kız kardeşleri ya da kendisi için, ne sayfada ne de gerçek hayatta bir gelecek tasavvur edemiyordu; onları kurgu için çalmış ve sonuç olarak hepsine lanet etmişti.

Brooke'un kapıyı çalması Jo'ya kalkmak için bir sebep verdi. Jo kapıyı açmak için aşağı koştu, çünkü Meg köşeyi dönmüş olan Amy'ye kitap okuyordu ve annesi de telefon görüşmesi için dışarıdaydı. Hannah bile yarınki akşam yemeği için arka bahçede tavuk yoluyordu; sadece Jo boştaydı ve misafirlerini karşılayabilirdi.

Elbette, diye düşündü, hem de azımsanmayacak bir öz nefretle.

"Merhaba, Bay Brooke," dedi Jo, kapıyı açıp ciddi yüzünü ve düşüncelere dalmış gibi kasılan çenesini görünce. "Her şey yolunda mı?"

"Merhaba, Bayan Jo," dedi. "Umarım öyledir. Ya da öyle değilse bile, yakında öyle olur."

Bu umut verici bir haberdirdi. Jo'nun ruh hali biraz hafifledi. Belki de bu, New York'tan döndüklerinden beri beklediği o özlenen an

olacaktı; John Brooke sonunda Meg'e duygularını açıklayacak ve bu işi bitirecekti.

Bu sorunun çözülmesi hem annemi hem de Meg'i ne kadar mutlu ederdi! Keşke Meg onu kabul etseydi! Ve Brooke, Meg'i evine yakın tutacaktı. Eğer kız kardeşini kaybetmek zorundaysa -ki bu, Meg'in duygularına izin vermesi halinde giderek daha da belirginleşiyordu- en azından çok uzağa gitmeyecekti.

Demek ki Jo, Brooke ve Harriet hakkında yanılmıştı. Hayatında hiç bu kadar yanıldığına sevinmemişti.

Brooke'u oturma odasına yerleştirdikten sonra, nefes nefese bir aceleyle yukarı çıktı ve kapıyı o kadar sert açtı ki duvarda iz kaldı.

Amy korkuyla bir çığlık attı ve Meg, "Aman Tanrım, Jo, ev yanıyor mu? Neden bu kadar acele ediyorsun?" diye sordu.

"Brooke burada. Senin için, Meg."

Meg'in yüzü solgunlaştı, sonra okuduğu kitabı kenara bıraktı. Jo, bunun Jane Eyre olduğunu fark etti; ne kadar da uygun. Bir mürebbiye, bir başka mürebbiye hakkında okuyor.

Meg tereddüt ediyordu, alnındaki bukleleri çekiştiriyordu. "Sanırım şimdi onunla konuşamam."

Jo, kız kardeşini ayağa kaldırdı. "Hadi, hadi," dedi. "Ben Amy'ye kitap okuyacağım. Nerede kalmıştın?"

"Jane, Lowood okulundan yeni ayrıldı. Az sonra Thornfield Hall'a varacak."

"Ah, işte en güzel kısmı!" diye bağırdı Jo. "Hadi, ben ona okuyayım. Bay Brooke'un ne istediğine bakın! Siz de öğrenmek istemiyor musunuz?"

Meg, sanki dehşete kapılmış gibi donakaldı.

Jo, kadının soğuk ellerini tuttu. "Sevgilim, eğer onu seviyorsan, onu kabul etmelisin. Kendi kalbin dışında kimseye bakmana gerek yok."

"Ah, Jo! Yapamam."

"Mecbursun."

"Meg!" diye bağırdı Amy, yorgunluktan biraz öksürerek. "Bize onun söylediklerinin hepsini anlat."

"Şimdi, her şeyin paylaşılması gerekmiyor," diye yanıtladı Meg, ancak kararlı bir şekilde çenesini yukarı kaldırarak eğildi.

Jo, Meg'in yere attığı kitabı aldı. "Pekala!" dedi. "Şimdi hikâyenin en tüyler ürpertici kısımlarını duyacaksınız, çünkü Thornfield Malikanesi'nde bir hayalet dolaşıyor."

Amy yorganı sıkıca kavradı ve biraz daha öksürdü. "Beni kızdırma!" diye bağırdı. "Ruhlardan korktuğumu biliyorsun, Jo March."

"Sizi kandırmıyorum, çünkü Thornfield perili bir yer, diyorum. Ama söz veriyorum, sonunda her şey yoluna girecek."

"Kim için?" diye yalvardı Amy.

"Herkes için. Ya da çoğunlukla herkes için," dedi Jo ve okumaya başladı.

...

Alt katta, Meg ve Brooke, ailenin geri kalanının onları duymasını önlemek için dışarı çıkmaya karar verdiler. Yalnız başlarına, biraz sokakta yürüdüler.

Bay Brooke'un sorularından ilkinin duydu, ancak kulaklarında oluşan uğultu yüzünden geri kalanını kaçırdığını itiraf etmek zorunda kaldı.

"Seninle evlenmek mi?" diye sordu. "Gerçekten bunu mu istiyorsun?"

"Evet, öyle. Laurie'nin özel öğretmenliğim bittiğinde ne yapacağımı uzun zamandır düşünüyordum. Şimdi öğrencilerimin yanına, Boston'a döneceğim, ama kış gelmeden önce evlenmek istiyorum, Bayan March. Bir süredir sadece bunu düşünüyorum. Eğer beni kabul ederseniz."

Meg bir süre sessiz kaldı. Dereye doğru patikadan aşağı yürüdüler ve Meg, Jo'nun Brooke'a taktığı lakabı tekrar düşündü: Geveze Brooke. Kız kardeşi onun çok zeki olduğunu düşünüyordu, ama Jo, Meg'e babasını çok hatırlatan bu sessiz, onurlu genç adamı vahim bir şekilde hafife almıştı.

"İyi misiniz, Bayan March?"

"Evet. Sadece düşünüyorum. Anlaması zor bir durum."

Ayak seslerinden ve birkaç gürültülü kuşun sesinden başka hiçbir şey duymadan, birlikte sessiz ve uyumlu bir şekilde dereye doğru yürüdüler.

Meg bir süredir Brooke'a karşı hislerinin değiştiğini fark ediyordu. Örneğin New York'ta, ilk başta onun ilgisinden, ona sessizce bakışından, sanki gelecekteki bir kayba karşı yüzünü ezberlemeye çalışıyormuş gibi bakışlarından çok memnun kalmıştı. Dük Balosu gecesi, Brooke her zaman umduğu gibiydi; ilgili, dikkatli, kibar. Ta ki Leydi Harriet ortaya çıkıp her şeyi altüst edene kadar.

Ancak Concord'a döndüklerinde her şeyin bir hayal ürünü olduğuna inanmaya başlamıştı. Brooke haftada iki üç kez onu ziyarete geliyordu. Elbette o da Meg'i, Meg'in onu önemseydiği kadar önemsiyordu.

Ancak o zamandan beri hikaye daha karmaşık bir hal almıştı. Leydi Harriet, Gardiner'ların evinde Brooke'a göz koymuş, onunla sohbet etmiş ve Meg'in fark etmeden edemediği sahiplenici bir şekilde kolunu onun koluna takmıştı. Leydi Harriet'in sadece Meg'i kışkırtmaya çalışıyor olması ve Bay Brooke'un da onun elinden kurtulamayacak kadar kibar olması mümkündü.

Ya da -ve bu göz ardı edemeyeceği bir olasılıktı- aslında onun ilgisinden hoşlanıyor ve onu teşvik ediyordu. Zengin, güzel bir genç kadın, hiçbir erkeğin, hele de John Brooke gibi fakir bir adamın görmezden gelebileceği bir şey değildi.

Yol ayrımına vardıklarında—kendilerine fazla dikkat çekmeden gidebildikleri yere kadar gittiklerinde—Brooke durdu ve şöyle dedi: "Boston'a gitmemin sorumu daha karmaşık hale getirdiğinin farkındayım."

"Öyle değil."

"Öyleyse ne olacak?"

"Leydi Harriet'in bu teklifinizden dolayı çok hayal kırıklığına uğrayabileceğini düşünüyordum. Ve sizin de hayal kırıklığına uğrayabileceğinizi."

Elini tuttu ve kadın da izin verdi; ama bunu sadece onu kırmadan elini çekmenin bir yolunu bulamadığı için yaptı. "Leydi Harriet benim düşüncelerimde hiç yer tutmuyor."

Ama Meg kararlıydı. Brooke sözünü söylemişti; şimdi o da söyleyecekti. "Neden söylemesin ki? Belli ki senden çok hoşlanıyor. Ve... ve benim çeyizim yok. Oysa o, Kroisos kadar zengin."

Brooke elini daha sıkı tuttu. "Bunun benim için önemi olmadığını biliyorsun. Eğer önemi olsaydı sana sormazdım zaten."

"Belki de bu sizin için önemli olmalı."

Bay Brooke sinirlendi. "Ne diyorsunuz Bayan March? Çeyiziniz olmadığı ve benim de mütevazı bir gelirim olduğu için beni istemiyor musunuz?"

"Yoksul olurduk. Hiçbir şeyimiz olmazdı, hiçbir şey," diye ağladı Meg.

"Birbirimize sahip olurduk. Bu yeterli değil mi? Benim için yeterli, sevgilim. Keşke kalbimden daha fazlasını verebilseydim."

Ellerinin birleşmiş haline baktı. Kendi elini çekmedi; henüz bırakmaya dayanamıyordu. Ona gerçeği söyleyene kadar değil. "Yeterli değil. Ah, Bay Brooke, eğer geleceğinizi düşünmeyecekseniz, bırakın ben sizin için düşüneyim. Fakir bir kızla evlenmeyin. Eminim Leydi Harriet, eğer ona sorarsanız, sizi seve seve kabul eder."

Omuzları ve kaşları çatıldı. "Ama ona sormadım. Sana soruyorum."

Bir kez daha birleşmiş ellerine baktı. Kararlı olmalısın. Onun hatırına, şimdi bencil olma.

"Fakir bir adamla evlenemem," dedi. "Evlenmeyeceğim. İki yanlış bir doğru etmez, özellikle de bu durumda. Sizi çok severim Bay Brooke, ama evlenmemiz söz konusu bile olamaz. İkimizin de cebinde bir kuruş bile yokken bu mümkün değil."

Brooke gerçekten de elini bıraktı. Şapkasını çıkardı ve kenarındaki bir noktayı ovuşturarak, "Anlıyorum," dedi, o kadar alçak sesle ki duyulması zordu. "Hayır, elbette hayır, senden benim gibi fakir bir adamla evlenmeni isteyemem. Sınırı aştım."

Meg yüreğinin boğazına geldiğini hissetti ama yutkundu. Zavallı kalp, böyle bir şeyden mahrum bırakılmak... "Umarım zamanla bu kararın doğruluğunu anlarsın. Ve hâlâ arkadaş kalabiliriz."

Bir an için kuşlar bile susmuş gibiydi, sanki bütün dünya dinlemek için yaklaşıyordu. "Böyle reddedilmiş bir dostluk asla toparlanamaz, korkarım, ama görüyorum ki siz kararlısınız. Sizi artık rahatsız etmeyeceğim, Bayan March."

Bir kez, sertçe eğildi ve onu yolun ortasında, titreyen ve neredeyse hasta halde, ama kararlı bir şekilde bıraktı. İkisi için de doğru olanı yapmıştı. Doğru olanı yaptığından hiç bu kadar emin olmamıştı. Kilise fareleri kadar fakir olacaklardı! Aşk bir yükten başka neydi ki? Bir gün, Carmichael Hall'un lordu olduğunda, muhteşem gelini kollarında, istedikleri ve ihtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarında ona teşekkür edecekti. Bunu ona verecekti; onun mutluluğu için aşkını feda edecekti.

Ona verebileceği tek şey buydu.

...

Meg eve girdiğinde, kız kardeşleri üzerine atıldılar. "Eee! Ne oldu?" "Ne dedi?" "Sen ne dedin?" "Neden öyle bakıyorsun?" diye heyecanla sordular Jo ve Amy, Meg'in yanına oturup tüm o lezzetli detayları duymak için birbirleriyle yarışırken.

Meg neredeyse kanepeye düşüyordu, bacakları onu taşıyamıyordu. "Bana evlenme teklif etti."

Amy yanındaki kediye okşuyordu. "Peki, ne olmuş yani?" diye sordu ablasına, gözleri romantizm ateşiyle parlıyordu.

"Hayır dedim."

"Onu reddettin mi?" diye sordu Jo.

"Yaptım."

Jo'nun yüzü asıldı. "Neden?"

"Çünkü o, Lady Hat ile birlikte olmalı. Ona benden daha iyi bir hayat sağlayabilecek biriyle birlikte olmalı."

"Ama o, Şapkalı Hanım'a sormadı ki!" diye öfkeleni Amy.

"Öyle dedi," diye yanıtladı Meg.

"Onu reddettin," diye tekrarlardı Jo.

"Ah, Meg!" dedi Amy, sinirlenerek kediye kucağından itti. "Bu ailedeki herkesin neyi var böyle? Düğünü çok heyecanla bekliyordum!"

"Ama onu seviyorsun," dedi Jo. "Bu çok açık. Öyleyse neden kendi mutluluğuna sahip olamıyorsun? Paranın ne önemi var ki?"

"Evet, istiyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum. Onunla birlikte daha mutlu olacak," dedi Meg kararlılıkla. "Ben de öyle."

"Hayır, evlenmeyecek! Evlenmeyeceksin! Seni seviyor!" dedi Jo, her şeyin haksızlığına öfkelenerek ve kollarını savurarak.

"Hayatımda böyle bir fedakar görmedim! Onu reddettin!" diye tekrar haykırdı. "Çünkü büyük bir çeyizi olan biriyle evlenirse daha mutlu olacağını mı düşünüyorsun? Meg, aklını mı kaçırdın?"

"Öyle olmalıyım," dedi Meg, gözleri yaşlarla dolarken, "ama söylenmesi gereken doğru şey buydu ve ne sen, ne annem, ne de başka biri fikrimi değiştiremez!"

"Ama sen onu seviyorsun ve o da seni seviyor!" diye bağırdı Jo. "Bu yeterli! Olmak zorunda!"

"Öyle mi?" Meg dikleştı. "Aynaya bak, Josephine March!"

Odasına koştı ve arkasından kız kardeşinin yüzüne kapıyı çarptı.

GÖLGELER ÜZERİNDE GÖLGELER

*B*irkaç haftalık ayrılığın ardından ve Jo'yu düşünmeyi bir süreliğine bırakabildikten sonra, Laurie Harvard'da neredeyse keyif almaya başlamıştı.

Neredeyse.

Derslerden sonra kriket ve ragbi vardı, ayrıca akşam yemeği kulübü ve münazara kulübü de vardı. Ve her şeyden önce, bazıları kendi istekleri dışında üniversitede okuyan, iyi Amerikan ailelerinden gelen diğer genç erkeklerin arkadaşlığı vardı. Laurie'nin sınıf arkadaşlarının çoğu New England'lıydı, ancak Chicago ve hatta Minneapolis gibi uzak yerlerden gelen ve Orta Batı'nın vahşi doğasında yaşamının hikayelerini arkadaşlarına anlatan birkaç kişi de vardı. Akşamları derslerini okur veya bir iki kadeh brendi eşliğinde bilardo oynarlardı. Hafta sonları eğlence için Boston'a giderlerdi: müzik performansları, konferanslar, bazen de Boston sosyetesinin genç hanımlarıyla tanışma şansı buldukları bir dans partisi—elbette uygun bir refakatçi eşliğinde. Çağrıldığında—eğer kötü bir ruh halinde değilse—Laurie, eski akşam yemeği kulübü piyanosunda onlara bir iki melodi bile çalardı.

Fred Vaughn, bu gezintilerde Laurie'nin sürekli arkadaşıydı; çünkü Fred, Jo'ya benzer argo kelimeler kullanan ("Kahretsin!" onun en sevdiği sözüydü) ve her zaman güldürmeye hazır, neşeli bir tipti. Fred'in yanında Laurie, Jo'yu uzun süreler boyunca unutabiliyordu. Böylesine neşeli bir arkadaş grubuyla ragbi maçının ortasında veya bilardo gecesinde, kaybettiği her şeyi düşünmek imkansızdı.

Fred'in arkadaşlığı, Laurie'nin dersleri hariç neredeyse tüm dertlerine iyi geliyordu. Birden fazla profesör, Laurie'nin kısa sürede kendine çeki düzen vermezse birinci sınıf derslerini tekrar etmek zorunda kalacağı konusunda onu uyarmıştı. Ancak Laurie akşamlarını Harvard kampüsünün dışında geçirmeyi tercih ettiği için ödevlerini zamanında teslim etmeyi sık sık ihmal ediyordu.

Bunların hiçbirinin önemli olduğunu hissetmek zordu. Büyükbabası ısrar etmişti, bu yüzden Laurie buradaydı, ama yaşlı adam onu isteği dışında ders çalışmaya zorlayamazdı.

Virgil ödevini ve Marcus Aurelius ödevini kaçırmıştı, ancak Latince profesörü, olağanüstü iyi bir iş çıkarması şartıyla ödevleri teslim etmesi için biraz daha zaman vereceğine söz vermişti.

Tarih profesörü İngiltere'deki Reformasyon hakkında kapsamlı bir makale istiyordu, ancak Laurie tüm İngiliz krallarını aklında tutamadığı için makaleyi nasıl bitireceğini anlayamadı.

Bunun yerine, Fred'le geç saatlere kadar dışarıda vakit geçiriyordu. Fred, onlara Beacon Hill'de iyi bir aileden iki kız bulmuştu; onları şehirde danslara ve akşam yemeklerine götürmek için. Fred'in kızı, Fred'inkiyle aynı derecede muzip bir mizah anlayışına sahip neşeli sarışın Amelia Perkins'ti. Kız kardeşi Caroline ise Laurie'nin kızıydı; Amelia'dan daha az sarışın ve daha içine kapanık, (Laurie'nin düşüncesine göre) biraz sıkıcıydı ama kendine özgü bir güzelliği vardı. Çok kitap okumazdı ve müzikal performansları da sevmezdi, onları çok uzun ve çok kalabalık bulurdu. Ama Amelia, kız kardeşine de birisi eşlik etmedikçe Fred'le dışarı çıkmazdı, bu yüzden Fred, Laurie'den kendisine katılmasını rica etmişti.

En azından kasabada kiralık arabalarla dolaşarak, akşam karanlığında kafelerde tatlılar yiyerek neşeli bir dörtlü oluşturdular ve Laurie, düşünmek için çok fazla zamanı olduğu havasız küçük yatakhanesinden kurtulduğu için en azından memnundu.

Bir gece Fred, Amelia ve Caroline'ın Beacon Hill'deki evlerinde bir sosyete yemeği vereceklerini ve Boston'ın tüm seçkinlerinin - Cabotlar, Elliottlar, Peabodyler ve Weldler- katılacağını duyurdu. Elbette, onur konukları Fred Vaughn ve Theodore Laurence de dahil olmak üzere Harvard öğrenci topluluğunun yarısı da orada olacaktı. Davetiyelerini aldıklarında Fred, "Geleceğinizi söyleyin, bu iyi bir jest olur," dedi.

Ama Laurie, Caroline'ın arkadaşlığından biraz soğumuştı. Sürekli şikayet eden biriydi ve Fred'e yardım etmekten mutlu olsa da, kızın zaten içinde bulunduğu çevreden daha fazla etkilenmek istemiyordu. Aile toplantılarına düzenli olarak katılmak özellikle kabul edilemez görünüyordu ve bu yüzden Laurie akşam yemeği davetini reddetmeyi düşünüyordu. Sonuçta Amelia'nın kendi evlerinde kız kardeşine eşlik edecek birine ihtiyacı yoktu.

Bunun yerine Laurie, büyükbabasını görme bahanesiyle hafta sonu için Concord'daki evine gitmeyi düşünüyordu. Gerçekte ise Jo'yu özliyordu ve eski kulübeyi şöyle bir görebilmek, belki de onun da kendisi kadar mutsuz olup olmadığını öğrenmek için bir bahane arıyordu.

Onun mutsuz olmasını umuyordu! Onsuz mutlu ve çalışkan görünmesini görmek ne kadar korkunç olurdu!

Bunu atlatamayacağım. Atlatamayacağım.

Ama yine de.

Laurie, "Sanırım bu seferlik rica edeceğim, Fred," dedi. "Büyükbabam beni hafta sonu için eve çağırdı."

"Hafta sonu için ta Concord'a kadar mı? Şaka yapıyorsun herhalde."

"Kesinlikle hayır. Yakında Londra'ya gidiyor ve onu reddetmek doğru olmaz, biliyorsunuz."

Tam o sırada kapı çalındı. Kapıyı açan yurt görevlisi, Laurie'ye bir telgraf geldiğini duyurdu.

"Kimden?"

"Sanırım bu büyükbabanızdan kalma," dedi dağınık saçlı genç bir Alman olan görevli.

Laurie mektubu okudu. Nottan, Bay Laurence'ın Jo'nun reddini duyduğu ve oğlunun kalbinin kırık olduğunu bildiği anlaşılıyordu; kendisinin de kalbi aynı derecede kırıktı—ikisini birlikte görmeyi çok istiyordu ve Laurie içini rahatlattı. Belki birbirlerini neşelendirebilirlerdi.

Laurie, "Büyükbabam bu hafta sonu ziyarete geliyor," dedi.

Odanın diğer ucunda, Fred Vaughn şaşkın bir ifadeyle, "Ne kadar şanslısın! Onu görmek için Concord'a gitmene gerek kalmayacak. Yani bu hafta sonu benimle Beacon Hill'e gelebilirsin." dedi.

Laurie içinden bir inilti çıkardı ve sadece, "Sanırım öyle. Ne kadar şanslıyım," dedi.

...

Bu arada, Orchard House'da Amy'nin hastalığı, annesi ve kız kardeşlerinin sandığı gibi iyileşme göstermemiştir.

Aksine, durum o kadar kötüleşmişti ki günlerdir yatakta yatıyordu.

Annesi ve kız kardeşleri sırayla ona et suyu ve çay içirmiş, ateşini dindirmeye çalışmışlardı. Onu battaniyelerle örtmüş, ayaklarını ovmuşlardı, ama yine de günler geçtikçe teni kül rengi olmuş, tatlı uzuvları zayıflamıştı. Öksürüğü o kadar şiddetlenmişti ki Amy et suyunu bile yiyemiyordu ve ateşi yükselerek küçük bedeninin içinde yanan bir ateş gibi büyümüş, tenine dokunmak sobaya dokunmak gibi hissettiriyordu.

Amy bir hafta boyunca yanıyordu.

Bazen kendine gelir, biraz doğrulup yemek yerdi. Ama diğer zamanlarda huzursuz bir uykuya daldı, bir yandan battaniyeleri üzerinden atar, bir yandan sıcaktan, bir yandan da dondurucu soğuktan şikayet ederdi; oysa sonbahar havası hâlâ ılıktı ve günler sıcaktı.

Annesi ise en küçük kızına o kadar düşküncü ki neredeyse hiç uyumuyordu. Oda sıcak tutulmalıydı ama çok da sıcak olmamalıydı; ateş kısıp ateşte yakılmalı, sönmemelidir ama asla alev alev yanmamalıydı. Amy'nin ciğerlerindeki balgamı gevşetmek için sürekli kaynayan bir çaydanlıkta su ve kafur bulundurulmalıydı, çünkü Amy gece gündüz balgam çıkarıyordu.

Birkaç gün sonra, iyileşmeye başlaması gerekirken, durumu daha da kötüleşti, güçsüzleşti ve sürekli titreme nöbetleri geçirdi.

Endişelenen Jo, annesinin yanında oturup, Mama Abba'nın biraz uyuyabilmesi için onun yerine nöbet tuttu. Meg de sabahları King'lerin evine gitmeden önce veya akşamları eve döndüğünde Amy'ye bakıyordu. Ancak küçük çocuklarına bakmak için tüm gücüne ihtiyacı olduğundan, revirdeki yükün büyük kısmı Mama, Jo ve Hannah'ın omuzlarına bindi.

Amy'nin yanına oturdular ve ciğerlerindeki hırıltıyı dinlediler. Jo, bunun ölüm hırıltısı olduğundan korktu, ama sonra bu düşüncüyü kafasından sildi. Bu, Beth'in başına gelenlere çok benziyordu, ama Jo başka bir kız kardeşini daha kaybetmek istemiyordu.

"Beni bırakma," diye yalvardı. "Bizi bırakma."

Amy gözlerini hafifçe araladı. "Ah, sevgili Jo," dedi sıcak bir sesle. "Hadi yat, sen de çok yorgunsun."

Jo başını salladı. "Ben seni koruyacağım."

"Kaderimi değiştiremezsiniz," dedi Amy. "Bu sadece bir kitap değil."

Jo, elini Amy'nin ıslak saçlarına koyarak, "Yapabilirim ve yapacağım," dedi. "Lütfen iyileş. Buna dayanamıyorum."

"Deniyorum," dedi Amy. "Ama savaşmaktan çok yoruldum."

"Yapmalısın."

Bunun üzerine Amy gözlerini kapattı.

"Ölme Amy," diye yalvardı Jo, artık açıkça hıçkırarak. "Lütfen ölme. Sana çok daha iyi davranacağım. İstersen, kitabımda kendi kaderini bile seçmene izin vereceğim. Ne istersen. Hatta gerçekten istiyorsan Laurie'yi bile alabilirsin."

Amy yataktan hafifçe kıkırdadı.

Yine de, içi yanıyordu.

Ama bu Amy'ye, Jo'ya, Meg'e ya da hatta Anne'ye bağlı değildi. Sadece dinleyen o Arkadaşa bağlıydı.

"Lütfen, lütfen," diye yalvarmaya devam etti Jo. "Ölmesine izin vermeyin. Başka bir kız kardeşimi daha kaybetmek istemiyorum. Beth'in ölümünden zar zor kurtuldum. Amy'yi de almayın."

Ama dışarıda rüzgar esiyordu ve eğer o Dost dinliyorsa bile kimse cevap vermedi.

KARARLAR

*K*ral ailesi mi? Ben neden gidip krallarla birlikte yaşayayım ki?" Meg şoktaydı, ama Mama Abba kararlıydı. "Senin kendine ve kralların çocuklarına tehlike oluşturmaya izin vermeyeceğim, Meg."

Çünkü Amy'nin durumu iyileşmiyor.

Meselenin acil noktası buydu, ancak bu dile getirilmemişti.

Jo bunu düşündükçe ağladı, ama faydası yoktu. Doktorun kendisi bile önlemin gereksiz olduğunu düşünse de, Meg krallara gönderilecekti.

Anne ikna olmamıştı; verem hastalığının sadece aile içinde değil, aileler arasında da yayıldığını görmüştü. Amy'nin Hummel ailesini ziyaret etmesinin hastalığa yakalanmasına neden olduğundan emindi. Meg'in hastalığı işverenlerinin evine getirmesi iyi olmazdı.

Meg böylece küçük bir bavul hazırladı ve kralların evindeki boş bir hizmetçi odasında kalmaya gitti; krallar da onun daha uzun süre kalmasından memnun oldular.

King ailesinin evinden uzakta, Meg bütün gün Amy için endişeleniyor ve geceleri ağlayarak uyuyordu. Evde yaşayıp akşamları Amy'ye kendisi bakabilseydi çok daha mutlu olurdu, bu da endişesini hafifletirdi. Amy'nin hastalığı sırasında evden uzaklaştırılıp sadece haber beklemek çok zor görünüyordu.

Beth'i zaten kaybetmişlerdi.

Amy'yi de kaybetmek istemiyorlardı.

Jo acısını herkesin duyup bilmesi için yüksek sesle dile getirirken, Meg acısını kendi içinde sakladı. Beth'i kaybetmek, Meg'i ailesinin

hiçbir şeyden mahrum kalmamasını sağlamaya daha da kararlı hale getirmişti. Hiçbir para Beth'i geri getiremezdi, ama Meg bir şekilde zengin ve mutsuz olmanın fakir ve mutsuz olmaktan daha iyi olduğuna kendini inandırmıştı.

Ve çok mutsuzdu, çünkü John'u özliyordu.

Kitapta Jo'nun "Onun John'u" diye seslendiği kişi. Onun Bay Brooke'u, ki o kişi kurgu dışında asla onun John'u olmayacaktı.

Meg doğru olanı yaptığını biliyordu, ama acı yine de dinmedi.

Acısını hafifletmek için çocuklarıyla daha fazla vakit geçirmeye çalıştı, ancak dürüst olmak gerekirse, dinlenmek için onlardan uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Akşamları Orchard House'a dönmesi, çoğu gün çocuklarla neşeli olabilmesinin başlıca nedeniydi. Ancak her gün ve her gece bütün gün onlarla birlikte olmak onu huysuzlaştırıyordu, bu yüzden çocuklar derslerini bitirdikten sonra mahallede gezintiye çıkmaya başladı.

Ona sadece biraz temiz hava ve egzersiz yeterliydi. Kasım öğleden sonraları kuru ve serin olurdu ve Meg, babasından mektup olup olmadığını kontrol etmek için postaneye giderken, Amy'nin okul arkadaşlarından eve getirmek için bir not ararken veya Butten'ların elma ağacında hâlâ iyi bir meyve olup olmadığını kontrol ederken annesinin ekose şalını giyerdi.

Postaneye yaptığı bu gezintilerden birinde, hâlâ yaşlı Bay Laurence için çalışan Bay Brooke ile karşılaştı.

Son üç gündür yaptığı gibi, postayı kontrol etmek için içeri girdi ve ilk başta sırtı kendisine dönük olan adamı fark etmedi.

Meg içeri girerken ekose şalını çıkardı, çünkü Concord'daki postanenin içi kışın uğultulu rüzgarlarında bile havasız ve boğucu olduğu bilinen bir gerçektir. Şalı elinde sıkıca tutarak tezgahın önünde sırasını bekledi; aklından Amy, John Brooke, Jo ve ne kadar inatçı, dik başlı bir eşek haline geldiği geçiyordu—bu yüzden postane müdürü ile önündeki adam arasındaki konuşmanın ilk kısmını duymadı. Sadece...

"Öyleyse gideceksiniz, öyle mi?" diye sordu postane müdürü.

"Evet. Yarın."

Adam derin bir iç çekti ve postane müdürü, "Döndüğünüzde mutlaka uğrayın, sağlığınıza kadeh kaldıralım," dedi.

Adam biraz daha dik durdu. "Eğer geri dönersem, bu teklifi memnuniyetle kabul ederim. Teşekkür ederim, Bay Taylor."

"Size iyi şanslar, Bay Brooke."

Brooke'un adının anılması sonunda Meg'i uyuşukluğundan çıkardı. Tam o sırada John Brooke'un da dalgınlığından neredeyse ona çarpacağını gördü. "Ah!" dedi ve John onu yere düşürmemek için omzundan tuttu.

"Çok üzgünüm," dedi. "İyi misiniz, Bayan March?"

Meg'in yüzü kızardı. "İyiyim. Evet. Teşekkür ederim, Bay Brooke. Sizi orada görmedim."

"Ben de seni."

Garip bir sessizliğe büründüler. İkisi de son birkaç gündür neden birbirlerini pek görmediklerinden bahsetmediler, ama aralarında her şey vardı: onun isteği, onun reddi. Tıpkı başlarının üzerinde sallanan Damokles'in kılıcı gibi.

Sonunda Meg, "Senin çoktan Boston'a gittiğini sanıyordum," dedi.

"Henüz değil. Ama yakında."

"Concord'a geri dönmeyecek misiniz?"

"Maalesef hayır. Genç Laurie üniversitede olduğu için artık özel öğretmene pek ihtiyacı yok," diye açıkladı. "Ve Bay Laurence yakında Londra'ya gidecek."

Adamın yeni paltosuna baktı; sade kahverengi yünlü, göğsüne bir madeni para iliştirilmişti. Onu böyle görmenin verdiği acıyı asla bilmemeliydi. Neşeli davranacak ve ona iyi dileklerde bulunacaktı, böylece adam sadece iyi dilekleriyle ayrılacaktı, başka bir şey değil. Yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi ve neşeyle, "Sizi çok özleyeceğiz, Bay Brooke," dedi.

"Yapacak mıyım?" Yüzü asık bir ifadeyle baktı.

İrkildi. Sözlerini sadece neşeli bir veda olarak söylemişti, ama onun bunları farklı şekilde algıladığını fark etti. Onun evlilik teklifiyle ilgili bir kez daha alay ettiğini, ayrılışının arifesinde onunla alay ettiğini anladı.

"Özleyeceğiz. Aileme karşı çok iyi bir dost oldun ve hepimiz seni özleyeceğiz."

"Hepsi mi? Siz bile mi, Bayan March?" Ciddi kahverengi gözleri hüznle doluydu.

Meg ellerine baktı. "Elbette. Dostluğumu küçümseyecek olsan bile."

"Bunu küçümsemedim. Reddetmenizin dostluğumuzu sürdürmemizi zorlaştıracığını söyledim. Ve haklıydım, değil mi? Çünkü bana bakmaya bile tahammül edemiyorsunuz."

Meg, postane müdürünün hâlâ tezgahının arkasında durup her kelimeyi dinlediğini fark etti. "Ben... ben size çok rahat bakabiliyorum, Bay Brooke." Ve gözlerini hızla onun gözleriyle buluştu, sonra tekrar bakışlarını kaçırdı.

"ok kolay, evet."

Meg metanetini korudu. Grmemeliydi. Onu sevdiğini bilmemeliydi, çünkü bu bir felaket olurdu. İkisinin de iyiliğı için, ikisini de kurtarmak için bir kez onu reddetmişti.

Ve o günden beri Jo'nun sözleri ona musallat olmuştı: Hayatımda böyle bir şehit hiç görmedim!

Öyle miydi? Bir şehit miydi?

Brooke'u sırf yapabileceğini kanıtlamak için mi reddetmişti? Kendisi ve Jo'nun çok farklı olduğunu, Meg'in çok daha duygusuz, sakın ve düşünceli bir mizaca sahip olduğunu hep düşünmüştü. Kariyerini korumak, zgr kalmak gibi Jo'nun hayalperest ilkeleri yüzünden mükemmel bir evlilik teklifini asla geri evirmezdi.

Ama o, tıpkı Jo'nun Theodore Laurence'ı reddettiğı gibi, John Brooke'u da reddetmişti.

Peki neden?

Bu ailede ne yanlış var? Belki de Amy haklıydı.

Meg, geçen hafta boyunca birçok kez kendine neden Bay Brooke'u reddettiğini, neden Jo'nun sözleriyle Lady Hat'e zorla kabul ettirdiğini sormuştu. Kısmen bunun sebebi, Brooke'a kendisinin de söylediğı nedenlerdi: eyizi yoktu. Paraları da olmayacaktı.

İki yanlış bir doğıru etmez.

Onu göndermeden önce ona bunu söylemişti.

Ama onun başıka bir sebebi daha vardı; bu sebep, geceleri Kralların evindeki daracık odasında yalnız kaldığında, tek başına kahvaltısını yaparken ve küçük öğrencilerine ders verirken düşüncelerinde yavaş yavaş kendini gösteriyordu: Onu cezalandırmak istemişti.

John Brooke'u cezalandırın.

Peki suu neydi? Leydi Harriet kolunu uzattığında hemen çekmemesi mi? Yoksa onun tarafından öylesine okşanıp sevilmesine izin verip kendini rezil etmesi mi?

Eğer Harriet'in ilgisinden hoşlanıyorsa, ömür boyu onunla kalsın, diye haykırmıştı ruhu, duygusuzca. Çünkü Meg, saçma davrandığının farkındaydı ama kendini durduracak gücü yoktu.

O, prensip gereği hayattaki her şeyden kendini mahrum bırakan Jo'dan daha iyi değildi. Hatta daha da kötüydü, çünkü bunu kıskançlıktan yapmıştı.

Ve bildiğim kadarıyla, bu süreçte ikimizin de hayatını mahvettim.

Meg, ceketine iştirilmiş paraya daha yakından baktı ve onu kimin verdiğini anladı. Belli ki Lady Hat'ti. Para, üzerinde onun baş harfleri HCC ve onun baş harfleri JAB kazılı bir aşk simgesiydi. John Anthony Brooke.

Kalbinin üzerine iğnelenmiş.

Meg ikisini bir araya getirmişti ve ilişkileri de öylece kalmıştı. Tam da istediği gibi, onun için en iyisi olduğunu düşündüğü gibi.

Evet, bu bir ceza!

Dudaklarının titrediğini hissetti ve hızla bakışlarını pencereye çevirdi; Amy'nin okul arkadaşlarından bazıları günün sonunda evlerine dönüyorlardı. Sevgili Amy, öksürüğü vücudunu sarsıyordu. Bu öğleden sonra ya da yakın zamanda, hatta belki de asla arkadaşlarıyla görüşemeyecekti.

Tıpkı zavallı Beth gibi.

Eskiden dört March kız kardeşi varken, şimdi üç tane vardı ve yakında belki de sadece iki tane kalacaklardı.

Her şey çok korkunçtu.

"İyi misiniz, Bayan March?"

Ağlıyordu. Çok çabalamıştı ama gözyaşları yine de akmaya başlamıştı. "Sadece kız kardeşimi düşünüyorum. Şu an onunla evde olamadığım için ne kadar üzgünüm. Her şey ne kadar korkutucu."

"Evet," dedi Brooke. "Hastalığını duyduğuma çok üzüldüm. Bay Laurence, yardımcı olup olamayacağına bakmak için doktorunu çağırdı."

Meg yukarı baktı, gözleri minnetle parlıyordu. "Ah! Bu çok cömert bir davranış. Lütfen ona ne kadar minnettar olduğumuzu iletin."

"Tamam. Ve Leydi Harriet, yardımcı olabileceğini düşündüğü, çaya karıştırılmak üzere çok iyi bir viski gönderdi."

"Bu... çok nazik bir davranış. Bir dahaki sefere gördüğünüzde ona da teşekkür edin lütfen." Meg, aşk hatırasına baktı. Altınla işlenmiş ne kadar gösterişli görünüyordu. Ne kadar pahalı olmalıydı. Ama yine de, Şapkalı Leydi ona hediyeler yağdırmayı göze alabilirdi. "Hâlâ şehirde mi?"

"Evet, birkaç gün daha."

“Peki, sonra tekrar New York'a mı?”

“Öyle düşünüyorum. Bundan sonra nereye gideceğini gerçekten bilmiyorum.”

"Hayır mı?" diye sordu Meg. "Sana mektubu nereye göndereceğini söylemedi mi?"

"Hayır, yakın zamanda benden haber almak isteyeceğini sanmıyorum."

“Ne?” diye sordu Meg. Sesindeki nezaket tamamen kaybolmuştu. Şokta olduğu açık ve netti.

"Sanırım son sözleri bana 'Cehenneme git' demek oldu."

"Bu nasıl oluyor? O halde sen ve o, birlikte değilsiniz—?"

"Geçen hafta da söylediğim gibi, Bayan March, kalbim zaten başkasına ait. Aşkımın nesnesinden, karşılık vermese bile, uzaklaşmayı aklımdan bile geçirmiyorum. Leydi Harriet'e de bu çok açık bir şekilde söylendi. Hatta bugün neredeyse aynı kelimelerle."

“Peki ya sana ilıstirdiği bu aşk hatırası?” Meg, üzerine yazı kazınmış parayı işaret ederek, “Böyle bir hediyeinin ancak kocaya ya da en azından nişanlıya verileceğini düşünmüştüm” dedi.

“Ah, sanırım duyguları o yöne doğru eğilim gösteriyordu. Sanırım bu hediyeinin birçok hediyeinin ilki olacağını düşünüyordu. Bunlar onun sözleriydi. Ama ona evlenemeyeceğimi söylediğimde, bana onu saklamamı söyledi. Sanırım Styx nehrini geçmem için para almak için dedi.”

Meg'in yüzü kıpkırmızı oldu. Nişanlı değillerdi! Buna zor inanıyordu. "Ama nişanlı kaldın."

“Dürüst olmak gerekirse, siz söyleyene kadar orada olduğunu unutmuştum.” Ona gülümsedi ve kadının içi rahatladı. “Az önce ağlamanızın sebebi bu muydu, Bayan March?”

Meg'in yüzü kıpkırmızı oldu; yanaklarındaki lekelerin yandığını hissedebiliyordu. "Belki," dedi.

“Ama ben hâlâ fakir bir adamım,” dedi Brooke. “Bay Laurence’ın yanında çalışmadığımdan beri her zamankinden daha fakirim. Aslında üzerimdeki kıyafetlerden başka hiçbir şeyim yok.”

Meg, adamın kolundaki kumaşa dokundu. "Ama bunlar güzel kıyafetler," dedi kısık bir sesle. "Onları giyen adam da öyle."

"Yani fikrini değiştirdin mi?" diye sordu Brooke ve bu sefer gözlerine bakmaktan kaçınan o oldu.

Meg'in kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. "Sanırım öyle." Elini uzatıp onun ellerini tuttu. "Eğer beni kabul edersen... benim

John'um."

BEACON HILL

Akşam dışarı çıkmak yine de bir akşamdı ve geri çevrilmemeliydi.

Büyükbaba Cambridge'e varmıştı. Ve anlaşıldığı üzere, Perkins ailesi Laurie'nin büyükbabasını da tanıyordu ve reddedilemeyecek bir davette bulundular.

Böylece o sonbahar gecesi Fred ve Laurie, büyükbabasının arabasıyla Perkins'lerin evine götürüldüler.

Serin, sisli ve yağmurlu bir akşamdı ve Beacon Hill'in kaldırım taşları nemli ve kaygandı. Atlar arabayı çekmekte zorlanıyordu, bu da Büyükbaba'ya torununa bir yandan dersleri hakkında, diğer yandan da Laurie ve Fred'in çok fazla boş zamanlarını nasıl geçirdikleri hakkında sorular sormak için bolca zaman verdi.

"Umarım gençliğinizin bu altın yıllarını boşa harcamıyorsunuzdur," diye öğüt verdi Büyükbaba. "Ve derslerinizi de." Doğrusu, Laurie'nin derslerindeki performansıyla ilgili şüpheli derecede çok şey biliyor gibiydi. Laurie biraz tedirgin olmaya başlamıştı; Büyükbaba hem Virgil ödevini hem de Reformasyon makalesini isimleriyle anmıştı.

"Pazartesi sabahı ilk iş olarak onları teslim etmenizi öneririm," dedi büyük Laurence. "Ve bunu iyi yaptığınızdan emin olmak için, yarın bütün gün benimle birlikte olacaksınız."

Laurie içinden homurdandı ama hiçbir şey söylemedi. Ziyaret bir uyarıydı: Yaşlı adam, "Burada neden bulunduğunu unutma.

Yaşadığım sürece, nasıl yaşayacağına ben karar veririm" diyordu.

Sanki Laurie bunu unutabilirmiş gibi.

Yanında, Fred'in bastırılmış kahkahasıyla kaskatı kesildiğini hissedebiliyordu. Fred'in ailesi onun "centilmen notları" almasına aldırış etmiyordu, ama görünüşe göre Laurie'nin büyükbabası aldırış ediyordu. Büyükbabasının Harvard'a gitmesini şart koşması yetmiyordu, Laurie'nin gerçekten bir şeyler öğrenmesi de gerekiyordu.

İstemsizce de olsa, Jo'nun üniversiteye gidebilmek için saçlarını kestirip erkek gibi giyinmeye razı olduğunu söylediği andaki yüz ifadesini hatırladı. Bunu düşünmek onu utandırdı; canlı, meraklı, entelektüel Jo bu fırsatı çok isterdi. Ve sadece kız olduğu için bu şanstı mahrum kalmıştı.

Ancak bir sonraki anda, ona tekrar çok kızdı. Gitmekten ne kadar nefret ettiğini biliyordu, yine de Cambridge'e sürgününü daha katlanılabilir kılacak tek şeyi ona verememişti: dört yıl sonra, daha yaşlı ve (umarım) daha bilge olarak döndüğünde onunla evlenme sözü.

Jo, kurgusal olarak ya da gerçek hayatta onunla evlenmeyi kabul etmiyorsa, o da ona acılamakla vakit kaybetmezdi. Kendi yatağını kendi yapmıştı ve onun için fark etmezdi.

İçini çekti.

Şimdi Beacon Hill'deki Perkins'lerin evine yaklaşıyorlardı, atlar ıslak kaldırım taşlarında ayaklarını tutmak için çabalıyorlardı. Büyükbaba ve Fred kaldırıma sağ salim inmeyi başardılar, ancak Laurie tam yarı yolda iken atlardan biri kaydı, arabayı yana savurdu ve Laurie'yi dizlerine kadar bir su birikintisine düşürerek şık takım elbisesini kirletti.

Fred arkadaşının kalkmasına yardım etmek için acele etti, ama iş isten geçmişti: Paçalarından dizlerine kadar çamur içindeydi. "Sana bak!" diye haykırdı Fred. "Sanki rugby maçından yeni çıkmışsın gibi görünüyorsun."

Laurie pantolonunun ne hale geldiğini düşündü ve büyükbabasını kızdırmadan geri çekilmenin bir yolunu bulduğunu sandı. "Eve gidip değiştirmem gerek," dedi. "Böyle hiç olmaz."

"Saçmalık," dedi Büyükbaba, sanki Laurie'nin neyin peşinde olduğunu tam olarak biliyormuş gibi. "Bu gece herkes ıslanacak. Perkinsler ateş yakacaklar. Hızlıca havluyla kurulanırsın, sapasağlam olursun."

Laurie yine de itiraz etti. "Pantolonumda çamur varken yemeğe gidemem!" dedi. "Büyükbaba, mantıklı ol! Eve gidip kuru kıyafetler

giymeme izin ver."

Ama büyükbaba buna razı değildi; arabayı onları beklemesi için geri gönderdi. Böylece Laurie kaldırımında sırlıklam bir halde, misafirlerin ön kapıdan içeri girmesini izlerken ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Belki de tek çaresi kaçmaktı.

Ama nerede?

Daha fazla araba ve daha fazla misafir geliyordu. Laurie, ikişer üçer içeri girenleri izledi: sosyete hanımları, kabarık etekli genç kızlar, uzun, ıslak bıyıklı silindir şapkalı beyler. Merdivenlerin başındaki birkaç hizmetçi, misafirleri kapı eşiğinde ıslanmamaları için şemsiyeler uzatıyordu ve Laurie, burada olmak istemediğini bir kez daha düşündü.

O, Concord'daki evinde, Marche ailesiyle birlikte olmalıydı; hasta olan Amy'nin yanında.

Elbette Jo ona bunu söylemek için yazmamıştı; bunu Brooke'tan duyması gerekiyordu. Yine de, onun yeri Concord'daydı, zar zor tahammül edebildiği bir kıza talip olması beklenen Beacon Hill'de değil.

Gidip istediğini yapmalıydı. Eğer dedesi bu yüzden onunla ilişkisini keserse, en azından özgür olurdu; müziğinin peşinden gitmekte özgür olurdu. İsteddiği yerde ve istediği şekilde bir hayat kurmakta özgür olurdu.

Jo gibi.

Hayır, şimdi anladı ki, Jo özür dilemedikçe Concord'a geri dönemezdi.

Ta ki ondan özür dileyene kadar. Ta ki söylediği her şeyi geri alana kadar.

Laurie bunun yerine dünyayı gezecekti; o da ona gösterecekti! Maceralarını onsuz yaşayacaktı, çünkü Laurie bunu istiyordu. İtalya'ya, Fransa'ya gidecekti. Beklenmedik herhangi bir yere; istediği gibi yeni bir başlangıç yapabileceği herhangi bir yere. Fakir, parasız ve özgür olabilirdi - tıpkı anne babasının olduğu gibi.

Tam arkasını dönüp gitmek üzereyken, geniş siyah bir şemsiyenin altında pudralanmış göğüslere çarptı. Adeta son derece neşeli ve tanıdık bir çift göğüstü.

"Laurie!" diye seslendi Şapkalı Kadın. "Sen misin?"

"Merhaba, dostum," dedi, tavrı neredeyse anında neşelenerek. "Geleceğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," dedi Harriet, "ama büyükbabam burada ona katılmamız konusunda ısrar etti. Senin moralinin bozulmaya ihtiyacı olabileceğini düşündü."

Her şey yerli yerine oturduğunda Laurie kaşını kaldırdı.

Birden anladı.

Büyükbaba, Jo'nun reddini duyduğunda, mümkünse Laurie'den bile daha umutsuzdu. Yaşlı adam, teselli etmek amacıyla, "Denizde daha çok balık var," demişti; ancak hangisini teselli ettiği tam olarak belli değildi.

Başka balıklar mı?

Ve böylece, eğer Laurie'nin şüpheleri doğruysa, bu, dedenin Laurie'nin yakalamasını umduğu balık olacaktı.

Sonuçta, Marche ailesi gibi Lord ve Lady Carmichael-Carlthorpe da Laurence'ların eski dostlarıydı. Ve Harriet'i Laurie için sürpriz olarak Boston'a getirmek ve ardından Perkins'lerin evinde görünmesini sağlamak, yaşlı adamın yapacağı türden bir şey olurdu.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu Laurie.

"Kate ile Parker House'a gittik. Annem ısrar etti. Nasıl olduğunu biliyorsunuz işte."

"Evet," dedi Laurie üzgün bir şekilde.

"Orası rahat. Aramızda kalsın, Concord maceralarımızdan hepimiz biraz yorulduk."

"Öyle mi? Brooke'u orada gördün mü?"

"Gerçekten de öyle. Ve o Mart ayındaki kızlar," dedi sert bir şekilde.

"Ah, evet," dedi Laurie.

"Şahsen ben onlara dünyadaki tüm mutlulukları diliyorum," dedi Harriet başını sallayarak.

"Affedersin?"

"Duymadın mı? Brooke ve kuzen Meg hakkında?"

"Peki ya Brooke ve kuzen Meg?"

"Nişanlandılar ve evlenecekler."

"Aman Tanrım!" dedi Laurie. "Yaşlı Brooke sonunda sözünü söyledi!"

"Söylentilere göre kadın ilk seferinde onu reddetmiş. Ama anlaşılan adam yılmamış."

"Ne güzel," diye düşündü Laurie. "Ve kız da onu kabul etmiş?"

"Öyle yaptı," diye iç çekti Harriet.

Kollarını kavuşturdu. "Peki, sen iyisin?"

Omuz silkti. "Elimden geldiğince."

O halde New York'taki şüpheleri doğru çıkmıştı: Harriet, tıpkı Londra'daki müzisyen gibi, gözünü Brooke'a dikmişti. Yasak aşkın heyecanı, annesinin onaylamamasına meydan okuma... Harriet bunların hepsinden zevk alıyordu.

İşte yine aşkta hayal kırıklığına uğramıştı. Düşes, muhtemelen inatçı kızını gözetim altında tutmak için odaları istemişti, çünkü kızı hak etmeyen erkeklere pervasızca ilgi gösteriyordu.

"Dürüst olmak gerekirse, kırsalda yaşamaya nasıl dayanabildiğinizi anlamıyorum," diyordu şimdi. "Çok taşralı. Küçük kasabalar çok boğucu, değil mi?"

Ah, şapka.

Laurie, onun bu sözlerine hiç kanmadı: Kendisi de yakın zamanda kalp kırıklığı yaşadığı için, bunu duyduğunda ne demek istediğini anlamıştı. "Sanırım bir bakıma öyle," dedi. "Sosyal açıdan bakıldığında."

Onu gördüğüne ne kadar sevindiğine şaşırdı. Sevinçten de öte, rahatlamıştı. Fred'in yanı sıra, akşam yemeğinde birlikte olmaktan keyif alacağı biri daha olacaktı.

Harriet, neşeli, kültürlü ve zeki bir kadındı; her toplantının neşesiydi. Akşamı sadece katlanılabilir değil, belki de eğlenceli hale getirirdi.

Ayrıca, her ikisinin de kalbi bir March kız kardeşi tarafından kırılmıştı; belki bu onlara bir ailenin evrenin merkezi olamayacağını hatırlatırdı.

Orchard House'tan daha fazlası vardı hayatta.

Orada değil miydi?

Harriet bu akşam altın işlemeli elbisesiyle çok güzel görünüyordu, bu da gözlerindeki sıra dışı altın benekleri ortaya çıkarıyordu. Daha önce Jo'yu diğer kızlardan daha çok sevdiği için ona hiç ciddi bir şekilde bakmamıştı, ama onun canlı ifadesine ve güzel fiziğine hayran kaldığını fark edince şaşırdı. Özellikle onun için diktirdiği güzel polonez elbiseyi giymeyi reddeden, kasvetli, hatta eski püskü kıyafetler giyen Jo'dan çok farklıydı.

Onu kız kardeşine vermişti ve o yine de hakareti görmeyi reddetmişti. Ta ki kadın onu kesin ve geri dönülmez bir şekilde reddedene kadar.

Onunla evlenmek istemedi.

Peki Laurie neden genel olarak kadınlar ve özellikle de Harriet hakkındaki düşüncelerini değiştirmeyi öğrenmesin ki?

Bana geçerli bir sebep söyle.

Lady Hat, bulunduğu her ortamda en neşeli kız olmakla kalmıyordu. Aynı zamanda zengin ve kendi başına da soylu bir kadındı. Onunla evlenmek, Laurie'nin bir daha asla Büyükbabasının kurallarına göre yaşamak zorunda kalmayacağını garanti ediyordu.

Eğer yurt dışında yaşamak istiyorsa, yaşayabilir.

Eğer müzisyen olmak istiyorsa, müzisyen olabilir.

Artık kimse ona sahip olamayacaktı. Kendisi olacaktı, özgür. Eski adı ve unvanıyla Harriet bile onun efendisi olmayacaktı. Kendi kaderini kendisi çizecekti.

Sonunda.

şapkalı Leydi onu meraklı bir ifadeyle izliyordu. "Her şey yolunda mı, sevgili oğlum?" diye sordu. "Düşünceli görünüyorsun."

Ama Laurie sıkıntılarının hafiflemeye başladığını hissetti. Uzun ve karanlık saatinde uzakta bir ışık belirmişti.

Belki de büyükbabası haklıydı. Belki de ailenin eski bir dostu çözüm olabilir. Başka bir aile.

Laurie bunu bunca zamandır nasıl fark edememişti?

Onu Beacon Hill'deki Perkins'lerin evine götürmek için kolunu uzattı. "Birlikte içeri girelim mi?"

Kolundan tuttu ve biraz ona doğru eğildi. Adam ağırlığı hissetti ve memnuniyetle kabul etti. "Bunu hiç sormayacağını sanmıştım."

TAMAMEN YALNIZ

"Anne! Çabuk gel!" diye bağırdı Jo, hasta yatağında Amy'ye kitap okuduğu yerden. Bütün ev halkı duydu ve koşarak geldi: Anne ve Hannah. Meg ise hâlâ King'lerin evindeydi.

Amy çok hareketsiz ve bembeyaz olmuştu. Odanın havası da onun kadar durgundu. Hafifçe aralık olan perdeler hiç kıpırdamıyordu.

Sonun geldiğinden korkarak nefeslerini tuttular ve beklediler.

Amy hırıltılı bir nefes daha aldı ve öksürdü, öksürdü; ciğerlerindeki ıslaklık, nemli bir süngerin sıkılmasına benzer bir ses çıkarıyordu.

Sonra üçü de yavaşça dışarı çıktılar ve ağlamak için ayrı ayrı özel alanlarına gittiler. En kötüsü olmamıştı.

Ama en kötüsünün henüz gelmediği açıktı ve korkuyorlardı. Sayın Laurence'ın doktoru gelip onlara "onu rahat ettirmelerini" söylemişti; Amy'nin teşhisi hakkında söyleyeceği tek şey buydu.

Amy'nin hastalığı günlerdir hepsini tüketiyordu. Anne, Hannah ve Jo, gün boyunca en küçük kıza sırayla bakıyor, ona et suyu ve çaylar veriyor, öksürüğünü hafifletmek için göğsüne hardallı bantlar yapıyor, ciğerlerini açmak için gece gündüz kafur kaynatıyorlardı. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Her zaman küçük ve narin, ama kırılğan olmayan Amy, şimdi gün geçtikçe, saat geçtikçe gözlerinin önünde adeta küçülüyordu.

En kötü şeyler oluyordu ve bunu durdurmak için yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Zavallı Amy, hep geride bırakılan, Paris ve Roma'yı hayal eden sanatsal düşleri olsa bile New York'a onlara katılmak için çok genç

olan kızdı.

O, Concord'dan asla ayrılmazdı.

Kolezyum'u, Prado Müzesi'ni ve Uffizi Galerisi'ni asla göremeyecekti.

Jo, Beth'i götürdüğü gibi onu deniz kıyısına bile götürememişti. Her gün beklenmedik bir şekilde zordu.

Jo, Amy'nin iyileştiğine ikna olduğu zamanlar olmuştu, ama sonra bir köşeyi döndüğünde annesini sessizce ağlarken, önlüğünü yüzüne bastırmış ve omuzları titrerken bulurdu. Sakin ve soğukkanlı annesini bu kadar perişan halde görünce Jo endişelenip huzursuzlanarak köşeyi geri dönerdi.

Jo'nun kendisi bazen kararlı ve somurtkan, bazen umutlu ama her zaman korkulu bir insandı.

Günlerdir tek kelime yazmamıştı. Devam filmi artık onun için tamamen imkansızdı ve dahası, umurunda bile olmadığını fark etti.

Kurgusal Amy, ona ihtiyacı olan gerçek Amy'den çok daha az önemliydi. Onun canlandırdığı karakterler, ailesinin şu anda yaşadığından daha kötü bir şey yaşamazlardı.

Bu durum Meg için de zordu. Kutlama yoktu, hatta onu sevindirmesi gereken haber bile kutlanmamıştı. John Brooke Boston'a geri dönmüştü ve Meg ona her gün Concord'daki evinde olup bitenleri anlatan bir mektup yazıyordu.

Yaşananlar bir yandan sıkıcı, bir yandan da korkutucuydu.

Meg, King ailesinin yanında çalışırken, küçük çocuklarına karşı sabırlı olmaya çalışıyordu. Çocuklar, başkalarının dertlerinden ve endişelerinden habersiz, tüm çocuklar gibi oynuyor, gülüyor ve tartışıyorlardı. Onlara kızmak onun için zordu. Neden her zamanki gibi neşeli ve tartışmacı olmasınlar ki?

Onları kıskanmasının tek sebebi, kaygısız olmalarıydı. Ne hastalık ne de yoksulluk onlara dokunmamıştı, oysa Meg her ikisinden de fazlasıyla muzdaripti.

Geceleri Orchard House'tan uzak durmaya çalışırdı, ancak bazen Amy, Mama veya Jo'nun bir şeye ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için eve yürürdü. Yardım etmeyi çok istiyordu, ama bu onun gücünü tüketiyordu ve Mama (ve Meg ile nişanlandıktan sonra ailenin bir parçası haline gelen sevgili Bay Brooke) onu dinlenmeye ve diğerlerinin Amy'ye bakmasına teşvik etmek için ellerinden gelenin en iyisini yapsalar da, böyle bir zamanda ondan uzak kalmaya dayanamıyordu.

Onlardan hiçbirini bunu yapamazdı.

Boğucu, kafur kokulu havası ve sürekli öksürük sesleriyle Amy'nin küçük yatak odasını adeta perili hale getirmişlerdi; sanki onlar hayaletmiş, Amy ise onların beslendiği yaşayan kişiymiş gibi.

Ölemezdi. Bunun dehşeti hepsi için çok fazla olurdu. Özellikle de henüz on beş yaşında olan sevgili küçük Amy için. Ve en kötüsü de, babasını son bir kez göremeyecekti.

Bir akşam, annesi her zamankinden daha solgun ve üzgün bir halde, dokunulmamış bir tepsi çorba ile aşağı indiğinde, Jo ona, "Yapacak başka bir şey yok mu?" dedi.

Anne başını salladı. "Aklıma gelen herkese çarelerini sordum. Hiçbir şey işe yaramadı."

Uzun süre sessiz kaldılar, Amy'nin öksürüğünün zayıf sesini dinlediler.

Sonunda Jo, "Peder'in gelmesi için mektup yazmalı mıyız sence?" diye sordu.

"Bence gelmeliyiz. Baban gelmezse kendini asla affetmez. Sanırım o da onu bekliyor."

Anne tepsiyi yere koydu ve ikisi birbirlerinin kollarına atıldılar.

...

Annem, diğer ikisi kaybolma ihtimaline karşı mektubun üç kopyasını gönderdi, ama hepsinde de özünde aynı şey yazıyordu—

Amy hasta. Eve gel.

Hadi bakalım.

Mektupların zamanında eline geçip geçmeyeceğini ya da geçse bile yeterince çabuk gelip gelemeyeceğini bilmenin bir yolu yoktu. En son duyduklarına göre, Mississippi'de yeni bir okul ve kilisenin inşa edildiği bir yerdeydi. Mektuplar ulaşsa bile, en küçük kızının ölüm döşğinde yanında olmak için eve zamanında yetişemeyebilirdi. Parasız ve az yiyeceklerle kuzeye doğru yolculuk yapmayı göze alamayabilirdi.

Ama annem, herkesin iyiliği için yine de riske atmaları gerektiğini söyledi. Babayı eve getirmek için bir mucize gerekecekti, ama eğer bu Amy'yi kurtaracaksa, babasını tekrar evde görme umudunu ona geri verecekse, annem denemek zorunda olduğunu söyledi.

Babalarından haber bekleyerek birkaç korkunç gün geçirdiler, Amy'ye söyleyip söylememeyi tartıştılar. Bu ona daha çok mu yoksa daha az mı yardımcı olacaktı? Kar henüz yağmaya başlamamıştı, bu

yüzden posta ve trenler hala çalışıyordu, ancak ikisi de biraz güvenilmezdi ve yollar geçilebilir durumdaydı.

Dört gün geçti, sonra beş. Amy çoğunlukla uyuyor ve öksürüyordu. Kendini yeterince iyi hissettiğinde onu besliyorlar, sırlıklam olmuş gecelik ve çarşafalarını değiştiriyorlar, odasını sıcak tutuyorlardı, ama yavaş yavaş onun güçten düştüğünü hissedebiliyorlardı.

Jo, daha önce kendisinde bile bulunmayan bir yoğunlukla yola baktı. Çünkü babası gelmek zorundaydı. Gelmek zorundaydı. Diğer tüm düşünceler unutulmuştu.

Öfkeyle dolup taşmıştı.

Amy'nin hastalanması ne kadar da yanlış bir şeydi, çünkü aile kendilerinden daha az şanslı insanlara biraz olsun iyilik göstermeye devam etti!

Babam yıllarca uzaktaydı, önce savaş sırasında, sonra da Yeniden Yapılanma döneminde.

Babam için tren bileti, Amy için doktor masrafları ya da Amy'nin hastalığını biraz olsun daha katlanılabilir hale getirecek başka herhangi bir şey için para yoktu.

Bay Laurence uzaktaydı ve yardım edecek kimse yoktu.

Dünyanın Amy'leri yoksulluktan hastalanıp ölürken, Lady Harriet'ler refah içinde yaşarken, adalet yoktu. İyilik ve şefkat cezalandırılırken, küstahlık ödüllendiriliyordu. Hiçbir adalet yoktu.

Jo, bir insanın insanlığını yok eden, beyinde başlayan ve kaslardan kemiklere doğru ilerlerken vücudu altüst eden bir tür öfkenin var olduğunu anlamaya başlıyordu.

Jo'nun hissettiği şey... öfkeydi.

İhanete uğradım.

Tamamen yalnız.

O ihanetin ve yalnızlığın tüm ayrıntılarını birine anlatmak istiyordu ama anlatacak kimse kalmamıştı. Annesi, Jo'nun kendi ağır kalbinin yükünü boşaltması olmadan bile bu durumu kendi başına atlatmakta zorlanıyordu. Ve Meg'in artık John Brooke'u vardı.

Jo, ablasıyla arasına ince bir zarın kaydığını hissedebiliyordu; tıpkı buzla kaplı, incecik bir pencere camı gibi. Ötesinde ne olduğunu iletmeye yetecek kadar, ama ayrıntıları seçmeye yetmeyecek kadar. Sonuç, Jo'nun bir zamanlar çok net bir şekilde görebildiği görüntünün hayaletimsi bir yansımasıydı.

Meg'i de kaybediyordu. Meg artık John'undu ve John da onundu. Eğer Meg iini dökeceği biri varsa, o da John olurdu.

Bir anlığına, sadece o an için, Jo aşkla ilgili her şeyden nefret etti. Çünkü aşk ihanetti. Onsuz kayıp olmazdı. Belki onsuz hiçbir şey olmazdı, ama yine de kayıp olmazdı.

O anda Jo, bu iki seçenek arasında, hiçbir şey hissetmeme, acı ekmeme, hatta bilmeme olasılığının daha değerli olabileceğine inanıyordu.

Aşk delilikti, aptallıktı, anlamsızdı. Aşk bir sorundu, ama nedense onu kaybetmek daha büyük bir sorundu. Aşk, normal şeyleri, mantıklı şeyleri tamamen anlamsız hale getiriyordu.

Bu durum Meg'in kendisini seven iyi bir adamı neredeyse reddetmesine neden oldu.

Bu durum annelerinin tüm ekmeklerini Hummel ailesine vermesine ve adeta bir hayalet gibi olan papaz kocayı sonsuza dek beklemesine neden oldu.

Bu durum Amy ve Poppet'in kendi özel dillerinde, uzak bir dünyanın denizlerinde birlikte mahsur kalmış, uzun zaman önce ayrılmış ve şimdi yeniden bir araya gelmiş ikizlerin dilinde konuşmalarını sağladı.

Tanıdık şeyleri korkutucu, korkutucu şeyleri ise tanıdık hale getirdi.

Kelebeklerin kanatlarını yakarak onları doğrudan alevlerin iine fırlattı.

Kaçış yoktu, iyileşme yoktu, mutlu son yoktu. Sevdin ve kaybettin. Kalbin attı ve bu atışlar onu tanınmayacak kadar yaraladı. Hissedebilirdin, hissetmemeye alışabilirdin, zleyebilirdin ama onu elinde tutamadın.

Nasıl ya da neden olduğu önemli değildi. Seni seviyordu ya da sevmiyordu. O öldü ya da lmedi. O gitti ya da gitmedi.

Sonuçta, kim olursanız olun, her zaman dünyanın en yalnız insanıydınız. Çünkü aşk buydu, o duygunun en u noktası, gelip geçmesi. Başka hiçbir şey yoktu.

Sadece gölgeler.

...

Jo uyuyordu ve kapı çalındığında duymadı. "Merhaba!" diye bir ses bağırdı. "Evde kimse var mı?"

İrkilerek kapıya koştı ve hızla açtı. Dışarısı karanlık ve yağmurluydu, bu yüzden kapı aralığındaki karanlık figür bir an için, sanki Jo onu çağırması gibi, mavi birlik üniformasıyla eve dönmüş babasına benziyordu.

Ancak yüzünde sakal yoktu. Figürün saçları beyaz değil, kahverengiydi.

O, babam değildi. Boston'dan her zamanki kahverengi paltosuyla dönen John Brooke'du.

Yanında, sırlıklam olmuş şapkası ve paltosuyla mahcup bir şekilde duran Laurie vardı. "Ah, Jo," dedi. "Haberini duyar duymaz geldim."

Theodore Laurence eve dönmüştü.

BİR HESAPLAŞMA

İki adam içeri girdikten ve paltolarını şöminenin yanına kurumaya bıraktıktan sonra—şaşkın selamlaşmaların, kucaklaşmaların ve (Meg ve Brooke'un durumunda) kilerde gizli bir öpücüğün ardından—Jo onları yukarıya, Amy'nin yanına götürdü. Amy, Laurie'yi görünce sevinçle bağırdı ve biraz kendine gelerek doğruldu ve geldiği için ne kadar mutlu olduğunu fısıldadı.

"Farklı görünüyorsun," diye hırıltılı bir sesle söyledi Amy. "Seni en son gördüğümde daha mutlusun."

"Sanırım öyleyim," dedi Laurie.

Jo, Amy'nin yastığını okşayarak, "Konuşma canım," diye fısıldadı. "Gücünü sakla."

"Doğru." Laurie küçük beyaz elini sıktı. "Bırakın biz sizin yerinize konuşalım."

Amy hafifçe gülümsedi. Adam ona Boston'dan aldığı küçük bir oyuncak bebek verdi; porselen yüzlü ve altın işlemeli güzel bir elbisesi olan süslü bir bebektir. Daha önce hiç bu kadar gösterişli bir hediye almamış olan Amy, bebeği sıkıca kucakladı. "Bu benim en sevdiğim eşyam olacak," dedi.

Jo neredeyse ağlayacaktı. Ama sonra Amy'nin gözleri geriye doğru döndü ve bayıldı; yorgunluktan mı, mutluluktan mı, yoksa her ikisinden birden mi?

Laurie irkilerek bir ses çıkardı. Telaşlanan Jo, Laurie'yi hasta odasından aceleyle çıkarıp aşağıya indirdi; bu sırada Mama ve Hannah da etrafta koşturarak kokulu tuzlar ve daha fazla kafur getirdiler. Güzel oyuncak bebek, Amy'nin daha sonra -eğer kendini

daha iyi hissederse- neşelenmesi umuduyla yakındaki bir masaya bırakıldı.

Dört genç aşağıda bekliyordu; iki kız, annelerinin aşağı inip en kötüsünün olduğunu söylemesinden korkarak titriyordu, iki erkek ise acılarını dindirmek için çaresizdi. Birkaç dakika boyunca dışarıdan yükselen rüzgarın sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Sonbahar esintisi, hafif bir gök gürültüsüyle birlikte. Herkes gergin ve kasvetliydi.

Kimse bunu açıkça söylemedi ama havada, dile getirilmeden, hissediliyordu: Amy'nin geceyi atlatması pek olası değildi.

"Baban mı?" diye sordu Laurie, Jo'nun koyu renkli gözlerine bakarak.

Jo, sessizce, "Korkarım ki zamanında gelmeyecek," dedi.

"Ah, Jo," dedi Laurie üçüncü ya da dördüncü kez.

Jo sadece başını salladı. Başka söylenebilecek pek bir şey yoktu.

Ortamda garip bir sessizlik oluştu. Meg, biraz çay ve bisküvi almak için mutfığa koştu ve Jo'yu Laurie ve Brooke ile yalnız bıraktı.

Jo, Laurie'yi orada görünce rahatlamadan hıçkırığa hıçkırığa ağlamak mı yoksa onu öyle sert bir tokatlayıp dişlerini titretmek mi istediğine karar veremiyordu. Onu böyle cezalandırdığı için. Her şeyi mahvettiği için.

Ama bu da bir sevgi değil miydi? İstenmeden, ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkmak?

Yumuşadı. Her şey unutulmuştu, her şey affedilmişti, çünkü o, ailesinin en umutsuz anında yanlarına gelmişti. "Geldiğine çok sevindim, Laurie." Sesi özenle, duygusuzdu. Ağlamayacaktı, şimdi değil. Elinden geldiğince ağlamayacaktı.

"Burada olabildiğim için mutluyum," dedi Laurie. "Amy'yi görmek için... O çok tatlı bir kız ve hasta olduğu için çok üzgünüm."

"Onu bize getirdiğiniz için teşekkür ederiz, Bay Brooke," dedi Jo içtenlikle.

Brooke başını salladı. Hepsi duygusal anlar yaşıyordu ve birbirlerini üzmemeye olabildiğince dikkat ediyorlardı.

Laurie ise Jo'nun sesinde tek bir alaycı ton, en ufak bir iğneleme veya küçümseme belirtisi olmamasına şaşırdı. Onu gördüğüne gerçekten sevinmişti.

"Bilmiyor," diye düşündü. "Brooke ona söylemedi."

Ama Brooke'un kendisi de günün erken saatlerinde haberi yeni öğrendiğine göre, Jo Laurie'nin haberini nereden bilebilirdi ki?

Kimse bilmiyordu. Ve Laurie, bu şartlar altında, haberi anlatmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Jo onun sıkıntısını fark etmemiş gibiydi. "Umarım yolculuğunuz zorlu geçmemiştir."

"Hiç de bile."

Brooke ateşi harlamak için eğildi ve yanından geçerken Laurie'ye anlamlı bir bakış attı. Bakışı, "Hadi, devam et," diyordu ama Laurie devam etmeyecekti. Bilmek istedikleri bir şey varsa başkası sorsun; elinden geldiğince hiçbir şey söylemeyecekti.

Şimdi her şey New York'takinden ne kadar farklıydı; Jo ve Laurie orada birbirlerinin en yakın sırdaşlarıydı. Dördü birlikte çok neşeliydi, operaya gidiyor, kafelerde yemek yiyor ve bütün gün Broadway'de gezip dolaşıyorlardı! Laurie, bunun sadece birkaç ay önce olduğuna inanamıyordu.

"Üniversite nasıl gidiyor? Cambridge'de iyi misin?" diye sordu Jo.

Brooke homurdanırken Laurie hafif bir gülümsemeyle, "Benimle gurur duyacaksın Jo; Latincem inanılmaz derecede gelişti," diye yanıtladı.

Brooke, "Peki, devam filminiz nasıl gidiyor?" diye sordu. "Meg bana son taslak üzerinde çalıştığınızı söyledi."

Jo, her yazarın mevcut çalışmanın ilerleyişi sorulduğunda yaptığı gibi, kaskatı kesildi. Sadece "Ah, geliyor" dedi.

Sonunda Meg mutfaktan çay takımlarıyla geldi ve birkaç dakika çay doldurup fincanları dağıttı; bu da herkese bakacak bir şey ve zaman geçirme yolu sağladı.

"Geldiğin için tekrar teşekkür ederim Laurie," dedi Meg, kendi fincanıyla otururken. "Burada olman çok güzel. Eğer derslerine engel olaksa özür dilerim."

"Elbette hayır," dedi Laurie. "Vahşi atlar bile beni buradan uzak tutamazdı."

Meg ve Jo arasında bir bakışma geçti ama Laurie bunun ne olduğunu tahmin edemedi. Jo da solgun görünüyordu ama Laurie'nin fark edebildiği kadarıyla fiziksel olarak hasta değildi. Sadece kız kardeşi için endişeleniyordu, hepsi bu.

Meg, neşeli görünmeye çalışarak, "Peki, siz ve Leydi Harriet nasıl nişanlandınız?" diye söze başladı.

Jo'nun çay fincanı şıkırdadı.

Laurie ona rahatsız bir şekilde baktı.

Jo'nun yüzü bembeyaz kesilmişti. "Nişanlandın mı?"

"John bana tebriklerimi iletmem gerektiğini söyledi. Ne harika!" dedi Meg, sesi çok az da olsa titreyerek.

Jo başka hiçbir şey söylemedi. Dilsiz kalmıştı.

Laurie yanağının içini ısırdı. Meg'in sadece kibar bir sohbet başlattığını, yukarıda olup bitenlerden herkesin dikkatini dağıtmak için bunu yaptığını biliyordu. Ama bu konu daha mı iyiydi acaba?

Laurie iç çekti. Gerçeği açıkça söylemek daha iyiydi. Büyükbabası her zaman, acı verici olsa bile, gerçeği doğrudan söylemenin gerektiğini söylerdi. Her zamanki gibi, yaşlı adam haklıydı.

Öne eğildi. "Teşekkür ederim. Her şey o kadar hızlı oldu ki, postayla göndermek için çok geç kalmıştım. Kesinlikle sürpriz olması amaçlanmamıştı. Ama evet, Boston'da ona sordum. Herkes kabul etti. Büyükbabamın ne kadar mutlu olduğunu tahmin edebilirsiniz. Sanırım baştan beri planı buydu."

Jo şimdi eldivenleriyle çok ilgileniyormuş gibi yaptı. Meg ona baktı, sonra tekrar Brooke'a döndü. "Ama Boston'da nasıl oldu da bulundu? New York'a geri döndüğünü sanıyordum?"

"Anladığım kadarıyla annesinin Boston'da bir işi vardı. Emin değilim. Ama bazı arkadaşlarımızın verdiği bir akşam yemeğinde tekrar karşılaştık," diye başladı Laurie. "Arabadan inerken atlar kaydı ve çamura düştüm. Ne halde olduğumu tahmin edebilirsiniz."

Brooke kıkırdadı, Meg gülümsedi ama Jo'nun dudaklarının kenarları sıkılaştı. Laurie, onun bu rahatsızlığından biraz da olsa keyif aldığını fark etti. İnatçılığının nelere yol açtığını görsün bakalım.

"Neyse, orada sıırıslıkam ter içinde durmuş, akşam eve gitmeyi düşünüyordum ki, elinde şemsiyeyle gelip benim talihsizliğime gülen biri çıktı?"

"İnsanın kendiyle dalga geçmesini sağlayabilen bir arkadaş gibisi yok," dedi Meg. Gözlerini bir anlığına Jo'ya dikti.

"Evet. Tanıdık bir yüz görmek güzeldi ve ona da söyledim. Büyükbabamın ısrarı üzerine gelmişti. Onun da biraz arkadaşlığa ihtiyacı olabileceğini düşünmüştü. Bir nedenden dolayı melankolik olduğunu sanıyordu."

Jo, Brooke'a baktı ama hiçbir şey söylemedi. Tahmin etmiş miydi, yoksa Meg ona Hat'in Brooke'a gönül verdiğini ve reddedildiğini mi söylemişti? Laurie bilemiyordu. Brooke'un reddedilen aşklarından bahsetmesi ona hiç yakışmazdı, Lady Harriet'ten bile. Ama Jo'nun zekası keskindi ve tahmin etmiş olabilirdi.

Artık fark etmezdi. Harriet onundu, o da Harriet'indi. Geçmişteki her şey geleceğin habercisiydi, ikisinin de başka insanları sevmiş ve reddedilmiş olmaları da dahil. Artık sadece gelecek önemliydi.

“İçeri girdikten sonra Harriet, ailenin hizmetçilerinden biriyle konuştu ve bana yeni bir pantolon temin etmeyi başardı. Bu konuda oldukça becerikli biri.”

Jo alaycı bir şekilde güldü. Laurie hikayesine devam etti. “Her neyse, akşam kurtuldu. Bütün akşam yemeğini birlikte sohbet ederek geçirdik, diğer konukları neredeyse tamamen görmezden geldik. Tam bir skandaldı! Ama onunla vakit geçirmekten ne kadar keyif aldığımı neredeyse unutmuştum.”

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Meg.

Jo ayağa kalktı ve şöminenin önünde odanın içinde ileri geri yürüdü.

“O gece onu evine bıraktım. Daha önce hiç bu kadar neşeli görmemiştim. Bir romandaki aşıklar gibi, kaderin bir araya getirdiği kişiler gibi olduğumuz konusunda şakalaştık. Roderigo ve adı neydi o kadın.”

"Rodanthe," dediler Meg ve Jo otomatik olarak.

Sanki bilmiyormuş gibi başını salladı. "Evet, o."

Laurie, Jo'nun maşayı alıp ateşi öfkeyle bıaklamasını izledi. Kıvılcımlar odunlardan fırlayıp Jo'nun elbisesinin etek ucuna doğru uçtu ve bir tanesi küçük bir yanık izi bıraktı. Ne kadar dikkatsizdi. Her açıdan ne kadar da ulaşılmazdı.

Devam etti: “Ertesi gün onu aradım. Bütün bunlar dedemin ısrarıyla oldu, anlıyorsunuzdur. Bizi olabildiğince bir araya getirmeye oldukça kararlı görünüyordu. Ama işe yaradı. Birkaç gün sonra sordum ve o da kabul etti. abucak halledildi.”

Bir anlık rahatsız edici bir sessizlik oldu, sonra Meg ağlayarak, "Ah, Laurie, ikiniz için de çok mutluyum!" dedi ve ona sarıldı. "Ne kadar mutlu olacaksınız. Ve Concord'da mı evleneceksiniz?"

“Büyük ihtimalle Londra,” dedi Laurie. “Ama bu daha çok uzun bir süre. Muhtemelen gelecek yaz. Büyük babama evlenmeden önce Harvard'daki ilk yılımı bitireceğime söz verdim. O, devam edip diplomamı almamı tercih ederdi, ama tahmin edebileceğiniz gibi, kendisi ve dul eşi eski ve çok yakın dost oldukları için çok heyecanlı. Evlerinin birleşmesi falan filan.”

Oda boyunca örümcek ağı gibi uzanan uzun bir sessizlik vardı. Jo'yu sonsuza dek seveceğine dair söz verdiği günden beri sadece iki

ay mı geçmişti? Sadece iki ay mı? Aman Tanrım, diye düşündü Jo, erkekler ne kadar da kararsız!

"Demek herkes memnun," dedi Jo. "Bu harika, Teddy. Senin adına çok sevindim. Ve tabii ki Harriet için de. Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

"Teşekkür ederim," dedi. Sesinde bir sertlik sezildi. "Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz" sözü bir hakaret gibiydi, ama bunu sadece Laurie fark edebilirdi.

Hâlâ kızgındı. İyi. Bırak kızgın olsun, diye düşündü.

Meg, Laurie ve Jo'nun şaşkınlıkla birbirlerine bakışlarını izledi. İkisi de bir adım bile geri atmıyordu. "Yani Concord'da mı yaşayacaksınız?" diye sordu.

"Sanırım hayır. Henüz detaylı olarak görüşmedik. Harriet'in mülklerinin hepsi yurt dışında ve hepsini yönetmek için epey işimiz olacak." Jo'ya baktı. "Belki de buraya çok sık geri dönmeyeceğiz."

"Eğer Londra'daysanız, Jo da yakında orada olacak ve kendi kitabından uyarlanan oyunu denetleyecek," dedi Meg.

Brooke uzanıp Meg'in elini tuttu. "Prömiyerde orada olmayı ve ikinizi de ziyaret etmeyi umuyoruz."

Laurie kaşını kaldırdı. "Dörtümüz Londra'dayız! Tıpkı eski zamanlardaki gibi olacak."

"Neşeli," diye onayladı Meg, konuşmayı tamamlamak için, çünkü kedi yine Jo'nun dilini ele geçirmiş gibi görünüyordu.

"Amy'nin durumunu kontrol etmem gerek," dedi Jo sonunda.

Meg, kız kardeşinin cesaretini toplamak için dik durmasını izledi. Belki de bir kız kardeşten başka kimse Jo'nun çenesindeki o küçük titremeyi, gözlerindeki acıyı göremezdi. Laurie kesinlikle fark etmemiş gibiydi. Sadece Meg, Jo'nun gözyaşlarına çok yaklaştığını fark ettiğinde odadaki tüm havanın çekildiğini hissetti; bir dakika sonra büyük bir olay yaşayacaklardı ve sonunda her şey ortaya çıkacaktı.

Bunun yerine Jo, "Tebrikler, Laurie. Umarım birlikte çok mutlu olursunuz." dedi ve o daha bir şey söyleyemeden merdivenlerden yukarı koşarak uzaklaştı.

ŞAFAK

Jo'nun inzivaya çekilmesinin ardından, Bay Brooke ve Laurie, yolun karşısındaki Laurence'ların evine çekildiler ve ertesi gün Amy'yi ziyaret etme planları yaptılar. Meg, Jo için bahaneler uydurdu, ancak sanki bir şey kırılmış, bir bağ onarılamaz bir şekilde kopmuş gibiydi. Laurie, Harriet ile evlenecek ve Concord'dan ayrılacaktı.

Belki de bir daha hiç geri dönmeyecekti.

Beth gitmişti. Amy gölgeler diyarında kaybolmuştu ve Laurie onları Londra ve Avrupa kıtasına terk edecekti. Meg, John ile evlenecekti ve Jo, kendisine arkadaşlık edecek tek kişi olan el yazmasıyla yalnız kalacaktı. İstedikini söylediği şey buydu, ama neden özgürlük ağzında kül gibi bir tat bırakıyordu?

Laurie, Lady Hat ile evlenecekti—kim tahmin edebilirdi ki? Nedense, Jo onu reddettiğinde, başka biriyle evleneceğini hiç düşünmemişti. Bu, hayal gücünün bir parçası bile olmamıştı. Ne varsaymıştı ki? Tek başına, karşılıksız aşkı içinde yanarken, dünyayı dolaşacağını mı?

Belki de iddia ettiği kadar ona aşık olmamıştı. Eylül başında ayrılmıştı; daha kasım ayının ikinci haftasıydı! Onu bu kadar çabuk unutmuş muydu? Evet, unutmuştu. O akşam ona bakmadı bile.

Marche ailesi, bacalarda uğuldayan rüzgarı dinleyerek korkunç bir gece geçirdi ve ev her zamankinden daha havasız ve sıcak oldu. Babaları hâlâ gelmemişti. Sonuç olarak, annelerinin mektuplarını almamış olmalı diye düşündüler.

Meg, ertesi günün daha iyi olup olmayacağını bilmiyordu. Yan odadaki Jo'nun yatakta dönüp durduğunu, öfkeyle yukarıya, çatı katına çıktığını duyabiliyordu. Jo'nun kalbi kırılmıştı, inatçı şey henüz bunun farkında olmasa bile.

Ah! Özellikle Meg sonunda bu kadar mutlu olmuşken, kız kardeşlerinin acı çekmesini izlemek çok zordu. Amy'nin iyileşmesini, hele ki Laurie Harriet ile nişanlandıktan sonra Jo'nun mutluluğunu bulmasını ummak çok fazla görünüyordu. Jo bu konuda kendisinden başka kimseyi suçlayamazdı.

Sabahleyin hava tertemizdi, sanki kendiliğinden temizlenmiş gibiydi. Perdelerin arasından görünen gökyüzü inanılmaz bir maviydi, bulutsuzdu ve hafif bir serinlik hissediliyordu. Ağaçların yaprakları neredeyse dökülmüş, yer ise hışırtılı yapraklarla doluydu.

Meg'in tahmin ettiği gibi, Jo bütün gece uyuyamamıştı. Laurie'nin anlattığı sahneyi kafasında tekrar tekrar canlandırmıştı: Laurie'nin su birikintisine düşmesi ve kadının gülmesi. Harriet'in, Jo'nun eskiden yaptığı gibi, Laurie'yle dalga geçmesi.

Meg, "İnsanı kendi kendine güldürebilen bir arkadaş gibisi yok," demişti.

Laurie'nin böyle bir arkadaşı vardı, ama o kişi kendisi değildi. Artık Jo değildi.

Londra'da evleneceklerdi. Concord'a sık sık geri dönmeyi beklemiyorlardı.

Güneş ışığının yetersizliği nedeniyle Jo ile olan arkadaşlığı sona erecekti.

Jo, Laurie'nin o gösterişli kadınla evleneceğine inanamıyordu. New York'ta tanıştıkları, sürekli üst sınıflardan bahseden o kibirli kadın, Jo'nun uzun zamandır tanıdığı, neşeli, nazık ve enerjik arkadaşının yanına bile yaklaşılamazdı.

Belki de Cambridge'de onun fark ettiğinden daha çok değişmişti.

Geceleyin, uykunun gelmeyeceğini anladığında, Jo aslında Amy'nin odasına girmiş ve annesine biraz uyumasını söylemişti. "Bir şey olursa seni uyandırırım," demişti Jo. Yorgun düşen anne, saçlarını öptü ve odasına gitti.

Amy gece boyunca hiç konuşmamış, sadece öksürmüştü ve o kadar şiddetli öksürmüştü ki, Jo zavallı küçük kızın kaburgalarının kırılacağını düşünmüştü. İşte bu, diye düşündü Jo. Karanlık saat geldi. Gölge diyarları Amy'nin peşinden geliyor, tıpkı Beth'in peşinden geldiği gibi. Bir gün Meg'in ve benim için de gelecekler.

Jo gözlerini kapattı ve Bethie ile Amy için dua etti.

Kalbinin derinliklerine acıyı, kederi ve karanlığı açtı, kayıp ve sevginin acısını hissetmesine izin verdi. Küçük kız kardeşleri için ağladı; biri gitti, diğeri gidiyor; tüm dünyada en çok değer verdiği iki küçük ruh için.

Ve artık ağlayamaz hale geldiğinde, kız kardeşinin yanına yatağa girdi ve sanki kendisi de mezarın yarısına girmiş gibi uyudu.

“Jo.”

Ses neredeyse duyulamayacak kadar kısıktı.

“Jo.”

Şaşkınlıkla birden doğruldu. "Amy?!"

Sabah olmuştu; Jo pencereden maviyi görebiliyordu. Ama daha da şaşırtıcı olanı, Amy'nin uyanık olması ve dışarı çıkıp oturmak istediğini fısıldamasıydı. "Çiçekleri görmek için," dedi.

Sonbahardı ve çiçekler kahverengi ve solmuştu. Yine de kimse onu reddetmeye cesaret edemezdi. Şimdi değil.

Özellikle de ablaları için değil.

Anne onu kucağına alıp aşağıya, dışarıya, Sebze Vadisi kalıntılarının yanındaki sandalyesine taşıdı.

"Ne zamandır hastayım?" diye hırıltılı bir sesle sordu Amy.

"Epey bir süre," dedi Jo. "Ama sonsuza kadar değil."

"Üzülme," dedi annem. "Serin havanın tadını çıkar. Çok güzel bir gün."

Amy gülümsedi. Öyleydi.

Onu sıcak tutmak için battaniyelerle örttüler. Meg ona çay getirdi, Jo da ayaklarını ovdu. Amy gözlerini kapattı ve güneşin yüzünü ısıtmasına izin verdi.

Onu izleyerek beklediler. Güneş, soluk tenini hafifçe pembeleştirmişti.

Bir süre dışarıda oturup ona kitap okudular. Bu sefer Uğultulu Tepeler'i okuyorlardı. Jo şunları okudu:

1801.—Ev sahibimi, yani beni rahatsız edecek tek komşumu ziyaretten yeni döndüm. Burası gerçekten güzel bir ülke! Tüm İngiltere'de, toplumun karmaşasından bu kadar uzak bir yer bulabileceğimi sanmıyorum. Tam bir insan düşmanı cenneti: ve Bay Heathcliff ile ben, bu ıssızlığı aramızda paylaşmak için çok uygun bir çiftiz. Harika bir adam! Yanına yaklaşırken kara gözlerinin şüpheyle kaşlarının altına çekildiğini ve adımı söylediğimde parmaklarının kıskanç bir kararlılıkla yeğinin içine daha da saklandığını

görünce kalbimin ona karşı nasıl ısındığını hayal bile edemezdi. "Bay Heathcliff?" dedim. Cevap bir baş sallama oldu.

Jo, okurken zaman zaman Amy'ye bakıyordu. Kız kardeşi hiç kıpırdamıyordu. Bir heykel gibi hareketsiz ve donuktu.

Biraz sonra Amy derin bir nefes aldı ve öksürdü. Tekrar konuşabildiğinde, "Daha iyi hissediyorum," dedi.

Bir nefes daha aldı, bir nefes daha. Durakladı.

Haftalar sonra ilk kez öksürük geçmedi.

"Laurie, benim bebeğim nerede?" diye fısıldadı. "Bir şeyler yiyebilir miyim?"

Meg ve Jo, Anne ve Hannah birbirlerine baktılar, hem korkuyorlardı hem de umutluydular. "Elbette," dedi Anne gözlerinde yaşlarla. "Ne istersen canım."

Sonuçta en kötüsü yaşanmamıştı. En kötüsü onları teğet geçmişti. Gölgeler güneş tarafından kovalanmıştı.

...

Hastayı kontrol etmeye geldiklerinde Brooke ve Laurie, Amy'nin çok daha iyi durumda ve sağlığına kavuşmuş olduğunu görünce memnun oldular. Annesinin yaptığı çorbayı reddedip ekmek ve tereyağı istedi, bu da herkesi rahatlatma duygusuyla güldürdü. Gün ilerledikçe ve Amy dışarıda oturup temiz havanın tadını çıkarırken, gücü geri geldi.

İlk başta, birçok insanın yaptığı gibi, sadece manzara değişikliği ve güzel hava için iyileşmiş gibi görünüyordu. Yüzüne renk geldi ve öksürüğü yavaş yavaş azaldı. Akciğerlerindeki hırıltı da azaldı.

Bay Laurence'ın doktoru, gördüğü en olağanüstü iyileşme olduğunu söyledi. "Bunu söylemek istemezdim hanımefendi," dedi annesine, "ama dışarıda oturarak veremden iyileşen birini daha önce hiç görmedim. Bunu diğer hastalarım da denemem ve işe yarayıp yaramadığını görmem gerekecek."

O gece onu içeri aldıklarında derin bir uykuya daldı ve sabah uyandığında mısır ekmeği ve elma istedi. Açlıktan ölüyordu, annesi fazla yememesi ve mide ağrısı çekmemesi gerektiğini söyleyene kadar yedi.

Jo karnına dürterek, "Hem kilerdeki erzakları tamamen boşalttın. Malzeme almak için şehre gitmemiz gerekecek," dedi.

Herkes güldü. Rahatlamaları gözle görülür derecedeydi. Amy iyileştiğine göre artık her şey yeniden komik olabilirdi.

İki gün süren iyileşme sürecinin ardından, Amy'nin yaşayacağı kesinleşince, Laurie ve Brooke bir kez daha ayrılacaklarını açıkladılar. Laurie eğitime, Brooke ise Boston'daki öğrencilerine dönecekti. Meg ile evlendikten sonra da oraya taşınacaklardı.

Laurie, "Artık senden sonsuza dek ayrılmak zorunda kalmayacağımızı bildiğimize göre gidebiliriz," dedi ve Amy'nin burnunu hafifçe sıktı.

"Laurie! Yapma!" dedi Amy, ama gülümsedi. Jo, onların tekrar birbirleriyle şakalaşmalarını izlemenin ne kadar hoş olduğunu düşündü.

Ardından daha karanlık bir düşünce geldi aklına: Bunu bir daha yapıp yapamayacakları sorusu. Amy iyileştğine göre, Laurie'nin kalması için hiçbir sebep yoktu. Çalışmaları, düğün planları ve Boston'daki Harriet vardı. Şükran Günü için bile geri dönmeyecekti; tatil için Harriet'in ailesiyle planları vardı.

Sonra baharda İngiltere'ye giderdi.

Belki de sonsuza dek.

Jo, Laurie'ye, "Peki, en azından Noel'de evde olacak mısın?" diye sordu.

Laurie dalgın bir şekilde tırnağını kemirdi. "Sanmıyorum. Bence Harriet beni New York'ta isteyecek. Büyükbabam da kış için Londra'ya gideceği için eve gelmem için pek bir sebep olmayacak."

"Anlıyorum."

Meg, "Umarım en azından düğünümüz için geri dönersiniz," diye sitem etti. "Düğünü Aralık ayına, Noel zamanına planladık."

"Öyle mi?" diye sordu Laurie. "Brooke bundan hiç bahsetmemişti."

Jo, bir Noel düğününü ilk kez duyuyordu. Laurie, Meg'in elini sıcak bir şekilde sıktı ve bir an için eski Laurie'ye döndü. "Elbette orada olacağım. Vahşi atlar bile beni uzak tutamaz."

Jo, "Bir ziyaret daha," diye düşündü. "Bir ziyaret daha, sonra sonsuza dek gidecek."

Bir insanı kaybetmenin pek çok yolu var.

Keşke bunu bilmeseydi.

...

Meg ve Jo, vedalaşmak için erkeklerle birlikte tren istasyonuna gittiler. Meg ve Brooke'un el ele tutuştuğu, Jo ve Laurie'nin ise birbirlerine bakmaktan kaçındığı garip bir araba yolculuğunun

ardından, erkekler ayrılış biletlerini aldılar. Hepsi aynı doğruya giden ekspres trene binerek Boston'a doğru yola çıktılar.

Laurie boğazını temizleyerek trenin beş dakikadan kısa bir süre içinde orada olacağını duyurdu.

Bu durum Meg'i büyük bir umutsuzluğa sürükledi. "Ah, sevgilim!" dedi. "Seni çok özleyeceğim!"

John, gelinini sıkıca kucakladı ve kulağına aceleyle aşk ilanları fısıldadı.

Jo ve Laurie, Meg'in gözyaşlarından utanarak ayrı durdular. Jo, tren istasyonunda beşinci bir varlığın, yokluğuna rağmen ikisinin de görebildiği bir varlığın, Harriet'in, Laurie'nin müstakbel gelininin, varlığının farkındaydı.

Şimdi Lady Hat'in Boston'da düğün kıyafetlerini seçmek için gösterişli bir şekilde dolaştığını hayal edebiliyordu. Muhtemelen en ince ipekler, en ince işlemeler. Ya da belki de kıyafetlerini Fransa'dan, Worth Evi'nden sipariş etmişti. Dünyadaki her türlü lüksü karşılayabilirdi. Carmichael-Carlthorpe'lar ve Laurence'lar sayesinde hiçbir masraftan kaçınılmazdı. Meg'in aksine, o her şeyle idare etmek, tasarruf etmek ve idare etmek zorunda kalacaktı.

Göğüslerin onu mutlu edeceğini nasıl düşünebilirdi ki? Asla Theodore Laurence. Hiçbir zaman.

Ama öte yandan, o Jo'nun Theodore Laurence'ı değildi. Eğer bir sezon içinde hem Jo'ya olan aşkını ilan edip hem de Lady Hat'e evlenme teklif edebiliyorsa, Jo'nun Theodore Laurence'ı hiç tanımadığı da muhtemeldi.

Meg artık açıkça ağlıyordu, ama Jo'nun şu an kız kardeşinin bu davranışlarına tahammülü kalmamıştı. "Ugh," dedi. "Sonunda evlendiklerinde çok sevineceğim, böylece tüm bu saçmalıklar sona erecek."

"İşte Jo, her zaman olduğu gibi romantik." diye kıkırdadı Laurie.

"Evlendikten sonra onu alıp götüreceksin," dedi Jo. "Herkes gidiyor."

"Yapacak bir şey yok," dedi Laurie. "Onların mutluluğunu düşünmelisin, kendi mutluluğunu değil. Sanırım durum böyle."

Jo'nun içinde bir şeylerin kurduğunu hissetti. "Siz ve Harriet servetlerinizi harcarken, benim tavan arasında bir şeyler karaladığımı düşünecek misiniz?"

Laurie hüzünlü bir gülümsemeyle, "Seni her zaman farklı bir tür şans olarak hatırlayacağım, eski dostum. Ve ne kadar uzağa gidersem

gideyim, dostluğumuza her zaman değer vereceğim." dedi.

"Ama geri dönmek için yeterli değil."

Laurie'nin ağzı açıldı, sonra tekrar kapandı. "Nereye gidersen git, seninle tanışmaktan memnuniyet duyarım. Bunu biliyorsun. Batı Yakası'nda görüşeceğiz, değil mi? Sen oyununla, ben de..." Sözleri sessizliğe gömüldü.

Yanında karısıyla birlikte. Jo gittikten sonra onu İngiltere'de tutacak, varlıklı ve mevki sahibi bir karısıyla. Dostlukları asla eskisi gibi olmayacaktı. İkisi de bunun doğru olduğunu biliyordu.

Laurie'nin evlenme teklifini, onun eşi olmak için yeterince şık olmadığı, arkadaşlarının onunla alay edeceği ve Laurie adına utanacakları gerekçesiyle reddetmişti. Ama tersini hiç düşünmemişti; eğer Laurie daha şık bir eş seçerse, o eş her zaman aralarına girecek ve dostluklarının üzerine çok uzun bir gölge düşürecekti.

Ya da sonlandırmak.

Laurie! Nişanlandı! Bu çok saçmaydı ve Laurie çok kızgındı, ama neden kızgın olduğunu bilmiyordu, sadece şunu diliyordu... ah, neyi dilediğini bilmiyordu.

Kondüktör yolcuları çağırıyordu. Laurie, Jo'nun elini sıktı ve trene bindi. Brooke, Meg'in elini bir kez, hızlıca ama içtenlikle öptü, sonra onun ardından trene bindi.

Tren hareket etmeye başladı. Meg, kız kardeşinin koluna sarılarak, "Ah, Jo, onsuz bu birkaç haftayı nasıl geçireceğim?" dedi.

Jo, kız kardeşinin kolunun ağırlığını hissetti. "Uzun süre kalmayacak, Meg. Noel'e kadar geri dönecek ve sen de evlenmiş olacaksın."

"Yakında," dedi Meg. Tren istasyondan ayrılıyordu ve Laurie ile Brooke'u da beraberinde götürüyordu. "Ama yeterince yakında değil."

Meg gerçekten de ağlıyordu. Jo, kendi gözünün köşesinde bir damla yaşın belirdiğini görünce dehşete kapıldı.

"Ağlamayacağım," diye düşündü. "Ağlamayacağım, ağlamayacağım, ASLA."

Şansımı kullandım.

Laurie önce bana sordu.

Önce o beni sevdi.

Ama onu bıraktım ve onu hak etmiyorum.

O zaman da onu istemiyordum, şimdi de istemiyorum.

Şimdi değil. Asla da değil.

Ama Jo, herkesten daha iyi biliyordu bir hikâyeyi, hele de sonu bu kadar yanlış anlatılmışsa.

PLAN YAPMAK

Amy'nin sağığı iyileşmeye devam ettikçe, March ailesi dikkatlerini daha keyifli bir şeye çevirebildi: Meg ve Brooke'un düğün hazırlıklarına.

Laurence ailesinin yokluğunda Şükran Günü kutlaması küçük çaplıydı, ancak şükredilecek çok şey vardı; bunların başında da Amy'nin sık sık acı çeken "pug burnu"yla gülümseyen yüzünün hala aralarında olması geliyordu.

"Hâlâ çamaşır mandalını mı kullanıyorsunuz?" diye sordu Jo, dilimlenmiş hindi eti ve kızılıık sosu dolu kaseyi etraftakilere uzatırken.

"Yemin ederim düzelecek, hem zaten kitabına yazmışsın, denemeye devam edeyim bari," dedi Amy, burnu tıklalı olduğu için biraz genizden konuşuyordu.

Jo küçük kız kardeşine bir ekmek rulosu fırlattı ve hepsi güldü.

"Hepimiz Romalı yüz hatlarına sahip değiliz," diye iç çekti Amy, tokasını çıkarırken. "Tabii ki Laurie'nin mükemmel bir burnu ve büyük bir serveti var. Hayat asla adil değil."

"Hayır, öyle değil canım, bunu ne kadar çabuk anlarsak hayatımız o kadar iyi olur," dedi Jo, eski arkadaşının adını anarken bile yüzünü buruşturmadan.

...

Artık Noel'e sadece birkaç hafta kalmıştı. Yapılacak çok şey ve kutlanacak çok sebep vardı. Amy'nin sağığı. Yeni bir evlilik. Ve

Theodore Laurence ile Lady Harriet Carmichael-Carlthorpe arasında, herkesin memnuniyetine yol açan yeni bir nişan.

Meg artık her saat başı meşguldü; gündüzleri King ailesi için çalışıyor, geceleri de çeyizini dikiyordu. Meg'in tüm maaşı kumaş ve iplik, yeni botlar ve dantel parçaları almaya gidiyordu. Kendisi ve Brooke için ev kurmak için tencere, tava, tabak ve çatal bıçak takımı da cabasıydı. Yine de yeterli değildi. Annesi, Meg'in çeyizini tamamlamasına yardımcı olmak için kendi eşyalarından birkaçını verdi. Birkaç ekstra battaniye, köşesinde küçük bir yırtık olan yedek bir mutfak perdesi takımı.

Jo yardım etti, yazarlık gelirinin küçük bir kısmını düğün ziyafeti için yiyecek almak ve Meg'e yeni eldivenler ve düğün günü Meg ve Brooke'u kiliseye götürmek için kiralık bir at arabası hediye etmek için kullandı. Eğer devam kitabını bitirip parasını almış olsaydı, daha fazlasını karşılayabilirdi; belki de yeni bir elbise. Ama bitirmemişti, bu yüzden parasını da almamıştı. İlk kitabının telif haklarını bir sonraki yıla kadar alamayacaktı ve son çekten kalan para tehlikeli derecede azalmıştı.

Günleri normale dönüyordu, ya da normale yakın yeni ritimlere giriyorlardı. Bu da Jo'nun artık devam filmine dönebileceği ve dönmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Ama Jo, anlayamadığı bir nedenden dolayı her zamankinden daha umutsuzdu. Bunu, babalarının gelmemesinden kaynaklanan melankoliye bağladı. Babaları, geleceğine dair bir haber bile göndermemişti, mektuplarını aldığını bildirmemişti. Annesi, Amy'nin tehlikenin geçtiğini bildiren yeni bir mektup göndermişti, ancak o da cevapsız kalmıştı.

Niles, Amy'nin hastalığı sırasında Jo'ya romanın nasıl gittiğini soran birkaç mektup göndermişti, ancak Jo cevap vermemişti. Söyleyecek bir şey yoktu, çünkü tüm uyanık anları Amy'ye, onu hayatta tutmaya odaklanmıştı.

Şimdi ise Jo, yazıları hakkında tekrar düşünmeye başladı. Hikayenin iki versiyonunu yazmış olması, ikisinin de söylemek istediklerine, yazmak istediklerine yaklaşamamış olması absürttü.

Amy'yi kaybetme ihtimali katlanılmazdı. Bunun ağırlığı altında ezileceklerinden emindi Jo. Zavallı Beth'in kaybı o kadar korkunçtu ki, düşünmek bile zordu. Bir kız kardeşi daha kaybetmek, sevgili Amy'nin acı çekip ölmesini izlemek, (Beth'in aksine) her zaman güçlü olan Amy'nin...

Onlardan herhangi birinin, herhangi bir anda, hastalık ve ölüm tarafından alt edilebileceğini bilmek...

Tek teselli, bunun gerçekleşmemiş olmasıydı.

Jo'nun hâlâ Amy ve Meg'i vardı. Hâlâ annesi, Hannah ve evi vardı. Ve sahip olduğu her şey için minnettar olmayı öğrenmeliydi. Annesinin sık sık hatırlattığı gibi, daha az şeye sahip olan başkaları da vardı.

Yani Meg'in evlenip evden ayrılması, Jo'nun en yakın arkadaşını kaybetmesi ve kariyerini mahvetmesi önemli değildi. Hâlâ birbirlerine sahiplerdi: Meg, Jo ve Amy. Kardeştiler ve hâlâ hayattaydılar, birlikteydiler. Bu yeterliydi.

...

Meg ve Brooke'un düğünü, aksi takdirde kasvetli ve sıkıcı bir takvimde tek parlak noktaydı; takvim haftalarca ya kasvetli ya da sıkıcı bir yöne doğru uzanıyor gibiydi. Ancak takvim sayfasında altın rengiyle daire içine alınmış ve dantelle süslenmiş o gün için durum böyle değildi: Noel düğünü, arkadaşları ve aileleriyle birlikte Orchard House'da kutlama yapacaklardı.

Düğün tarihine kadar yapılacak çok şey vardı: davetiyeler yazmak, dikiş işlerini bitirmek. Jo davetiyeler üzerinde çalışırken Meg de çeyizine devam ediyordu: iç etekler, günlük elbiseler, nevresimler ve masa örtüleri, bir ev hanımının gelecekteki hayatı için ihtiyaç duyacağı yüzlerce küçük şeyden herhangi birini dikiyordu.

Kız kardeşler, morallerini yüksek tutmak için sık sık işlerini Amy'nin odasında yapıyorlardı. Doktor, öksürüğü tamamen geçene kadar yatağından bir adım bile çıkarmaması konusunda ısrar etmişti, bu yüzden düğünle ilgili her iş, Amy için iyi olduğunu kanıtlamak için bir fırsat haline gelmişti. Davetiyeleri yazmak konusunda Jo ile, evi süslemeye yardım etmek konusunda annesiyle, çiçek seçimleri konusunda Meg ile tartışıyordu; sanki bu tartışmaların kendisi sağlığının iyileştiğinin kanıtıymış gibi.

Bir öğleden sonra, yine böyle bir tartışma sırasında Meg, düğün için güllerin söz konusu olamayacağını söyledi. "Maalesef kurutulmuş lavanta ve ortanca çiçekleri kullanmak zorunda kalacağız."

"Hayır, hayır, hayır. Kurutulmuş çiçekler bir düğünde iğrenç bir şey. Taze güller kullanamaz mısın Meg? En azından birkaç tane?"

“Korkarım ki hayır, canım,” dedi Meg sonsuz bir sabırla. “Tüm asmalar kış uykusuna yatmış durumda.”

“Aman Tanrım! Aralık ayında olduğumuzu unutuyorum,” diye haykırdı Amy, bir top kurdeleyi odanın karşısına fırlatarak. “Sanki bir yıldır bu yatakta yatıyormuşum gibi hissediyorum.”

Jo başını içeri uzattı. “Birinin en sevdiğim ifadeyi kullandığını mı duydum?”

Meg kaşlarını çatı. “Gerçekten de onu çok etkilemişsin. Hem de en kötü anlamda.”

Jo yatağın kenarına oturdu ve Amy'nin ayağını gıdıkladı. Amy ayağını hızla çekince, “Onu dinleme,” dedi. “Bence bu son derece sevimli.” Sonra Amy'nin burnunu hafifçe sıktı ve arkasında siyah bir mürekkep lekesi bıraktı.

“Bak şimdi ne yaptın!” dedi Meg. Amy'nin yüzünü temizlemek için ıslak bir bez almaya koştu.

Amy, komodinin üzerindeki küçük el aynasını kaptı ve Jo'nun parmak izlerinin korkunç burnunun her yerinde olduğunu gördü. “Bak ne yaptın!” diye feryat etti. “Daha dikkatli olmalısın.”

Jo, emin olmak için bir kez daha burnunu sıktı. “Yoksa ne yapacaksın?”

“İşte bu!” dedi Amy ve parmağını kendi mürekkep kabına batırıp Jo'nun yanağına sürdü.

Jo sadece güldü. Onca endişe verici günden sonra kız kardeşiyle tekrar dalga geçmek çok eğlenceliydi. Normal hayatlarına neredeyse geri dönmüşlerdi, eğer normalden kastımız sürekli, hafif bir tartışmaysa.

Meg bezle geri döndü ve bir gün olacağı anaç tavuk gibi ikisini de temizlerken onlara mırıldandı. Jo'nun yanağındaki mürekkebi silerken, “İkiniz de umutsuz vakasınız,” diye mırıldandı. “Ya anneniz sizi böyle davranırken görseydi?”

“En azından benim yüzümden hiç şaşırmazdı,” dedi Jo. “Benim umutsuz bir vaka olduğumu biliyor. Onu şaşırtabilecek tek kişi Amy olurdu.”

Amy, Meg'in bezinin baskısı altında inledi. “Çok sıkıldım işte. En azından davetiyeler konusunda yardım edemez miyim Jo? Yatağımdan kalkmayacağıma söz veriyorum. Söz veriyorum.”

“Sana inanıyorum,” dedi Jo. “Yardımlarını da memnuniyetle kabul ederdim, ancak el yazın berbat.”

"Bu da pratiğe ihtiyaım olduğunu kanıtlıyor. Lütfen, lütfen yapabilir miyim? Delirmeden önce yapacak bir şeyim olmalı."

"Beni çıldırtacaksın," dedi Jo.

Jo, Meg'in gözlerine baktı. Kız kardeşi "Ne zararı olabilir ki?" der gibi bir ifade takınmıştı ve omuz silkti. "Eğer berbat olurlarsa, çok zaman kaybetmeden daha sonra her zaman yeniden yapabilirsin," dedi Meg Jo'ya. "Denemesine izin verelim mi?"

Jo, yalvarırcasına ellerini birbirine kenetlemiş olan Amy'ye baktı. "Lütfen, Jo?"

"Pekala, tamam. Sanırım bir zararı olmaz."

Jo, dizüstü çalışma masasını ve yazı gereçlerini, emici kağıdı, birkaç tüy kalem ve en iyi çelik uçlu kalem, ayrıca Amy'nin kopyalaması için birkaç dakika önce bitirdiği örnek bir davetiyeyi getirdi. "Bununla pratik yap. Acele etme ve özensiz olma. Çalışmanı kontrol etmek için daha sonra geri geleceğim."

Amy yazı masasını kucağına aldı ve Jo'ya gülümsedi. "Teşekkür ederim! İyi bir iş çıkaracağım, söz veriyorum."

"İyi olsa iyi olur. Okul ödevlerinin yarısı okunaksız. Düşün misafirlerinin senin yazını okuyamadıkları için Meyve Bahçesi Evi yerine Walden Gölü'ne gitmelerini istemiyoruz!" Jo, Amy'nin burnuna tekrar dokunmak için elini uzattı, ancak en küçük March başını yana eğdi. "Aha! Daha iyi hissediyorsun!" diye bağırdı Jo, neredeyse kapıya doğru sekerek.

Doğrusu, davetiyeleri Amy'ye devretmekten memnundu, daha sonra yeniden düzenlemek zorunda kalsa bile. Birdenbire kafasının bir köşesinde başka bir şey onu rahatsız etmeye başladı, ona fikirler fısıldıyordu. "Şunu dene," diyordu.

Jo köşeyi dönüp gözden kaybolurken Meg, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Çatı katına," diye seslendi Jo omzunun üzerinden. "Yazmam gereken bir sahne var."

Aslında, onu harekete geçiren şey kız kardeşler arasındaki neşeli şakalaşmalardı; dün bile ulaşılmaz olduğunu düşündüğü bir girişime biraz ivme kazandırmışlardı. Amy'nin düşünle ilgili tek görevini devralmasıyla Jo, aklına birdenbire gelen bir sahneyi romanına yazmak için zaman ve istek buldu: kurgusal ailenin yeniden bir araya gelmesi ve düşün hazırlıkları.

Kurgu olsa bile, yazarak mutluluğa ulaşmanın ne büyük bir zevk olduğunu anlatamazdı! Devam romanının ilk sayfalarında sihirli

değneğini sallayıp tüm sorunlarını çözebilirdi. Savaş bitmişti, baba geri dönmüştü, kız kardeşler güvende ve sağlıklıydılar. Kurgusal John Brooke savaşa gitmiş, yaralanmış ve yine de Meg'e sağ salım geri dönmüştü. Çünkü hayat ve aşk, ikisi de tam anlamıyla çiçek açtığında çok kıymetlidir, diye yazmıştı.

Bu, adeta falcılık gibiydi. Eğer bir şeyi kurgusal olarak hayal edebiliyorsa, o şey gerçek hayatta da gerçekleşebilirdi.

Bencilce bir şekilde Meg'e düğünden önce ailesiyle evde üç yıl daha geçirme fırsatı verdi. Kız kardeşini biraz daha kendine saklama isteğine karşı koyamadı. Babasının görevine dönmesini sağladı ve Beth hastalıktan iyileşti. Ve Jo—Jo her zamanki gibiydi, kaderinden bir yandan memnun, bir yandan da hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü yazar karakterinin hikayesinin ne olması gerektiğini bilmiyordu.

Dünyaya açılıp daha bilge bir şekilde geri dönmeli mi?

Kalmalı ve kaderine razı olmayı öğrenmeli mi?

"Bunu sonra hallederim," diye karar verdi Jo sonunda. Ailenin geri kalanı için mutluluk yazacaktı. Kahramanını şimdilik rahat bırakacaktı.

Theodore Laurence'a gelince, onun hakkında ilk başlarda pek bir şey yazmadı. Onu okulda, tıpkı hayatta olduğu gibi, bir kenara bıraktı. Onu ya da çok şık, çok uygun nişanlısını düşünmeye bile dayanamıyordu.

İyi bir karar mı veriyordu, herkesin gelecekteki mutluluğuna yol açacak bir karar mı? Yoksa aceleci, inatçı kararların uzun zincirindeki bir başka hata mıydı, gözyaşlarına, onu en çok seven arkadaşlarından koparmasına yol açacak bir hata mıydı?

Laurie'nin falına gelince, Jo'nun kristal küresi boştu.

Gerçek şu ki, kurgusal Theodore Laurence de gerçek olanı kadar bir bilmeceydi. Son ayrılıklarında söylediği şu sözleri aklından çıkaramıyordu: "Seni her zaman hatırlayacağım. Ne kadar uzakta olursam olayım, dostluğumuza değer vereceğim." Bu sözler onu nefessiz bırakıyor, her gün ona yazdığı ve sonra yaktığı mektuplar yüzünden gözyaşlarına boğulmasına neden oluyordu.

"Gitme," demek istedi. "Çok uzağa değil. Sana ulaşamayacağım bir yere değil."

Concord'daki hayata sırtınızı dönmeyin, benim yüzümden değil.

Sen her zaman en sevgili arkadaşım olacaksın. Hiçbir eş bunu değiştiremez.

Ama bir eşin bunu değiştirmeyeceğini bilmiyordu. Değiştirmesi de tamamen mümkündü. Jo, gelecekteki Meg'i, anne ve eşi, meşgul, telaşlı ve küçük hayatıyla mutlu bir kadını şimdiden görebiliyordu. Her zaman kız kardeş olacaktardı, ama Meg yan odada olmadığında aralarındaki şeyler değişecekti. Kendi evi, kendi kocası ve çocukları olacak ve giderek daha çok kendi kararlarını verecekti. İkisinin şimdi çok kolaylıkla paylaştığı sırlar ve hikayeler farklı olacaktı. Ne Meg ne de Jo değişmeyi amalamıyordu, ama değişim oradaydı, sahnenin hemen dışında gizlenmiş, varlığını hissettirmeye hazırdı.

Eğer kendisiyle Meg arasında böyle bir değişimin yaklaştığını hissedebiliyorsa, kendisiyle Laurie arasında ne kadar daha mesafe olurdu? Aralarında sadece okyanus değil, bir eş, bir servet, ayrı yaşanmış koca bir hayat vardı.

Arkadaşlıklarının değişmesini istemeseler bile, değişirdi. Kimsenin değiştirmeye çalışmasına gerek kalmadan değişirdi.

Dolayısıyla Laurie hakkında ya da kendisi hakkında pek bir şey yazmadı.

Meg ve Brooke, Anne ve Baba, Amy ve Beth için her mutluluğu yazdı.

Bunu kız kardeşlerine verecekti: kendileri kadar güzel ve parlak bir gelecek vaadi.

Jo'nun böyle bir niyeti olmasa bile, onların ummaya hakları vardı.

NİŞAN PARTİSİ

*T*esadüf o ki, Laurie önce Jo'ya yazmış ve Boston'da arkadaş ve ailelerinin bir araya geleceği "nişanımızı kutlamak" için Jo'nun da orada olmasını rica etmişti. Kendisi ve Harriet'i kastediyordu ve Jo'nun içini bir ürpertti, "bizim" kelimesinin onu da kapsadığı zamanları hatırlayarak.

O zamana kadar Amy yataktan kalkmış, evde daha çok vakit geçiriyor, annesine küçük işlerinde yardım ediyor ve derslerine yeniden başlamıştı. Davetiyeleri o kadar güzel yapmıştı ki Jo, daha önce hiç yapmadığı bir şey olan el yazısına yüksek not vermişti. Bu yüzden Jo'nun evdeki varlığına son zamanlardaki kadar ihtiyaç duyulmuyordu, ama yine de tereddüt ediyordu, gitmek isteyip istemediğinden emin değildi.

Eğer yapmalıysa. Buna dayanabilir miydi?

Jo'yu her zaman Jo'nun kendisinden daha iyi anlıyor gibiydi, annesi mektubu Jo'nun elinden aldı ve Laurie'nin el yazısına baktı. "Orada olmanız çok şey ifade ederdi, Bay Snodgrass," diye okudu.

Kadın mektubu Jo'ya geri verdi ve "Gitmelisin. Gitmezsen kendini asla affetmeyeceksin." dedi.

"Ama Harriet'i pek sevmiyorum. Anne, New York'ta onu duymalıydın. Kibirliği bal gibi yoğundu."

"Laurie'yi seviyorsun," dedi anne. "O senin arkadaşın. Ve eğer İngiltere'de yaşamaya devam etmeyi planlıyorlarsa, onu bir daha görme fırsatın pek olmayabilir."

Jo, hayal kırıklığıyla bir ses çıkardı ve kanepeye çöktü. "Pekala. Ama bunu sadece onun hatırına yapıyorum."

Anne, Amy'nin saçını örerken neredeyse kıvranan Meg'e döndü. "Ya sen? Oradayken John'u da göreceğinden eminim, çünkü o da davetli olacak. Ve kız kardeşinin de bir yol arkadaşına ihtiyacı olacak."

"Anne, izin verir misin?" diye sordu Meg.

"Elbette, yapabilirsiniz. En kısa sürede Laurie'ye haber verin, Hannah ve ben de bavullarınızı alacağız."

...

Birkaç gün sonra, iki kız kardeş trenle kısa bir yolculuk yaparak Boston'a gittiler ve Laurie ile Brooke onları istasyonda Laurence'ların vagonunda karşıladı. Jo, Harriet'in de onlarla birlikte olacağından neredeyse emindi, ancak öyle olmadı. "Onu daha sonra göreceksiniz," dedi Laurie. "Şu anda dördümüzün birlikte olmasından mutluyum, tıpkı New York'ta olduğumuz gibi."

Jo şaşırdı ama rahatladı. Lady Hat olmadan geçireceği birkaç dakika eski günleri hatırlatacaktı; sadece New York'u değil, Concord'da pikniklerde, göletlerde birlikte geçirdikleri tüm zamanları. Orchard House'un çatı katındaki odasında, kendi yaptıkları sahnede küçük dramlarını sergiledikleri zamanları.

Bir anda zaman uzadı ve daraldı. Artık çocuk değillerdi. Yetişkin olmuşlardı, ya da neredeyse yetişkin. Her şey değişecekti. Bir daha asla şu anki gibi olmayacaklardı: birbirlerinin sırlarını bilen dört genç insan. Birbirlerini o kadar iyi tanıyorlardı ki, birbirlerinin cümlelerini tamamlayabiliyorlardı.

Jo ağlamaktan korkarken, Meg Brooke ile yeniden bir araya gelmekten o kadar heyecanlanmıştı ki, karakoldaki herkesin gözü önünde, görgü kurallarını tamamen unutarak kollarını onun boynuna doladı.

"Seni gördüğüme ben de çok sevindim, sevgilim." Brooke, Laurie ve Jo gülerken, Meg'in kollarından nazıkçe sıyrıldı.

Meg'in yüzü kızardı ve elbisesini düzeltti. Etraflarındaki herkes onlara bakıyordu.

"Kendine gel Meg," dedi Jo. "Ailede uygunsuz olanın ben olduğumu sanıyordum. Hepimiz skandal yaratamayız, değil mi?"

Laurie kahkahadan neredeyse ikiye katlanmıştı. "Bu manzarayı asla unutmayacağım," dedi. "Ama aşk hepimizi aptal durumuna düşürüyor sanırım. Hepimiz tutuklanmadan önce eve gidelim mi?"

"İyi fikir," dedi Jo ve hepsi arabaya doluştu.

Kız kardeşi ve Brooke'un yeniden bir araya gelmesinden memnundu, ancak Jo, sağanak yağmurda araba sürerken, bu ziyaretin hiç de hoşuna gitmediğini kendi kendine itiraf etmek zorundaydı. Lady Hat ile tekrar karşılaşmak—onun Laurie'ye özen göstermesini, onu sahiplenmesini, onu tıpkı zengin mallarından biri gibi ailesine katmasını izlemek—şahit olmak zorunda kaldığı en zor şeylerden biri olacaktı.

Ama o buraya Laurie için gelmişti, çünkü Laurie onun en yakın arkadaşıydı ve her zaman da öyle kalacaktı. Henüz vazgeçmediği dostlukları uğruna.

Meg, yolculuk boyunca kolunu Brooke'un kola tuttu ve neredeyse hiç konuşmadı. Brooke her zamanki gibi sessizdi, ama Jo ve Laurie birçok şey hakkında sohbet ettiler: Amy'nin sağlığının iyileşmesi, Laurie'nin hâlâ ihmal ettiği ve bu yüzden de tehlikeli olan dersleri, Harriet'in annesinin Manhattan sosyetesinin büyük bir bölümünü düğüne davet etmesi.

"Peki ya devam filmi?" diye sordu Jo'ya. "Ondan tamamen vazgeçtin mi? Concord'dayken öyle bir ima yapmıştın."

Jo, Meg ve Brooke'a baktı; kız kardeşinin eli Brooke'un üst koluna dolanmıştı. "Tekrar üzerinde çalışmaya başlamış olabilirim."

"Öyle mi?" diye sordu Laurie. "Hangi sahneleri yazdınız?"

"Düğün hazırlıkları," dedi ve Meg'e muzip bir sırıtışla baktı. "Oh, merak etme, her şey mükemmel bir zevkle yapılıyor, söz veriyorum."

"Ya ben?" diye sordu Laurie. "Ben de bu işin içinde miyim?"

"Henüz karar vermedim. Belki de seni korsan yaparım."

Brooke ikisine de gülümsedi. "Onun zaten öyle olmadığını nereden biliyorsunuz?"

Hepsi kahkaha attı, ama Jo için bu kahkaha hala hüznüldü. Her şey sona eriyordu; bunu hissedebiliyordu. Kısa süre sonra Meg, Orchard House'dan kendi evine taşınacaktı. Ama en azından yeni evliler Concord'da kalmaya karar vermişlerdi. Brooke, Boston'daki öğrencilerini bırakarak, küçük köylerine temelli taşınacaktı.

Arabayla evin önüne geldiklerinde, Bay Laurence bizzat kapıya gelerek onları karşıladı ve kızların içeri girebilmeleri için bir şemsiye uzattı. "Sevgili kızlarım, Boston'a hoş geldiniz!"

"Merhaba!" diye bağırdı Meg, Jo ise, "Son gemiyle Londra'ya gideceğini sanıyorduk. Kışı burada geçirmeye mi karar verdin?" dedi.

"Düğün planlamasına yardım etmek için geldim," dedi onları içeriye yönlendirirken. "Hava düzelince gelecek yıl hep birlikte oraya

gideceğiz."

Meg, yaşlı adamın elini nazikçe tutarak, "Bizi ağırladığınız için çok teşekkür ederim," dedi. "Her zaman çok nazıksınız!"

"March ailesi olmadan gerçek bir nişan partisi olmazdı," dedi Bay Laurence. "İkiniz de memleketi hatırlatmak için çok hoş birer örneksiniz."

Şemsiyenin altında, Jo bir anlığına Laurie'nin gözlerine baktı ve aralarındaki o her zaman var olan, her ne kadar bu sefer biraz azalmış olsa da, çekimi hissetti.

Laurie'nin mutlu olduğu açıktı. O da huzurluydu ve terk edilmiş bir sevgili olmaktan ziyade tekrar onun arkadaşı olmuştu. New York gezilerinin sonunda yaşadıkları korkunç anlaşmazlıktan ve daha sonra evlilik teklifini acı verici bir şekilde reddetmesinden sonra, onun mizah anlayışını yeniden kazandığını görmek onu rahatlatmıştı. Nazik olabiliyordu çünkü gelinini bulmuştu, her ne kadar o olmasa da.

Onun adına mutlu olmaya kararlıydı.

Yapardı.

...

İki gece sonra, Laurence'ların evi muhteşem bir görünüme bürünmüştü. Carmichael'lerin Manhattan'daki malikanesi kadar görkemli olmasa da, yine de büyük, sağlam yapılı bir tuğla evdi; yüzlerce mumun yumuşak ışığıyla aydınlanan, sığır eti ve ıstakoz kokusuyla, iyi Fransız şarabının keskin tadıyla dolu, güzel oturma ve yemek odaları vardı.

Yukarı katta, March kızları partiye hazırlanmak için birbirlerine giyinmelerinde yardım ediyorlardı; Meg güzel ipek elbiselerinden birini, Jo ise Meg'in eski ekose elbiselerinden birini giymişti. Laurie onu görünce, "Avlanmaya hazır gibisin," dedi. "Fundalıkların arasında İskoç bir kız." Ve yanağından sıcak bir öpücük kondurdu.

Jo, sanki bir kız kardeşiymiş gibi düşündü. Başka hiçbir şey düşünmemeye çalıştı ama dudaklarının sıcaklığı, kısa bir anlığına da olsa, onu heyecanlandırmıştı.

Alt katta, odaya mumlar ve çiçekler yerleştirmeye devam ediyorlardı ki kapıda bir gürültü duyuldu; şemsiyelerin, ayakkabıların ve kapı menteşelerinin şıkırtısı.

"Ah, siz çok kötü kızlarsınız!" diye bağırdı Harriet, neredeyse üzerlerine uçarak. "Boston'a varır varmaz neden hemen yanıma

gelmediniz? Laurie ve Brooke'un sizi iki gündür sakladığına inanamıyorum. Sizin geldiğinizi daha yeni öğrendim.”

Harriet ve annesi, olması gerektiği gibi bir otelde kalıyorlardı. Boston'daki nişan partisinden sonra, Laurence ailesiyle birlikte New York'a gidip orada da başka bir nişan partisine katılacaklardı.

Jo ve Meg, Harriet'in gittiği her yere getirdiği renk ve gürültü karmaşasından endişelenerek ayağa kalktılar. "Merhaba, Leydi Harriet—" diye başladı Jo, ama Harriet aceleyle devam etti, "Annem ve ben, bizi hemen görmeye gelmediğiniz için çok üzgündük. Size söylemiştim, Boston'a ne zaman gelerseniz mutlaka beni görmeye gelmelisiniz."

Daha önce hiç böyle bir şey söylememişti, özellikle de genellikle New York'ta yaşadığı için, ama Meg sadece "Sizi tekrar görmek güzel, Leydi Harriet" dedi.

"Lütfen bana Hat deyin. Neredeyse aile gibiyiz," dedi.

"Evet, elbette," dedi Meg. "Seni görmek güzel... Şapka."

Harriet tamamen samimiyetsiz davranıyordu. Bir ay önce Meg'i kıskançlıktan yeşile dönmüşken, neredeyse aile gibi oldukları hakkındaki tüm bu saçmalıklar! Ne saçmalık. Jo, onu ve dolayısıyla Laurie'yi birazcık iğnelemekten kendini alamadı. "Korkarım ki üst sıralarda değiliz," dedi. "Umarım sorun olmaz."

"Ah, tabii ki!" diye coşkuyla söyledi. "Annem itiraz edebilir ama ben asla etmem. Ben halktan bir kadınıam."

Jo, Laurie'nin gözlerine baktı. Laurie eğlenmiş görünüyordu ve Harriet'le alay ediyordu, çünkü bir Carmichael-Carlthorpe asla halktan bir kadın olmamıştı ve olmayacaktı. Jo, bundan sonra birbirlerini pek görmeyeceklerinin bir kez daha farkına vardı ve bu yüzden Harriet'in kibirli tavırlarına sadece birkaç gün katlanmak zorunda kaldı. Laurie için ise görgü kurallarını hatırlayacaktı.

"Tam bir cumhuriyetçi davranış," dedi Laurie.

Jo sırtıttı. "Evet, kırsal kesimin görgü kuralları sana da bulaşmış olmalı. Bir bakmışsın, eskiden bizim yaptığımız gibi çamur çukurlarında yüzüyor olacaksın."

"Laurie!" dedi Şapkalı Bayan. "Çamur çukurlarında mı yüzdün? Bayan March ile birlikte?"

"Kendimi savunmak gerekirse, o gün hava çok sıcaktı."

"Skandal!" dedi Harriet ve kolundan tuttu. "Sanırım seni medenileştirmem gerekecek."

"Eğer yapabiliyorsanız," dedi Brooke. "Ben kendim için bunun oldukça zor bir ihtimal olduğunu gördüm. Bazı insanlar medenileşme çabalarının hepsine direniyor."

"Belki de daha çok çaba göstermeliydin." Harriet, Brooke'a soğuk bir bakış attı. Görünüşe göre, en azından Harriet'in tarafında hâlâ kırgınlıklar vardı. Meg ya fark etmedi ya da umursamadı.

Ardından Harriet ve annesi ısınmak için ateşe yaklaştılar ve Jo, Laurie'ye doğru eğilerek fısıldadı: "Acaba kim kimi medenileştirecek?"

"Jo. Uslu dur."

"Ben her zaman öyle yaparım, Teddy. Nişanlının bunun farkında olduğundan emin değilim. Sonuçta biz alt sınıfların da belli görgü kuralları var."

"Lütfen, Jo. Eğer onu tanımaya çalışsaydın, eminim ki hiç de fena biri olmadığını görürdün."

"Ne kadar da övgü dolu. Onunla evlenmek istemenize şaşmamalı. Yoksa sizi ona çeken başka özellikleri miydi?"

"Başka özellikleri mi? Esasen sen değildi?"

"Elbette o ben değilim. Teddy, bensiz daha iyisin. Eminim şimdi sen bile bunun farkındasın."

"Evet, Jo. Haklıydın. İkimiz de ait olduğumuz yeri bulduk." Arkasını dönüp Harriet'e baktı, Harriet de ona kurnazca, gizli bir gülümseme verdi.

"Evet, başardık," diye düşündü Jo. "Sonunda ikimiz de başardık."

Hiç kimsenin beklemediği bir yer olsa bile.

Konuklar geldi ve Laurie ile Harriet onları zarafet ve coşkuyla karşıladı. Parti devam ederken, konuklar güldüler, dans ettiler ve Laurie ile Harriet'in şerefine kadeh kaldırdılar. Bütün bunların ortasında, Jo gülümsedi, kahkaha attı ve en yakın arkadaşıyla sanki son kez dans ediyormuş gibi dans etti. Belki de gerçekten son olacaktı.

Yarın eve döneceklerdi. Meg ve Brooke yakında evleneceklerdi. Ve Jo'nun kitapları, yazıları, ailesi olacaktı.

Bu, onun her zaman istediği şeydi. Bu yeterli olurdu.

Öyle olmak zorunda.

BEKLENMEDİK BİR MİSAFİR

Birkaç gün sonra Orchard House'a döndüğünde Meg, ipek elbisesini çıkarıp başka bir elbise giymişti. Gümüş rengi House of Worth elbisesiyle dönüp durdu, arkasını kendi gözleriyle görmeye çalıştı. "Lanet olsun!" diye bağırdı. "İyi bakamıyorum."

Jo kendi odasından ikinci bir el aynası getirdi ve Meg'e verdi. Bir ayna önde, bir ayna arkada olacak şekilde, Meg nihayet bir March'ın sahip olduğu en pahalı, en gösterişli elbisenin arka tarafını görebildi ve düğününde giyeceği elbise olup olmadığına kendisi karar verebildi.

Meg, kendi yansımasına eleştirel bir gözle bakarken uzun birkaç saniye geçti. "Bilmiyorum, Jo," diye inledi. "Senin gelinliğinle evlenmek bana hiç rahat gelmiyor."

Jo ayağını yere vurdu. "Son kez söylüyorum, bu benim elbisem değil!"

Jo bir kez daha tüm bu düğün telaşının ne kadar saçma olduğunu düşündü. Hangi elbiseyi giydiğinin ne önemi vardı ki? Meg her şeyde güzeldi.

"Ama Laurie bunu özellikle senin için yaptırdı. Bu... kişisel bir şey."

"Manhattan'daki operaya giderken bunu böyle düşünmemiştin."

"Bu farklıydı. Operada evlenmiyordum. Başka bir kadının elbisesiyle evlenmek uğursuzluk getirir!"

"Ah." Jo kendini yatağa attı. "Bu başka bir kadının değil. Bu senin. Ben sana verdim."

“Ve Laurie bunu sana verdi.”

“Onu hiç giymedim bile. Eminim ki asla giymeyeceğim,” dedi.
“Korkarım opera izleme günlerimin sonu geldi.”

“Öyle deme. Henüz ne olacağını bilmiyorsun.”

“Sen evlisin ve Laurie İngiltere’de olduğuna göre, ben nasıl operaya gidebilirim ki? Hayır,” dedi, “bu senin sorumluluğun.”

“Jo . . .”

“Mantıklı ol Meg. Zaten mükemmel bir gelinliğin varken, biriktirdiğin azıcık parayı yeni bir gelinliğe harcamak istemezsin. Sallie Gardiner’ın bile bu kadar güzel bir gelinliği yoktu. Concord’daki tüm kızlar sana imrenecek.”

Meg derin bir iç çekti. Hala ikna olmamıştı. Doğruydı, arkadaşı Sallie bir hafta önce Ned Moffat ile evlendiğinde çok güzel ama çok yerel bir elbise giymişti. Bu Paris tarzı elbiseyi değil.

Jo, “Eğer onu giymezen, Amy onu giyecek yaşa gelene kadar tozlanacak. Eskiyecek, kırılanlaşacak ve muhtemelen modası geçecek. Neden şimdi giymeyesin ki? Mantıklı ol.” dedi.

Küçük el aynasında Jo, Meg’in yüzünde hafif bir gülümseme belirdiğini gördü. Elbiseyi giymek istiyordu. Ama önce Jo’nun onu ikna etmesi gerekiyordu.

Tam o sırada, kapı aralığından annesi ikisini de gördü. Elini ağzına götürdü. “Ah, Meg,” dedi. “Keşke baban da burada olup seni görebilseydi.”

Çünkü elbette babalarından hala haber alamamışlardı. Kimse hepsinin düşündüğünü söylemek istemiyordu: Eğer babaları Amy’nin hastalığı sırasında yanlarına gelmediyse ve o zamandan beri de ondan haber alınamadıysa, muhtemelen korkunç bir şey olmuştu. Belki de ağır yaralanmış, uzak bir hastanede sayıklıyordu.

Ya da daha kötüsü, çoktan ölmüş olabilir.

Annenin ondan bahsetmesi hepsini gözyaşlarına boğdu. Jo, yeni başlangıçların neden hep sonlarla bu kadar ayrılmaz bir şekilde bağlantılı olduğunu merak etti. Yaklaşan kayıp duygusu olmadan da sevinç ve kutlama yaşayamazlar mıydı?

Kız kardeşi.

Laurie.

Her şey değişiyordu. Pencerenin yanındaki vazodan küçük bir çuha çiçeği dalı kopardı ve Meg’in saçına taktı. Beyaz tomurcuklar, Meg’in koyu saçlarında inci gibiydi; sahip olabilecekleri tek inciymiş bunlar.

Yarın gelin olacaktı ve artık Jo'nun kız kardeşi olmayacaktı. Ya da sadece Jo'nun kız kardeşi de olmayacaktı. Bir eş ve muhtemelen bir gün anne olacaktı.

Paris'in şık kıyafetleri içindeki kız kardeşine baktı. "Beni bırakma," diye ağlamak istedi içinden. "Beni yalnız bırakma, Meg. Sensiz gelecekle yüzleşemem."

Mecburdu, başka seçeneği yoktu.

Düğünden sonra Meg, Orchard House'u sonsuza dek terk edecekti.

...

Düğünden önceki akşam yemeği, ertesi gün yapılacak düğün gibi, küçük çaplı bir etkinlikti. Brooke'un eski işvereni Bay Laurence, March ailesini, Bay Brooke'u ve birkaç arkadaşını, yeni evlilere özel olarak kadeh kaldırmak için Concord'daki evine davet etmişti.

Laurence çiftinin ikisi de oradaydı—hayır, üç Laurence. Gelecek yaz Laurence olacak olan Lady Hat da oradaydı. Boston'dan Laurie ve Harriet ile birlikte gelen Kate ve Fred Vaughn da oradaydı. Dört March kadını, Hannah ile birlikte, Sallie Moffat (evlilik öncesi soyadı Gardiner) yeni kocası Ned'i de yanında getirerek caddenin karşısına geçtiler. Ve tabii ki Bay Brooke da yeni kahverengi yün takım elbisesiyle oradaydı; Jo'nun görüşüne göre, tüm bu ilgiden biraz bunalmış ve rahatsız görünüyordu.

Sallie, Meg'e aşırı derecede iltifat etti ve Meg'in yüzünün kıpkırmızı olmasına neden olan şeyler fısıldadı. Jo'ya göre dünyadaki herkese bir eş verilmişti, bir tek kendisine verilmemişti.

İsteseydin bir tane alabilirdin.

Yapılacak bir şey yoktu. Karar verilmişti, seçim geri alınamazdı. Meg, Brooke ile yarın sabah evlenecekti. Yazın Harriet ve Laurie Amerika'dan İngiltere'ye gideceklerdi. Jo'nun bunlardan herhangi biri hakkında ikinci düşünceleri olsa bile, artık çok geçti. Üstelik, devam romanını henüz bitirmemişti ve Şükran Günü teslim tarihini kaçırmıştı.

Boston'da olduğu gibi, Bay Laurence, March ailesini kapıda karşılayarak onları ağırladı. Her zaman nazik bir ev sahibi olan Laurence, Hannah'ı da ailenin bir parçası olarak kabul etmişti. ("Aman Tanrım, o eve girmeye korkardım!" diye haykırmıştı Hannah, davetiye geldiğinde.) Yine de, en güzel kıyafetlerini giymiş

ve dikkat çekmemek için Amy'nin arkasına saklanmaya çalışarak, çekingen bir şekilde March ailesiyle birlikte karşıya geçmişti.

İşe yaramadı; Leydi Şapka, Marche ailesinin hizmetçisinin de içeri girdiğini fark edince bir an şok geçirdi. Ama bir saniye sonra yüz ifadesini düzeltti ve herkes kadar nazik davrandı.

Salonda buluştular ve hizmetçiler onları akşam yemeğine çağırana kadar keyifli bir şekilde sohbet ettiler. Harriet, Bay Laurence'ın bir tarafına, Laurie ise diğer tarafına oturdu; Brooke masanın diğer ucunda, Meg ise onun solunda yer aldı. Yemek masasının iki ucu arasında, Meg'in babası hariç, bu dünyada değer verdiği herkes toplanmıştı. Beth ve babası dışında, dünyada isteyebileceği başka hiçbir şey yoktu.

Konuşmalara Jo'nun ısrarıyla Laurie başladı. Ayağa kalktı ve tereyağı bıçağıyla bardağına vurarak salondakilerin dikkatini çekti. "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Bildiğiniz gibi, yaşlı Brooke'u çok severim, ancak bunu kamuoyu önünde itiraf etmekten olabildiğince kaçındım. March ailesini de çok severim ve bunu söylemek için bundan daha iyi bir fırsat bulamıyorum."

"Bravo!" dedi Bay Laurence ve etraftakiler onaylayarak başlarını salladılar ve mırıldandılar.

Laurie sözlerine şöyle devam etti: "Sevgi duygumun bu kadar yerinde olduğunu ve bu ikisinin sonunda birbirlerine ve hepimize eziyet etmeyi bırakıp aşklarını hukuk önünde ilan edecek olmalarından memnuniyet duyuyorum."

Birkaç kahkaha duyuldu. Meg çok utanmış görünüyordu; Jo ise kahkaha attı.

"Ama sizin de bildiğiniz gibi, ben kelime ustası değilim. Bu akşam aramızda bir kelime ustası olduğu için, kadeh kaldırmaya onun başlaması gerektiğini düşünüyorum. Jo, mutlu çifte bizim adımıza birkaç söz söyler misin?"

Laurie'nin gözleri parıldıyordu; onunla dalga geçiyordu. Ama onu böyle, herkesin önünde zor durumda bırakmak affedilemezdi! Nasıl cüret ederdi?

Jo, yazılı metinlerde zeki, düşünceli ve romantik olabiliyordu. Olmasa bile her zaman düzeltip yeniden başlayabiliyordu. Ancak yüz yüze görüşmelerde iki kelimeyi doğru düzgün bir araya getirmek bile şans işiydi ve Laurie bunun farkındaydı.

Konuklar Jo için kadehlerini tokuşturuyorlardı. Jo isteksizce ayağa kalktı ve Laurie'ye öfkeli bakışlar fırlattı. "Bunun hesabını

senden soracağım, Theodore Laurence."

Öksürdü. "Evet. Tamam. Bir düşünüyüm."

Hepsi izliyordu. Sonunda boğazını temizledi. "Onun 'gece gibi güzel yürüdüğünü' söylemeyeceğim," dedi Jo, "çünkü Meg'i sabahın ilk ışıklarında gördüm, Brooke. Hiç de hoş bir görüntü değil."

"Jo!" Bu, annemin onu azarlama sesiydi.

Masada kahkahalar yankılanıyordu. Ama arkadaşlarıyla birlikteydiler ve kimse Jo'nun küstahlığını ona karşı kullanmazdı. Belki Harriet hariç, ama Jo Harriet'in ne düşündüğünü hiç umursamıyordu.

"Şunu söyleyebilirim ki, daha iyi bir gelin isteyemezsiniz." diye devam etti.

Şimdi gülümsüyordu. Onları etkilemeyi başarıyordu.

"Bay Bennet'in Lizzy hakkında söylediği gibi, 'Meg'imize layık birinin olabileceğine inanamıyorum, ama onu sizden daha az layık birine, Bay Brooke'a veremezdik.'"

Bardağını eline aldı. Masanın etrafındaki arkadaşları da aynısını yaptı. "Mutlu çifte"—sonra aniden bir ses, ön kapıya birisi vurdu —"çiftin şerefine."

Oda birdenbire sessizliğe büründü.

Bay Laurence ve Laurie masanın etrafında birbirlerine baktılar. Başka kimsenin gelmesi beklenmiyordu, değil mi? Jo, böyle bir saatte, böyle bir gecede kimin gelebileceğini hayal bile edemiyordu.

Salonda sesler duyuluyor. Hizmetçiler, beklenmedik ziyaretçiyle konuşuyor. Ziyaretçi cevap veriyor.

Kimsenin bunun kim olabileceğine dair en ufak bir fikri yoktu.

Bir anda hizmetçi görüldü ve arkasında, başı ve sakalı grileşmiş, mavi bir palto giymiş bir figür belirdi. "Sözünüzü kesmekten dolayı çok özür dilerim—" diye başladı ve ardından kendisi sözü kesildi.

"Baba!"

"Bu babam!"

O sırada March kadınları sandalyelerinden fırlayıp masanın etrafında koşuşturarak şaşkın ve kahkahalar atan Bay March'ın üzerine atıldılar.

Babam eve gelmişti.

"Başardın!" diye haykırdı Jo, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Tam zamanında yetişmişiz gibi görünüyor," dedi ve hepsine sarıldı.

YALNIZ KALPTEN BAŞKA HİÇBİRİ

*B*abam düğünün ertesi gün yapılacağını bilmiyordu. Aslında düğünden hiç haberi yoktu. Neredeyse bir ay süren, her türlü zorluğa ve tehlikeye göğüs gererek yaptığı yolculuğun ardından eve sağ salim ulaşması tamamen şans eseri idi.

Onu bir sandalyeye oturtular, hizmetçiler de Bay Laurence'ın isteği üzerine ona güzel bir kadeh brendi getirdiler. Minnetle oturdu ve gözyaşlarıyla ıslanmış olanların hepsine hayranlıkla seslendi. Jo bir yanında, Meg diğer yanında otururken, Amy de ayaklarının dibinde yere oturdu; kızlarının her biri ona yakın olmak için can atıyordu.

Konuşabildiği zaman, onlara son zamanlarda yaşadığı her şeyi, annesinin mektubunu aldıktan sonra Amy'nin hastalığı sırasında eve gelmeye nasıl karar verdiğini anlattı. Aileye geleceğini bildirmek için bir mektup yazmış, Amy'nin zor zamanında babasını düşünmesi gerektiğini, en kısa sürede eve geleceğini söylemişti.

"Mektubu hiç almadık," dedi Meg.

"Posta servisi kahrolsun!" dedi Jo.

"En kötüsünün olduğunu düşündüğünü tahmin edebiliyorum," dedi. "Ben de aynı şeyden korkuyordum." Ve büyük elleriyle Amy'nin yüzünü kavradı. "Bunun böyle olmadığını görmekten ne kadar memnun olduğumu anlatamam."

"Biz de öyleyiz, Baba," dedi Amy ve bacaklarına sarıldı.

Yavaş yavaş hikaye ortaya çıktı: Babam, kasım ortasında Mississippi'deki işinden yürüyerek ayrılmıştı; duyduğuna göre Washington'a giden en yakın tren istasyonuna gitmişti ve oradan da

trenle Boston'a gidebilecekti. Ancak korkunç bir havaya yakalanmıştı; iki gün süren şiddetli rüzgarlar ve sağanak yağmurlar olmuştu. Fırtınadan dolayı çamur ve devrilmiş ağaçlar yüzünden yollar geçilmez hale gelmişti, bu yüzden babam Oxford'a yürümek zorunda kalmıştı; bu sırada Amy'yi bir kez daha görmek için eve çok geç kalmaktan korkuyordu.

Kirli ve aç bir halde Washington'a varması haftalar sürdü, ama olabildiğince hızlı bir şekilde kuzeye doğru ilerlemeye devam etti, trenden trene, trenden trene binerek Boston'a ve nihayet Concord'a ulaştı; bu, annesinin mektubunu aldıktan bir aydan fazla bir süre sonraydı.

Jo, yaşadığı tüm zorlukları duyunca, "Christopher Columbus!" diye haykırdı. "Eve sağ salim ulaşman mucize."

"Öyle," dedi baba, annesinin elini kalbine bastırarak. "Ulysses gibi İthaka'ya dönüyorum. Ama çok daha mutlu bir sonla. Meg, senin düğününü görebileceğim için çok mutluyum." Brooke'a ise, "Onun için daha iyi bir genç adam seçemezdim," dedi.

"Bravo!" dedi Bay Laurence. Hep birlikte mutlu çifte bir kez daha kadeh kaldırdılar, bu sefer tüm aile bir aradaydı.

Jo, Laurie'nin gözlerine baktı. Ne kadar mutluydu! Belki de hayatında hiç bu kadar mutlu olmamıştı ve bir daha da olmayacaktı.

Jo bütün akşam annesini ve babasını izledi. Başları birbirine yaslı, fısıltıyla selamlaşıyorlardı. Sadece annesinin değil, babasının da gözlerinde yaşlar vardı. İkisinin de yeniden bir araya gelmekten ne kadar mutlu oldukları apaçık ortadaydı.

O, onların evliliğini asla anlayamayacaktı.

Jo, beklenmedik bir şekilde köşeyi dönüp vestiyere girdiğinde, onları kucaklarken buldu; annesinin kolları babasının boynuna dolanmıştı. Annesi ağlarken, babası karısının kulağına yatıştırıcı bir ses tonuyla fısıldıyordu. Başını okşayarak, "Artık her şey yolunda, sevgilim," diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek."

Jo, fark edilmemek için hızla odadan çıktı. Tam olarak utanmış değildi; anne babası, en azından aynı şehirde oldukları zamanlarda, birbirlerine karşı her zaman çok sevecen olmuşlardı. Ama yine de şaşırmıştı. Annesi her zaman çok sakin ve soğukkanlıydı, hayatın ona getirdiği her şeyden hiç etkilenmezdi.

Babalarına kıyasla Mama Abba farklıydı.

Doğrusunu söylemek gerekirse, hayat son zamanlarda ona epey zorluk çıkarmıştı. Amy'nin hastalığı. Meg'in düğünü. Ve babasının

bunca hafta boyunca onlarla iletişime geçmemesinin sebebine dair duyduğu korku. Çok fazla endişe omuzlamıştı. Şimdi babası geri döndüğüne göre, içini döküyordu. Belki de başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde, onun kendisini teselli etmesine izin veriyordu.

Çünkü Jo'nun yeni yeni fark ettiği gibi, evlilik tam olarak buydu. Birbirinizin yüklerini omuzlamak. Kaygılarınızla, korkularınızla, sevinçlerinizle dünyada yalnız olmadığınızı bilmek.

Annem ve babam, ellerinden geldiğince ve fırsat buldukça bunu paylaşırlardı. Başkalarının bunu anlayıp anlamaması önemli değildi.

Meg ve Brooke'un da yüzlerinde aynı şeyi görebiliyordu. Belki her şey henüz net değildi. Ama bu tür bir anlayış düğünden sonra mutlaka gelecekti. Bir yuva, çocuklar, bir aile, onları kendi özgün yollarıyla anne ve babaları kadar yakınlaştıracaktı.

Jo, başlarını birbirine yaslamalarından, birbirlerine mükemmel bir anlayışla bakmalarından bunu anlayabiliyordu. Meg kendisi için doğru bir seçim yapmıştı. Gelecekteki Bayan Brooke gerçekten mutlu olacaktı; belki Jo'nun kitabında yazdığı gibi ikiz annesi olmayacaktı ama kesinlikle bir anne olacaktı.

Çocukları onu, Meg, Jo ve Amy'nin annelerini sevdiği kadar çok seveceklerdi. Kurgusal dünyadaki "Marmee"leri ve sonsuza dek sevgili anneleri.

"Merhaba, kuzen Jo." Elinde kocaman bir bardak meyve suyuyla ona doğru gelen Laurie'ydi. "Biraz müzik dinleyip dans edelim mi? Bunun için daha iyi bir zaman düşünemiyorum."

Bardağı aldı ve her zamanki gibi anında elbisesine birazını döktü. "Oynayacak olan sen mi olacaksın?"

"Elbette. Benden bir ricanız var mı?"

"Eski günlerin hatırasına, Çaykovski'nin 'Yalnız Kalplerden Başkası Değil' eserini çalın."

"Senin için mi, Jo? Her şey."

...

Odanın diğer ucunda Harriet onları izliyordu. Bay ve Bayan March. John Brooke ve Meg March. Ve Jo ile Laurie, başlarını birbirine yaslayıp fısıldaşıyorlardı. Bütün gece onları izlemişti; yemek boyunca, kadeh kaldırmalar sırasında, beklenmedik misafirin heyecanı boyunca.

Laurie, adam piyanonun başına oturduğunda kadının hala onu izlediğini hissedebiliyordu. "Biraz dans edelim mi?" diye sordu ve

isteği üzerine "None but the Lonely Heart"ı çalmaya başladı.

Brooke Meg'i etrafında döndürürken Meg kahkaha attı. Sallie ve yeni kocası da onlara katıldı. Fred Vaughn, Jo'ya selam verdi ve ikisi diğer çiftlerin yanına katıldı. Laurie bunu görünce kaşlarını çatı. Fred eğilip Jo'ya bir şeyler fısıldadı, Jo kıpkırmızı oldu ve Fred'in söylediği şeye güldü.

Fred Vaughn ve Jo! Laurie neredeyse ayağa kalkıp her şeye orada bir son verecekti. En yakın arkadaşı Jo March, düzinelerce kızla flört eden, kararsız ve inatçı Fred için uygun değildi. Hatta şimdi bile, önceki sevgilisi Amelia Perkins, Beacon Hill'deki yastığına yüzünü gömüp ağlıyordu. Tanrı bilir Boston, Cambridge ve hatta Londra'ya dağılmış daha kaç tane sevgilisi vardı.

Ama şimdi Fred, Jo'yu bir dans edercesine döndürüyordu. Bir eli Jo'nun belinin alt kısmında, diğer eli ise Jo'nun elini kavramıştı. Bir an için Laurie, Fred'in başını Jo'nun beyaz tenli boğazına doğru eğip boynunu öptüğünü hayal edebildi...

Şarkı tık diye çalmaya başladı. Herkes dönüp baktı. Laurie gözlerini ellerine dikerek müziğine geri döndü.

Kıskanmanın bir anlamı yoktu. Jo onu reddetmişti, değil mi? Hem de kesin olarak.

Laurie çaldığı için partneri olmayan Harriet, dansçıları izlemek üzere piyanonun yanına geldi. "Düşüncelerinizi paylaşır mısınız?" dedi.

"Ah, neyse," dedi. "Herkesin ne kadar iyi görüldüğünü görmek güzel. Her şeyin yolunda gitmesi de harika."

"Gerçekten mi, Laurie?"

Odada bulunan en zarif kadın kesinlikle oydu, ama Laurie onun ne kadar mutsuz görüldüğünü fark etmeden edemedi. "Ne oldu, yaşlı hanım?" dedi Laurie. "Garip bir şekilde keyifsiz görünüyorsun. Bu sana hiç benzemiyor."

Brooke ve Meg'i, Laurie'nin Fred ve Jo'yu izlediği kadar yakından izliyordu. "İlginçtir ki, bunun beni rahatsız etmeyeceğini düşünmüştüm," dedi. "Onu Meg'e kaptıracağımı hiç beklemiyordum. Ama birbirlerine çok yaklaşıyorlar gibi görünüyorlar."

"Neyse ki benim gibi muhteşem bir kadını elde ettiniz."

Harriet piyano taburesine onun yanına oturdu. Laurie ona yer açtı. "Öyle mi? Merak ediyorum."

Laurie hâlâ çalışıyordu, ama adam ona şöyle bir baktı. "Bir sorun mu var?"

Harriet de katıldı ve şarkıyı hoş bir düete dönüştürdü; o alt notaları, diğeri ise üst notaları çaldı. "Bilmiyorum. Belki de seni burada, Concord'daki evimde görmekle ilgili. Buraya ait olmadığımı hissediyorum."

O buraya hiç ait değildi, ama Laurie bunu söyleyerek onu asla incitmezdi. Marche'ler, Moffat'lar ve tüm taşralılarla birlikte burada tamamen bir yabancıydı. Onu bu çevreye getiren tek şey Laurie'nin ve Büyükbaba'nın ona duyduğu sevgiydi. Ama her zaman böyle olurdu; bir tanıdık aracılığıyla bir başkasıyla tanışırdınız ve çevreniz genişlerdi.

"Benim ait olmam sayesinde sen de aitsin. Sen bana aitsin, ben de sana."

Boğazının arkasından hafif bir ses çıkardı. "Ama sorun da bu işte. Sanırım sana ait değilim. Gerçekten değilim. Jo gibi değilim. Aslında tüm Marche ailesi, ama özellikle Jo."

Laurie'nin elleri durdu, piyano tuşlarında biraz sendeledi, Harriet'in elleri ise durmadan çalmaya devam etti. Dansçılar -Jo ve Fred, Brooke ve Meg- merakla onlara doğru bakıyorlardı. Melodideki değişikliği fark etmişlerdi.

Harriet'in ona bir şey anlatmaya çalıştığı izlenimine kapılıyordu. Ama burada, herkesin duyabileceği bir yerde değil. Yalnız başlarına.

Şarkı bittiğinde ve dansçılar alkışlarla takdirlerini gösterdikten sonra, Harriet sessizce kalkıp biraz temiz hava almak için dışarı çıktı. Laurie de onu takip etti.

Tamamen yalnız olduklarından emin olduklarında, "Bunu büyük bir olay haline getirmeyelim, Laurie. Lütfen," dedi.

Dirseğinden tuttu. "Ne diyorsun Hat? Yani sonuçta benimle evlenmek istemiyor musun?"

"Sanırım hayır. Hayır, sonuçta seninle evlenmek istemiyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Pekala, sanırım durum bu."

Laurie duyduklarına inanamıyordu. "Ama sana sorduğumda çok memnun görünüyordun! Anlamıyorum. Fikrini ne değiştirdi?"

Gülümsedi ama gülümsemesinde bir hüznün vardı. Onun bu kadar ciddi görüldüğü ya da onunla bu kadar içten konuştuğu bir zamanı hiç hatırlamıyordu. Her kelimesinin arkasında durduğu açıktı. "Seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun. Ama bu aşk değil, gerçek aşk değil. Meg ve Brooke'un ki gibi değil."

"Meg ve Brooke mu? Nişanımızı bu yüzden mi bozuyorsunuz?" diye sordu.

“Bilmiyorum. Belki Meg hakkındaki fikrini deęiřtirir diye dūřundūm. Dūřundūm ki, önemli deęil. Yanılmıřım, deęil mi? Çok mutlular.”

Laurie, ne demek istediğini anlamaya başlıyordu.

Brooke'u sevdiğini, Laurie'yi sevmediğini. Onu sadece ilk tercihi reddedildiği için kabul ettiğini. Çünkü kalbinin en çok arzuladığı Şeye sahip olamadığında, ne önemi vardı ki? Ondan sonra, diğer herkes sadece sevmeye çalışılacak bir başkasıydı.

Bir başkası da yanlış yaptı.

Bu konuda birbirlerine çok benziyorlardı. Laurie, tıpatıp aynı olduklarını kabul etmek zorundaydı.

“Ah, Hat. Farkında değildim.”

“Sorun yok,” dedi. “Bunu ancak bu gece fark ettim. Tamamını değil. Sadece onun bana karşılık olarak sevgi göstermemesinden dolayı kıskançlık duyduğumu ve zamanla geçeceğini dūřundūm. Ama sanırım, belki de bundan çok daha fazlasıydı.”

“Ah.”

“şimdi öğrenmemiz daha iyi, değil mi? Geri dönüşü olmayan bir Şey yapmadan önce. Ayrıca,” dedi Harriet, “az önce Jo'ya nasıl baktığını gördüm. Onu hâlâ seviyorsun. Belki de Brooke'u sevmek istediğimden daha fazla sevmek istemiyorsun, ama seviyorsun. Elinden bir Şey gelmiyor.”

Laurie'nin kafası karışmıştı. “Ama Jo beni reddetti.”

“nemli değil. Başka birine aşık olan biriyle evlenmem. Sen de evlenmemelisin. Bu... küçük ve çirkin bir Şey. Ve bence, tüm kusurlarımıza rağmen, henüz o noktada değiliz.” Ona özlemle baktı. “Umarım yledir.”

Laurie bir banka kt. “O zaman işimiz bitti.” Bu bir soru değildi.

“Tamamen perişan haldeyiz.” Harriet yanına oturdu. “Ama iyileşeceğiz. Bizim gibiler genellikle iyileşir.”

“Nereye gideceksin?”

“Sanırım Fred ve Kate ile New York'a geri döneceğim,” dedi.

“Fred Vaughn, Perkins'lerin akşam yemeğinde bana on ya da on beş kere aşık olduğunu ilan etmiş olmalı.”

“yle mi?” Laurie, bu haberin onu rahatsız etmesi gerektiğini fark etti. Ama etmedi.

“Taliplerim hiç eksik olmadı. Fred Vaughn olmazsa, başka biri olur.” Omuz silkti. “Muhtemelen annemin seçtiği biri. Biliyorsun...

elik, petrol, kömür, finans... arada bir de k    k lordlar." Güldü, kısa bir anlığına da olsa kendine daha çok benziyordu. "Peki ya sen? Sen iyi olacaksın, değil mi?"

"Sanırım   yle." Sonra, "Evet." Laurie eski nişanlısının elini tuttu ve öptü.

Ona sevgiyle baktı, sonra başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Sabahın ilk saatlerinde ayrılmam en iyisi. Büyükbabana benden haber verir misin?"

"Elbette."

"ok   zg  n  m Laurie. Birazdan bunun en iyisi olduğunu anlayacaksın." Bunun   zerine Harriet ayağa kalktı ve evin içine girdi.

Laurie başını ellerinin arasına alıp karanlık sokağı izledi; arkasındaki pencereler hâlâ aydınlıktı, misafirleri hâlâ mırıldanıyor, gülüyordu. Büyükbabası hayal kırıklığına uğrayacaktı, ama Laurie uğramamıştı. Bunun yerine, bir korsan gemisinde tahtadan aşağı atılan mahkumun hissettiği gibi, garip bir kabulleniş içindeydi.

Belki sen de onu benim Brooke'u sevmek istediğimden daha fazla sevmek istemiyorsun, ama yine de seviyorsun.

Yapacak bir şey yok.

Harriet haklı mıydı?

O hâlâ bunu düşünüyordu ki, çok geçmeden March ailesi   n kapıdan çıkıp evlerine dönmek üzere ayrıldılar. Bay ve Bayan March. Meg ve Jo. Amy ve Hannah. Misafirperverlikleri için B  y  kbabaya teşekkürlerini ileterek geri döndüler.

Laurie onların yolu geçmesini izlerken, March kadınları artık iyileşmiş olan kocaları ve babalarının etrafına toplandılar. Yeniden bir arada olmanın verdiği huzurla doluydular.

Düğün için öğlen tekrar buluşacaklardı, bir kişi eksik.

O zamana kadar Harriet gitmiş olurdu.

Laurie onların gidişini izlerken, March kız kardeşlerini anneleriyle birlikte her gördüğünde hissettiği o hüzünlü duyguyu kalbinde hissetti. Bir   zlem ve aidiyet duygusu, bir şekilde hem çelişen hem de kendini tamamlayan bir biçimde i ie geçmişti. Gerçek ya da mümkün görünmüyordu, ama işte oradaydı, March ailesini her gördüğünde.

Bunun adı ne?

Ama merak etmeye başladığı anda cevabı buldu.

Ev.

GETHSEMANE SAATİ

*B*elki de babasının dönüşüydü, ya da belki de Laurie'nin karanlıkta Harriet'in peşinden verandaya çıkmasıydı. Her ne sebeple olursa olsun, Jo bütün gece uyanık kaldı.

Yatağa uzandı ve uyumaya çalıştı ama uyku gelmedi. Zihni sürekli hareket halindeydi; gördüğü ve hissettiği şeyler, kız kardeşinin ve anne babasının evliliği, Laurie ve Harriet'in evliliği aklından çıkmıyordu. Bir ailenin parçası olmanın ne anlama geldiği, sadece doğduğu bir aile değil, kendi kurduğu bir aile... Sevdiğin ve ne tür zorluklarla karşılaşırsan karşılaş, her zaman yanında durduğun insanlar...

Jo, durumu anladığını, hatta şimdi hissettiğini düşünüyordu. Her eylemin, her kararın ardındaki nedeni, işin özünü sezmişti.

Dünya ona kapılarını açtı ve bunun sonucunda kitabı da ona açıldı.

Yukarı kata, çatı katına çıktı ve mumları yaktı. Bütün gece yazdı, kelimeler zihninde ateşli bir şekilde yankılandı.

Meg ve Brooke'un ikizleri vardı, büyümüş olan Amy ise hayali teyzesi March ile resim eğitimi almak için Avrupa'ya gitmişti. Babaları savaştan eve dönmüştü.

Laurie'nin giderek artan ilgisinden kaçmak için New York'a gitti ve orada bir pansiyonda yaşayan iki küçük kıza dadılık yaptı.

Ve Laurie—Laurie, Jo'ya evlenme teklif etti, Jo ise reddetti.

Bu sahne, hayatında hiçbir şeyin yapmadığı kadar onu derinden sarsmıştı. Romanındaki Jo, gerçek Jo'dan farklı değildi. Huysuzdu.

İnatçıydı, hatta pervasızdı. Ve korkuyordu. Kendini bir erkeğe, herhangi bir erkeğe, bedeni ve ruhuyla teslim etmekten korkuyordu.

Değişimden korkuyorlar. Yanlış seçim yapmaktan korkuyorlar. Çünkü hayatta düzeltme şansı yoktu.

Kalbi kırık bir halde, Laurie'yi Avrupa'ya gönderdi; Laurie orada Amy ve March Teyze ile tanıştı. Amy'nin toplum tarafından beğenilen, zarif bir hanımefendi haline geldiğini ve Fred Vaughn da dahil olmak üzere yarım düzine talibi olduğunu yazdı.

Jo bunu yazarken kendi kendine güldü. Amy bu devam filminin bu kısmını çok sevecek. O resim derslerinin bir yerde kullanılması gerekiyordu.

Ama elbette üzüntü de olmalıydı. Hiçbir hayat trajediden etkilenmeden kalmamıştı. Ve böylece, gerçek hayatta olduğu gibi, kızıl hastalığını atlatan Beth zayıfladı ve sonunda öldü.

O zaman Jo bunu tamamen hissetti.

Yazarken ağladı. Beth'i kaybetmişlerdi. Hayatta olduğu gibi kurguda da onun için bir gelecek olmayacaktı. Kurgusal bir geleceğin gerçek olanı telafi edebileceği artık mümkün değildi. Ve bu kayıp, Jo'nun kendi hayatında olduğu kadar sayfada da acı vericiydi. Bir yıkım. Bunun ardından hepsi yara bere içinde kalmıştı ve sonsuza dek de öyle kalacaktı.

Bethie söz konusu olduğunda, Jo daha iyi bir yere ulaşmak için değil, sadece daha doğru bir yere ulaşmak için yazabiliyordu. Hayali bir kale değil, yeryüzünde bir kale, bir zamanlar bulunduğu yeri işaretleyen bir mezar taşı.

Bu, hayatında yaptığı en zor şeydi ve sahneyi bitirdiğinde bitkin düşmüştü.

Ama bitirmesi gerekiyordu.

Jo ve Laurie için mutlaka bir son olmalı.

Ona mektup yazarak başlarına ne geldiğini soran tüm okuyucuları düşündü. Bu okuyucular, "Evlenmeleri gerek," demişlerdi. Ve kendi cevabı şuydu: "Jo'yu Laurie ile asla evlendirmem!"

Evlenmeleri gerekiyor, ama birbirleriyle değil.

Böylece Laurie, zarif bir kadın olan Amy ile evlendi. Beth'in ölüm haberine duydukları üzüntüyle birbirlerini teselli ettiler. Jo ve Meg'i, yani zaten evli olan Baba ve Anne'yi şaşırtmak için eve döndüler. Bu herkesi memnun etti, çünkü Amy, Jo'nun asla olamayacağı türden bir kadındı. Laurie, istediği gibi March ailesine aitti. Ve Jo—Jo,

kendisinden başka kimseye ait değildi. Sayfalarda olduğu gibi hayatta da yalnızdı, ama özgürdü.

Jo çılgın bir hızla yazdı. Taslak halindeydi ve birçok bölüm sadece taslak halindeydi, ama her şey oradaydı: Ailenin sevinci ve hüznü, yıkılmış ama yeniden bir araya gelmiş hali. Herkesin kaderi onun tatmin duygusuyla örtüşüyordu.

Dışarıda güneş doğuyordu ama Jo hâlâ hararetle yazıyordu. Kahramanı hikâyeyi başladığı gibi bitirdi: huysuz ve yalnız. Jo, okurlarına hikâyenin bir sonu olacağına söz vermişti, istedikleri son olmasa bile. Ama kimse onu evliliğe zorlayamazdı. Hiç kimse. Kendisi bile.

...

Jo, Laurence'ların evine giden yoldan geçmek için paltosunu giydiğinde ev hâlâ uyuyordu. Hafifçe kar yağıyordu, hava kar taneleriyle ve sessizlikle doluydu. Ayakları beyazlığın içinde yol açarken hafif hışırtı sesleri çıkarıyordu.

Ne hizmetçileri, ne Bay Laurence'ı ne de Harriet'i uyandırmayacaktı. O saatte başka kimsenin onu görmesine gerek yoktu. Bunun yerine, onu gelmeye teşvik etmek için Laurie'nin penceresine önce bir, sonra bir tane daha taş attı.

Üçüncü bir çakıl taşı sonunda Laurie'yi pencereye getirdi. Pencere kanadını açtı ve başını dışarı uzattı. Saçları her yöne dağılmış, gözleri hâlâ uykudan ağırlaşmıştı. "Jo?"

"Aşağı gel, Laurie. Seninle konuşmam gerekiyor."

Yüzündeki tereddüdü görebiliyordu. Acaba bu bir tür hile miydi, oynadığı bir oyun muydu diye merak ediyordu.

"Teddy, lütfen. Sana ihtiyacım var."

O zaman kadının ciddi olduğunu anladı. Yüz ifadesi değişti. "Hemen aşağı iniyorum," dedi.

Bir dakika içinde kapıdan çıkıp verandada onunla buluştu. O da pijamalarının üzerine bir palto geçirmişti. Sabah ışığında, çenesindeki hafif sakalıyla, gençliğinde tavan arasında sahneledikleri oyunlar için mürekkeple sakal çizdiği zamanki haline benziyordu. Bunu görünce hem gülmek hem de ağlamak istedi.

"Umarım evi uyandırmamışımdır," diyerek özür diledi.

"Hayır, hiç de değil. Kapısının önünden geçerken dedemin horladığını duydum."

"Peki Harriet? O hâlâ uyuyor mu?"

Laurie ona son derece yorgun bir ifadeyle baktı. "Bana ne söylemek istiyordun Jo? Sabahın çok erken saatleri."

"Devam romanını bitirdim. Okumanız için size vermek istedim. Ne düşündüğünüzü görmek için."

Elindeki kağıt destesini aldı. "Şimdi?"

Her zamanki gibi umutlu, inatçı ve talepkardı. "Elbette şimdi. Tamamen cilalanmış değil ve, şey, ortasında birçok eksiklik var... ama bitti. Başka bir şeyle mi uğraşıyorsunuz?"

Sayfaları aldı ve okumaya başladı. Kadın, oturmaya çok çekindiği için garip bir şekilde yakınında durdu ve adamın sayfaya eğilip kaşlarını çatmasını izledi. Arada bir, tıpkı Jo'nun yaptığı gibi, gülümsüyor hatta kıkırdıyordu.

Sayfaları birer birer çevirdi. İçeriden, evin hareketlenmeye başladığını duyabiliyordu. Hizmetçiler şömineleri yakmak için aşağı indiler. Aşçı mutfakta kahvaltı hazırladı; Bay Laurence çayı için ona teşekkür etti.

Karşı sokakta, annem ve Hannah da aynı şeyi yapıyor olacaktı. Pastayı hazırlıyor, en güzel reçelleri, çörekleri ve misafirler için çayı çıkarıyorlardı.

Jo orada olmalıydı, yardım etmeliydi ama gözlerini Laurie'den ayıramıyordu, ne diyeceğini de bekleyemiyordu. Hızlı hızlı okuyordu, sayfalar parmaklarının altında dağılıyordu.

Fark etmezdi, ne dediklerini biliyordu. Kalbine kazınmıştı.

Kaşları kalktı ve birkaç sayfada öksürdü; kadın omzunun üzerinden baktı ve yazdığı, evlilik teklifiyle ilgili olan "Kalp Kırıklığı" başlıklı bölümü gördü.

Başını kaldırıp baktı ve kadın onun gözlerine bakamadığını fark etti.

Yine de, tıpkı sayfalar gibi, onların nasıl görüldüğünü bilmek için onları görmesine gerek yoktu.

"Dünyada böyle gözler yok," diye düşündü. "Buzullar gibi, soğuk kuzey öğleden sonraları gibi gözler. Lapis mavisi gözler, gökyüzü mavisi."

Onları ne kadar çok sevdiğinin farkında değildi.

Ve o yüz.

Kaşlarını çatmasını seviyordu. Kaşlarının çatılmasını seviyordu. Tek kaşının tahriş olmasını seviyordu. Bir düşüncenin onu geçici olarak aklından çıkardığı o anki tam kayıtsızlığı seviyordu. Bunu

seviyordu çünkü diğer anlarda, ona geri döndüğündeki o tatlılığı seviyordu. Ona yaklaştığında oluşan o yumuşamayı seviyordu.

Kalbi kırılmıştı. Bunu biliyordu, bunu çoktan biliyordu.

Bunu zaten bekliyordum.

Hayal bile edemediği ve edemeyeceği şey ise sonrasında gelen kısımdı; olayın ne kadar geniş bir alanı kapsadığı, hayatının her alanına yerleşip her şeyi ele geçirmesiydi.

O bununla yaşama biçimi. Ona aşına olmanın verdiği o tanıdıklık hissi.

Ondan ev inşa edebilme, ondan mobilya oyabilme, kendi küçük karanlık bahçesini ona ekebilme kolaylığı.

Bunu beklemiyordu.

Bir kalbin bu kadar geniş bir şekilde açılabilceğini kim bilebilirdi ki?

Kim bilebilirdi ki, efendisi, kraliçesi, yönetimi olmayan, hiçbir hukuk kuralına uymayan, hiçbir ülke geleneğine hesap vermeyen, her türlü mantığa aykırı koca krallıklar, acımasız bir ruhun etkisiyle yükselebilirdi?

Bazen, şimdi, onu hayal etmiş olabileceğini hissediyordu. Teddy'sini, eskiden olduğu gibi. Aralarındaki bağın samimiyetini. O bağın adeta bir su kaynağı gibi olmasını.

İlişkilerinin, kız kardeşleriyle, annesiyle olan ilişkisi de dahil olmak üzere hayatındaki her şeyi tanımlama ve yeniden tanımlama biçimi, hatta kendine bakış açısını bile değiştirmişti.

"Kendimi şimdi böyle görüyorum," diye düşündü.

O benim hayat arkadaşım. Herkesin bir hayat arkadaşına ihtiyacı vardır ve o benimki. Ama aslında o benim değil.

Eskiden öyleydi, şimdi değil.

Bu gerçekten de çok ciddi bir sorundu ve ne kadar yanlış, ne kadar aptal, ne kadar cahil davrandığını hissetse de, artık bunun hiçbir önemi kalmamıştı.

O, şimdi onun yokluğuyla, o zaman onun varlığıyla olduğu kadar, tam ve doğrudan bir yakınlık içindeydi.

Her gün, tıpkı eskiden olduğu gibi, Orchard House'un oturma odasının penceresinde durmaya devam ediyordu. Sadece manzara değişmişti. Çok sevdiği o yüz, tüm parlaklığına rağmen göremediği o ışık topu, kendi küçük galaksisinin güneşi? Artık yoktu.

Onun yerini alan gölge, bir boşluktu, hesaplanamaz bir karanlıktı.

Ve işte orada öylece duruyordu, hiçbir şeyin ağırlığından başı dönüyordu.

"Aşıklar böyle ölür," diye düşündü. "Bu Romeo ve Juliet. Bu Roderigo ve Rodanthe. Hayatlarını geride bırakmayı seçtikleri için değil."

Çünkü artık yaşamının bir anlamı kalmadı.

...

Sonunda Theodore Laurence son sayfayı bıraktı. Etrafta Jo odun dumanı kokusu alabiliyordu. Uzakta bir dalgıç kuşu gülüyordu. "Ne olmuş yani?" diye sordu.

"Çok iyi. Hatta neredeyse mükemmel."

"Neredeyse mükemmel mi?"

"Kahramanınızla işiniz henüz bitmedi. Ona daha fazlası gerekiyor... Her ne olursa olsun, kendi iç huzurunu bulmasına ihtiyacı var."

"O, halinden memnun." Jo ayağa kalktı ve ayak sesleri silah sesleri kadar gürültülü bir şekilde verandada yürüdü. "Sana söyledim; onu hiçbir şey için evlendirmeyeceğim."

"Evet, bunun farkındayım." Laurie, sanki birisi sırtına muazzam bir ağırlık yüklemiş gibi çöktü. Tıpkı dünyayı omuzlarında taşıyan Atlas gibi. "Ama onun bir şeye ihtiyacı olmalı. Gelecekle yüzleşirken, yazılarından daha fazlasına."

"Yazılarının yeterli olmaması için ne sebep olabilir ki?"

"O, yetenekli ve başarılı biri. Ama sadece bu kadar değil. Sevgi dolu, zeki ve her şeyden öte bir insan. Ama dünyada çok yalnız."

Jo çok öfkeliydi, hiddetten kuduruyordu. Bir kadının neden bir kocaya ihtiyacı vardı? Bir erkek olmadan kendi başına asla yeterli değil miydi? Theodore Laurence kimdi de ona böyle emirler veriyordu?

"Eğer gerçek hayatta evlenmeyeceksen, en azından kurgusal olarak evlen. Niles bunu isteyecek; biliyorsun ki isteyecek."

Jo inledi. Bu muhtemelen doğruydı. "Ama kim?"

"Elbette ben değil. Ama biri. Ona arkadaş olacak ve kendisiyle dalga geçmesini sağlayacak biri."

"DSÖ?"

"New York'ta biriyle tanışıyor. Belki başka bir yazarla. Dickens tipi bir yazarla." Okuma etkinliğinde Jo'nun yanında oturan yaşlı

beyefendiyi hatırlayınca yüzünde çok hafif bir gülümseme belirdi. "Sen ve yaşlı Charley, sonunda bir aradasınız."

Jo gülümsedi. Anladı ki, hayatını değiştirmeye çalışmıyordu. Sadece kitabını. Hikayeyi sonlandırmak için. "Bir akademisyen," dedi. "Alman bir profesör. Bay Bhaer."

Laurie, Vegetable Valley'den gelen ismi hatırlarken güldü. "Çok ayıya özgü. Evet, Bay Bhaer, o yaşlı sıkıcı adamınız. Ama ölmeden önce Beth'i görmek için eve dönüyor ve onu Manhattan'da bırakıyor. Her şey bitmiş gibi görünüyor, ta ki Amy ve Laurie eve dönene kadar... karı koca."

Jo ona baktı. "Konu sanat ve müzikle ilgiliydi. Ve Paris'le. Ve Roma'yla."

"Anladım." Şaşkınlıkla başını salladı. "Ama, Jo."

"Devam et," dedi.

"Peki, o zaman." Laurie düşündü. "Diyelim ki profesör Jo'ya yazdığı bir şeyi getirmek için geldi. Kız kardeşleri hakkında yazdığı bir şiiri bulmuş. Ona elini uzatmak istediğini söylüyor, ama verecek hiçbir şeyi yokmuş..."

"Sıçanlar kadar fakiriz. Eskiden olduğumuz gibi," dedi Jo. "Evet."

Laurie başını salladı. "Yani diyor ki... elleri boş."

Jo gülümsedi. Laurie'nin onun için böyle bir son uydurması ne kadar komikti. "Ama ellerini onun ellerine koyup, 'Şimdi boş değil,' diyor."

Laurie ona hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Kahramanınız için uygun bir son. Fakir bir bilginle nişanlı, üstelik de oğlan evlenme teklif ettiğinde onu kabul etmesini sağlayacak o çıkarıcı eğilimlerden eser yok. Açgözlülükten uzak mutluluk."

"Evet," dedi Jo.

Laurie onu evlendiriyordu. Mecbur olduğu için onu bırakıyor ve başkasıyla evlendirmeyi teklif ediyordu. Kurgu olabilir, ama gerçeğe yakın bir yanı vardı.

Her şeyi şimdiden görebiliyordu; Alman aksanlı profesörü, sevgi dolu ve aptalca konuşmasını. Aylar önce, kavga ettiklerinde ve Laurie gittiğinde onun için söylediği her şeyi. Başka biriyle tanışıp onu seveceğini ve eğer Laurie buna seyirci kalırsa, kalbi kırık bir şekilde asılacağını söylemişti.

Oysa ki, başkasıyla tanışan o olmuştu ve kalbi kırılan da o olmuştu. Çünkü mesele tam olarak buydu, değil mi? Sevdiğin birinin başkasıyla evlenmesini izlemek.

Evet, öğrenmişti. Ama çok geç öğrenmişti.

Katılması gereken bir düşün vardı, ama yazılması gereken bir kitap da vardı, bu yüzden işine geri döndü. Çünkü son teslim tarihi olan yazarlar, düşün organizasyonlarına yardım ettikleri günlerde bile böyle yaparlardı.

Yazdılar.

DÜĞÜN ÇANLARI, GÜMÜŞ ÇANLAR

Sabah, güzel ve berrak bir şekilde başlamıştı. Muhteşem bir kış günüydü, yeryüzü beyaza bürünmüştü. Avrupa'nın en görkemli katedrali, Margaret March ve John Brooke'un düğünü için daha mükemmel bir yer olamazdı.

Meg, Laurie'nin Jo için sipariş ettiği gümüş Worth elbisesini giymişti. Annesi Meg'in saçlarını kulaklarının etrafına ve arkasına bağladığı örgüler halinde toplamıştı. Arkadaşı Sallie Moffat, Meg'in koyu renk saçları için ona "ödünç aldığı bir şey" olarak gümüş bir tarak vermişti ve Jo da bulduğu bir mavi kuş tüyünü tam da olması gerektiği gibi tarağın arkasına yerleştirmişti.

Meg, Brooke'un kendisini beklediği salona indiğinde hayatında hiç bu kadar güzel görünmemişti. Yeni kahverengi yün takım elbisesiyle, adeta ormanın içinde kaybolmak üzereydi.

Annem ve babam, Amy ve sevgili Hannah ile birlikte bir bankta oturup töreni izlediler. Concord'un çoğu insanı töreni izlemeye gelmişti. Moffatlar ve Gardinerlar da oradaydı. Emersonlar, Kingler ve Nilesler de gelmişti. Hatta Hummellar bile oradaydı ve Jo, Bayan Hummel'ı gözlerinde yaşlarla görünce çok şaşırdı.

Rahip, sade yeminlerini okuyan çiftin sözünü kesti. Meg yeni kocasına utangaç bir şekilde bakıyordu. Brooke ise mahcup ama şüphesiz memnun bir gülümsemeyle bakıyordu.

Sonra her şey tamamlandı. Papaz, "Sizi karı koca ilan ediyorum," dedi ve orada bulunanlar alkışlamaya başladı.

Jo hariç herkes. Kız kardeşinin kaybını, John Brooke kadar hayran olduğu bir adama bile olsa, alkışlayamazdı.

Meg tüm konuklarını selamladıktan sonra kız kardeşine döndü ve kollarını Jo'nun boynuna doladı. "Ah, Jo!" dedi, gözlerinden mutluluk gözyaşları akıyordu. "Ne kadar mutlu olduğuma inanamıyorum! Gerçekten, kendim için bundan daha iyisini isteyemezdim."

"İkiniz de çok mutlu olacaksınız, eminim."

"Keşke senin için de aynısı mümkün olsa. Seni ne mutlu eder Jo? Her neyse, umarım ona kavuşursun!"

"Evet, canım," dedi. "Sevdiklerimin mutlu olduğunu görmekten daha çok beni mutlu eden bir şey yok. Sen mutlu olduğun sürece ben de mutluyum."

...

Üzerinde bir buket çiçek olan, bizzat Mama Abba'nın sevgiyle pişirdiği bir pasta. Jo'nun hatırlayabildiği kadarıyla March kızları her doğum gününü böyle kutlamışlardı ve Meg özellikle düğünü için aynısını istemişti.

Jo, annesi ve Hannah'ya günlerdir özenle kek katmanlarını pişirip, kremayla kaplayıp, süslemişti ve hâlâ annesine kekleri kesmede yardım ediyordu ki Bay Niles onu masada yakalayıp tuzağa düşürdü. "Peki, Bayan March, devam filminizi görecektir miyim yoksa vazgeçtiniz mi?"

Kollarını kavuşturdu. "Aslında efendim, büyük bir kısmını bitirdim. Sanırım çok memnun kalacaksınız."

Biraz şüpheli bir ifadeyle, "Peki, mutlu bir son var mı?" diye sordu.

"Belki de sizin veya okuyucularımın amaçladığı şey bu değildi. Ama bunda belli bir gerçeklik payı var. Karakterlerim adına... orta derecede... yani büyük ölçüde... memnunum."

Doğrusu, Jo'nun kendi düşüncesine göre bile, konu henüz netleşmemişti.

"Peki ya onların... bir bakalım... balina kemiğinden korselenmiş kalpleri?"

Jo kaşını kaldırdı. "İnsan ancak bildiğini yazar, efendim."

"İnsan geçimini sağlayan şeyleri yazar, Bayan March. Bunu bilir insan—ama şimdi, bunu kabul edip etmemek bambaşka bir konu." Yine de editörü neşeli görünüyordu. Ya da belki de sadece açtır, diye düşündü Jo, Niles'in önündeki pastaya bakışlarını izlerken. "Peki, ne

zaman bekleyebilirim? Bu orta derecede ya da büyük ölçüde tatmin edici öyküyü?"

Başını tavan arasına doğru salladı, bu, Kitap hakkında soru sorulduğunda verdiği otomatik cevaptı. "Birkaç hafta içinde. Sadece son bir unsur eklemem gerekiyor ve mükemmel olacak." Bu sözleri söylerken, bunların doğru olmasını umutsuzca umuyordu.

Niles hafifçe gülümsedi. "Mükemmel olması belki de bitmiş olmasından daha az önemli, Bayan March, ama yine de okumayı dört gözle bekliyorum. Söyleyin bakalım, bu sefer herkes evlendi mi?"

Jo gülümsedi. "Çok memnuniyetle."

"Güzel," dedi Niles. "Sanırım bundan çok satacağız o zaman."

"Umarım öyledir," dedi Jo. "Paraya ihtiyacım var."

Niles başını salladı. "Hepimiz öyleyiz. Şimdi, şu pastaya gelince—izin verirseniz?"

"Elbette." Jo, bol çeşitli tatlıların bulunduğu masaya el salladı.

Editör, yazarının gözlüklerinin üzerinden ona baktı, sonra göz kırparak en büyük dilimi aldı. "Ama neden bir taneyle yetinelim ki, iki tane alabiliriz? İkincisi karım için, yani." İkinci en büyük dilimi de kendine aldı.

İçini çekti. "Asıl soru şu, Bay Niles, hiç durmayı düşünüyor musunuz?"

Güldü. "Sanırım bu tamamen pastanın tadına bağlı, Bayan March. Size haber vereceğim."

"Eminim başaracaksınız, Bay Niles."

Ve bununla birlikte, Brooke ve Meg'in etrafını saran iyi dilek sahiplerinin kalabalığının arasına karışıp kayboldu.

Mama Abba onu endişeyle takip etti, etrafında dolandı; çünkü Concord mantığına göre en uzak mesafeden gelmişti ve bu yüzden en çok gözetime ihtiyacı vardı. Sanki Boston'dan yola çıkmış bir koyunmuş gibi, arabası olan bir adam değil.

Jo, dirseğinde birinin olduğunu hissetti ve aceleyle başka bir dilim kesti. "Bir dakika," dedi ve bir tabağa uzandı.

"Gerek yok. Herkes gittikten sonra ben alırım."

Başını kaldırıp baktığında Laurie'nin gözlerine baktığını, bakışlarının biraz garip olduğunu gördü. Kalbi, özenle ütülenmiş elbisesinin altında dönüp duruyordu. Tıpkı Bethie'nin kedilerinden biri gibi, diye düşündü, çamaşır sepetinde rahat edemediğinde.

Ama artık kendi Teddy'sinin yanında kendini tamamen rahat hissetmemesi ne kadar üzücüydü.

Ama gülümsedi, çünkü Teddy hâlâ Teddy'ydi; her şeyi ne kadar berbat etmiş olursa olsun. "Orada durduğunu görmedim."

"Biliyorum. Seni çalışırken izledim. Hem de son derece etkili bir şekilde, diye ekleyebilirim. Bıçağı kullanma şeklin, Roderigo'nun kendisi bile gurur duyardı." Gözlerinde kurnaz bir parıltı belirirken sırıttı.

Söz konusu silahı aralarında havada salladı. "Şey, pratik yapıyorum. İnsanın gelecek planları olmalı ve korkarım ki, eğer bir sonraki kitabım gerçekten de sadece orta derecede tatmin edici olursa, geriye sadece pasta kesmek kalacak." İç çekti, sonra tekrar gülümsedi. "Ama yardımınız için teşekkür ederim. Son kısım için yani. Gerçekten."

"Okuduğum şey neredeyse tamamlanmıştı ve hiç şüphesiz büyük bir başarı olacak. Ya olmazsa? Ha ha! Pastaların büyük kılıç ustası Jo March!" diye güldü.

Konukların salondan Brooke ve Meg'i alkışlarla karşıladıklarını duydu ve odanın artık kendilerine ait olduğunu fark etti. "Daha önce binlerce kez olduğu gibi," diye düşündü Jo. "Ama bin yıl önce."

Bu çok üzücüydü ve o da bunun farkındaydı, bu yüzden kendini toparladı ve daha iyisini yapmaya karar verdi.

Çünkü o benim en eski arkadaşım ve benim akılsız bir keçi gibi davranmamın onun suçu yok.

"Elbette," dedi, bir parmağını gizlice yalarken, "Concord'un bir sonraki damadı olarak, engin yeteneklerimi size büyük bir indirimle sunmaktan memnuniyet duyarım," diye takıldı. "Umarım davet edilirim, düğün İngiltere'de olsa bile."

"Öyle olmayacaksın," dedi Laurie hızla.

Sanki bir tokat yemiş gibi hissettim.

Sonra ona üzgün, neredeyse utanmış bir şekilde baktı. Bu bakışı çok iyi biliyordu. Hannah ile bütün sabahı birlikte pişirdikleri turtayı düşürdüğünde görmüştü. Mürekkep hokkasını devirip Pickwick Kulübü için bir haftalık makalelerini mahvettiğinde de görmüştü. Ne zaman duymak istediğini söyleyemese ya da söylemekten kaçınmak istediği şeyi söylemese—

"Düğün olmayacak, Jo."

"Anlıyorum— pardon, ne oldu?" Bıçağı neredeyse düşürüyordu.

"Öyle misin?" Laurie hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Öyle mi yani?"

"Ne demek düğün olmayacak?" Belki de bir tür şok içindeydi, çünkü birdenbire hiçbir şeyin anlamı kalmamıştı.

"Düğün yok." Çok mutsuz görünüyordu.

"Ah, Teddy." Bıçağı pastaya sapladı ve bıraktı, doğruldu. "Buraya gel." Elinden tuttu ve onu bahçeye çekti; verandada hala beyaz düğün kurdeleleri asılıydı, sarmaşıkların arasında güzelce dalgalanıyordu. Pasta kırıntılarını koklayan kedi de onları dışarıya kadar takip etti.

"Konuş benimle, Teddy." Jo, kendi düğün kıyafetlerine rağmen en üst basamağa oturdu. Laurie de onun hemen altındaki basamağa, ayaklarının dibine çöktü. "Bana her şeyi anlat."

"Anlatacak bir şey yok. Pek bir şey yok." Laurie solgun ve üzgün görünüyordu, belki de bunun uykusuzluktan kaynaklandığını düşündü. Dalgın bir şekilde kediyi okşamak için eğildi.

"Ya Harriet?" İsmi söylerken Jo, Meg'i giydirme ve hazırlama telaşı ve karmaşası içinde Harriet'in ortalıkta görünmediğini fark etti.

Başını salladı. "Gitti."

Jo şaşkın görünüyordu. "Ama o burada değil mi? Bu sabah onu gördüğüme yemin edebilirdim."

"Şafak sökmeden önce ayrıldı."

"Öyle mi? Nereye gitti?" Sözler hâlâ anlamsız gibiydi. Olanları anlamakta zorlanıyordu.

"Boston. Sonra belki New York'a döneriz. Yanlış anlamış olabilirim ama Fred Vaughn'un onunla evlenmek isteyebileceğini ima etti." Ellerini tıpkı Laurie gibi omuz silkerek ceplerine soktu. "Dürüst olmak gerekirse, her şey biraz hızlı oldu."

"Ne? Ne oldu?" Jo, yazmaya o kadar dalmıştı ki, hiçbir şey görmemiş veya duymamıştı. Doğrusu, bütün gece mumları birbiri ardına yakarak çalışmış, ancak şafak söktüğünü görünce saatlerin nasıl geçtiğini fark etmişti.

Sonra Laurie'ye yazdığı sayfaları okuttu, ama hemen tekrar işe koyuldu.

Sanki bir tür zaman yolculuğuydu; kelimelerin engin nehirleri nihayet akmaya başladı ve Jo günlerce hiçbir şeyin farkına bile varmadan zaman geçirebiliyordu.

"Nişanımızı bozdu."

Jo'nun zihni karmakarışıktı. Önceki akşam yemekte bir şeyler ters mi gitmişti? Harriet ve Laurie akşamın sonunda sessizce uzaklaşmışlardı, muhtemelen olay da o zaman olmuştu ama yine de

mantıklı gelmiyordu. Lady Hat neden nişanını bozmuştu? Çok mutlu görünüyorlardı. Mutlu ve birbirleri için mükemmel. Kim olduklarından ve sahip olmaları gereken hayattan memnundular. Parlak renklerle dolu bir hayat ve seçkin bir arkadaşlık.

“Ama—anlamıyorum!”

Laurie ciddi bir ifadeyle ona döndü. "Dersimi aldım. Belki de her şeyi en zor yollarla öğreniyorum, ama öğreniyorum işte."

“Ne öğrendin?” Jo elini uzattı ve kendi eline aldı. Eski dostu çok üzgün görünüyordu.

Başını hüzünlü bir şekilde salladı. "Artık düğünlerden bahsetmeyeceğiz, Jo. Ben asla evlenmeyeceğim. Hiçbir kadını mutlu edemem."

“Saçmalama Teddy. Her kadını mutlu edebilirsin. Nazik, zeki ve sanatçı ruhlusun. İnatçı ve tartışmacısın ama asla sıkıcı da değilsin. Hangi kız seni kabul etmez ki?”

Arkalarındaki kapı aralığından düğün alayının devam ettiğini izledi. Baba, yeni evli çifti kutlamak için bir kadeh tutuyordu. John ve Meg için tezahüratlar ve alkışlar yükseliyordu. Sıcak ve bilgece sözlerdi bunlar, çünkü iyi yapılmış bir evlilikten daha iyi bir şey olamazdı.

"Hangi kız beni istemezdi ki? Sen, Jo. Beni reddetmiştin, hatırlıyor musun?"

Evet, öyle yaptı. Meg ve John'un birbirlerine kadeh kaldırmalarını izlerken gözleri yaşlarla doldu.

"Belki de aptalım ama biliyorum ki kızlar başka bir kıza aşık olan beylerle evlenmekten hoşlanmazlar. Ben de hayatımın geri kalanında öyle olacağım, bu yüzden başkası için uygun değilim."

"Teddy," dedi usulca, kalbi göğsünde hızla çarparken. "Ne diyorsun?"

“Eğer beni istemezsen, ben de uğraşmam. Asla evlenmeyeceğim. Bunun bir anlamı yok.” Tekrar omuz silkti. “Önemli değil.” Zoraki bir gülümseme takındı.

Jo arkasını döndü. Bir içgüdüydü. İşte o tanıdık panik. Ona bakamıyordu.

“Kaçma, Jo.” Sesi teslim olmuş gibiydi. “Her zaman kaçmak zorunda değilsin. Seni bu kadar korkutmak için ne yaptığımı, kimin ne yaptığını bilmiyorum.”

“Korkuyor musun? Neyden?” Yine de ona bakmadı. Sanki yarı yolda yakalanmış, tuzağa düşmüş bir yaratık gibiydi. Kalmanın çok

zor olduğunu kabul edemiyordu.

"Aşk hakkında, Jo. Onu hissetmek hakkında. Onu vermek hakkında. Onu almak hakkında."

Onu kaybetmekten.

Gözlerini kapattı ve Beth'in gözlerinin her zamanki gibi kapandığını gördü. Teninin solgunlaştığını gördü. Parmaklarının çarşafın kenarından ayrıldığını gördü. Jo'nun boğazından sessiz bir çığlık yükselirken, Beth'in uzaklaştığını gördü.

Gölge. Sessizlik. Ruhu ezen, kemikleri kıran umutsuzluk.

"Bana söz ver, Jo," diye fısıldamıştı Beth. Çünkü kız kardeşinin ne kadar kaybolmuş hissedeceğini, onsuz Jo'nun ne kadar karanlığa gömülebileceğini biliyordu.

Burada kal. Yaşayanların dünyasında kal. Sessizliği uzak tut. Bana söz ver, Jo. Yaşamam gerekiyor. Yaşamak için çok şeyin var.

Yazmaya devam ederek ışığa doğru geri dönün.

Jo gözlerini açtı ve sertçe basamağa geri oturdu. Nefesi zorlanıyordu; gerçekten de neredeyse nefes nefese kalmıştı, sanki anlamadığı ve koştüğünün farkında bile olmadığı büyük, sonsuz bir yarışın sonuna aniden varmış gibiydi.

Hepsi bu muydu? Başkasına ait olmanın büyük riski? Seni incitebilecek biri. Seni terk edebilecek biri. Kaybedebileceğin biri. Sevebileceğin ve tüm bu diğer şeyleri bin kat daha kötü hale getirebilecek biri.

Acaba bu yüzden mi bir kalp almak, kendi kalbini vermek gibi hissettirdi ona.

Vücudundaki her hücre ona kaçması için haykırıyordu, ama kalbinin her atışı kalmasını söylüyordu. Ve şimdi biliyordu. Ona aitti, çünkü o da ona aitti ve birbirlerine aittiler. Bunu anlaması için söylenmesi gereken bir evlilik yemini yoktu. Evlenmemiş olsalar bile, ayrı çatılar altında olsalar bile, birbirlerine aittiler. Hiçbir uygun eş ona ondan daha çok önem veremezdi.

Onu daha önce hiç bu kadar perişan görmemişti. Bunu ona yapan Harriet değildi, kendisiydi. Her şey artık çok açıktı. Söylenmiş olan hiçbir şey geri alınamasa da, yapılan hiçbir şey de düzeltilemezdi.

Jo, son direnişinin de çöktüğünü hissetti. "Ben... seni incittiğimi biliyorum, Teddy. Biliyorum, incittim. Ve çok üzgünüm."

Özürünü geri çevirdi. "Elbette ki bu noktaya gelecekti. Bu, hikâyelerinizden birinin sonu gibi. Şimdi gerçek Roderigo kim?" Güldü, sonra iç çekti. "Benim için başka bir kader olamazdı. Bütün

hayatım boyunca beni sevmeyen birini sevmek—sanırım bu uygun bir durum. Şiirsel adalet mi? Siz yazarlar buna böyle mi diyorsunuz?”

Jo ona cevap vermedi, çünkü ona cevap vermemekle çok meşguldü. Bir yalan. Yazarlar buna yalan diyor. Çünkü artık gerçek için çok geçti.

"Özür dilerim," dedi sonunda.

"Üzülme." Ayağa kalktı. "Yani, sorun değil Jo. Bana evlenme teklif etmek zorunda değilsin. Bu dünyaya benim sevgi hissetmem için gelmedin. Bir daha sormayacağım."

Yapmayacaktı. Bunu yüzünden anlayabiliyordu. Ona baktığında gözlerinde beliren acı, çenesinde oluşan teslimiyet... Bu onun Teddy'si değildi; bu, Teddy'nin başka birine, asla olmaması gereken birine dönüşmesiydi. Ve bu gerçekten ne büyük bir utanç olurdu, neredeyse bir suç.

Düzgün bir oyuncak ayısının olmadığı bir dünya.

Ve o anda—Orchard House'un dökülen veranda basamaklarında oturmuş, Vegetable Valley ile çevrili, hayatının ilk ve son büyük aşkına bakarken—Josephine March tam olarak ne yapacağını biliyordu. Dahası, bunu yapacağından da emindi.

Risk al. Kabul et. Belki bir gün kaybedersin bile.

Aşk.

Bu gemiyle birlikte batmak onun için bir onur ve zevk olurdu. Kayalara çarpıp birlikte okyanus dibine bataabilirlerdi. Su altındaki mezarlarını işaretleyecek tek şey bulanık, mürekkep lekeli sayfalar olurdu.

Çünkü bu her zaman bizim hikayemizdi.

Bir türlü doğru bir sonu olmadı.

Jo sonunda gerçeği öğrendi ve üzerine büyük bir sakinlik çöktü; çok uzun zamandır hissetmediği bir huzurdu bu.

"Sorun yok, Teddy." Ona doğru uzandı ve Teddy de elini tutarak ayağa kalkmasına yardım etti. "Bir daha sormana gerek yok. Çünkü ben yapacağım."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını çatarak ona baktı. "Neyi?"

"Sor. Ben soruyorum. Bu benim, soruyorum."

Birbirlerine baktılar. Biri ışıldıyordu, diğeri ise öfkeyle bakıyordu.

Elini bıraktı. "Şaka yapma. Bu sefer komik değil. Bu acımasızca."

"En sevgili oğlum," diye nefesini tuttu Jo. "Tek oğlum."

Kendini daha hafif, özgür ve cesur hissetti; sonunda, aslında çok yakınında olan bir mutluluğu sezmişti. "Şaka yapmıyorum."

Tamamen ciddiym. Ben... ben fikrimi değiştirdim, Teddy." Kelimeleri kekeleyerek, arayış içinde söyledi. "Kalbimde bir değişiklik oldu."

Yüzü umutla yumuşadı, ama yine de bir şeyler tutmaya çalıştığını görebiliyordu. Onu defalarca, çok kötü yaralamıştı. "Peki şimdi kalbin sana ne söylüyor, Jo?"

"Ben—ben seninle evlenmek istiyorum. Her şeyden sonra. Her şeyden sonra." Kelimeler ağzından döküldü. "Yani, eğer hâlâ beni istiyorsan. Ne kadar kötü olsam da. Kesinlikle yine kötü olacağım. Ama lütfen, lütfen bunun seni durdurmasına izin verme. Lütfen, Teddy. Lütfen kabul ettiğini söyle."

"Jo? Bu bir oyun mu?" Yüzü bembeyaz kesildi ve yanındaki çit direğine uzandı. "Ciddi olamazsın."

Ona doğru tereddütlü bir adım attı. "Evet, ciddiym. Harriet seni bırakacak kadar aptal olabilir, ama ben bırakmam. En azından iki kez bırakmam."

"Açıkça söyleyeyim. Herhangi bir karışıklık olmasın diye." Koyu renk gözleri parıladı. "Ciddi misin? Benimle evlenmek istiyor musun? Benimle evlenecek misin?"

"Evet." Bir adım daha attı. "Ve yapacağım."

Şimdi yüz yüze duruyorlardı.

"Jo," diye fısıldadı, yaklaşarak. "Tekrar söyle. Hayır, yemin et. İncil üzerine yemin et. Bu bahçe üzerine, bu aile üzerine, Orchard House'un kendisi üzerine yemin et. Pickwick üzerine, çatı katları üzerine, mürekkep hokkaları üzerine, yanık izleri üzerine ve—"

"Turşu limon mu?" dedi Jo, yanağını okşayarak.

"Su kaynakları," diye yanıtladı boğuk bir sesle, elini tutarken.

"Sevgili Teddy," dedi, onu yeleğinden çekerek. "Anlamıyor musun? Tanıştığımız gün yemin etmiştik."

Alnını onun alnına değdirdi. "Ve ondan sonraki her gün de."

Jo gözlerini kapattı. "Her günün her anı."

Sonra dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırıp öptü, o da karşılık verdi; yumuşak dudakları onun dudaklarına sıcak bir şekilde değdi, kolları onun belini sarıp onu daha da yakına çekti.

Beklemeye değdi.

BALİNA KEMİKLERİ

*B*ay Brooke, yeni evlenmiş ve ıslıl ıslıl güzellikteki Bayan Brooke'a gururla bakarak, "Aşk, sadece şairlerin konusu değildir," diye ilan etti. Şefkatli koca, omzuna yaslanan genç karısının etrafına sevgi dolu bir kolunu dolamak için durakladı. "Catullus'un ölümsüz sözleriyle, 'Odi et amo. Quare id faciam fortasse . . .'"

Jo, Laurie ile birlikte kapı eşiğinde duruyordu, küçük düğün sahnesini izlerken nefesi kesildi.

Bay Brooke ve Meg.

İkisinin de görüntüsü ne kadar güzeldi! Ve etraflarında ne kadar mutlu bir aile vardı! En büyük kız kardeşinin evlilik planı, lahana da dahil olmak üzere, ne muhteşem bir sonla sonuçlanmıştı!

Her şeyden sonra, dedikodudan, spekülasyondan ve Jo'nun havai uydurmalarından sıyrılıp çok daha önemli bir şeye, daha insani ve daha gerçek bir şeye ulaşmışlardı.

Meg'in yanında oturan Mama Abba, Jo'nun dikkatini çekti ve ona ve Laurie'ye hayretle baktı.

Jo yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu ve Mama Abba başını hafifçe merdiven boşluğuna doğru eğdiğinde, Jo da başıyla onayladı ve sadece Laurie'nin kulağına fısıldamak için durakladı: "Sanırım Mama Abba biliyor."

"Nasıl yapabilir bunu? İmkânsız," diye fısıldadı karşılık olarak.

"Mama Abba'yı biliyorsun Laurie. Tabii ki kalabalık bir odanın karşısından tek bir bakışla bile anlayabilirdi."

"Doğru," dedi. "Ama diğerleri? Sizce onlar da şaşıracaklar mı?"

"Benim kadar şaşırın yok," dedi Jo.

"İkimiz kadar o da şaşırmadı," diye onayladı. Sonra Jo'nun elini sıktı ve onu merdiven boşluğuna, annesinin güvenine doğru gönderdi.

...

Jo onu bulduğunda, MAMA ABBA küçük sedirin ucunda duran sedir sandığın önünde diz çökmüş haldeydi. Sandık açıldı ve bu bile Jo'nun kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Çünkü sandık sadece bir sandık değildi, diye düşündü, bir tür mezardı.

Beth'in porselen yüzlü bebekleri için. March kızları için. Küçük kız kardeşler için.

Çocukluğun ta kendisi için.

Mama Abba, Beth'in oyuncak çocuklarının en yıpranmış ve en sevilenini aldı; ama Jo'nun yüzünü görünce şaşırdı. "Onu kabul ettin, değil mi?" dedi, Jo hâlâ altlarındaki temizlenmiş ahşap zemine doğru eğilirken.

"Onu kabul etmedim, Mama Abba. Bu sefer değil. Ona sordum."

Mama Abba eski bebeği yere bıraktı ve Jo'nun eline uzandı. "Ah, Jo."

"Bana doğru şeyi yaptığımı söyle anne."

"Bunu sana söyleyemem Jo. Tıpkı senin Bay Brooke'un Meg için uygun olup olmadığına karar veremeyeceğin gibi. Ya da onun—neydi o? Bir kabak mı?"

"Bir lahana," dedi Jo utanç içinde.

"Cesur olmalısın. Kendi yolunu kendin çizmelisin. Kendi seçimlerini kendin yapmalısın. Tıpkı her zaman yaptığın gibi."

"Anne." Jo şimdi annesinin ağladığını fark etti.

Jo'nun gözleri uyuşmaya başladı.

Kollarını dizlerinin etrafına sardı, odanın karşısındaki duvara, yatağın yanındaki duvara baktı; Amy'nin kız kardeşleri uyurken onların resimlerini çizdiği duvara. Dördünün de kömürle bulaşmış yüzleri hâlâ oradaydı.

Şimdi üç.

Neredeyse iki.

"Sorun değil, Jo. Bunun geleceğini biliyordum; sanırım ikinizden de daha uzun zamandır biliyordum. Sadece... şey, içimin küçük bir parçası bunun için yas tutmalı. Sadece bir anlığına. Beth'i kaybettim.

Amy'yi neredeyse kaybettim. Bugün Meg'i kaybediyorum. Şimdi seni de kaybedeceğim.”

“Ama sen kaybetmedin. Ve kaybetmeyeceksin. Hiçbirimizi asla kaybetmeyeceksin.” Jo hâlâ duvardaki dört kız kardeşin yüzlerini inceliyordu. Çünkü Amy'nin küçük duvar resmi değişmişti ve Jo bunu daha önce hiç fark etmemişti.

Şimdi bu küçük tablodaki üçüncü figür—düzgün görünümlü Meg, dağınık saçlı Jo ve son derece melek gibi Amy arasında yer alan—parlak beyaz kanatlar takıyordu; bu kanatlar, kıvrımlarıyla dört yüzü de içine alıyormuş gibi görünen, beyaz badana lekelerinden oluşan geniş bir alandı. Ve onları çevreleyen geniş altın bir daire, dördünü de birbirine bağlıyordu.

Altın bant.

Babaları da durumu böyle anlatmıştı.

Ah, Amy.

Hastalanmadan önce bile ne kadar korkmuş olmalısınız.

Onu sen de çok özlemiş olmalısın.

Mama Abba, Jo'nun elini kendi eline aldı. "Sorun yok Jo. Hayat böyle. Seni kaybedeceğim, sen de beni kaybedeceksin. Kaybetmek, sahip olmanın bir parçası, aşkım."

Jo elini duvara uzattı. "Onu çok özlüyorum anne. Sanırım o gün kendimin bir parçasını Beth'le birlikte gömdüm."

Gözyaşları o kadar hızlı akıyordu ki, Jo onları adeta tadıyordu.

Anne Abba kızının yüzüne dokundu. "Hepiniz yaptınız, Jo. Hepiniz. Kendimi şöyle teselli ederdim: Belki de bu sizin de benim gibi bir Hac Yolculuğu'ydu. Hepimiz bir şekilde, bilmiyorum, daha güçlü çıkacaktık."

“Umutsuzluk Bataklığı mı?” Jo koluyla yüzünü sildi. “Öyle hissetmedim. Sadece yolumuzu kaybetmiş gibiydik. Ben de öyle hissettim.”

“Hepimiz öyle yaptık. Meg, Bay Brooke ile kendine bir yuva kurmak için fırsat bulur bulmaz kaçtı—”

"Sanki bizim gölgemizden kaçabilirmiş gibi," diye düşündü Jo.

Mama Abba başını salladı. "Amy, bizden dilenmeye çalıştığı her türlü ilgi kırıntısı için böyle davranıyor..."

Jo gülümsedi. "İyi ya da kötü."

“Baban, kendi kederini yaralıların acısının ardına saklıyor.”

Mama Abba gözlerini kaçırdı ve Jo, annesinin bunca yıl boyunca tek başına çektiği, fark edilmeyen acıyı merak etti.

Jo yorgun bir şekilde, "Ben, bana bir şeyler hissettirebilecek her şeyden canı gönülden kaçıyordum," dedi.

"Babanın gitmesine ve Beth'in gitmek zorunda kalmasına çok kızgınım. Ve Tanrı'ya ve cennetteki her meleğe, onu aldıkları için, üstelik Amy'yi de neredeyse aldıkları için çok kızgınım," dedi Mama Abba, sonunda Jo'nun gözlerinin içine bakarak. "Ve Amy'yi de neredeyse aldıkları için." Başını salladı. "Çok uzun zamandır çok kızgınım, Jo."

"Ah, anne. Hiç söylemedin— hiç bilmiyordum. Ama söyleyemezdin, değil mi? Çünkü geri kalanımızı, bizden geriye kalanları bir arada tutmak zorundaydın."

"Hayır, sevgili kızım. O sendin. Sana izin verdiğim için kendimi suçladım, sana ihtiyaç duyduğum için de kendimi ve babanı suçladım. Sonra bir gün, birdenbire durdum."

Jo annesinin yanağına dokundu. "Yardım etmek istedim anne. Elimden gelen her şekilde."

"Bunu biliyorum, Jo. En azından şimdi biliyorum. Ve bu sayede bununla barıştım. Nedenini biliyor musun?"

Jo başını salladı.

"Sana gelen yüzlerce mektup yüzünden. Küçük kız kardeşinin sen yokken senden bahsetme şekli yüzünden. Ve hiç tanımayacağın ya da hiç karşılaşmayacağın diğer küçük kız kardeşlerin yüzünden; onların da kendi hikayelerini anlatabileceklerine inandırıdığın o kız kardeşler yüzünden."

Jo kalbinin göğsünde gümbür gümbür attığını hissedebiliyordu. Ona söyle.

Annenize söyleyebilirsiniz.

Jo yavaşça başladı, çünkü bunlar daha önce hiç söylemediği kelimelerdi. "Ölümün gölgesinin kaçılamayacak kadar büyük görüldüğü zamanlar oldu, Mama Abba—bir zamanlar oldu—ondan geri dönemeyeceğimi düşündüğüm zamanlar. Dönemezdim. Değirmen Barajının kenarında durup acaba sadece—"

Mama Abba, Jo'yu kollarına çekti. İşte o sessiz, güven verici sıcaklık oradaydı. Bu onun annesiydi. Jo bunu, annesinin kolunun dokunuşunu, pelerinin kokusunu, en erken günlerinden beri hatırlayabiliyordu.

Jo o kadar hıçkırarak ağlıyordu ki, kelimeleri zar zor söyleyebiliyordu. "Ve düşündüm ki—içlerinde böyle bir karanlık olan hiç kimse, hiçbir şekilde—"

"Sev ve sevil?" Mama Abba titreyen saçlarını okşadı.

Jo başını salladı ve yüzünü annesinin omzuna gömdü.

"Ama işte buradasın. Çünkü sen Josephine March'sın, tanıdığım en cesur ruh. Ve o kız asla bir kavgayı bitirmeden bırakmaz." Mama Abba geri çekildi, Jo'nun çenesini sabit bir elle kaldırdı. "Sende küçük hiçbir şey yok, Jo. Ve seni kızım diye adlandırmaktan çok, çok gurur duyuyorum."

Jo gülümsedi, Mama Abba kolundan tanıdık mendili—üzerinde nakışla işlenmiş AM harflerini—çıkarıp Jo'nun gözyaşlarını sildi.

"İzin verir misiniz, Mama Abba?"

"Evlenmek mi? Neredeyse kendi çocuğum gibi büyüttüğüm bir oğlanla mı? Ne düşünüyorsun?"

Jo, annesinden mendili alırken gülümsedi. "Sanırım her zamankinden daha da perişan görünüyorum."

Anne Abba, Beth'in porselen bebeklerini dikkatlice sedir sandığa geri yerleştirdi ve kapağını gürültüyle kapattı.

"Bu senin hayatın, Jo. İstedığın gibi yaz. Yeter ki doğruyu yaz."

...

Jo ve annesinin partiye geri döndüğünü HİÇ KİMSE—yani neredeyse HİÇ KİMSE—fark etmedi. Meg ve Brooke dansa öncülük ediyordu; Büyükbaba Laurence, Hannah'ı öğle yemeği için övüyordu; Bay March, burnunun ucunda krema olan Amy ile bir tabak pasta paylaşıyordu. Sahne son derece mutlu bir sahneydi.

Şenliklerin kenarında sadece Laurie ileri geri yürüyordu.

"Peki ya?" Jo yanına geri döndüğünde, Mama Abba'dan Jo'ya doğru endişeyle baktı. "İyi misin? Bir şey mi oldu?"

"Evet. Ve—evet." Jo ancak bu kadarını söyleyebildi, ama gözleri sevgiyle parlıyordu ve daha fazlasını söylemeye kalkışmadan önce adam onu durdurdu.

"Bekle!" Elini ceket cebine soktu ve elinde bir şeyle geri döndü. Küçük ve hafif bir şeydi. Kutuyu açıp avucuna koydu—elmaslarla çevrili safir bir yüzük.

"Bu nedir?" diye sordu, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

"Anneme aitti." Laurie öksürdü. "Ve merak etmeyin. Onu asla Harriet'e vermedim. O, New York'taki o şık kuyumculardan birini kullanmakta ısrar etti. Kendi yüzüğünü seçti ve Tiffany'ye iade ediyor."

Harriet. Sanki çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor.

“Annem seni çok severdi, Jo. Bunu bilmek bana şöyle hissettiriyor...”

"Ne?" diye sordu, ona doğru yaklaşıarak, birdenbire başı dönmüştü.

“Bilmiyorum. Sadece... hissediyorum sanırım. Bana çok şey hissettiriyorsun Jo. Her zaman hissettirdin. Bana ne düşündüğümü ya da nasıl hissettiğimi sorduğunda—”

"Nasıl hissediyorsun, Laurie?" diye sordu, alaycı bir şekilde.

"Hissettiğim şey sensin." Kelimeler boğazından ve kalbinden boğuk bir şekilde döküldü. "Evim."

Elini sıktı. "Theodore Laurence. Belki de senden bir yazar çıkarabiliriz."

Kaşını kaldırdı. "Hayır, teşekkür ederim. Bu ailede zaten bir yazar var." diye sırttı.

Bu aile.

Jo daha da yaklaştı, ama adam onu durdurdu.

"Lütfen, Jo. Bunu düzgünce yapmama izin ver. Çok uzun zamandır bekliyorum," dedi yavaşça diz çökerken. Her anın tadını çıkarıyordu.

“Ah!” İlk defa söyleyecek söz bulamadı. O kadar mutluydu ki, gülmek istedi. Ve o da çok mutlu görünüyordu, bu yüzden güldü.

Meg ve Brooke, Anne Abba ve Baba, Büyükbaba ve Amy, Laurie'nin Jo'ya bir kez daha evlenme teklif etmesini izlerken odada sessizlik hakim oldu. Amy, gördüklerine inanamıyormuş gibi ağzı açık kaldı.

Ben de yapamam, diye düşündü Jo.

Meg başını Brooke'un omzuna yasladı. Gözleri Jo'nun gözlerine kenetlenmiş, kardeş sevgisiyle parılıyordu. Laurie daha bir kelime bile söylemeden Jo'nun gözleri dolmaya başladı. Sanki zaten yeterince şey söylenmemiş gibi.

“Beni kabul edecek misin, Jo?” diye sordu. Ses tonunda öyle ham bir şey vardı ki, sanki aradığı cevabı asla bulamayacağına hâlâ tam olarak inanmıyordu. “Kabul edecek misin? Biliyorum, buna layık değilim. Biliyorum, mükemmel değilim. Ve her şeyi yanlış yaptım, biliyorum—”

Jo parmağını dudaklarına götürdü. "Beni tanıyorsun Teddy. Tıpkı benim seni tanıdığım gibi. Ve bu yeterli, fazlasıyla yeterli. Neden mi? Mükemmel."

Gözleri şimdi parıldıyordu, ama bu her zamanki Teddy parıltısı değildi. Gözleri gözyaşlarıyla parıldıyordu. Utanmadan, çekinmeden, neredeyse gururla. Sevinç dolu yüzünden aşağı akıyordu. Sonra gözlerini koluyla sildi ve güldü. "Hâlâ soruyu cevaplamadınız, Bay Snodgrass."

Jo eğildi ve elini sıkıca kendi elinde tuttu.

Sonra diğer elini de tuttu ve ikisi de dizlerinin üzerine çökene kadar kendini aşağı çekti, yüz yüze geldiler. Gerçek anlamda eşitlerdi.

"Evet, Bay Weller. Sizi istiyorum ve sizi her zaman sevdiğim gibi seveceğim. Şimdilik ve sonsuza dek, dostum."

"Yaşlı Snod." İki eliyle yüzünü kavradı ve onu kendine doğru çekerek öyle tutkuyla öptü ki, Jo'ya sanki güneşin kendisi onu kucaklıyormuş gibi geldi.

Böyle bir öpücük bir insanı paramparça edebilir.

Her şeye.

Nihayet.

Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.

Jo nefes nefese geri çekildi. "Teddy!"

Laurie ona karşılık sırttı ve parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi. "Balina kemiğinden yapılmış korselerin eridiği nokta mı? Sanırım bulduk." Sonra ağzını kulağına yaklaştırıp fısıldadı, "Ve eminim ki onu tekrar tekrar bulacağız..."

Adam yüzüğü parmağına takarken, o sadece başını sallayabildi ve yüzüğün verdiği hisse hayran kaldı.

Aile alkış tufanına tutuldu ve ardından Jo ve Laurie, şaşkınlıkla, yalnız olmadıklarını fark ettiler.

Hiçbir zaman öyle olmamışlardı.

Onlar sevgiyle çevriliydiler. Birbirlerine duydukları sevgi, ailelerine duydukları sevgi; tüm yaşamları boyunca onları destekleyecek ve taşıyacak bir sevgi.

Şimdi başlıyor.

Meg kadehini kaldırarak, "Jo ve Laurie'ye," dedi.

"Kiraz Kralı ve Kraliçesine," diye onayladı Amy.

"Sevgili çocuklarıma," dedi Mama Abba.

"Umarım ömürlerinin geri kalanında birbirlerinde mutluluğu bulurlar," dedi baba karısına bakarak. "Biz de öyle."

"Sonunda!" diye bağırdı John Brooke, orada bulunan herkesi sevindirerek.

Ve öyle de oldu.

KISA BİR TARİHSEL NOT

JO & LAURIE, Louisa May Alcott'un Küçük Kadınlar romanından ve Alcott'un kendi hayatından esinlenerek yazılmış bir kurgu eseridir. Alcott, ilk ev içi kurgu eserine ilham kaynağı olarak kendi hayatını—Massachusetts, Concord'da kız kardeşlerle dolu bir kulübede yeni yeni yazar olarak büyümesini—seçtiği için, "Lu" Alcott hakkında şimdi bildiklerimiz, onun sevilen edebi temsilcisi Jo March'ı yeniden incelememize ve yeniden düşünmemize olanak sağlamıştır.

Genel olarak, Alcott'un orijinal öykü çizgisinin temel temas noktalarını -elbette ruhunu- ve orijinal karakter kadrosunu takip etmeye çalıştık. Küçük ayrıntılardan (Amy'nin okula turşu limon sokması nedeniyle aldığı meşhur ceza, Jo'nun ilk el yazmasını yakması, Jo'nun Sally Gardiner'in balosuna giymek zorunda kaldığı yanmış elbise ve Pickwick Papers gibi) büyük olaylara (Beth'in ölümü, Laurie'nin reddedilen evlilik teklifi, Jo'nun New York gezisi ve babalarının yokluğu gibi) kadar, öykümüzü sürekli olarak Alcott'unkine bağlamak için büyük çaba sarf ettik. Yerleşik kurgunun dünyasından veya yerleşik kurgunun ortaya koyduğu sorulara dayalı keşiflerden (bkz: Jo ve Laurie'nin aşkı) ayrılmayı seçtiğimizde, bu kararlar genellikle Alcott'un kişisel geçmişinden veya Louisa, Bronson ve May Alcott'un mektuplarından ilham almıştır.

Alcott ailesi, Bronson Alcott'un diktiği kırk elma ağacının adını taşıyan Orchard House'da, Massachusetts, Concord'da yaşamıştır. Lu Alcott, editörüne yazdığı bir mektupta evi "nemli ve kulak böceği dolu" olarak tanımlamış ve okuyucularının bunu görünce ne kadar hayal kırıklığına uğrayacaklarını merak etmiştir. Alcott çocukları küçükken duvarlara resim çizerlerdi ve Bronson Alcott kızlarını "altın bir çember" olarak adlandırırdı; bu da Amy'nin March kızlarının yatak odası duvarına çizdiği resme ilham kaynağı olmuştur.

March ailesi gibi, entelektüel Bronson ve sosyal hizmet odaklı Abigail “Abba” Alcott'un da dört kızı vardı: Anna (“Meg”), Louisa (“Jo”), Elizabeth (“Beth”) ve Abigail May, kısaca May (“Amy”). Anna, John Brooke gibi varlıklı olmayan John Bridge Pratt ile evlendi. Elizabeth yirmi iki yaşında kızıl hastalığından öldü. May eğitim aldı ve sonunda başarılı bir ressam oldu; İsviçreli bir iş adamıyla evlendi ve doğumdan sekiz hafta sonra, otuz dokuz yaşında zamansız ölümüne kadar Paris'te yaşadı; Amy'nin ölümle burun buruna gelmesi, May'in kendi üzücü, ani kaderinden esinlenmiştir.

Hem Jo'nun hem de Louisa'nın babası İç Savaş'ta papazdı; Louisa kendisi de hemşire olarak görev yapmıştı, ancak Jo sadece Beth'e hemşirelik yapmıştır. Kurgusal Bay March ve gerçek Bay Alcott, hayatlarının büyük bölümünde geçimlerini sağlamakta zorlanmış, bu da hem Jo'yu hem de Louisa'yı çeşitli isimler altında ucuz gazeteler için yazmaya itmiştir. (Louisa, Flora Fairfield ve A. M. Barnard takma adlarıyla yazmıştır.) Başarısının zirvesindeyken bile, Louisa'nın mektupları yaptığı her harcamanın maliyetini – Atlantik'i geçmek için ikinci sınıf bilet almak da dahil – mutlaka belirtir; bu, yaşayan her yazarın, bu kitabın yazarları da dahil olmak üzere, anlayabileceği bir şeydir. (Ha!)

Romantik müzisyen "Laurie", Alcott'un kendi ifadesine göre, melez bir karakterdir. Louisa'nın Paris'te birlikte zaman geçirdiği Polonyalı müzisyen Ladislas "Laddie" Wisniewski ve Louisa'nın Concord Dramatic Union'da Dickens'ın "Perili Adam" adlı oyununda birlikte rol aldığı aktör Alf Whitman'dan esinlenilmiştir.

Thomas Niles gerçekten de Boston'daki Roberts Brothers Yayınevi'nde Alcott'un editörüydü. Ayrıca Emily Dickinson'ın yanı sıra Amerikan Rönesansı'nın önde gelen yazarlarının çoğunu da ölümünden sonra yayınladı. Küçük Kadınlar'ın ilk basımı gerçekten de ani ve olağanüstü bir başarıydı; iki bin adetlik baskı tükendi ve neredeyse anında yeniden basıldı. Alcott'un, normalde beklediği yüz dolarlık avans yerine aldığı telif hakkı, yıllarca geniş ailesinin geçimini sağlayan gelir kaynağı oldu.

Küçük Kadınlar'ın evlilik olaylarını çözme baskısı, İyi Eşler'in hemen ardından yayınlanmasının nedenidir (Amerika Birleşik Devletleri'nde iki kitap artık Küçük Kadınlar başlığı altında tek bir kitap olarak yayınlanmaktadır). O dönemde Louisa, okuyucularının büyük çoğunluğunun Jo ve Laurie'yi birbirine yakıştırdığı gerçeğinin ikinci kitaptaki evlilik olaylarını etkilemesine izin vermeyi

kararlılıkla ve açıkça reddetti; ünlü sözü şöyledir: "Jo'yu Laurie ile asla evlendirmeyeceğim." Elbette, Louisa'nın kendisi hiç evlenmedi.

Hikâyemizin başlangıç noktaları Alcott'un tarihinden veya mektuplarından esinlenmese de, özellikle Boston bölgesi olmak üzere, 19. yüzyıl ortalarındaki Amerika'nın edebi veya popüler kültürünün tarihsel bağlamıyla şekillenmiştir; bu konuda çok şey yazılmıştır. Charles Dickens gerçekten de 1842 ve 1867 yıllarında eşiyle birlikte Steinway Hall'da konuşma yapmak üzere Amerika Birleşik Devletleri'ni gezmiştir; Alcott, Dickens'ın öldüğünü duyduğunda mektuplarında "yaşlı Charley"den sevgiyle bahsetmiştir. Ayrıca hikâyemizde Jo, feminist deneme yazarı Margaret Fuller'ın "Kadınlık Manifestosu"ndan bahsetmektedir; Alcott'un bu metni de bildiğinden şüphe yoktur. Modacı Charles Worth, özellikle üst sınıflar için dönemin ünlü bir terzisiydi, ancak New York'ta bir salonu yoktu. Meg'in "Worth gelinliği" ile evlenmesi gibi, o dönemde çoğu gelinin yeni elbiseler satın almak yerine sahip oldukları en güzel elbiseleri giymesi adetti. Son olarak, çiçeklerin dili, farklı çiçeklere anlamlar yükleyen ve bazen mesaj göndermek için kullanılan Viktorya dönemi bir koddu. Ancak bizim durumumuzda sebzeler de oldukça faydalı oldu. ☺

Son olarak, Alcott'un kendi mektupları sayesinde, yazarın 1857'de Boston'ın Back Bay bölgesindeki Mill Dam'ın kenarında durup atlamayı düşündüğü bir gün olduğunu biliyoruz. Dünyanın gelmiş geçmiş en başarılı yazarlarından birinin yaşadığı bu iniş çıkışlar, modern okuyucu ve yazar arkadaşlarımız için garip bir şekilde tanıdık geliyor; bu yüzden bu anı Lu'nun ikizi Jo ile de paylaşmanın önemli olduğunu düşündük.

—MS & MdlC

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı elinize ulaştırmamıza yardımcı olan küçük kadınlara ve bir küçük adama (hah!) teşekkür etmek istiyoruz: muhteşem editörümüz Stephanie Pitts, "dördüncü kız kardeş" Jennifer Klonsky ve manevi kardeşimiz ajan Richard Abate. Hepinize turşu limon ve nane şekerleri!

Penguin'deki herkese, özellikle Jen Loja, Shanta Newlin, Elyse Marshall, Felicia Frazier, Emily Romero, Christina Colangelo, Alex Garber, Carmela Iaria, Kristie Radwilowicz, Eileen Savage ve Cindy Howle'a teşekkür ederim. Yanık izlerimizi o kadar güzel gizlediniz ki, bu balodan gerçekten keyif alabiliriz.

Her zaman olduğu gibi, üçüncü silahşör Rafi Simon'a ve dördüncü silahşör Susanna Hoffs'a, ayrıca YALLkids'ten Tori Hill ve Shane Pangburn'a teşekkür ederiz. (Pickwick Kulübü, lütfen düzene girin!) Ve sevgili Lady Hat'imize, muhteşem isminizi bize ödünç verdiğiniz için sonsuz teşekkürler!

Ailelerimize, özellikle de bize Küçük Kadınlar'ın kopyalarını veren ve Jo March'ı yazı atölyesine kadar takip etmemiz için bizi teşvik eden sevgili annelerimiz Marilyn Ross Stohl ve Ching de la Cruz'a teşekkür ederiz. Sevgili Emma, May, Javi, Mike ve Mattie'ye de teşekkürler ve sevgiler. Yazdığımız her şey sizin için.

Ve son olarak, ama en önemlisi, sevgili okuyucumuz, size kocaman ve kalıcı bir teşekkür, çünkü Christopher Columbus! Size duyduğumuz minnettarlık hiç de az değil.

—Margie ve Mel

YAZARLAR HAKKINDA

Fotoğraf: Joseph Moretti

MARGARET STOHL, New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarı, dünya kurucusu, video oyunu yaratıcısı, çizgi roman yazarı ve festival kurucusudur. On beş roman ve çizgi roman yayınladı ve Beautiful Creatures serisi, Black Widow: Forever Red ikili serisi, devam eden Mighty Captain Marvel çizgi romanı ve Life of Captain Marvel mini serisi de dahil olmak üzere birçok oyuna ve sayısız çizgi romana katkıda bulundu.

Margaret'ı şu adreste ziyaret edebilirsiniz:

mstohl.com

 @mstohl

 margaret_stohl

Fotoğraf: Maria Cina

MELISSA DE LA CRUZ, Alex & Eliza üçlemesi, Kraliçenin Suikastçısı ikilemesi, Disney'in Soyundan Gelenler romanları, Mavi Kanlılar serisi ve Doğu Yakası Cadıları serisi de dahil olmak üzere her yaşta okuyucu için eleştirmenlerden büyük beğeni toplayan birçok kitabın yazarı ve New York Times, USA Today, Wall Street Journal, Los Angeles Times ve Publishers Weekly'nin uluslararası çok satanlar listesinde 1 numarada yer alan yazardır.

Melissa'yı şu adresten ziyaret edebilirsiniz:

melissa-delacruz.com

@MelissadelaCruz

yazar melissadelacruz

MARGARET VE MELISSA uzun zamandır arkadaş olan ve YALLWEST kitap festivalinin kurucu ortaklarıdır.

Penguin
Random House
PENGUIN YOUNG READERS

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika kitabınızı keşfedin!

Bu yazar hakkında kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM